

JOE ALEX

**ACOLO
UNDE E STĂPÎNA
PRIMĂVARA**

JOE ALEX

**Acolo unde e stăpînă
primăvara**

Colecția Enigma

*- Editura pentru Literatură Universală -
1973*

La Moulmein,
Lîngă pagoda cea străveche,
Lîngă mare,
Stă o fată birmaneză ce la mine se gîndește cu-
ntristare,
Vîntul leagănă palmierii, clopote – și glasul ei:
„O! te-ntoarce, ostaș al Angliei, vino iar la
Mandalay!
Vino iar la Mandalay,
Flota ta e-aici, la chei:
Nu auzi vîslind matrozii, din Rangoon la Mandalay?
O, în drum spre Mandalay,
Peștii zburători – scînteii-s
În zorii ce ca focul se ridică dinspre China... Zbori
cu ei.
Fusta galbenă, și-n creștet, verde vâl ce-abia se
ține.
Supi-yo-lot e-al ei nume, de regină din vechime.
Prima oară am văzut-o prosternată la picioare-i
Și arzînd tămîie albă idolului celui mare.
Chip de-argilă și de stei —
Budha – zeul peste zei.
Pe el îl adora în vreme ce sorbeam sărutul ei!
În divinul Mandalay...
Când pe-ogoare cădea ceața, ea-și lua micul banjo
Și-n amurgul fără seamăn intona Kulla-lo-lo!
Cu-al ei braț pe după gîtu-mi și obraz lîngă obraz,
Contemplam săltînd o joncă peste creste de talaz,
Elefanți tîrînd bușteni
Peste smîrcuri și poieni în tăcerea neclintită
picurîndu-și stropii grei în divinul Mandalay...

*Dar pierdută e acuma, și-s răpus de dorul ei!
Autobuz nu e pe ruta Piccadily-Mandalay...
Londra m-a-nvățat ce-nseamnă zece ani să fii
soldat:
Orientul când te cheamă, să nu pregeți niciodat!
Acolo, în Răsărit,
Chiar și-usturoiu-i înflorit,
Vrăjit e și soarele, și palmierii, tot ce vrei —
În divinul Mandalay...
Silă mi-e să îmi port pașii pe acest pavaj murdar,
Zloata veșnică-mi întoarce zilnic febra, iar și iar;
Liota se ține pe urma-mi, îmbiindu-mă la pat,
Servitoarele iubește cu trup scurt sau deșelat.
Bot de vacă, ticălos,
Trăncănește, ce folos?
Ce știi tu despre iubita ce m-așteaptă-n Mandalay
În divinul Mandalay?...*

*Să mă-mbarc, să trec odată de Suez, să mă aflu-n
țara
Unde nu se știe Decalogul și unde e stăpînă
primăvara;
Clopotul pagodei cheamă, și-l aud, și-aș vrea să fiu
La Moulmein, pierdut spre largul mișcător și
argintiu în divinul Mandalay...
Flota mea e-aici, la chei;
Bolnavi eram și renăscut-am ajungînd la Mandalay!
O, în drum spre Mandalay,
Peștii zburători – scînteii-s în zorii ce ca focul se
ridică dinspre China... Zbor cu ei!*

Rudyard Kipling

Versuri învățate de Joe Alex pe de rost în fragedă tinerețe, îi era dat să le audă din nou, după mulți ani, din gura unui general-maior în retragere, John Somerville, Comandor al Ordinului Băii și Comandor al Ordinului Imperiului Indian. Nu știa atunci că în curînd va repeta acele versuri pînă la obsesie, strofă după strofă, cu presentimentul că tocmai din ele va țîșni scînteia ce trebuia să lumineze drumul încîlcit și presărat cu capcane care va duce la demascarea unuia dintre cei mai abili criminali pe care i-a cunoscut Marea Britanie.

în românește de Nicolae Mărgeanu,

CAPITOLUL I

Jalnicul calvar al autorilor de romane...

Joe Alex stătea la masă și se uita cu ochi obosiți și deznădăjduiți la foaia de hîrtie răsucită pe sulul mașinii de scris Olivetti, minusculă și plată, care-l slujise cu credință ani de zile. Își petrecu încet degetul peste, inscripția LETTERA 22, plasată la mijlocul carului. Nici un firicel de praf. Higgins își făcuse și de astă dată datoria. Nu se putea spune că Higgins, omul acela de treabă și norocos, nu-și cunoștea obligațiile, în aceeași măsură în care-și cunoștea și privilegiile; existența sa se desfășura reglementată strict de activitate și relaxare, ceea ce îi dădea posibilitatea să-și spună, în fiecare seară, cînd pune capul pe pernă: „încă o zi din viața mea, care a trecut, fără greș!

Alex oftă, se ridică, scoase din mașină coala de hîrtie și, încruntînd sprîncenele, o privi cu o atenție atît de încordată, încît s-ar fi putut crede că, în afară de cifra „2”, situată la mijloc, în partea de sus, pe pagina respectivă s-ar mai găsi cine știe ce alte cuvinte cărora el le acordă o importanță deosebită.

Dar pe foaia albă nu mai era scris nimic altceva. O introduse la loc în mașină și se așeză și el.

Trebuia să treacă și asta. Se uită la ceas: zece. Astăzi se sculase la cinci dimineăta. La cinci și jumătate, se așezase la mașina de scris. Patru ore și jumătate...

Aruncă o privire la coala așezată lîngă mașină și numerotată cu cifra „1”. Și ea era aproape goală. Sus, la mijloc, se aflau două cuvinte, dactilografiate cu pauze între litere:

JOE ALEX

Ceva mai jos, următoarele cuvinte între ghilimele:

“ACOLO UNDE E STĂPÎNĂ PRIMĂVARA”

Titlul cărții nu era rău deloc; reproducea un vers dintr-o poezie. Dar din care poezie? Joe scutură din cap. Cunoștea poezia respectivă, era convins de asta, dar în ziua aceea toate îi mergeau anapoda: își pierduse ușurința de a scrie, de a compune, nu-l mai asculta nici memoria. Doar crîmpeiul acela de poezie îi stăruia în minte Acolo unde e stăpînă primăvara...

– În definitiv, poate că-mi fac sînge-rău degeaba – n-am chef de scris astăzi și atîta tot, își spuse el cu jumătate de glas. Ori poate că am scris prea multe cărți în care îi prind pe abilitii mei ucigași, cu ușurința cu care, în acest anotimp, amicii mei, mai înțelepți decît mine, pescuiesc păstrăvi în Scoția? Poate că acesta e sfîrșitul? Ei bine, presupunînd că ticălosul ăsta de talent m-a părăsit așa, pe nepusă masă, mă voi vedea silit să-mi găsesc și eu o ocupație mai serioasă. Dar ce fel de ocupație? Nu mă pricep la nimic altceva. Pe vremuri, știam să pilotez bombardierele prin focul artileriei antiaeriene. Dar asta a fost de mult de tot, atît de demult că pînă și eu am încetat să mai cred că s-a petrecut aievea. M-aș putea, eventual, angaja la Scotland Yard. M-ar primi cu siguranță. Aș deveni polițai. Doar și așa sînt un fel de detectiv honoris causa... Aș fi subalternul lui Ben Parker și în fiecare zi m-aș înființa la serviciu la opt punct... Nu, de așa ceva n-aș fi în stare. Nu mă pot trezi la comandă. Orice, numai asta nu!

Tăcu. Incluse ochii și se lăsă pe spătarul scaunului. Nu scrisese nimic în ziua aceea și cu toate astea era la fel de obosit ca după douăzeci și patru de ore de scris non-

stop. Și doar nu mai departe decât în ajun, avusese totul, perfect orînduit în cap. Ideea romanului îi venise brusc și i se cristalizase în minte într-o jumătate de oră. Joe ar fi jurat că va scrie una dintre cele mai bune cărți ale sale. Deși autorul îi va înfățișa cititorului faptele cât se poate de clar, de neechivoc, acesta n-avea să ghicească deznodămîntul. N-avea să-l ghicească pînă ce el, Joe Alex, creatorul și eroul propriilor sale romane, nu i-l va demasca pe asasin.

Pentru ca, în orele următoare, totul să i se șteargă brusc din minte, să se estompeze, să se volatilizeze. Nu-i rămăsese decât scheletul banal, gol al construcției, care nu se lăsa turnat în cuvinte. Nu putea smulge din el nici măcar prima propoziție!

Fără voia lui, îndreptă privirea spre aparatul telefonic. De l-ar suna Ben, Doamne, ce bine ar fi dacă, așa deodată, l-ar suna Ben! „Tu ești, Joe? Ascultă, n-aș vrea să te întrerup de la lucru, dar chiar în clipa asta mă aflu la Cariton. A fost asasinat maharajahul din Așampur! Camera e închisă pe dinăuntru, ferestrele la fel, corpul de gardă a stat toată noaptea lîngă ușile apartamentului... și cu toate astea a fost ucis! Nu ai putea să vii pînă aici?”

Dacă ar putea? Ar sări din fotoliu și ar coborî scările lăsîndu-se să alunece pe balustradă, ar parcurge în goană, cu mașina, străzile aglomerate ale Londrei matinale și ar frîna violent în fața somptuoasei intrări a hotelului. Agenții, civili firește, l-ar recunoaște imediat. „Da, poftiți, Sir. Domnul Parker vă așteaptă. Îl găsiți la locul crimei. Apartamentele de la etajul doi.”

Din nefericire, telefonul rămînea mut și nu exista nici cea mai slabă speranță că ar putea intenționa să sune. Nu se apucă nimeni să ucidă maharajahi la comandă! Deși Joe credea în existența coincidențelor, chiar a celor mai neverosimile, în minuni nu credea...

Își întoarce alene privirea spre mașina de scris. Își așează degetele pe claviatură. „Trebuie să încerc, își spuse. O frază, două, trei, pe urmă restul va începe să curgă ca de obicei. Doar știu ce vreau să scriu. Să-i mai fi fost vreodată cuiva așa de anevoioasă o treabă atât de ușoară?”

Lovi cu un deget litera „J”. Apoi „o” și, în sfârșit, „E”.

„Joe... Alex...”

Din superstiție, își plasa întotdeauna propriul nume la începutul primei propoziții a fiecărei cărți ce o scria...

De data aceasta însă nu mai adăugă nici un alt cuvânt la cele două și, deși nu putea să știe asta atunci, avea să mai treacă încă multă vreme înainte de a așterne pe hîrtie cuvîntul următor. Ezită.

– Dar iată că se arată femeia, și la apariția ei se ofilește delicata tufă a inspirației divine... rosti din prag un glas proaspăt, aproape copilăresc. S-ar părea că te deranjez foarte tare, nu-i așa?

Fără să se întoarcă de la mașina de scris, ca să nu i se observe zîmbetul bucuros, Joe răspunse posomorît:

– Vai de cei ce scriu cărți cu mîna lor, și după aceea grăiesc lumii, Allah ni le-a trimis! – doar-doar or pune mîna pe o răsplată cît de mărunță. Vai de ei, vai de rodul mîinilor lor și vai și de răsplata aceea!

– Asta ce mai e?

– Coranul, dragă Caroline. Sura întii sau Vaca, versetul al optulea: „Vor crește în neîndurarea inimii sale”.

Se răsuci brusc, laolaltă cu scaunul, se ridică și o cuprinse în brațe.

– Încetează, pentru Dumnezeu! facu ea cu glasul coborît. Mi-a trebuit o jumătate de oră ca să mă pieptăn, iar tu, într-o singură secundă, ai să mă ciufulești în așa hal, că pînă și Higgins al tău, cît e de discret, o să fie nevoit să se uite semnificativ prin colțuri și să tușească înainte de a intra. Și prevăd că va intra numaidecît, să-mi ofere o

ceașcă de ceai.

Se eliberă cu blîndețe și își așează mânușile pe masă, dar în clipa următoare le ridică, pentru a se apleca deasupra foi însemnate cu cifra „1”.

– „Acolo unde lipsesc cele zece porunci”! începi un nou roman?

– Precum vezi, draga mea... Joe oftă. Dar, te implor, să nu mai vorbim despre asta. Să vorbim mai bine despre ce te aduce la mine. Nu-mi amintesc să mai fi pășit vreodată pragul acestei case la zece dimineața.

– Pentru că, la zece dimineața, toată sau aproape toată populația adultă a Londrei lucrează. Dacă la o asemenea oră nu mă aflu la institut, poți fi convins că lucrez acasă. De altfel, unde s-a mai pomenit ca o tînără doamnă să facă vizite dimineața unui bărbat neînsurat?

– Subtilitățile de ordin cronologic nu reprezintă latura mea cea mai tare, zise Joe, depărtând brațele într-un gest de consternare. La drept vorbind, nu văd totuși de ce dimineața sau seara ar avea...

Nu mai apucă să termine. În prag se făcu auzită o tuse ușoară.

– Să vă servesc o ceașcă de ceai, miss Beacon? întrebă Higgins, îndreptîndu-și însă privirea interogativă nu spre ea, ci spre Alex.

– Da! răspunse Joe cu entuziasm nedisimulat. Domnișoara Beacon va servi împreună cu mine, un ceai. Vrei să mănînci ceva? se adresă el Carolinei.

– Am luat micul dejun. Numai un ceai, dacă nu te deranjează.

– Am înțeles „domnișoară. Ușa se închise fără zgomot.

– Nu mă inviți să iau loc? Caroline privi în jurul ei. Ochii ei stăruiră asupra a două splendide fotolii, proiectate cîndva de Robert Adam pentru umilul și cu toate acestea nemuritorul tîmplar Thomas Chippendale.

– E un adevărat sacrilegiu să te așezi pe ele, zise ea scuturându-și căpșorul blond. Când te gîndești că tapiseria e încă cea originală! Locul lor e de fapt într-un muzeu.

– Hm... Joe o instala într-unul din cele două fotolii și se așeză în fața ei, trăgînd mai aproape măsuta ornamentată cu figurine de sfîncși înaripați. Mobilele din muzeu mi-au lăsat întotdeauna un sentiment de tristețe. Toate acele superbe cabinete, cu legiunile lor de sertărașe în care nimeni nu va mai ascunde vreodată ceva, toate acele lăzi de zestre gotice, goale, văduvite de orice brumă de zestre și neînmiresmate de nici un fir de cimbrîșor, toate acele mese de stejar, pe care nici un nobil beat nu va mai răsturna carafa cu vin, izolate îndărătul șnururilor de pluș, au un aer aproape la fel de disperat ca și monedele expuse pentru public în vitrine de sticlă capitonate cu catifea. Moneda nu e făcută să zacă în neclintire! Rostul ei e să zornăie în pungă, să se rostogolească pe tejghea, să treacă din mîină în mîină, eventual să poposească o vreme, laolaltă cu alte surate de-ale ei, pe fundul lăzii vreunui moșneag, ca după moartea acestuia, moștenitorul să poată răsturna cufărul și să tresalte de bucurie la vederea comorii lucitoare împrăștiată pe dușumea. Să mumifici toate acele obiecte, hărăzite în realitate unei neîntrerupte folosințe, să le îngrămădești în săli întunecate, încredințîndu-le vigilenței unor paznici ursuzi, care nici ei măcar nu le ating, nelăsîndu-i nici pe alții s-o facă, asta e curată porcărie! Îți declar cu toată sinceritatea că ori de cîte ori nimeresc într-un muzeu, adică într-un loc în care acea ființă abstractă numită societate a vîrît claie peste grămadă lucruri ce au aparținut cîndva unor oameni vii și foarte deosebiți unii de alții, simt un imbold aproape irezistibil să răstorn un obiect sau altul, ba chiar, pe cîte unul mai mic, să mi-l strecor în buzunar!

– Uluitoarele meditații matinale ale Inamicului

numărul unu al infractorilor! rosti Caroline pe un ton grav. Mă gîndesc că aş putea cîştiga pe puţin zece lire, vînzînd acest monolog al tău unuia din reporterii cotidienele noastre. „Joe Alex declară: Tentaţia furtului o simt şi eu!” pe prima pagină, bineînţeles. Vreau să sper totuşi că n-ai să ajungi chiar pînă acolo...

– Din păcate! Joe îşi depărta încă o dată braţele într-un gest de consternare. Societatea mi-a frînt şira spinării încă din leagăn. În consecinţă caracterul meu e foarte depărtat de acela al înaintaşilor noştri din epoca Renaşterii. Nu mi-e greu de fel să-mi reprim o dorinţă, indiferent care. Ai remarcat, nu-i aşa, că azi nu te-am sărutat nici măcar o dată?

– Pentru Dumnezeu!... Caroline aruncă o privire în direcţia uşii. Va intra imediat!

– Ştiu. Tocmai asta mă şi deosebeşte de strămoşii noştri, care fără să se sinchisească de prezenţa pajilor, a străjerilor, aghiotanţilor, confesorilor, a băieţilor şi a fetelor din casă, o luau în braţe pe femeia iubită şi...

– Ascultă, se grăbi să-l întrerupă Caroline, care nu-şi putea desprinde privirile de la uşă. Înainte de a mă compromite iremediabil în ochii personalului de serviciu, ai putea să te dovedeşti atît de amabil şi să binevoieşti să mă întrebi de motivul vizitei mele!

– Nu e neapărat necesar... Joe zîmbi calm. Cel mai disciplinat creier al epocii nu e obligat să pună întrebări ca să-şi satisfacă curiozitatea. Vrei să-ţi spun ce te aduce la mine? În dimineaţa aceasta, ai primit, cu prima poştă, o scrisoare expres, prin care expeditorul te roagă să iei neîntârziat legătura cu mine, într-o chestiune de mare importanţă pentru el. Iată de ce nu te-ai dus la institut, ci ai venit aici. În scrisoare, expeditorul nu-ţi relatează nici o întîmplare îngrozitoare, nu te vesteşte că s-ar fi întîmplat ceva ieşit din comun, dar întrucît nutreşti pentru persoana

expeditorului un profund respect și ai în el toată încrederea, te-ai hotărît să-i îndeplinești dorința pe dată.

Caroline îl privi de-a dreptul consternată.

– Joe, Dar cum... cum ai putut să afli?... Fiindcă eu...

– M-aș putea, bineînțeles, învălui în pîcla de nepătruns a misterului, păstrîndu-mi astfel, încă vreo cîteva minute, admirația ta nețărîmîră, dar trebuie să-ți spun că lucrurile sînt cât se poate de simple, și asta datorită superbului tău costum-taior pe care l-ai îmbrăcat cu ocazia acestei vizite. E croit dintr-o stofă din cele mai fine și jacheta are două buzunare. Într-unul din ele se află scrisoarea. Buzunarul nefiind adînc, un colț al scrisorii iese la iveală. Chiar și de la distanța asta, deslușesc cuvîntul „Expres”, subliniat de două ori cu creionul roșu. Întrucît ai pe genunchi poșeta, s-ar putea crede că scrisoarea ar fi trebuit să se afle în interiorul ei. Dar, ca orice femeie, și tu, venind înapoi, ai simțit nevoia s-o mai citești o dată, ca să fii pregătită pentru discuția cu mine. Ai citit-o în taxi și, coborînd din mașină, ai introdus scrisoarea în buzunar. Cît despre celelalte considerații ale mele – sînt convins că, – deocamdată, nimănui nu i s-a întîmplat vreo nenorocire, fiindcă ești într-o dispoziție excelentă. Dacă scrisoarea ți-ar fi adus o veste tragică, ai fi intrat în această încăpere cu un aer de sobră demnitate și, încă din prag, mi te-ai fi adresat pe un ton grav și cu un glas ușor coborît. Te cunosc doar, frumoasă doamnă! în ciuda aparențelor, ești o ființă serioasă. Expeditorul scrisorii este o persoană respectabilă, pentru care ai multă considerație, dovadă că ai venit imediat înapoi. Dacă ar fi fost vreo cunoștință mai veche – să zicem, o colegă de școală, care știe că... în sfîrșit, că te leagă un sentiment de prietenie față de Joe Alex, ai fi așteptat pînă la ora trei după-amiază, cînd oricum ne-am fi întîlnit la Carlton. Asta-i tot.

– Într-adevăr, pare foarte simplu, dar unul din amănunte nu este tocmai exact, zise Caroline, și glasul ei trăda o vagă dezamăgire. Nu ești chiar atît de perspicace!

– Ba sînt! Tocmai în asta și constă superioritatea mea asupra celorlalți muritori, căroră le scapă multe... Joe își umflă pieptul și atinse cu un deget locul unde se presupune că s-ar găsi inima. E drept că poporul din care fac parte și care i-a copleșit cu onoruri pe cei cinci Beatles, nu m-a răsplătit, pentru isprăvile din război, cu nici o distincție, dar dacă Majestatea-Sa va binevoi să instituie o medalie pentru spiritul de observație – ei bine, îți pot împărtăși un secret – eu unul știu de pe acum pe al cui piept va străluci medalia aceasta!

– Ești încîntător de modest.

– Firește că sînt! Vrei să spui că ai mai întîlnit cîndva un om care să nu fi comis nici o greșeală de-a lungul întregii sale cariere?

– Nu... Caroline scutură din cap rîzînd. N-am întîlnit și nici nu cred că vreodată...

– Te înșeli! o întrerupse el; se ridică. Îl ai în fața ta! Din păcate indivizii care au constituit obiectul anchetelor mele atît de minuțioase, de regulă fie că nu mai trăiesc, fie că ispășesc în închisori pedepse atît de gigantice, încît e greu de presupus că am putea vorbi cu ei mai devreme de ultimul an al secolului douăzeci. De aceea, din lipsă de martori, trebuie să mă crezi pe cuvînt. Iar dacă nu mă crezi, n-ai decît să-l întrebi pe Ben. Nu-ți va răspunde cu plăcere, va ezita îndelung, dar în cele din urmă îți va spune exact, același lucru ca și mine: n-a existat pînă astăzi nici o enigmă pe care eu să nu o fi putut elucida! Nici una, Caroline!

Execută o piruetă și se așeză la loc în fotoliu.

– Știi de ce am rostit acest mic panegiric în onoarea mea?

– Fiindcă ți-a făcut pur și simplu plăcere, îmi închipui, răspunse Caroline abordînd o mină nevinovată. Există oameni cărora, mai presus de orice, le face plăcere să se ridice în slăvi, etalîndu-și calitățile. Se-nțelege de la sine că de defecte nu suflă o vorba. Dacă ar face-o, asta le-ar știrbi nițeluș din nevinovata plăcere...

– Exact! Joe arătă cu mîna în direcția mesei. Știi că astăzi m-am sculat înainte de a se lumina de ziuă și că pînă acum n-am scris nici un cuvînt? Ba nu, iartă-mă, am scris, dacă nu mă înșel, două cuvinte...

– De unde se vede că bunul Dumnezeu s-a îngrijit să nu fii chiar de tot lipsit de defecte. Nu te necăji, Joe. Eu, de exemplu, nu mă pricep să gătesc. Ori de cîte ori am încercat să-mi gătesc ceva, pentru ca bucatele să fie cît de cît comestibile, a trebuit să intervină altcineva, dregînd ce făcusem eu. Se vede treaba că și cu scrisul tău la fel se petrec lucrurile, adăugă ea cu blîndețe. Dar poate îmi îngădui să-ți spun de ce te-am deranjat din cea mai plăcuța îndeletnicire a ta?

– Iartă-mă, am uitat cu totul că te-ar mai putea interesa și altceva pe lumea asta în afară de mine;

Higgins își făcu apariția, aducînd ceaiul. După ce ieși, Caroline mîngîie cu băgare de seamă micul ceainic, deasupra căruia, din laptele fierbinte, se ridica un norișor minuscul.

– Regret, dar sufăr și eu de o deformare profesională. Oare Higgins n-a spart niciodată vreuna din minunile astea? Ceainicul ăsta e Sevres, și încă un Sevres timpuriu, la atîta lucru mă pricep și eu...

– După cîte sînt informat, Higgins nu obișnuiește să spargă porțelanuri. Ce motiv ar avea să le spargă?

– Oh, pur și simplu pentru că sînt inestimabile! Mie mi-ar tremura mîinile în timp ce le-aș spăla. Pe glob, în momentul de față, nu există mai mult de cinci sau șase

ceainice în stilul și din epoca respectivă. Locul lui, credemă, chiar că e într-un muzeu... ori, cel puțin, n-ar trebui să-l folosești în fiecare zi. Uită-te la păsările astea! Aș putea spune că e cel mai delicat motiv pe care l-am văzut în viața mea.

– Zău că ești nițel cam exaltată și, deși mă străduiesc din răspuțeri să înlătur un asemenea gînd, omul onest din mine îmi poruncește să recunosc că ai ceva dintr-o fată bătrînă! Joe ridică micul ceainic. Cît lapte?

– Puțin. O, ajunge! Chiar și domnișoarele bătrîne se cuvine să-și păstreze silueta. Mulțumesc.

Scoase din buzunar scrisoarea și, fără un cuvînt, i-o întinse peste masă. Apoi își puse zahăr în ceașcă și se apucă să mestece în tăcere privindu-l printre gene pe Joe, care citea.

„Dragă Caroline, încep să citească Joe cu jumătate de glas, deși știu că scrisorile care vin de la oameni atît de bătrîni ca mine le pot părea plicticoase unor făpturi tinere și pline de viață ca tine, îmi îngădui cu toate acestea să uzez de faptul că sînt fratele răposatului tău bunic și să te rog să-mi faci un serviciu. E adevărat că, de un număr de ani, n-am mai ieșit din singurătatea- mea, dar de vizitat, mă vizitează multă lume (cu ocazia asta aș vrea să-ți mulțumesc încă o dată pentru ultima ta vizită, care a adus un suflu de tinerețe în casa mea, ce și ea, precum și proprietarul ei, mucegăiește încet și sigur) și astfel ajung și la urechile mele destule zvonuri londoneze. Astfel, în vreo cîteva rînduri, am auzit numele lui Joe Alex alăturat numelui tău, firește la modul cel mai discret. Să nu crezi că scrisoarea de față ar urmări să-ți atragă atenția asupra acestor zvonuri. Multe s-au schimbat pe lume de pe vremea cînd eram eu tînăr și n-aș vrea să mă pronunț în chestiuni care, mai mult ca sigur, mă depășesc. De altfel, nu sînt numai un general în retragere, ci și un liberal în

retragere și impresia mea este că femeile din ziua de azi sînt mai fericite decît bunicile lor. V-ați cîștigat libertatea prin luptă, iar un moșneag pe cale să părăsească lumea aceasta nu se cuvine să se amestece...”

– Foarte înțelept... mormăi Joe, deși nutream vaga speranță că bunicul tău te va determina să te măriți. În ultima vreme, m-am gîndit serios la asta și pot afirma cu toată răspunderea că...

– Citește mai departe! interveni în grabă Caroline. Fără nici un chef, Alex își întoarse privirea spre hîrtia așternută cu un scris mărunț, clar, dar parcă ușor tremurat.

„Dacă am amintit de Mr. Joe Alex chiar de la începutul acestei scrisori și dacă mi-am permis să dau în vileag faptul că am aflat de prietenia ce vă leagă, am făcut-o numai pentru că am ajuns la concluzia că e o persoană cu care aș dori să am o întrevvedere pe cît se poate grabnică. Din păcate, nici vîrsta și nici starea sănătății nu-mi mai îngăduie să întreprind o călătorie la Londra. De aceea, te rog pe tine, Caroline, să-l convingi, dacă îți stă în putință, pe Mr. Alex să mă viziteze. Cred că nu mai e nevoie să adaug că și prezența ta va fi pentru mine, ca întotdeauna, o mare bucurie. Dacă te vei hotărî să discuți cu Mr. Alex despre invitația mea, fii așa de bună și spune-i că sînt un admirator înfocat al cărților sale, pe care le păserez, pe toate, pe un raft din dormitor, ca să le am la îndemîină, și de asemenea, că am luat cunoștință din ziare de extraordinarele sale succese în domeniul criminalisticei...”

– Fraza asta de la urmă e «cumva nevoie s-o repet, rar și răspicat? zise Joe plecîndu-și cu modestie ochii,

– Nu, nu e nevoie. Bunicul John este – așa cum, de altfel, ai aflat din această scrisoare – general în retragere. Și sînt cunoscute preferințele în materie de lectură ale

militarilor de carieră din toate țările. Dar citește mai de parte!

„Problema pe care aș vrea s-o dezbat cu Mr. Alex e de natură strict confidențială și nu poate fi rezolvată prin corespondență, este necesară prezența domniei-sale la Mandalay House. Firește, îmi dau seama perfect că dînsul este o persoană foarte ocupată, iar dacă nu-l interesează sculptura indiană, nu va găsi aici prea multe atracții, în afara înotului în golf și a pescuitului de pe puntea șalupei mele, ceea ce de asemeni i s-ar putea părea puțin interesant, dacă nici pescar amator nu este. Crede-mă însă, dragă Caroline, că venirea sa aici are pentru mine o mare importanță, și tocmai de aceea mă adresez ție și nu lui, direct. Numele meu cu siguranță că nu i-ar spune nimic. În schimb, cunoscîndu-te pe tine de pe vremea cînd te purtam pe umeri pe țărmul mării (îți mai aduci aminte de șiragul de scoici pe care l-a făcut pentru tine Chanda?), știu că mă pot bizui pe tactul și pe încăpățînarea ta...”

– Domnul general are dreptate... mormăi Alex, în orice caz în ce privește partea a doua.

– Fii bun și termină scrisoarea! Caroline se ridică și dădu ocol mesei. După aceea, putem sta de vorbă. Am de gînd să dau dovadă de cît mai mult tact și de cît mai puțină încăpățînare. După ce termini, am să-ți spun ce gîndesc eu despre scrisoarea asta și despre expeditorul ei.

– De acord, termin îndată. Unde am rămas? Aici... „... pe tactul și pe încăpățînarea ta. Indiferent ce hotărîre va lua Mr. Alex, te rog să-mi răspunzi cît mai urgent. Poți să-i mai spui lui Mr. Alex că problema pe care ar avea-o de rezolvat aici n-ar fi exclus să-l intereseze și pe dînsul. Pe mine mă interesează atît de mult, încît mi-am permis să te plictisesc cu o scrisoare kilometrică. Îți doresc din suflet toate cele bune și te rog să transmiți salutările mele scumpei tale mame.

Bunicul tău, care te iubește ca întotdeauna;
John Somerville."

Alex înălță capul.

– John Somerville?... făcu el înapoiindu-i fetei scrisoarea. Numele mi se pare cunoscut. Numai că nu-l pot situa în memorie... Stai! O clipă... Amintește în scrisoare de sculptura indiană. N-a scris el "Bronzurile sud-indiene", "Monumentele din Sanku" și... stai... ce titlu avea cartea aceea?... Aha! "Leul în vechea sculptură indiană"!

– A scris aproximativ douăzeci de cărți, care se ocupă de aproape toate stilurile și epocile din sculptura indiană, fără a mai vorbi de studiile apărute în presa de specialitate. Printre altele, este și autorul lucrărilor pe care le-ai enumerat. Dar, zău așa, nu pot să înțeleg de ce...

Joe făcu înconjurul mesei și o sărută ușor pe frunte pe Caroline.

– Simplu, fiindcă am nevoie să știu exact în acest moment! Dacă aș intenționa să scriu o carte despre noi doi, iată cum ar suna începutul „Carolinei, de felul ei o ființă echilibrată și tributară concepțiilor consacrate, ca să nu spun învechite, despre lume și societate, Joe Alex i se părea de fiecare dată o ființă înzestrată cu un neprevăzut atât de fermecător, chiar dacă uneori cam derutant, ceea ce făcu ca atașamentul ei față de omul acesta atât de genial și de modest totodată să crească an de an, pînă ce, în cele din urmă, înțelese irevocabil că existența ei fără el, chiar și numai pentru o scurtă perioadă de timp, ar constitui pentru ea o tortură insuportabilă, o suită dramatică de fulgerări de suferință... Incredințîndu-se așadar că sentimentele ei față de cea mai uimitoare personalitate și disciplinat creier al epocii noastre sînt mai presus de orice îndoială, înlănțui cu brațele gîtul omului iubit și din ochii ei plini de dragoste porniră să șiroiască lacrimi de bucurie...” Cum îți place? Poate că stilul e cam prolix, dar,

în rest, gândurile și sentimentele eroinei sînt redată exact, nu-i așa?!

– Sînt de-a dreptul zguduită! Încă o asemenea frază, și fii sigur că din ochii mei lacrimile vor porni să țîșnească chiar mai abundent decît îți închipui. Atîta doar că nu sînt convinsă că vor fi lacrimi de bucurie. Te implor, încetează pentru o clipă să mai faci pe bufonul și spune-mi, în cîteva cuvinte simple, ce urmează să-i răspund generalului Somerville?

Joe, care din momentul în care își încheiase grandilocventa tiradă, rîdea încetișor, deveni brusc serios.

– Înainte de a-ți răspunde, vreau să te întreb ceva.

– Dar bineînțeles! Cu siguranță că ai o groaza de întrebări să-mi pui. Doar nu știi nimic despre...

– O clipă! Ai spus adineaori că, vorbind despre expeditorul scrisorii, am folosit un amănunt care nu este tocmai exact. La ce te refereai?

– Oh... Caroline ezită. Ai spus că „nutresc pentru persoana expeditorului un profund respect” că am „toată încrederea” în el...

– Și nu e adevărat? Am impresia că generalul Somerville nu mai este un om tînăr.

– Bine, dar bătrînețea nu e totuși sinonimă cu încrederea și respectul!

– Vrei să spui că nu-l consideri pe unchiul mamei tale un om onest?

– În alte împrejurări, m-aș fi străduit să schimb subiectul discuției, dar cum bunicul John, chiar el, insistă să-l vizitezi, nu pot să fiu nesinceră. Se cuvine să cunoști cât mai multe amănunte legate de situația lui, cît privește apărarea onoarei familiei, are și ea limitele ei, dacă luăm în considerare faptul că...

– ... că i te adresezi omului care... s-ar putea spune că... pentru care... în sfîrșit, știi și tu la ce mă gîndesc: că,

pentru mine, tu reprezinți poate mai mult decît un membru al familiei.

– Știu... Caroline își îndreaptă privirile în tavan. În cepu să rîdă. Dar peste cîteva clipe, deveni și ea la fel de serioasă. Tocmai de aceea, Joe, tocmai fiindcă ești pentru mine una din ființele cele mai apropiate, n-aș vrea... Se întrerupse. Apoi ridică ușor din umeri. Ei bine, fiindcă bunicul John, el însuși, mă roagă s-o fac, îți sînt datoare cîteva explicații. Trebuie să-ți spun că am ținut întotdeauna mult la el și țin la fel de mult și astăzi. A fost foarte bun cu mine cînd eram mică. Dar... Caroline avu o nouă ezitare. S-ar putea să crezi că felul în care îl judec este prea subiectiv. Fiindcă, vezi tu, credința mea e că bunicul John nu este ceea ce se cheamă un om de treabă, cel puțin în ce ne privește pe noi... pe mama și pe tatăl meu...

Trase adînc aer în piept și Joe observă că se înroșise. Făcîndu-se că-și caută chibriturile, se întoarse cu spatele, se duse la birou și se apucă să răvășească hîrțiile. Caroline vorbea mai departe.

– N-am fost niciodată bogați, dar după ce tatăl meu a fost rănit grav în război, în o mie nouă sute patruzeci – nu și-a mai revenit cu totul pînă la moarte, rămînînd practic un invalid, cu o mică rentă; situația noastră s-a înrăutățit simțitor și ar fi ajuns de-a dreptul precară, dacă n-ar fi fost mama, cu uriașa ei energie. Dă-ți seama, femeia aceasta, care n-avea, bineînțeles, nici o profesie, și-a însușit într-un timp uluitor de scurt tainele cosmetice și a deschis un mic salon de înfrumusețare în provincie, și în felul acesta a izbutit să mă țină pe mine la școală și să asigure existența ei și a tatălui meu la un nivel onorabil. Dar nu despre mama mea vreau să-ți vorbesc, deși toată povestea e legată de ea. În perioada cea mai critică, cînd suma primită de la guvern ca despăgubire pentru invaliditatea tatălui meu se

isprăvise și mama nu mai știa cum să facă rost de banii necesari pentru traiul zilnic, într-un cuvânt, când situația devenise disperată, mama, ne-întrezărind nici o altă ieșire, i-a scris bunicului John, care îi este unchi bun, de altfel. Trebuie să adaug că bunicul John e un om foarte bogat. În ce fel și-a agonisit averea, îți voi spune numaidecît, dar întîi să isprăvesc povestea cealaltă. Firește că mama nu dorea din partea lui un act de caritate. Îl ruga doar să-i împrumute o anumită sumă de bani dacă îi stătea în putință. Nu mai țin minte exact de cîți bani avea nevoie, știu însă că era vorba de o sumă modestă. Îi trebuiau banii aceia pe un termen relativ scurt, urmînd să-i folosească pentru amenajarea aceluia salon de cosmetică de care am pomenit înainte. Pentru bugetul bunicului meu, suma ar fi reprezentat o bagatelă, pe cînd pentru noi era o chestiune de viață și de moarte. Nici astăzi nu văd nimic deplasat în acea cerere, ținînd seamă de vremurile de război, de rudenia apropiată, de sărăcia noastră și de averea uriașă a lui Somerville. Mama îi înfățișase de altfel exact toată situația...

– Și, după cum se poate presupune din cele ce mi-ai spus la început, bătrînul a refuzat, nu?

– Nu numai că a refuzat, dar a răspuns pe un ton tăios că n-a declanșat el războiul și prin urmare n-are de gînd să-i suporte el urmările financiare. A mai adăugat la această afirmație un număr de sfaturi și observații, care s-ar putea rezuma astfel: în viață, dacă e ceva care contează, aceasta e numai independența, că niciodată nu trebuie să te bizui pe ajutorul cuiva și nici să-l ceri; că a investi bani în cei nevolnici, în cei ce nu se pot descurca singuri în viață, e un nonsens, că cei puternici reușesc să-și cîștige existența și să răzbată în viață, fără ajutorul nimănui...

– Pe scurt, un caracter forte din epoca victoriană! Concepții tipice pentru unul din creatorii imperiului,

pentru ostașul, la fel de neînduplecat și în problemele financiare...

– Pe scurt, s-a purtat groaznic cu mama. Nu-mi mai amintesc bine de vremurile acelea, dar mama mi-a povestit că a plîns o săptămână întreagă într-ascuns, rugîndu-se lui Dumnezeu ca tata, ai cărui nervi erau pe vremea aceea într-o stare jalnică, să nu observe nimic. Iar mai tîrziu... mai tîrziu a scos-o la capăt și fără ajutorul generalului Somerville.

Joe zîmbi aproape imperceptibil.

– De unde se vede că bunicul, dacă îmi permiți să-l numesc astfel, n-a prea greșit în felul în care și-a apreciat nepoata, deși nu s-ar putea spune, ținînd seama de comportarea lui, că ar reprezenta un model de virtute creștină cu cască.

– O, asta în nici un caz! Și Caroline zîmbi fără voie. Mama a ieșit biruitoare din încercările acelea și nu mai are nici un motiv să-și amintească de defectele rudelor ei. Totuși, bunicul John nu e un om chiar atît de unilateral cum s-ar putea crede. În postscriptumul scrisorii prin care îi refuza mamei orice sprijin financiar, mă invita la el pentru o perioadă de timp nelimitată!

– Nu înțeleg, nu erai decît o fetiță de-o șchioapă pe atunci.

– Exact. Ne scria că, deși nu crede ca finanțarea saloanelor cosmetice de amatori să fie principala lui chemare în viață, înțelege greutățile în care se zbate mama. O astfel de situație, după părerea lui, putea influența negativ asupra educației mele, mama neputîndu-mi purta de grijă cum trebuie. De aceea, ne propunea să mă mut la el pentru o vreme, promițînd că, în ceea ce îl privește, mă va înconjura cu toată grija și va face totul ca eu să devin un “om curajos”.

– Și mama?...

– Mama a fost de acord. De altfel, nici n-avea altă ieșire. Deși despărțirea de mine i-a făcut pe amîndoi, și pe ea, și pe tata, să sufere, am plecat de acasă și am rămas la bunicul John pînă cînd situația materială a părinților mei s-a îndreptat. Am stat la el pînă la sfîrșitul războiului...

Se opri și zîmbi.

– Pînă la urmă, s-a dovedit că generalul în retragere nu e un bunic atît de rău pe cît s-ar fi putut crede, judecând după felul în care a răspuns la rugămintea mamei tale?

– Da. Ca să fiu sinceră, anii aceia au fost cei mai fericiți din viața mea. O casă uriașă, străveche, cu plajă proprie la golful cu ape calde. Un parc întins, o seră cu portocali și cu tot felul de arbuști subtropicali și, mai presus de toate, bunicul John, care fetei aceleia singuratice, despărțită peste noapte de părinți și colege, i s-a înfățișat drept cel mai interesant bunic din cîți ar putea exista. Era un om nemaipomenit. Îl însoțeam peste tot, și el îmi vorbea despre sculptură, despre tehnica turnării bronzului și a prelucrării pietrei, despre istoria Indiei și despre cei cincizeci de ani petrecuți de el în acea țară. Se înțelege că a angajat pentru mine o guvernantă franțuzoaică, așa că am fost crescută ca o prințesă. Îți mărturisesc, Joe, că ori de cîte ori mi-aduc aminte de anii aceia, la care, bineînțe les, am încetat să mai privesc cu ochii unui copil, îmi dau seama că tocmai acea perioadă petrecută în casa bunicului John a făcut din mine ceea ce sînt, adică un arheolog. Am intrat în viață însuflețită de respect și curiozitate față de artiștii de odinioară și de dorința fierbinte de a pătrunde tainele trecutului. Nu mai pomenesc de faptul ca bunicul John a fost acela care m-a învățat bruma de sanscrită care mi-a prins atît de bine mai tîrziu, iar guvernanta, cu strădanii eroice, m-a făcut să stăpînesc franceza, latina și greaca.

– Într-un cuvânt, bunicul John este Sfântul Nicolae al vieții tale.

– Nu e chiar așa. După ce mama m-a luat îndărăt acasă, multă vreme am tânjit după bunicul și după casa lui. Mi-aduc aminte că plîngeam noapțile, ferindu-mă bineînțeles să fiu văzută, fiindcă îmi dădeam seama că lacrimile mele i-ar fi rănit pe părinții mei. Dar dorul mi s-a stins după o vreme. Copiii uită repede. Îi scriam bunicului și îmi scria și el mie. O dată pe an, îl vizitam o zi, două, împreună cu mama, ceea ce, de altfel, fac și acum. N-aș putea spune însă că, din momentul în care am ieșit din sfera influenței lui, soarta mea l-ar mai fi interesat în vreun fel. Niciodată n-a mai manifestat un interes deosebit față de persoana mea. Lua cunoștință, ascultînd politici, dar vizibil indiferent de progresele mele la învățătură, iar mai târziu, l-au lăsat la fel de rece admiterea mea la Institut și cele cîteva mici succese repurtate de mine pînă în clipa de față. Din clipa în care am părăsit casa lui, a redevenit la fel de străin cum fusese înainte de a intra eu în ea. Asta nu înseamnă că n-am fi în relații bune, cîtuși de puțin! Numai că aceste relații ar fi fost incomparabil mai bune, dacă i-aș fi urmat unicul sfat pe care mi l-a dat în perioada studenției, și anume să mă ocup de arheologia Indiei. Din păcate, India nu m-a interesat niciodată în măsura în care m-a interesat bazinul Mării Mediterane.

– Ținînd seama de faptul că el însuși e o autoritate într-una din ramurile artei indiene, ai putea să-i acorzi unele circumstanțe atenuante, nu găsești? spuse Joe.

– Desigur! Bunicul John a făcut de cîteva ori aluzii cît se poate de străvezii că e dispus să ia asupra lui toate cheltuielile legate de studiile și întreținerea mea, și în plus să finanțeze și oricîte călătorii aș vrea să întreprind în Orient, cu condiția însă să mă consacru artei hinduse și să-i dau cuvîntul că n-am s-o trădez niciodată pentru alte

preocupări. Voia pesemne să facă din mine un auxiliar devotat al lui și moștenitorul ideilor sale. După ce am refuzat, n-a mai adus niciodată vorba de vreun ajutor bănesc. Ori te pomenești că a uitat, pur și simplu? Fiindcă trebuie să știi că e foarte bătrîn. A trecut de nouăzeci de ani, mai precis a împlinit nouăzeci și unu.

– Frumoasă vîrstă!

– Cînd ai să-l cunoști, n-o să-ți vină să-ți crezi ochilor. Are mintea la fel de ageră ca Bernard Shaw la această vîrstă. E vioi și se exprimă cu o logică impecabilă. Mai mult, are și un foarte ascuțit simț al umorului, specific anumitor bătrîni, pe care ai zice că-i distrează perspectiva morții apropiate. Adesea, interlocutorii care nu-l cunosc îndeajuns, rămîn îngroziți de glumele lui.

– Toate astea mi-l fac cît se poate de simpatic...

– Desigur! Dar o să ți se pară mai puțin amuzant, dacă am să mai adaug că jumătate din colecțiile sale provin din jafuri, iar cealaltă jumătate din dările stoarse de la nenorociții de hinduși și birmani care trăiau pe teritoriile aflate sub comanda lui militară. De altfel, el nici nu ascunde acest lucru. E un holtei bătrîn, și figurinele acelea de piatră, de bronz, de argint sau aurite i-au ținut loc de familie. După părerea lui, nici nu există dragoste mai frumoasă, întrucît obiectele îndrăgite nu sînt supuse îmbătrînirii, nu-l decepționează și nu-l înșală niciodată, ele nu-i oferă decît bucurii. Acestea sînt sentimentele bunicului John față de statui și statuete, în schimb, în relațiile cu oamenii, s-a dovedit întotdeauna lipsit de orice scrupule. Cînd a plecat în India, cu multe decenii în urmă, era un băiețandru sărac, iar cînd s-a întors, devenise un bărbat putred de bogat. Întrebîndu-l odată – eram copil pe-așunci – cum de-a fost cu puțință așa ceva, mi-a răspuns: „Ține minte, Caroline, cine are în viață o mare pasiune, nu trebuie să se dea în lături de la nimic ca să și-o

împlinescă. Cel ce vrea să împace în același timp și pe rege, și pe Dumnezeu, și familia, și propria-i conștiință, și pasiunea sa de căpătii, e întotdeauna sortit pierzării. Lumea aceasta a fost hărăzită celor puternici. Numai cei puternici sînt în stare să dea dovadă de bunătate... mai tîrziu...” Caroline se întrerupse din nou, după care încheie cu un zîmbet: Dar ma tem că, în ce-l privește pe bunicul John, acest „mai tîrziu” încă n-a venit... Trăiește la fel de singuratic, de rupt de oameni și de nepăsător față de frământările lumii, cum a trăit o viață întreagă. Păcat! Fiindcă altfel, moșneagul ăsta ar fi putut să-mi fie nespus de drag...

– Impresia mea este că, și așa, îl iubești, în felul tău... Joe se apropie de ea, îi prinse capul în palme și o obligă să i se uite în ochi. În adîncul inimii, ți-e ciudă, nu-i așa, că bunicul John, omul acela singuratic și cu un picior în groapă, nu te iubește mai mult ca orice pe lume? S-ar părea că ar fi chiar de datoria lui să te iubească în felul ăsta... O nepoată atît de tînără, de încîntătoare, cu o minte ageră, pe care o știe de mic copil, și... nimic! Dar dacă ne gîndim că ai refuzat să te consacri pasiunii sale de căpetenie, ești de acord că...

– Cred că e dreptul meu să-mi croiesc viața după cum cred eu de cuviință!

– Da, dar nu-i lua acest drept nici generalului Somerville.

– Mă tem că pe el ți l-am înfățișat în culori prea trandafirii, sau pe mine însămi, fără voia mea, în tonuri prea întunecate. Ai să înțelegi totul mai bine cînd ai să-l cunoști. Revenind la chestiunea...

– Cred că nu mai e cazul să revenim la chestiunea legată de vizita ta. Cartea asta... un gest spre birou – nu va avea decît de cîștigat dacă mă voi desprinde de mașina de scris vreo cîteva zile. O casă mare, înțesată de sculpturi, de

cîteva ori mai bătrîne decît bătrînul tău bunici, printre ele strecurîndu-se un servitor hindus cu părul alb, care de o jumătate de veac încoace nu și-a părăsit stăpînul nici măcar pentru o zi... Iată un cadru idilic care mi-a stat în totdeauna aproape de inimă! Ca și sentimentele idilice, de altfel. Ia spune, nu se află în casa aceea și un bătrîn servitor hindus?

– De unde știi?

– O, Doamne! oftă Joe. Păi, știu și cum îl cheamă! Chanda, nu? Sigur că da... Ce altceva ar fi putut să însemne acel pasaj din scrisoarea, în care e vorba de șiragul de scoici pe care l-a făcut pentru tine un anume Chanda?

– Am uitat de scrisoare.

– Eu însă n-am uitat. Joe Alex nu uită niciodată nimic... în afară de ceai. S-a răcit de tot. Există ceva mai detestabil, dragă Caroline, decît un ceai rece?

– Da, există, răspunse ea, ridicînd ochii spre cer. O modestie exagerată. Dar fii liniștit, pe tine un asemenea pericol nu te paște!

Joe îndepărtă ceașca cu dezgust.

– Bunicul tău are telefon?

– Firește.

– Sînt încredințat că ții minte numărul, iar dacă nu, cu siguranță că îl ai notat în micul notes negru ce se află în poșeta ta. Dă-mi-l, te rog. Vreau să cer o convorbire urgentă și te-aș ruga pe tine să-l previi pe generalul Somerville de sosirea noastră.

– Cînd vrei să plecăm?

– Unde se află exact proprietatea aceea?

– În Devonshire, între Torquay și Teingmouth.

– O! În minunatul Devon! Unicul ungher cald din țara asta a noastră posomorîta și reumatică. Nici nu-i de mirare că bunicul tău s-a stabilit tocmai acolo, după ce a trăit

cincizeci de ani în India. În Scoția și chiar în Londra, bătrânele lui ciolane ar fi putrezit de mult în cavoul familiei. Devon! Minunat! Știi, mă gîndesc că al doilea capitol al romanului despre noi ar putea să înceapă cam așa „Joe Alex și fermecătoarea lui prietenă cu părul de aur stăteau tolăniți pe plajă. Soarele, aflat la zenit, le mîngîia drăgăstos trupurile zvelte și bronzate, iar curentul golfului, care, de milenii pierdute în negura timpului, poartă apele calde ale Caraibilor înspre fărîma aceasta de pămînt de pe recele țărm al Albionului, le săruta cu dragoste tălpile. În înalt, deasupra celor doi întinși pe plajă, plana neclintit un albatros. Ei îl priveau printre gene și se lăsau pradă visării. Fericirea celor doi îndrăgostiți nu era de nimic tulburată, cînd deodată... Joe făcu o pauză de efect, de o fracțiune de secundă Un suflu rece și o umbră întunecată le luă soarele. Era servitorul, în vîrstă de aproape o sută de ani, al generalului, care se apropiase fără zgomot, de parcă tălpile sale nici n-ar fi atins nisipul. Se aplecă spre ei și șopti răgușit „Sahib General vă pofteste să serviți cu dînsul o farfurie de orez și o ceașcă de supă de bambus”. Merge, nu?

– Dacă nu mă înșel, ai spus „trupurile lor zvelte”, Joe?

– Da.

– Tocmai! Voiam mai de mult să-ți atrag atenția că ai cam început să te îngrași, Joe... Iar numărul de telefon pe care mi l-ai cerut este următorul: ceri centrala din Teingmouth Devonshire, care îți va da legătura cu numărul 48-88, Mandalay House.

Joe se apropie de telefon.

– Serios?... mormăi el. Spui că am început să mă în graș! Ei, ce să-i faci?! Un bărbat în puterea vîrstei nu poate să arate veșnic ca un băiețandru de optsprezece ani... Formă numărul centralei interurbane și duse receptorul la

ureche. Te informez totuși că nici una din hainele mele nu mi-a făcut pînă acum impresia că mi-a rămas strîmtă... Poftim? Scuzați, domnișoară! Vorbeam cu cineva din casă... Da, o convorbire urgentă, vă rog.

CAPITOLUL 2

„Îl voi ucide-cu unul din obiectele expuse în muzeu”...

– Da, vă mulțumesc, domnișoară, Alex puse receptorul în furcă și se întoarse. O privi pe Caroline, care nu încetase să surîdă.

– Vrei să vorbești tu cu el?

– Nu.

Joe clătină din cap.

– Țin ca generalul Somerville să aprecieze nu atât dorința mea de a-l servi cu promptitudine, cât bunăvoința și aportul tău în împrejurarea de față. Cred că e mai bine să vorbești tu cu el. Spune-i, te rog, că deși sînt un ins extrem de ocupat, pentru care fiecare oră cîntărește cît un ducat sclipitor de aur, m-am lăsat înduplecat de rugămințile tale și...

– Firește, în glasul meu se va simți emoția, lacrimile abia stăpînite... Caroline își înclină, plină de înțelegere, căpșorul blond. Voi formula frazele cu oarecare dificultate. Dar hai să stabilim, mai bine, cînd plecăm. Sau vrei să-i spun bătrînului că încă nu știi cînd vei putea găsi puțin timp liber pentru el și nici cîte ore cîntărite în ducați grei de aur vei fi în măsură să-i sacrifici? N-ar strica să-l anunțăm pe cînd anume să ne aștepte.

– Bineînțeles. În ciuda stilului înflorit al scrisorii, care se străduiește să ascundă ceea ce gîndește de fapt autorul ei, cred că generalul Somerville ar dori să mă vadă cît mai curînd posibil. Eu, cel puțin, așa am înțeles. Pentru un om de nouăzeci de ani, timpul are un preț mult mai mare decît pentru noi. În afară de asta, presupunînd că afacerea are un caracter care să mă intereseze și pe mine, o veche experiență m-a învățat că eu, de regulă, ajung într-un loc

ori prea târziu, ori în ultimul moment. Întreabă-l pe general dacă ne poate primi mâine... Ezită. Dacă am pleca de dimineață cu mașina, trecînd prin Salis-bury și Exeter, drumul ar dura aproximativ patru-cinci ore, nu-i așa?

Caroline, înclinînd din cap, îl aprobă în tăcere. Joe continuă:

– Am ajunge acolo, prin urmare, pe la prînz. Punînd la socoteală încă o oră pentru întîmplări neprevăzute, ca furtuni, ceață, cauciucuri perforate și alte distracții automobilistice, am putea stabili ca oră de sosire la Mandalay House cel mai târziu ora două după-amiază. Nu mă îndoiesc că bunicul tău e obișnuit să-și facă siesta după prînz, așa încît o jumătate de oră în plus sau în minus față de ora fixată n-o să-l deranjeze prea mult. Cînd va deschide venerabilii săi ochi, Joe Alex, arhanghelul cu paloșul de foc în mînă, va sta de veghe în spatele fotoliului lui, gata să răpună, cu neîndemînare, pe orice vrăjmaș al imperiului ce s-ar arăta în preajmă. Prin urmare, la ora două – de acord?

Caroline dădu din umeri.

– Intrucît bunicul n-are altă dorință mai vie decît să te cunoască pe tine, iar tu, la rîndul tău, nu visezi decît să te întîlnești cu el, nu văd ce importanță mai prezintă acordul meu. Cu toate că un voiaj la mare într-un Rolls-Royce ține mai degrabă de idealurile unei stenodactilografe, nu am de ridicat nici o obiecție. La ce oră plecăm?

– La nouă, dacă n-ai nimic împotriva. Joe se duse la un raft al bibliotecii, de unde scoase un tom gros cuprinzînd hărți automobilistice pînzate. Pînă în clipa de față am fost convins că Rolls-Royce-ul e cea mai onorabilă marcă de automobil de pe mapamond. Ai fi fost mai mulțumită dacă îmi cumpăram un Jaguar?

– Bineînțeles! Caroline inspiră adînc, umplîndu-și

plămînii cu aer. „Un Jaguar roșu înghițea depărtările, suierînd sinistru, aidoma unui glonte. Panglica nesfîrșită a șoselei se înfășură pe mosoarele roților. Tînăra femeie închise ochii și își sprijini capul de umărul iubitului, care, neclintit la volan, privea cu ochii săi de oțel, mijiți în clipa aceea, drumul. Ca un fulger purpuriu, orbitor, mașina trecu prin sate și tîrguri, iar ținta călătoriei se apropia inevitabil, cu fiecare secundă. La capătul drumului îi aștepta o luptă pe viață și pe moarte. Sau poate doar moarte? Dar Caroline nu se temea. Umărul de care își sprijinise căpșorul adorabil de fetiță insufla forță și siguranță. Justițiarul înainta cu o viteză uluitoare, neîncetînd nici din pricina oilor, găinilor, femeilor, copiilor sau polițailor izolați ce i se iveau în cale. Toți și toate se trăgeau în lături, la apariția lui, orice făptură vie ce nu izbutea să se ferească la timp căzînd fără glas sub roți sau rămînînd, pentru o clipă, suspendată pe capota mașinii, sfărîmată în atomi, pînă ce viforul cosmic al vitezei o spulbera fără urmă. Dar Jaguar-ul, condus de Joe Alex cu mînă de fier (în mănuși de piele de căprioară), nu cunoștea obstacolele. Nimic nu l-ar fi putut opri...”

– Ce-i asta, pentru Dumnezeu?! întrebă Joe, ducîndu-și mîinile la tîmple.

– Capitolul trei al romanului despre noi, răspunse, cu un aer modest, domnișoara Beacon. Dacă dorești, ți-aș putea improviza pe loc și capitolul patru, intitulat „Cînd prosperitatea excesivă îi ia omului mințile”. Spune, Joe, ce te-a determinat să cumperi Roils-Royce-ul acela? E de neînchipuit ca un om normal, un om ca toți oamenii, să posede un asemenea automobil!

– Așa e! Numai că eu nu sînt un om ca toți oamenii. Cînd eram copil, n-am visat să fiu nici marinăr, nici pompier, nici lord. Nici chiar aviator n-am visat să fiu. Singurul lucru pe care mi l-am dorit a fost un Rolls-Royce

negru, un Rolls-Royce mare, fără linii moderne, care să nu facă nici cel mai slab zgomot, care să fie impecabil, masiv, o mașină înaltă, în care să poți intra fără să-ți scoți jobenul și care să poată atinge, fără să-și piardă nimic din aspectul ei demn, viteze aproape nelimitate. Cu alte cuvinte, draga mea Caroline, nu-mi plac lucrurile care se trec repede și se strică lesne. Ca exemplu ți-aș putea da: a) acest Rolls, b) dragostea mea pentru tine, care...

– Înțeleg. Caroline se ridică. Joe, ești unul dintre puținii oameni de pe lumea asta care, indiferent ce fac, reușesc să mă calce pe nervi. În lumina celor spuse de tine adineaori, zău că nu înțeleg de ce, de ani de zile...

...mă iubești? Da? Ei bine, ești și tu condamnată să mă iubești, așa cum și eu sînt condamnat să te iubesc pe tine. Pe viață și fără drept de apel!

– Chiar și un ocnaș trăiește cu speranța... că...

– Dar nu noi, scumpa mea! Nu noi! Pentru că noi ne iubim cu adevărat. Tu mă iubești, deși ești încredințată că tot ce scriu eu nu este de natură decît să degradeze demnitatea unui om inteligent. Iar Rolls~Royce-ul, de două săptămîni încoace armăsarul preferat al grajdului meu me canic, îl consideri dovada de netăgăduit a infamului meu snobism. Și eu, care n-am făcut altceva decît să-mi împlinesc un vis din copilărie... Aș fi intrat în stăpînirea acestui Rolls-Royce încă mai demult, dacă nu m-aș fi temut că mă compromit în ochii tăi. Abia în momentul cînd am ajuns la concluzia că oricum nu vei înceta să mă iubești, am deschis ușa salonului de automobile și, închizînd ochii, am rostit: „Arătați-mi, vă rog, ultimul model de „...” Nu termină. O luă în brațe și o săltă în sus, după care o așeză pe masă și se depărta un pas, privind-o cu luare-aminte. Ești cea mai frumoasă fată din lume! rosti el cu toată convingerea. La ce oră să vin mîine să te iau?

– La nouă! Dar n-ai putea să mă dai jos de aici?

– Nu, mai rămîi acolo o clipă. Se retrase, de-a-ndărăteala, pînă în fundul încăperii. Ești superbă! Cea mai suplă, mai fermecătoare, mai inteligentă, mai scumpă... nu degeaba te iubesc nebunește de ani de zile... Stai, stai, de cîți ani?... Se apucă să numere pe degete: un an, doi, trei, patru...

Caroline sări ușor pe covor.

– Trebuie să plec! Cînd ai să ajungi cu numărătoarea la o sută, ai să constați că totuși timpul trece mai încet alături de mine. Deci, la nouă?

– Și institutul? întrebă cu nevinovăție Joe, care renunțase la numărătoare.

– Ce-i cu institutul? întrebă Caroline, cu mîna pe clanță.

– Știi bine că întîrzii la întîlniri ori de câte ori ai o treabă importantă la acea onorabilă instituție. Nu e "greu de presupus că și mîine dimineată, dacă se va ivi ceva de nutura asta, o să-mi dai un telefon la nouă fără un sfert, ca să mă anunți că tocmai a sosit un transport de tăblițe din Creta, pe care trebuie neapărat să le despachetezi pînă la prînz, nimănui altcuiva neputîndu-i-se încredința această operație ultrimportantă! Ca și cum hîrburile acelea murdare, care au zăcut nu se știe cîte mii de ani în pămînt, n-ar mai putea aștepta încă vreo cîteva ore acolo, în confortabilele lădițe în care obișnuieți voi să le transportați, pentru ca, după luni întregi de curățire, restaurare și silabisire, să descoperiți că un oarecare Johnos Smithos, care a trăit înainte de potop, în Knossos sau în Phaistos, a depus, contra unei chitanțe de lut, o amforă de vin și un sac de grîne drept ofrandă zeilor, eveniment care pentru subsemnatul, Joe Alex, așteptîndu-și în asemenea împrejurări stingher iubita în cîte un restaurant și zîmbindu-le descumpănit și vinovat chelnerilor, din minut în minut mai nervoși, nu e decît o

nouă dovadă a suferințelor la care e supus un bărbat îndrăgostit atunci când aleasa inimii sale a căzut în mania științifică...

– Fii amabil și încetează să-mi mai definești activitatea drept manie, rosti domnișoara Beacon pe un ton glacial. Deși sînt convinsă că nu te interesează, aș vrea să-ți atrag atenția asupra deosebirilor existente între îndatoririle unui om ce răspunde de avutul societății – mă refer, printre altele, la săpăturile arheologice și la obiectele din inventarul unui muzeu – și îndatoririle altuia, care... care nu are nici un fel de îndatoriri!

– Te rog să mă ierți! Joe se apropie de ea și o prinse de mîină. Constat că fața ta atît de expresivă, pe lîngă o sută de expresii pline de drăgălășenie, posedă încă una, care mi-e și ea deosebit de dragă: aceea a demnității rănite.

– Doar pentru ca să-mi spui asta m-ai reținut adineaori?

– Nu. Te-am reținut fiindcă am stabilit, nu-i așa, că tu vei discuta la telefon cu generalul Somerville. Ceea ce ți-ar fi destul de greu să faci dacă pleci înainte de a primi legătura cu Mandalay House.

– Am uitat cu totul de asta... Caroline se așeză,

– Nici nu e de mirare. Ești extenuată. În schimb, noi,ăștia care nu avem nici un fel de îndatoriri, ne bucurăm de o memorie fără cusur. Și dacă impecabila mea memorie nu mă înșală...

Caroline n-avea să afle niciodată ce se ascundea în înfailibila memorie a lui Joe Alex. Din prag se făcu auzită o tuse ușoară, bine cunoscută amîndorura.

– Domnul Benjamin Parker ar dori să vă vorbească... Caroline se ridică, se duse la fereastră și, dînd draperia deoparte, privi afară. Deasupra acoperișurilor Londrei, pe cerul fără un nor, se ridicase un soare sclipitor de iulie, învăluit într-o pîclă străvezie.

– Intră, Ben! Intră! Joe se îndreptă spre ușă, dar adjunctul șefului Secției de Criminalistică din Scotland Yard își și făcuse apariția în spatele lui Higgins, înainte ca ireproșabilul valet al prietenului său să termine ceremonialul anunțării.

– Bine că te găsesc acasă, zise el strângînd mîna gazdei. Țineam foarte mult să te întîlnesc, sau, ca să fiu sincer, nu atît pe tine, cît pe domnișoara Beacon. I-am telefonat acasă acum o jumătate de oră, am telefonat și la institut, dar n-am găsit-o nici într-un loc, nici în celălalt. Poate îmi spui tu unde aș putea s-o găsesc?

– Ce să ne mai mirăm că trei sferturi dintre infractorii care operează pe teritoriul acestei insule nefericite se plimbă în libertate, dacă însuși stîlpul poliției metropolitane nu e capabil să o observe pe una dintre cele mai frumoase femei din Londra, nici chiar atunci cînd se găsește în aceeași încăpere cu ea! Te referi cumva la domnișoara Caroline Beacon, talentat arheolog britanic, care, deși tînără, e cunoscută în cele mai largi cercuri? În caz afirmativ – iat-o, se află în dreptul ferestrei, în așteptarea clipei cînd, cu un clănțănit ușor, îi vei prinde de încheieturile rasate perechea de brățări pe care ai adus-o cu tine pentru orice eventualitate. Ia zi, ce-a comis? Întotdeauna am fost convins că, în ciuda aparențelor, e în stare de cele mai re...

Parker nu-l lăsă să continue.

– Scuzați, miss Beacon! Degenerata inspirație a acestui individ nu pregetă să defăimeze nici cele sfinte; cît privește reputația unei femei serioase, așa ceva e un fleac în ochii lui!

– Continuați, continuați, vă rog! Caroline strînse cordial mîna vestitului detectiv. Joe spunea întotdeauna că vă prețuiește enorm opiniile, și nu numai pe cele din de meniul criminalistice. Dar despre ce vorbeam? A, despre

defăimare! Vă ascult...

– Nimic nu-mi face o mai mare plăcere decât să constat că între prietenii mei domnește armonia... Luați loc! Joe împinse spre ei fotoliile. Whisky sau ceai, Ben? Mă tem să nu ți se usuce gîtlejul, și astfel Caroline să piardă fie și un cuvîntel din cele ce ai de gînd să-i aduci la cu noștință. Whisky?

– Whisky! Parker se lăsă greoi în fotoliu. Fără apă și fără gheață, te rog!

– Și mie... zise Caroline. Tot fără apă. Cu o fărîmă de gheață.

După ce și ceilalți doi, cu paharele umplute pînă la jumătate cu lichid auriu, se așezară, Parker spuse:

– Sînteți nepoata generalului Somerville, nu-i așa? Mai exact, dînsul este fratele bunicului dumneavoastră, dacă nu mă înșel?

– Nu vă înșelați... Caroline avu cu Joe un schimb rapid de priviri, care nu-i scăpă lui Parker.

– Știți cumva ceva? întrebă el iute.

– Zi-i mai departe! Joe își ridică paharul. Ce obiceiuri insuportabile au și polițiștii ăștia: se întrerup pe ei înșiși, ca să afle neîntîrziat ce semnificație poate să aibă un schimb de priviri între două persoane absolut respectabile! Nu puteai să-ți agăți spiritul de suspiciune, laolaltă cu pălăria și umbrela, în vestibul? Ce-i cu generalul ăsta Somerville? Pînă acum o oră, habar n-aveam că buna mea Caroline are niște legături de rudenie atît de abominabile. Un militar de carieră, ce chestie afurisită! Zi-i mai departe, Ben, și iartă-mă că n-am să te ascult cu toată atenția. Trebuie să încerc să-mi revin după o asemenea lovitură... Un bunic general!

Parker oftă.

– Ce dimineată sclipitoare, și ce gazdă sclipitoare pe deasupra! Din păcate, nu mă pot ridica la înălțimea ta de

spirit. Natura nu m-a înzestrat cu o fire atît de isteată şi...

– Ce-i drept, e drept... Alex aprobă din cap, cu o mină întunecată. Dar nu-ţi face sînge rău! În meseria ta, te poţi lipsi de simţul umorului. Asta-i tot ce voiai să-i spui domnişoarei Beacon? Dacă da, permiteţi-mi să vă invit la o mică plimbare în împrejurimile oraşului. Maşina mea cea nouă...

– Nu cumva dricul acela cu caroseria argintată? Parker ridică din sprîncene. Aşadar, ţie îţi aparţine! Slava Domnului! Intrînd aici, am crezut că s-a petrecut vreo tragedie prin vecini. Chiar m-am uitat după sicriu. Cum faci, înhami la el cai albi mascaţi, sau te pomeneşti că merge singur, deşi nu prea îmi vine să cred?

– Încă o frază ca asta – Caroline îi dăruie unul din cele mai graţioase zîmbete ale ei – şi mă îndrăgostesc pe loc de dumneavoastră, mister Parker! Nu vreţi să ne mai întreţineţi puţin apropo de maşina aceea?

– Dacă motorul o să mă lase vreodată, deşi asta n-o să se întîmple niciodată, fiindcă Rolls-Royce-urile nu pătesc aşa ceva, am să înham la el măgari... mîrîi Alex. Şi Îţi promit că...

Telefonul sună discret. Caroline tresărie. Alex îi făcu un semn din cap, şi ea ridică receptorul.

– Alo!... Da... Aşteptă un moment. Mandalay House? ... Cine? Chanda?... Caroline Beacon la telefon! Bună ziua, Chanda!... Da, sînt bine, mulţumesc! Dar bunicul?... Ascultă în tăcere cîteva clipe, cu receptorul la ureche. Mă bucur! E undeva prin apropiere? A, în pavilion... Nu, e prea departe, n-are rost să se obosească. Transmite-i doar atît: că domnul Joe Alex şi cu mine plecăm din Londra mîine dimineată devreme şi vom fi acolo cam pe la prînz... Poftim? Da, în regulă. Dar comunică-i numai lui ce ţi-am spus, fără martori... mă auzi, Chanda?... Da, fără martori. Mîine pe la prînz. Te sărut. La revedere! Pe mîine!

Așeză receptorul în furcă și se întoarce zîmbitoare spre cei doi bărbați.

– Perfect! făcu Benjamin Parker frecîndu-și mîinile. Am intrat aici condus pur și simplu de instinct, fără să bănuiesc nimic, căutînd-o doar pe domnișoara Beacon, căreia aș fi vrut să-i pun cîteva întrebări și, iată, dau de urmele unei întregi conspirații!

Caroline se așeză. Zîmbea în continuare, dar privirea cu care îl ațîntea pe adjunctul șefului Secției de Criminalistică din Scotland Yard era încărcată de o curiozitate intensă.

– Și m-ați căutat numai ca să mă întrebați dacă sînt rudă cu generalul Somerville?

– Da.

– Îi sînt într-adevăr rudă, așa cum ați putut constata nu mai departe decît acum cîteva clipe. De altfel, ați mai auzit că mîine ne ducem la el. Joe și cu mine.

– La Mandalay House?

– Da.

Parker deveni dintr-o dată serios. Se întoarce spre Alex.

– E vorba de o plimbare de plăcere, Joe? Vreau să spun: numai de plăcere?

– Numai de plăcere? Alex săltă ușor un umăr. Ca să fiu sincer, nu știu nici eu. S-ar putea ca generalul Somerville să fie dispus să-mi facă unele confidențe! Ori, cine știe, să vrea să-mi comunice niște lucruri interesante. În orice caz, a rugat-o pe Caroline să-l pună în legătură cu mine într-o chestiune ale cărei detalii nu le cunosc încă. Judecînd după scrisoare, ar ține să mă cunoască, deoarece modestele mele isprăvi au ajuns la urechile lui. Nici Caroline nu știe mai mult, așa că ai putea s-o slăbești cu întrebările tale, fiindcă nu vei afla de la ea mai multe decît de la mine. Caroline, arată-i scrisoarea. Nu știu ce îmi

spune că amicul nostru are tolba plină de noutăți, dar că n-o va deșerta decît dacă se va convinge că nici noi, la rîndul nostru, nu-i ascundem nimic.

Caroline îi întinse lui Parker scrisoarea. Acesta o parcurse rapid și i-o înapoie, după care dădu din cap, cu aerul că răspunde propriilor sale gînduri.

– Da, ai dreptate, Joe... Ridică privirea și o îndreptă asupra lui Alex. Ei bine, fiindcă mă silești să dau și eu cărțile pe față, află că sînt extrem de bucuros că te duci mîine acolo. Din păcate, generalul Somerville a refuzat să admită accesul poliției pe domeniul său, așa încît ne găsim în imposibilitate de a acționa. Nu există nici un temei legal ca să-l putem apăra împotriva voinței lui. Bineînțeles, am plasat, acum cîteva zile, un om de-al meu în îm prejurimile domeniului. Omul acela veghează asupra lui Mandalay House, dar din exterior. În schimb, n-am pe nimeni care să supravegheze ce se întîmplă în casă, și pe mine tocmai asta m-ar fi interesat, fiindcă am impresia că pericolul vine din interior, nu din altă parte...

— Pericolul? Alex își mai turnă un deget de whisky, duse paharul la buze, dar îl lăsă jos înainte de a sorbi și își aprinse cu gesturi bruște o țigară. Dar spune odată, ce s-a întîmplat acolo, Ben?

– Deocamdată nu s-a întîmplat nînic. Tocmai asta-i dificultatea. Dacă s-ar fi întîmplat ceva, am fi avut drept de ingerință. Dar așa cum se prezintă lucrurile în momentul de față, sîntem legați de mîini și de picioare. Sînt descurajat, Joe, înțelegi, sînt foarte descurajat...

– Și se mai spune despre noi... întregul glob trăiește cu impresia că în școlile englezești copiilor li se insuflă, încă din primul an de învățătură, preocuparea pentru coerență în exprimarea gîndurilor și sentimentelor! Joe oftă. Ascultă, Ben, vrei să ne pierdem întreaga dimineață în confidențe, legate de stările tale psihice? Bineînțeles, ești

musafirul meu, și m-ar bucura dacă prezența noastră ar avea darul să-ți ușureze cît de cît...

– Poate că mă vei înțelege mai bine dacă îți voi spune că nu e un lucru chiar atît de obișnuit să ai de-a face cu un individ care, la intervale regulate de timp, trimite poliției proiecte meticuloase în legătură cu suprimarea vieții unui om; că aceste proiecte sînt însoțite de descrierea amănunțită a persoanelor care trăiesc în preajma victimei, a obiceiurilor statornicite în casă etcaetera, etcaetera...

– Doar nu vei fi vrînd să spui că individul respectiv îl vizează tocmai pe omul nostru, pe vajnicul apărător al imperiului, în retragere în momentul de față!

– Ba da, din nefericire! Ținta tuturor acestor proiecte de asasinat este generalul Somerville în persoană!

– Ei, așa mai vii de-acasă! Alex gustă din whisky, punînd apoi cu grijă paharul pe masă; Caroline îl privi consternată; Joe avea un aer de-a dreptul satisfăcut. În cepem să avem un teren mai ferm sub tălpi! Dă-i drumul, Ben...

Adjunctul șefului Secției de Criminalistică își depărta brațele într-un gest larg.

– Poate că ar fi mai indicat să studiezi întîi cele trei anonime pe care le-am primit.

– Vrei să te însoțesc chiar acum la Seotland Yard?

– Nu e nevoie. Parker clătină din cap. Le am la mine. Chiar dacă n-aș fi găsit-o la tine pe domnișoara Beacon, deși menajera m-a asigurat că spre tine a plecat, tot aș fi discutat cu tine despre povestea asta, cu toate că îmi pare mai degrabă halucinația unui creier bolnav decît un proiect de crimă serios. Cine ar sta să informeze poliția despre o nelegiuire pe care abia urmează s-o săvîrșească, oferindu-i unele date pe baza cărora autoritățile ar putea zădărnici complotul? Cu toate astea, este în scrisorile primite ceva... ceva... Ben Parker ezită. Iar o să spui că îmi analizez

propriile stări psihice, în loc să mă ocup de fapte! Dar lucrez în meseria asta de atîția ani, încît aş putea spune că stările mele psihice au devenit funcții ale spiritului de previziune, care se bazează, de altfel, pe principiul probabilității... Ben Parker zîmbi oarecum jenat. Ce mai încoace-încolo, vreau să spun că nu consider aceste scrisori drept simple glume și nici drept aiurelile unui psihopat. În afară de asta, reiese din ele că au fost scrise de cineva care îl cunoaște îndeaproape pe generalul Somerville și care cunoaște bine și casa, și pe celelalte persoane care se găsesc în momentul de față la Mandalay House. Dar citește-le! Ne va fi mai ușor să ne înțelegem după ce le vei citi.

Băgă mîna în buzunar și scoase un plic gri lunguiet, prevăzut cu un antet imprimat: UZ INTERN.

– Desigur, domnișoara Beacon nu e autorizată formal să ia cunoștință de conținutul acestor scrisori, dar o să-mi permit o mică ilegalitate... zîmbi din nou Ben Parker. Vă duceți acolo împreună, așa încît e bine să fiți și dumneavoastră la curent cu situația, miss Beacon.

Alex luă, fără o vorbă, plicul, din care scoase trei foi de hîrtie de culoare albăstrie, păturite fiecare în formă de plic, francate cu mașina pe verso, mijloc de corespondență la care recurg oamenii foarte economi, ca să scutească cîțiva pence, costul plicului. Despături prima scrisoare și cercetă întîi de toate timbrul. Ștampila arăta că scrisoarea fusese aruncată la cutie la oficiul poștal din Oxfor Circus, așadar în cel mai circulat punct al centrului metropolei, cu o săptămînă în urmă.

„Către Scoțiană Yard...”

Generalul Somerville, domiciliat în Mandalay House, în Devon, urmează să moară! Lucrul ăsta ar fi trebuit să se petreacă mai demult, și nu

numai din cauza vârstei înaintate. E un om rău și intolerabil de bogat. Și alți oameni ar dori să fie bogați, înțelegeți? În ce fel va muri? Azvîrlit în cuptorul în care topește bronzurile lui timpite! Imaginați-vă scena – un moșneag numai pielea și osul, trezindu-se la temperatura la care metalul se transformă într-un lichid auriu, incandescent! În felul ăsta, Chanda, sau Cowley, sau chiar domnul James Jowett vor putea adăuga la copiile acelea superbe, la care meșteresc, și câte un dram din domnul general însuși. Se zice că, pe vremuri, cu multe secole în urmă, așa erau turnate statuile zeităților indiene, adăugîndu-se nițică pulbere omenească. Procedeu avea, se pare, o semnificație rituală. Așa că generalul, care tocmai termină o carte despre metodele din școlile Gupta și Pala, privind turnarea statuetelor de bronz, nici n-ar trebui să aibă vreun motiv de nemulțumire. Moartea sa va fi încoronarea practică a experiențelor pe care le dirijează cu atîta răbdare, competență și iscusință. Sculpturile ce vor ieși din cuptorul său vor fi autentice din toate punctele de vedere!"

Nici o semnătură. Textul era bătut la mașină, după toate aparențele de o mîină neexersată, pentru că în vreo cîteva locuri autorul lui fusese nevoit să dea înapoi carul, ca să bată încă o dată litera.

Joe desfăcu scrisoarea următoare.

„Către Scoțiană Yard...

În definitiv, de ce să fie ars în cuptor? (Am în vedere scrisoarea mea anterioară referitoare la generalul Somerville.) Pe dulapurile din „muzeu” –

așa numește dînsul sala mare de la parter, unde sînt îngrămădite cele mai multe din sculpturile aflate în casă – stau proțâpite fel de fel de statuete de zeități, unele mai grele ca altele. Țeasta unui moșneag de nouăzeci de ani e mult mai fragilă, puteți să mă credeți, mult, mult mai fragilă decît cea a unui bărbat în puterea vîrstei. Dar chiar dacă Somerville ar fi un om tînăr, credeți că o statueta de metal, cîntărind cîteva sute de pfunzi și proiectată exact în moalele capului, n-ar schimba acel cap într-o masă sîngerîndă și înformă?

Și zău că e chiar de preferat să procedez așa, decît să-l transform pe generalul Somerville în cenușă, pentru că ar rămîne trupul, care ar oferi o priveliște din cele mai în teresante!"

– Ce glumă sinistră, rosti Caroline cu glasul înăbușit. Omul ăsta trebuie să fie nebun!

– Nu neapărat... Alex răsuci între degete scrisoarea și se uită la ștampila poștei; fusese expediată cu două zile în urma primei scrisori. O privi în ochi pe Caroline. S-ar putea să fie și nebun, draga mea, după cum s-ar putea și să nu fie.

– Tu crezi că un om în toate mințile e în stare să aștearnă pe hîrtie asemenea elucubrații?

– Da. Se mai întîmplă ca, un om sau altul, urmărind scopuri numai de el cunoscute, să se prefacă a fi nebun. Să presupunem că cineva intenționează să-l ucidă pe generalul Somerville și a pus la punct planul crimei, cu totul altul decît cele prezentate atît de pitoresc în scrisorile expediate Scotland Yard-ului; în cazul acesta, scrisorile ar avea un dublu țel; să distragă atenția poliției de la adevăratul plan și, după crimă, să îndrepte ancheta pe o

pistă falsă. Noi am căuta un nebun, iar în realitate criminalul ar fi un individ cu un psihic perfect echilibrat, bineînțeles în măsura în care autorul unei crime premeditate poate fi socotit un individ cu un psihic perfect echilibrat... După umila mea părere, orice criminal este, în tr-un fel sau altul, un individ degenerat sub raport psihic. Am spus orice criminal, nu orice ucigaș, adică nu un om care ucide întâmplător sau sub înrîurirea unei stări afective de moment...

Parker încuviință dînd din cap. După care, spuse:

– M-am gîndit și eu la toate astea. Dar, pînă una-alta, nu avem de-a face nici cu o crimă, nici cu un criminal. Alaltăieri, după ce am primit cea de a treia scrisoare, cea pe care n-ai citit-o încă, m-am înfățișat la generalul Somerville. Și... ridică el din umeri, m-am străduit din răsputeri să-l fac să accepte o supraveghere discretă din partea noastră, protecția noastră mai bine zis, pe care, se-nțelege, am fi fost dispuși să i-o acordăm neîntîrziat. Dar... Și Ben Parker ridică încă o dată din umeri, în timp ce brațele i se lăsară, neputincioase, pe genunchi.

– Generalul n-a fost de acord?

– M-a dat pe ușă afară. Literalmente! Parker rîse fără veselie. Nici măcar n-a vrut să-și arunce ochii pe scrisorile astea, spunînd că toată povestea e o idioțenie.

Iar cînd l-am întrebat pe cine anume găzduiește în momentul acela în casa lui și dacă nu bănuiește cumva cine ar putea să fie autorul drăgălașelor bilețele, mi-a răspuns că îi jignesc deopotrivă oaspeții și servitorii și că nu mai am ce căuta sub acoperișul casei lui. Mi-a arătat ușa cu mîna, întocmai ca în filme, spunînd „Vă rog să părăsiți imediat pragul acestei case” sau ceva de genul ăsta. Tonul a fost, în orice caz, impresionant...

– Și ai plecat?

– Ce era să fac? Nu vei fi vrînd să încalc legea tocmai

eu, care sînt reprezentantul ei! Conform legii, poliția nu are acces într-o casă fără asentimentul proprietarului, atîta vreme cît nu a survenit o întîmplare tragică, în care caz accesul e îngăduit fără asentimentul proprietarului, și chiar împotriva voinței lui. Îți dai seama că, în împrejurarea de față, nimeni nu mi-ar fi dat o asemenea autorizație. Și, în definitiv, chiar dacă aș obține-o, ce aș putea să fac? Doar n-o să mă apuc să plasez cîte un polițai în uniformă de-o parte și de alta a fotoliului generalului, cu ordinul să nu-l slăbească din ochi nici o clipă! Citește însă și a treia scrisoare. Din mai multe considerente, ea mi se pare cea mai interesantă.

Joe despături și ultima foaie de hîrtie.

„Către Scoțiană Yard...”

Dacă mă gîndesc bine, istorioara cu statueta așezată în așa fel ca să-ti cadă în cap îmi pare prea puțin sigură. Intîi de toate, chiar dacă, să zicem, voi izbuti să o așez în așa fel încît - nu văd cum m-aș putea exprima în alt chip - să realizez o precizie optimă, tot mai rămîne posibilitatea ca, în cădere, să se rostogolească într-o parte și să-i zdrobească, de pildă, doar umărul. E de la sine înțeles că, la vîrstă lui, generalului i-ar fi fatal chiar și un asemenea șoc și că pînă la urmă ar sucomba de pe urma rănii, dar ar rămîne prea multe indicii, nemaivorbind de faptul că generalul însuși, dacă nu-și va pierde pe loc și definitiv cunoștința, v-ar putea ajuta în desfășurarea anchetei. Iată de ce propun să părăsim acest plan, spectaculos, nimic de zis, dar care nu prezintă garanții absolute. De altfel, prea multă lume se vîntură, de dimineață pînă seara, prin casă. Printre alții, blestematul acela de american,

profesorul Reginald Snider, cu trăsniță de fucă-sa, Dorothy. În afară de ei mai e și Meryl Parry, a cărei distracție e să scrie un studiu despre acele respingătoare fânțe omenești, cu patru mâini și cu capete de elefant și care îl reprezintă pe fiul lui Siwa călare pe un șobolan. E o fată foc de drăguță și nu-i de mirare că atît lui William Cowley, cît și lui James Jowett le-a căzut cu tronc. Și pe măsură ce crește pasiunea lor amoroasă, se detestă tot mai tare unul pe celălalt, deși sînt nevoiți să lucreze cot la cot la cuptorul și metalele acelea. Nu e departe momentul cînd se vor strînge reciproc de gît, asta dacă nu va surveni o întîmplare senzațională care să le abată atenția de la idioata aia mică. Dar noi știm, nu-i așa, că ceva urmează să se întîmple. Altfel, ce sens ar mai avea scrisorile astea? Ei bine, acum știu ce se va întîmpla. Generalul este posesorul unei însemnate colecții de arme din bronz și fier. Mi-am făcut socoteala că cea mai bună soluție ar fi să-l străpung cu unul din exponatele muzeului său privat. Nu aș avea decît să mă apropiu de el și să-i împlînt pumnalul, sau sabia – din ce epocă va fi nu mă interesează, principalul e să aibă vîrful ascuțit – în inima care și așa abia îi mai bate. E de la sine înțeles că voi purta mănuși, ca să nu las amprente digitale. După care, afacerea va fi preluată de domniile-voastre. Nu vă surprinde, cred, că, în încheierea acestei scrisori, nu vă doresc succes în rezolvarea ei? Ar fi un sfîrșit neplăcut pentru mine. Eu însă sînt pe deplin încredințat că nu voi avea parte de nici un fel de surprize; chiar și o sută de ani de vă veți bate capul, utilizînd nenumăratele mijloace tehnice ce

vă stau la dispoziție, tot nu veți ghici cine v-a adresat aceste simpatice răvașe. Nu sînt nebun, o, nu! Scopul meu este cît se poate de simplu. La revedere, domnii mei. Scrisoarea de față este ultima."

– Datată de acum trei zile, la o zi după expedierea celei de a doua.

Alex puse scrisoarea pe măsută, alături de celelalte două. Parker întinse mîna, adună cele trei foi de hîrtie, le introduse în plicul gri și apoi în buzunar.

– Ce poți să-mi spui despre indivizii de care pomenește necunoscutul nostru prieten? întrebă Joe.

– Eram sigur că ai să mă descoși în legătură cu ei. De altfel, prima mea grijă a fost să mă interesez cine sînt aceste persoane. Așadar:

1) profesorul Reginald Snider și

2) fiica sa, Dorothy Snider...

Amîndoi au sosit la Mandalay House cu cîteva săptămîni în urmă și, după cîte sînt informat, vor mai rămîne alte vreo cîteva. Profesorul Snider este cel mai mare specialist american în sculptura vechii Indii. Dorothy, îndeplinește rolul de secretară pe lîngă tatăl ei, pe care îl însoțește în călătoriile prin Europa și Orient. Au venit în Anglia la invitația generalului Somerville, care a purtat, timp de ani de zile, o corespondență asiduă cu Snider, făcînd schimb de idei și împărtășindu-și reciproc experiența.

– Da, am auzit de Snider... murmură Caroline., E un savant de renume. Numele lui e de notorietate mondială, îndeosebi lucrarea sa, o încercare de sistematică în sculptura Nepalului și Tibetului, e considerată o operă clasică.

– Exact. Parker aprobă cu o înclinare a capului.

Informațiile mele sînt aproape identice. Să mergem mai de parte:

3) Meryl Perry, o jună persoană cu studii la Oxford, care într-adevăr, așa cum ne informează corespondentul nostru anonim, scrie în momentul de față un studiu despre nu știu ce monstru cu patru brațe și trompă de elefant. Am verificat, informațiile sînt exacte. Englezoaică, domnișoară și, judecînd după singura privire pe care i-am putut-o arunca, extrem de drăguță. Se găsea în hol la sosirea mea la Mandalay House. S-a retras cu mult tact, văzînd un necunoscut.

4) William Cowley, tînăr inginer, expert în topirea metalelor, constructorul cuptorului aflat în parcul de la Mandalay House. Cuptorul acesta e o copie fidelă a vechilor instalații de acest gen din India. Cowley a activat înainte vreme în industrie, iar generalul se poate spune că l-a cumpărat oferindu-i o retribuție mult mai avantajoasă. Cowley controlează latura tehnică a topirii metalului, oferindu-i generalului datele necesare pentru cartea pe care o încheie acum și în care încearcă să definească metodele de producție a sculpturilor de bronz aparținînd școlii Gupta și... și...

– Pala, completă Caroline.

– Exact. Cowley colaborează îndeaproape cu cunoscutul sculptor James Jowett

5) James Jowett, care, la invitația generalului, se află la Mandalay House de mai multe luni. Jowett este el însuși, într-o măsură oarecare, istoric de artă. În orice caz, deține catedra de sculptură la Academia regală. Nu sînt întru totul sigur, dar se pare că el este cel care toarnă statuile de care are nevoie Somerville. De două ori pe săptămînă, se deplasează la Londra. În afară de asta, după cîte știu, generalul i-a pus la dispoziție un atelier, în care Jowett lucrează la o statuie, o comandă importantă. Dacă

nu mă înșel, e vorba de monumentul aviatorilor din Manchester căzuți în război.

– Am fi putut avea și noi doi părticica noastră într-un mic monument oarecare, dacă m-aș fi dovedit ceva mai puțin, dibaci în arta pilotajului... zîmbi Alex. Vrei să spui că n-ar fi fost grozav, Ben? Ia gîndește-te, numele noastre, printre alte cîteva sute, gravate pe o placă de bronz zidită în soclul de marmoră!

– De cîte ori îmi amintesc de vremurile acelea, ajung la concluzia că am avut pur și simplu baftă, nu că ne-au salvat talentele tale de pilot, spuse Parker. Știi și tu că alții, mai buni decît noi, nu s-au mai întors la bază.

– Asta așa e, dar trebuie să-ți mărturisesc că, în ce mă privește, niciodată nu m-am gîndit în mod serios că aș putea și eu să pier... Așa ceva nu puteam concepe. În schimb, mă gîndeam în permanență la ce voi face după război.

– Probabil că, în cursul zborurilor, compuneai în minte genialele tale cărțulii de mai tîrziu! Ben zîmbi și își frecă miinile. Să scapi de o sută de ori din focul artileriei antiaeriene și al avioanelor de vînătoare nemțești, ca să... n-aș vrea să-ți rănesc amorul propriu, mai ales în prezența domnișoarei Beacon.

– Dar vă rog, vă rog, nu vă jenați! spuse Caroline, numai zîmbet. Trebuie să vă spun că nimic nu mă încîntă mai mult decît să vă ascult depănînd cu prietenul nostru comun amintiri din tinerețe. Dar nu e cazul să-i purtați pică. Face și el ce poate, a dobîndit admirația. „cititorilor, se simte încă plin de energie și e în continuă căutare de impresii noi. De curînd a achiziționat o nouă mașină... Îndreptă spre Alex o privire nevinovată, de copil. O mașină foarte frumoasă, și știu că e mîndru de ea...

– Îmi citești gîndurile, fetițo! Da, sînt mîndru de ea... Dar ce-ar fi să încetăm pentru cîteva clipe să ne mai

ocupăm de umila mea persoană – altfel, o temă inepuizabilă, recunosc – și să ne gândim la generalul Somerville, dacă nu vrem ca, profitînd de izbucnirile vigurosului vostru umor anglo-saxon, anonimul nostru amic să nu-i crape între timp țeasta bunicului, să-i străpungă inima cu stiletul și, în final, să-i ardă rămășițele pămîntești în cuptorul în care sînt plămădite bronzurile acelea respingătoare. E adevărat că eu nu sînt rudă apropiată a generalului Somerville și cu atît mai puțin reprezentant al legii, deci nu am nici un motiv special să mă interesez de afacerea asta. În istoria universală, literalmente pavată cu capete de ofițeri, un general ucis în plus sau în minus nu contează. În concluzie, vă întreb: doriți să mă urc mîine în Rolls Royce-ul meu de snob păcătos și să plec la Mandalay House?

– Dorim! răspunseră într-un glas Caroline și Ben,

– Doriți asta, fiindcă știți că într-o țară în care poliția nu face decît să... Joe se întrerupse, se uita la Parker și oftă. Clemența a fost din totdeauna trăsătura caracteristică a firii mele, încă de pe vremea cînd eram de-o șchioapă... Aș putea umple un raft de bibliotecă cu povești despre pisicile pe care le-am salvat din ghearele morții, despre păsărelele cu aripile frînte pe care le-am îngrijit cu abnegație, despre bătrînii pe care i-am ajutat să traverseze strada și despre lacrimile pe care le-am vărsat de jalea lui Romeo, a Julietei, a Desdemonei, a lui Hamlet, precum și a altor persoane ilustre. Iată de ce mă abțin să adaug fie și un singur cuvînt despre vajnica noastră poliție metropolitană. Destul! Cortina! La treabă, Ben! Cine se mai afla în casa aceea?

– Servitorii, Alteță. Grădinarul, camerista, bucătăreasa și – figura cea mai interesantă dintre toți Chanda, un bătrîn birman pe care generalul l-a luat în slujba sa încă de pe cînd acesta din urmă nu era decît un

copilandru.

Dar poate că în această direcție ne va putea spune mai multe domnișoara Beacon, informațiile mele fiind destul de sărace și rezumîndu-se mai degrabă la date ca mărimea salariului și anii petrecuți în slujba generalului.

– Chanda ține foarte mult la bunicul! spuse Caroline cu căldură. Într-adevăr, nu era decît un copil cînd a intrat în slujba lui, încă din India. Îmi închipui că relațiile lor i-ar putea părea bizare unui nou-venit la Mandalay House. Chanda e birman și, deși nu mai e nici el tînăr, îl îngrijește pe bunicul neslăbindu-l din ochi nici o clipă. Nu-i iubește pe englezi și nu face o taină din asta, spunînd că le-am făcut mult rău compatrioților lui. Presupun că dacă bunicul ar muri, n-ar mai rămîne în Anglia nici măcar o jumătate de zi și s-ar reîntoarce în țara sa. De altfel, din vreme în vreme, la intervale de cîtiva ani, întreprinde cîte o călătorie într-acolo, cu care prilej achiziționează noi sculpturi pentru bunicul și rezolvă diverse probleme legate de documentația necesară pentru cărțile acestuia. Nu este ceea ce numim noi în Europa un om instruit, dar posedă un bagaj serios de cunoștințe, acumulat de-a lungul unei jumătăți de veac de conviețuire cu colecția lui Somerville. Într-un cuvînt, e un autodidact. Cunoaște cîteva limbi. În momentul de față, aș zice că el cumulează funcțiile de administrator al domeniului, de dădacă a bunicului, de secretar și de manager pentru toate chestiunile de ordin financiar. Bunicul are în el o încredere oarbă, după părerea mea pe deplin întemeiată.

– Ca în basme... mormăi Alex. Chanda are familie?

– De ce întrebî?

– Oh, așa! Spuneai că tot el administrează și finanțele generalului. Bunicul tău, după cîte am înțeles, e un om foarte bogat. Dacă ar muri, domnului Chanda i-ar putea reveni, legal sau ilegal, o groază de parale. Și cum, de ani

de zile, mînuiește, în numele lui Somerville sume importante, călătorește prin lume, efectuează tot felul de tranzacții și așa mai departe, nu i-au lipsit desigur ocaziile să paseze familiei sume frumoșele.

– Chanda n-are pe nimeni pe lume! Pe nimeni, în afară de bunicul și... și de mine. Caroline coborî privirea. Cred că și la mine ține foarte mult. Cel puțin, asta era impresia mea pe vremea cînd, eram copil. Știi cum sînt asiaticii aceștia! Nu își exteriorizează niciodată sentimentele. Nici de vorbit, nu vorbesc mai mult decît strictul necesar. Dar copiii simt cine îi iubește cu adevărat și cine se preface doar că îi iubește.

– Ca în basme... repetă Alex. Bătrînul servitor devotat cu trup și suflet generalului și micuței nepoate... Dar cum nu mai ești mititică, și l-ai revăzut adeseori de atunci încoace s-a schimbat?

– Nu cred... Caroline dădu din cap. Cred că dacă aș avea vreun necaz... unul adevărat, un necaz mare, la el m-aș gîndi cel dintîi. Chanda ar face orice ca să-mi vie într-ajutor, ca să... Se opri. Toate acestea vi le spun, desigur, doar ca să înțelegeți mai bine cu ce fel de om aveți de-a face, adăugă ea repede, încercînd vizibil să-și reprime un val de emoție. Alex o privi surprins nu era obișnuit din partea ei cu asemenea manifestări necontrolate.

– Da, da... Parker tuși. Îmi dau seama prea bine, domnișoară Beacon. Vă mulțumesc foarte mult. E o informație prețioasă, fără doar și poate. Datorită ei, putem să excludem fără ezitare cel puțin o persoană de pe lista suspectilor. Caracterizarea pe care i-ați făcut-o birmanului reprezintă pentru el un excelent certificat de garanție.

– Tu n-ai decît să culegi cîte certificate de garanție vrei, spuse Joe imperturbabil, eu însă aș prefera să arunc o privire la fața locului. Mai beți?

Și fără să le aștepte răspunsul, turnă whisy în cele

trei păhărele goale. Evită însă privirea Carolinei, îndreptată asupra sa, plină de reproș.

CAPITOLUL 3

Picături mari, roșii...

După ce trecură de localitatea Exeter, înecată de arbuștii în floare, și regăsiră șoseaua printre ultimele case de la periferie, Joe încetini.

– Privește, spuse el ridicînd mîna de pe volan și arătîndu-i Carolinei pădurea de catarge ce creșteau parcă din pămînt deasupra acoperișurilor din zare, din portul acela fluvial m-am desprins eu prima oară de țărm și am pornit-o pe mare. Asta a fost acum... Tuși. Dar ce contează cîți ani au trecut de-atunci! Oricum nu mă pot obișnui cu ideea că timpul trece. Mereu am impresia că viața abia mîine o voi începe, adevărata viață. Să fie din cauză că nu sînt însurat? Fiindcă omul lipsit de familie, de soție și copii, se simte veșnic în pragul existenței... În această ordine de idei, aș vrea să-ți pun o întrebare...

– Ne apropiem! se grăbi să spună Caroline. În mai puțin de o jumătate de oră, vom vedea Mandalay House.

Alex oftă și își întoarse privirea spre șoseaua care desena un arc larg către sud.

– Vom vedea marea... Ridică din nou mîna de pe volan. Vezi palmierii? Piperniciți, e adevărat, nu ca cei din Honolulu, totuși sînt palmieri, Caroline! Nu mă mir că bunicul tău, după ce a trăit o jumătate de veac în India, a ales tocmai această parte a Angliei ca reședință. Ca să fiu sincer, mi-e imposibil să înțeleg cum se face că, existînd pe insula asta friguroasă, umedă și cețoasă, o regiune atît de minunată, strămoșii noștri nu s-au bătut pe viață și pe moarte pentru fiecare petec de pămînt al Devonului. Dar uite că nu s-au bătut! S-au mulțumit să schimbe sabia cu umbrela! Ce părere ai avea dacă eu, care pot să scriu,

indiferent unde, m-aș stabili aici, atunci când, în sfârșit... Se întrerupse. Nu găsești că e o climă minunată pentru copii? Și dacă am...

– Fii atent, ai trecut pe dreapta șoselei!

– Nu-i nimic, Rolls Royce-ul își găsește direcția și singur.

– Foarte bine, dar măcar nu-i face tu greutate. Ascultă, Joe...

– Ce este? Ia privește! Nu ți se pare că acolo, la orizont, e marea?

– Lasă marea, nu de ea îmi arde mie acum. La Mandalay House o să avem parte de ea pînă peste cap. Mă gîndesc la bunicul John.

– Da? Alex nu păru cîtuși de puțin interesat de temă. Da, nu încape nici o îndoială, e marea.

– Ascultă, tu ce crezi, îl amenință cu adevărat un pericol? E atît de bătrîn! Cine ar putea avea interes să-l omoare la o asemenea vîrstă? Și încă într-un chip atît de îngrozitor?

– Dumnezeule, nu mi-ai pus o întrebare, ci două deodată! Ba chiar trei! Dacă îl amenință vreun pericol? Nu știu. Nu-ți pot da un răspuns încă. Faptul că e foarte bătrîn nu înseamnă nimic. Cohorte întregi de moșnegi au fost exterminate în țara asta a noastră, flegmatică și posacă. Și e la fel de sigur că, și pe viitor, alte cohorte întregi de moșnegi se vor îndrepta spre lumea cealaltă expediate de mîna nerăbdătoare a moștenitorilor, a hoților de tot soiul, a vecinilor sau a mai știu eu cui. În cazul de față, anonimul nostru corespondent a ticluit trei variante ale oribilului său proiect de asasinat și se pare că nu s-a decis încă pentru nici una dintre ele, dovadă că bunicul tău mai este încă în viață... sau, cel puțin, mai era ieri, la ora cînd ai telefonat tu la Mandalay House.

– Joe! Caroline deveni brusc rigidă. Nu cumva crezi

că...

– Da de unde! Deocamdată nu cred nimic, dar îți mărturisesc că aș prefera să fiu în clipa de față în preajma bunicului tău. Nu-mi place să mă las călăuzit de instincte, ca prietenul nostru Parker, totuși ceva îmi spune că generalul se află într-adevăr în primejdie.

– Ce te face să presupui asta?

– Faptul că deși scrisorile anonime le-a primit Parker, nu el, și bunicul tău te-a rugat să te adresezi mie. E drept, s-ar putea să fie o reacție a sa în urma vizitei lui Ben la Mandalay House. Dar atunci, dacă bunicul tău se teme într-adevăr de ceva, de ce dă pe ușă afară poliția?

Și se teme, din moment ce mă cheamă la el. Sau poate că la Mandalay House s-a și petrecut un anume fapt, pe care generalul vrea să-l țină secret, pe care, în orice caz, nu vrea să-l aducă la cunoștința poliției? Și, neputîndu-se descurca singur în situația aceasta din cale-afară de încîlcită, a apelat la mine. Mi-a citit cărțile, a aflat din presă că mă pricep la dezlegarea unor astfel de șarade criminalistice, afară de asta i-a ajuns la ureche zvonul că... noi doi sîntem prieteni, drept care a pus mîna pe pană și ți-a scris,

– Dar dacă a primit și bunicul vreo anonimă?

– Știu eu? Curios e însă că nu i-a pomenit nimic lui Parker. Ar fi trebuit să o facă, chiar dacă n-avea intenția să accepte protecția poliției. Vom afla noi în curînd dacă a primit sau nu.

Șoseaua trecea peste un pod de cale ferată și cotea spre apus, paralel cu țărmul mării, aflat la aproximativ două mile. Marea se vedea limpede acum în depărtare, o uriașă pînză azurie reflectînd intens razele solare. Mașina trecea pe lîngă ogoare despărțite de garduri vii, pe lîngă pîlcuri de copaci și...

– Acum la stîngă! strigă Caroline. Am ajuns. Pe aici!

Degetul ei atinse geamul din față. Joe părăsi șoseaua principală. Rolls-ul se îndreptă spre mare pe un drum în gust, asfaltat.

În fața lor, chiar lângă țărm, se zărea un pîlc mare de copaci, după toate aparențele începutul unui parc întins.

– Se vede casa! Caroline ridică din nou mîna. Hornurile roșii înalte, cocoțate pe un acoperiș de țiglă de culoare întunecată și care se lăsa în jos abrupt, cînd se iveau, cînd dispăreau de după stejarii uriași. Automobilul se apropia de vechiul zid care înconjura domeniul. Dincolo de zid, se înălțau niște copaci vînjoși, seculari, ale căror coroane bogate le închideau vederea celor care se apropiau de el. Se aflau la cîteva sute de pași de poartă, cînd Joe frîna brusc și opri mașina. Caroline se uită împrejur.

– Ce s-a întîmplat?

Alex nu răspunse. Scoase capul prin fereastra mașinii și-l măsură cîteva clipe pe bărbatul chel, în pantaloni în chiși la culoare și într-o cămașă albă brăzdată de dungile roșii ale bretelelor, care stătea pe marginea șanțului de lângă drum și părea grozav de preocupat să-și dreagă undița pe care o ținea în mînă. Alături, pe iarbă, zăcea o haină cenușie de doc. Auzind zgomotul motorului, omul ridicase capul, aruncase o privire scurtă persoanelor din mașină, după care se apucase din nou să descurce firul ce se desfăcuse de pe mosor.

– Salutări din partea lui Ben Parker, Hicks! rosti Alex cu jumătate de glas. De jur-împrejur, pînă la poarta domeniului, se întindea o pajiște verde, pustie, așa încît nimeni, în afară de omul tolănit pe iarbă nu l-ar fi putut auzi.

Bărbatul înălță capul și se uită la el mirat.

– Mă scuzați. Nu vă înțeleg. Sînt în vacanță prin locurile astea și nu cunosc bine împrejurimile. Dacă vreți să mă întrebați despre drum, n-aș putea, din păcate, să

vă...

– Dacă nici pe mine nu mă poți recunoaște, Hicks, îmi închipui cât de greu îți este să recunoști un infractor! Joe rîse ușor. Ce s-a-ntîmplat cu ochii tăi cei ageri?

– Scuzați-mă... Hicks se uită, fără să vrea, în jurul lui. M-a derutat Rolls-Royce-ul... îmi spuneam ca e în el vreun lord, nicidecum un... adică voiam să spun... știam că aveți altfel de mașini, ceva mai modeste...

– Nu te necăji, zîmbi Caroline. Și eu am fost la fel de surprinsă cînd am văzut-o prima oară. Bună ziua, sergent!

– Bună ziua, domnișoară Beacon! Avem parte de o vreme minunată, nu?

– Splendidă!

– Nimic nou? întrebă Alex.

– Pînă acum, nimic, domnule. Rămîneți mai mult timp pe aici? Și Hicks arătă din ochi spre poartă.

– Da, sîntem invitații generalului Somerville.

– Slavă Domnului... oftă ușurat sergentul detectiv Hicks. Locuiesc la „Leul și coroana”, în orășel. La două mile de aici.

Și, plecînd capul, reluă cu și mai mare ardoare operația de descîlcire a firului de nylon. Mașina se urni din loc.

Cele două canaturi ale porții uriașe, masive, din fier forjat, erau date în lături.

– Acesta e singurul drum de acces în Mandaiav House? întrebă Joe intrînd în parc.

– Da. Mai există un mic port natural, unde e acostată șalupa bunicului John. De fapt, șalupa e mai degrabă un yacht, are motor și o cabină prevăzută cu tot confortul. Dar, dinspre uscat, numai pe aici se poate pătrunde. Bine înțeles, cine ar vrea cu tot dinadinsul ar putea tăia peste cîmp și sări apoi zidul.

O cotitură printre arbuști, încă una. În depărtare,

printre copaci, strălucea în bătaia soarelui terenul de tenis și o peluză cu flori roșii. Deodată, apăru, în toată splendoarea sa, vechiul și masivul conac, îmbrăcat în viță sălbatică, care se ridica pînă pe acoperiș, încolăcindu-se în jurul hornurilor.

Joe frînă lin și opri mașina la mijlocul peronului, chiar în fața intrării principale, în întregime din sticlă și prevăzută cu un grilaj lucrat artistic.

Ca la un semn, ușile se deschiseră și își făcu apariția un om în vîrstă, dar ținîndu-se drept, îmbrăcat într-o haină lungă, de culoare închisă, peste care purta un caftan de un auriu întunecat. Fața sa, încadrată de păr alb, era brună și ușor ridată.

– Chanda! strigă Caroline. Deschise portiera, sări sprintenă și i se aruncă de gît, iar el o cuprinse în brațe, o strînse la piept, dar îi dădu drumul numaidecît, se de pârta cu un pas și făcu în fața ei o plecăciune adîncă.

– Fii binevenită, micuță Caroline, spuse bătrînul într-o engleză impecabilă, în care abia dacă era perceptibilă o umbră de accent străin. Dar nu s-ar cuveni să renunț în sfîrșit la familiarismul acesta deplasat și să te numesc: Miss Beacon?

– Dacă vreodată ai să faci una ca asta, să știi că vom deveni dușmani de moarte! Caroline se apropie din nou de el și-l sărută pe amîndoi obraji.

Pe fața calmă și neclintită a lui Chanda trecu un zîmbet ușor. Apoi, el se întoarse spre bărbatul care cobora din automobil,

– Domnul Joe Alex, nu-i așa? Generalul Somerville m-a rugat să vă urez bun-venit în această casă. Dorește să vă vadă fără întîrziere. „Roagă-i din partea mea ca de îndată ce vor coborî din mașină, să vină la mine în pavilion, îi aștept!”... Așa mi-a spus. Dacă sînteți de acord să-i satisfaceți dorința, voi porunci să vi se transporte sus

valizele, iar mașina să fie dusă la garaj. Eu am să vă aștept aici, ca să vă arăt camera; în ce o privește pe domnișoara Caroline... zîmbi el ușor, dînsa nu concepe să ocupe altă cameră decît aceea în care a locuit pe vremea cînd nu era mai năltuță decît trandafirul de colo - și Chanda arată cu mîna o tufă micuță, cu o floare de un roșu închis în vîrf. Vrei să-l conduci pe domnul, Caroline?

– Desigur. Haidem, dacă asta e dorința bunicului. Sper că n-o să ne rețină prea mult, ca să mă pot schimba înainte de dejun. N-ați luat masa încă, nu-i așa? Am sosit cu o oră și jumătate mai devreme decît prevăzusem. Automobilul acesta este, orice s-ar spune, foarte rapid.

– E o mașină splendidă, spuse Chanda politicoasă. I se spune „vehicul regal”, dacă îmi amintesc eu bine.

– Mulțumesc, domnule! și Alex înclină capul, cu vădită satisfacție. După ce mi-am hrănit sufletul cu un ase menea cuvînt de prețuire, nu-mi va fi greu să întîrziem dejunul chiar și cu o oră. Să mergem Caroline! Generalul Somerville ne așteaptă!

– Pe aici, spuse fata indicîndu-i direcția cu brațul în tîns. Pavilionul se găsește pe un promontoriu stîncos, chiar deasupra mării. Ne întoarcem cu bunicul, Chanda. Nu e nevoie să vii să-l iei.

Bătrînui birman încuviință din cap, fără o vorbă, se întoarse și intră în casă.

Îndepărtîndu-se pe cărarea acoperită cu prundiș, care înconjura peluza de flori din fața peronului, cei doi îl auziră adresîndu-se cu o voce ștearsă unei persoane nevăzute din casă, unul dintre servitori probabil.

Se înfundară printre copaci, îndreptîndu-se în tăcere către o perdea deasă de tufișuri, dîndărătul cărora se auzeau zgomotele caracteristice unei partide de tenis. Un glas vesel de bărbat se auzi strigînd; îi răspunse un glas de femeie. Joe își spuse în treacăt că vocea din urmă trebuie

să fie a unei femei tinere. Meryl Perry ori, dacă nu, Dorothy Snider.

– Cunoști pe careva dintre oamenii aceștia? o întrebă el încet pe Caroline. Vreau să spun, dintre oaspeții generalului Somerville?

– Ultima dată cînd am fost aici, acum vreun an, nu se afla nici unul dintre ei la Mandalay House. Bunicul locuia pe atunci absolut singur. Se afla în vizită doar un francez, custode la un muzeu, la Luvru, dacă nu mă înșel, dar și acesta urma să plece a doua zi după mine. De profesorul Snider și de Jowett am auzit, bineînțeles. Jowett e, după cum știi, un sculptor renumit. Ce mă miră este că se ocupă, aici, la bunicul John, de treburi cam de mîna a doua, cum ar fi tehnica turnării vechilor sculpturi indiene. Ceva îl va fi atras totuși încoace, altfel nu-mi explic. Mă gîndesc, de pildă, la Meryl Perry. Pe ea o cunosc. Am studiat împreună. E realmente o fată atrăgătoare...

Ocoliră de la distanță terenul, astfel că nu-i putură vedea pe jucători. Se îndepărtară destul de repede, cărarea coborînd acum pieptiș spre marea pe care, după cîteva clipe, o zăriră strălucind printre copaci. În locul acela parcul era aproape sălbatic, nevădindu-se nici cea mai mică preocupare de a îngriji arbuștii sau de a organiza natura într-o compoziție funcțională oarecare.

– Iată și pavilionul! spuse Caroline, punînd mîna pe umărul prietenului ei. În aceeași clipă, Joe zări înaintea sa o mică clădire.

Pereții pavilionului, ridicat pe o temelie de piatră cenușie, erau în întregime de sticlă. Pe pîntenul stîncos al unui mic promontoriu cu suprafața plană, avea aspectul unui cuib de păsări, așa cum stătea atîrnat deasupra stîncilor la picioarele cărora se spărgeau înspumate, cu un freamăt surd, valurile fluxului, stîrnite de un vînticel cald ce bătea dinspre ocean.

Cărarea trecea acum, ca peste un podeț, peste istmul îngust, prevăzut, pentru siguranță, de o parte și de alta, cu balustrade de fier vopsite în verde închis. Poteca se termina în pragul ușii pavilionului, care era deschisă. Mai făcură câțiva pași, și Joe remarcă un om ce ședea la masă, cu fața îndreptată spre ușă.

– Hei, hei, bunicule! strigă Caroline și porni să-și fluture brațele, făcându-i semne de bun găsit celui dinăuntru.

Ajunseseră, între timp, foarte aproape.

– Am sosit, bunicule! Acum, cel strigat, dacă n-ar fi fost complet surd, ar fi trebuit să audă. Și totuși era vădit că nu auzise, deoarece nu făcu nici o mișcare.

– Bunicule!

Caroline se opri fără voie. În pavilion, ai cărui pereți erau, cum spusese, în întregime din sticlă, lumina era doar cu puțin mai slabă decât afară. Încăperea era foarte luminoasă.

Joe grăbi pasul. Fata venea în spatele lui.

– Cu siguranță că doarme, sărmanul. E atît de bătrîn... spuse ea aproape în șoaptă.

Dar generalul Somerville nu dormea.

Oprindu-se în pragul pavilionului, Joe Alex văzu, așezat, lângă masă, într-un fotoliu adînc cu spătar înalt, un om extrem de bătrîn, îmbrăcat într-o cămașă albă și, peste ea, într-un halat călduros. Capul îi era lăsat pe spate, ochii închiși, iar în mîna nemișcată, care se odihnea pe masă, ținea un stilou negru.

Caroline se opri și ea în prag, gîfîind. Înlemni. Dedesubt, fremătau surd valurile fluxului, izbindu-se de stîncile de la picioarele prăpastiei.

Fata dădu drumul brațului lui Alex, de care, în prima clipă, își încleștase degetele. Făcu un pas înainte.

– Bunicule, bunicule! strigă ea și izbucni în plîns.

– Nu avem voie să intrăm pînă nu vine poliția... rosti Alex aproape mecanic, înainte de a-și da seama de absurditatea acestor cuvinte.

Din momentul cînd se oprise în pragul pavilionului, ochii săi rămăseseră fixați într-un singur punct. Pe cămașa albă a bătrînului se vedea o pată purpurie, în mijlocul căreia era înfipt un stilet aurit. De sub lama stiletului se prelingeau alene picături roșii, grele, scurgîndu-se într-un șuvoi subțire, printre cutele halatului.

CAPITOLUL 4

Statueta de aur

– L-au... l-au ucis... murmură Caroline. Bunicule... dragă bunicule... L-au ucis...

Dădu să se smulgă din mâinile lui Alex, dar acesta o reținu.

– Mă îndoiesc că l-a ucis cineva pe domnul general, spuse el cu un calm perfect. Încercați s-o convingeți de lucrul acesta și pe Caroline, domnule, altfel vom fi martorii unei adevărate scene de disperare...

– Cred că aveți dreptate. Generalul deschise ochii și se porni să rîdă; avea un rîs potolit, bătrînesc. Dar cum de ați ghicit?

Corpul Caroline! deveni dintr-o dată rigid. Apoi, fata își îngropa fața în palme.

– A... a fost o glumă? întrebă ea și glasul i se frînse. Bunicul John trăiește? Trăiești, bunicule?!

– Evident că domnul general trăiește! Dacă ai fi avut o cît de slabă rutină în examinarea priveliștilor de acest gen, ai fi observat că mînerul stiletului e înfipt oblic în deschizătura cămășii, că pe masă se găsește o sticlută cu cerneală roșie, care, de bine de rău, poate să imite sîngele, deși e de un roșu nițel prea viu, și că, în afară de asta, domnul general n-a reușit să-și oprească complet respirația, nu-i așa, domnule general? Trebuie să recunosc că, în primul moment, și eu mi-am cam pierdut cumpătul.

Bătrînul trase încet stiletul din deschizătura cămășii și își șterse mîna pătată de cerneală cu hîrțile aflate pe masă.

– Am prăpădit o cămașă excelentă! Se porni din nou să rîdă. Se ridică cu greu, sprijinîndu-și mâinile arse de

soare, uscățive și zbîrcite, de brațele fotoliului. Am vrut să mă conving dacă ai într-adevăr un spirit de observație infailibil, cum spun ziarele. Iartă-mi gluma asta proastă, fetițo... Îi zîmbi Carolinei cu ochii săi cenușii, ghiduși, care abia se vedeau de sub sprîncenele stufoase, cărunte.

Și bătrînilor le trec cîteodată prin cap idei copilărești, Dacă ar fi prins de veste Chanda, nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului. E superstițios, ca toți conaționali lui, fără excepție. În țara lui de origine, cuvîntul „moarte” nu e pronunțat niciodată. Dar, prin nu știu ce mister, nu e nimeni care să nu-l cunoască... Am dreptate, domnule Joe Alex?

Îi întinse mîna pătată de cerneală, pe care Joe o strînse ușor. Caroline își șterse ochii.

– Cum ai putut face așa ceva, bunicule?!

– Cum? Simplu. Nu ți-am spus că am vrut să mă conving, dacă faima de care e înconjurat prietenul tău e într-adevăr justificată? Și am mai avut un câștig din farsa asta, unul mult mai important, poate. Ți-am văzut fața, Caroline! Nu erai numai îngrozită. Erai sincer îndurerată că pișicherul de moșneag a șters-o pe lumea cealaltă.

Caroline izbutise să-și vină în fire.

– Oh, nu mai știu nici eu, spuse ea, străduindu-se să pară cît mai degajată, deși vocea, care tot i se mai frîngea, o trăda. Cred că n-am fost chiar atît de emoționată...

Și deodată, se porni pe un plîns cu sughițuri, ascunzîndu-și capul în umărul bătrînului.

– Hai, hai, liniștește-te! Generalul, mîngîindu-i părul, începu din nou să rîdă. Lui Alex îi trecu prin minte că rîsul acela ar răsuna mai plăcut dacă ar fi avut cineva ideea să-l ungă pe generalul Somerville pe la încheieturi. Așa, sunetul respectiv amintea teribil de scîrțîitul unui mecanism ruginit pus brusc în mișcare. Mi-am adus aici, în pavilion, pentru orice eventualitate, o cămașă curată.

Asta, pentru ca nici una din persoanele străine de la Mandalay House să nu afle de cele petrecute, nu țin de fel să sugerez cuiva gânduri inutile!

Se întoarse și se îndreptă spre o chiuvetă mică alături de care era atârnat un prosop.

– Credeți, domnule, că cineva s-ar putea inspira din această farsă? zise Joe, care nu se clintise din loc.

Generalul ajunse în dreptul chiuvetei, deschise robinetul, apoi îl închise brusc.

– Dacă cred așa ceva? Nu știu. Tocmai pentru acest motiv, am considerat oportună venirea dumitale aici. Doresc să mă ajuți să pot răspunde la întrebarea respectivă. N-aveți idee cât de dragă le e viața oamenilor bătrâni, mult mai mult decât celor tineri! Și iarăși rîse, Caroline, acum trebuie să te întorci, bunicul tău va încerca să se spele de sîngele ce i-a curs din inimă, hi, hi, hi...

Bombănind ceva în barbă, generalul își scoase halatul și își trase, peste cap, cămașa descheiată și pătată. Deschise din nou robinetul și, fornăind, se apucă să se spele cu mișcări iuți și stîngace, parcă.

Caroline ieși din pavilion și se rezemă de balustrada de fier, uitîndu-se în jos la talazurile înspumate care se spărgeau de stînci. Era cumplit de palidă.

Joe își întoarse privirea de la ea. Masa din mijlocul încăperii, mai bine zis biroul, deoarece dedesubtul tăbliei Alex observă două sertare, era acoperită de hîrtii. Mai într-o parte, o statueta galbenă sclișea viu în bătaia soarelui ce cădea oblic printr-o lucarnă plasată în tavanul pavilionului. Generalul, pufăind zgomotos, se apucă să se șteargă cu prosopul plușat.

– Mi-a făcut grozav de bine... zise el suflînd și încheindu-și cu degete tremurînde nasturii cămășii. Bătrînii n-ar trebui să se teamă de apa rece; nimic nu acționează mai eficient asupra nervilor uscați și putreziți. Mă simt cu

douăzeci de ani mai tânăr... chiar așa! Acum poți să intri, micuț!

Alex întinse mîna și încercă să ridice ușor statueta de pe masă, care se dovedi însă a fi mult mai grea decît și-ar fi închipuit. O ridică totuși și o privi în lumină. Caroline intră în pavilion.

– Frumoasă, nu-i așa? se învioră generalul. Wishnu cel cu patru brațe! Secolul nouă, probabil. O lucrare superbă! Bineînțeleș anonimă! Pe cîți mari artiști nu i-a lăsat istoria în afara ei! Tot e bine că li s-a păstrat opera! Îți place?

– Foarte mult. E din aur, nu?

– Firește. Aur curat, cu neînsemnate adausuri de alte metale. Forma și turnarea, excepționale. După turnare, a fost lucrată puțin cu dalta și cizelată la rece, iar la sfîrșit șlefuită. Colosală muncă! Și rareori au fost artiștii atît de exacti în redarea intențiilor lor. Să nu uităm însă că statueta trebuia să împodobească altarul de rugăciuni al suveranului sau, poate, să fie dăruită unui templu ca ofrandă a suveranului... De altfel, eu știu unde se afla... Rîse din nou. Este simbolul divinității, al luptei omului cu timpul, care mistuie totul. Iată de ce am socotit potrivit să plasez statueta aici, ca să-mi vegheze truda. Acum, mai mult ca oricînd, mă preocupă tocmai lupta cu timpul. Providența mi l-a dăruit din plin, din plin! Dar... mi-ar mai trebui încă puțin, mai am cîteva lucrări pe care aș vrea să le duc la capăt. Și în afară de mine, nimeni în această lume atît de preocupată de artă nu se pricepe la lucrurile astea... Să-l luăm, de pildă, pe profesorul acela – cum îl cheamă, Snider! Dumnezeu, cîte teorii, cîte generalizări și cît de puțină știință adevărată despre ce făceau oamenii aceia, despre felul cum își executau statuile și basoreliefurile, de ce le concepeau tocmai așa și nu într-altfel! Ce rost are să îngrămădești în tine atîta știință, cînd

nu te preocupă decît sistematica obiectelor, în loc să încerci să pătrunzi în sufletul creatorilor acestora, să cunoști poporul care le-a dat naștere! Esențialul e să izbutești să intuiești cu ce ochi și-a contemplat poporul respectiv creațiile... Fiindcă, deși doi oameni care privesc unul și același obiect îl văd la fel, ei pot, ba chiar uneori trebuie, să-l vadă cu totul diferit. Croitorul, uitîndu-se la mantia de încoronare a monarhului, nu vede decît croiala și tivurile; pe blănar nu-l interesează decît calitatea herminei, în timp ce urmașului la tron puțin îi pasă de croială și de hermină, el se întreabă cînd va veni momentul ca mantia aceea să-i acopere lui umerii. Fiecare vede cu totul altceva, deși mantia e una și aceeași! În cazul nostru, Cowley, privind statuetele, se gîndește exclusiv la structura metalului din care au fost făurite, splendoarea lor nu are pentru el altă semnificație. Jowett, care este sculptor, le percepe formele, liniile, micuța aceea, Meryl Perry, caută să surprindă atributele divinității în modul cum au fost redată viețuitoarele, iar caracteristicile cultului în dispoziția membrilor. Pe zei însă numai Chanda și cu mine îi vedem! Atîta doar că Chanda îi vede într-un fel natural, fără să împingă cunoașterea mai departe, pe cînd eu mă străduiesc să adun toate elementele pentru a-i putea cunoaște! Mă înțelegeți, nu? Totul! Nu poți fi și istoric, și istoric de artă, și sculptor, și preot, și enoriaș, și arheolog, fiecare din aceștia în parte. Adevărata știință constă în reunirea trăsăturilor caracteristice ale tuturor acestora în tine însuți; abia după ce ai izbutit s-o faci, poți purcede la descrierea, la prezentarea sistematică a culturii poporului respectiv. A te transpune, iată cheia! Nu-i așa, Caroline? Asta e ce te-am în vățat întotdeauna, chiar și pe vremea cînd erai un copil. Să fii și creator, și public, și critic, toate la un loc!

– Nu am uitat nimic, bunicule... Caroline împături

cămașa pătată.

– Ce să fac cu asta?

– Ascunde-o undeva... Se uită în jur. Uite, pune-o în servieta aceea. Și, pe urmă, arune-o undeva, dar vezi să nu bage de seamă Chanda. Mă dădăcește de parcă aș avea cinci ani, pe cînd eu am aproape de douăzeci de ori mai mult. Dar despre ce vorbeam? Eh, dar ce importanță are! Așadar, îți place... întinse brațul și, cu o ușurință care îl surprinse pe Joe, ridică statueta. E frumoasă, nu-i așa? Haidem! Stomacul îmi spune că se apropie ora prînzului! Vrei să-mi dai brațul, Caroline? De obicei, Chanda e cel care mă conduce pînă aici și tot el mă duce înapoi acasă. M-am gîndit la un moment dat să-mi iau un fotoliu cu rotile, ca să-mi recîștig independența. Dar asta ar însemna capitulare, nu-i așa? Capitulare totală!

– Te mai despart, bunicule, ani buni de fotoliul cu rotile! spuse cu convingere Caroline. Haidem!

Generalul îi luă de braț pe amîndoi și o porniră încet pe panta pîntenului stîncos, în jos, către copacii parcului. Joe privi în jur.

– Și statueta de aur o lăsați în pavilionul cu ușile vraiste, domnule general?

– Cine s-o fure? Nu se apropie nici un străin de locurile acestea, și apoi, pavilionul se vede din casă... Iată... Le arată cu o mișcare a capului etajul ultim al lui Mandalay House, care se deslușea printre copaci. În afară de asta, e cocoțat pe o stîncă aproape perpendiculară, iar la picioarele stîncii e marea. Nimeni n-ar putea să se cațere pînă la el, nici chiar întîmplător. Iar cine ar veni dinspre largul mării, n-ar face decît să se zdrobească de stînci. Există o singură cărare, care trece însă pe lîngă casă. De altfel, pînă acum, nimeni n-a avut curajul să se furișeze pe acest domeniu. Dacă ar trebui să mă tem de ceva, ar fi mai degrabă de coloana a cincea, hi-hi-hi! dușmanul

dinlăuntru adică... Fiindcă numai el ar ști ce obiecte prezintă valoare pe-aici și ce nu. Unui hoț obișnuit nici nu i-ar trece prin cap că o statueta ca aceea, aflată pe masă, ar putea fi din aur curat. Și-ar zice că e cine știe ce aiureală poleită și nici n-ar pune mîna pe ea!

Era, vădit, într-o dispoziție excelentă. Ajunseseră între timp la primii copaci și zgomotul valurilor de dedesubt încetase să se mai audă, cînd pe cărare apăru Chanda.

Se apropie și, înclinînd din cap, se adresă generalului:

– Peste cîteva minute se va servi dejunul, de aceea mi-am permis să vă ies în întîmpinare, ca să aflu ce dispoziții să-i dau bucătăresei.

– Ați făcut cunoștință, nu? întrebă generalul. S-au făcut prezentările, trebuia să-mi închipui! Dînsul este Chanda, omul al cărui creier e, după toate probabilitățile, smuls din creierul meu și care, totuși, se mișcă independent, străjuind faptele mele. Trăim de atît de multă vreme sub același acoperiș și ne cunoaștem atît de bine, că nici unul din noi nu e în stare să se ascundă față de celălalt, în clipa asta, de pildă, Chanda se gîndește, cu o ușoară îngrijorare, că găina friptă, al cărei piept alb este bucățica mea preferată, așteaptă poate cam de prea multă vreme și nu va fi îndeajuns de fragedă. Am ghicit, Chanda?

– Da, stăpîne. Chanda înclină din cap și zîmbi ușor. Și dacă mi-ai îngădui să ghicesc și eu la ce te gîndești în clipa asta, ți-aș spune că te-a amuzat și ți-a bucurat inima un anume lucru de care însă nu am cunoștință și că munca ți-a mers astăzi din plin: toate la un loc ți-au creat o bună dispoziție de invidiat. Ar trebui să menționez în legătură cu asta și sosirea domnișoarei Beacon, care mă bucură în aceeași măsură și pe mine, făptură neînsemnată, dar n-o fac ca să nu se simtă ofensați ceilalți

oaspeți ai tăi, atât de agreabili și ei, stăpîne...

Înclină din cap în direcția lui Alex, care zîmbea și își spunea că își construise, înainte de plecare, o cu totul altă imagine despre Chanda. În locul, proverbialei slugi asiatice, tăcute, devotate orbește, avea înaintea lui un ins care stăpînea o engleză impecabilă și se comporta cu atîta naturalăță încît dădea impresia că ar fi un membru al familiei. Doar veșmintele, care-i cădeau aproape pînă la pămînt, deasupra sandalelor din piele neagră, încălțate pe picioarele goale, și stilul, cam înflorit al exprimării, dar pe care bătrînul birman îl punea parcă între ghilimele, arătîndu-l, chiar el, cu umor, aminteau de modelul acela abstract.

– Nu ofensezi pe nimerii, dragul meu! rîse generalul și o porni spre casă. Știm cu toții că tînăra persoană în cauză ți s-a strecurat în suflet încă cu mulți ani în urmă și că de atunci nu se mai dă dusă! Dacă ai fi fost cu trei zeci de ani mai tînăr, i-aș fi recomandat Carolinei să fie ceva mai grijulie. Din fericire, nu ești!

– Din fericire, nu sînt! Chanda, care pășea la un pas în spatele celor trei, desfăcu brațele larg, după care și le puse din nou pe piept și își înclină capul. Dacă aș fi fost eu mai tînăr, stăpîne, ai fi fost și tu... Am fi cunoscut viața mai puțin bine, dar am fi fost oare mai fericiți?

– Eu aș fi fost! Dacă aș avea cu treizeci de ani mai puțin... Se întrerupse pentru o clipă și scutură din cap, ca și cum ar fi pierdut brusc șirul gîndurilor. Aș fi fost acum în Mandalay... Ha! În Mandalay, acolo unde nu se știe de cele zece porunci, cum spunea poetul acela mărunțel cu mustăcioară, care arăta ca un șobolan, dar avea o inimă de leu! Kipling...

– Exact! mormăi Alex pentru sine însuși. Kipling! Cum naiba de-am uitat?...

– Ce-ai spus, ce-ai spus? Caroline se aplecă spre el.

N-am înțeles...

– Oh, nimic!

– Ce păcat! Chanda tuși. Atît de rar se întîmplă, în clima de aici, să avem parte de un cer fără nici un nor, cît de mic...

Generalul se opri deodată și, încet de tot, ca și cum s-ar fi temut că o mișcare prea bruscă a capului i-ar putea frînge grumazul și spinarea plecată, se întoarse spre el.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Domnii Jowett și Cowley au ajuns, după cît se pare, la un asemenea grad de lipsă de cordialitate între dînșii, încît prevăd că, foarte curînd norul încărcat al acestei animozități se va descărca într-un potop de fulgere... Ca să fiu sincer, mi-au și ajuns, din întîmplare, la urechi primele tunete și am zărit și primele fulgere. Adineaori, trecînd pe lîngă atelier, prin parc, Chanda arată cu mîna în direcția hățișului de arbuști din stînga lor, ușa fiind deschisă, am surprins un schimb de cuvinte, nu de natura celor prin care, după cîte știu, obișnuiesc doi gentlemen englezi să-și exprime afecțiunea reciprocă...

Generalul lăsă brațul lui Alex, dădu din mîna și își continuă drumul sprijinindu-se de brațul Carolinei.

– Dinspre partea mea, cei doi gentlemen n-au decît să se strîngă și de gît! spuse el cu convingere. Dar nu înainte de a-și duce la capăt lucrările pentru care i-am angajat. Nici n-ar mai avea mult de așteptat. Peste două săptămîni, experiențele vor lua sfîrșit. Voi fi atunci în posesia datelor complete pentru cartea mea și ultimele două copii de statui vor părăsi atelierul. Atunci, vom desființa și cuptorul acela afurisit... Se întoarse spre Caroline. Cînd bate vîntul dinspre apus, toată casa se umple de fum! Cuptorul acela scoate atîta fum, de parcă s-ar fi pripășit în grădină un vulcan! Ce mizerie! O viață întreagă, am urît orașele, și asta din cauza aerului lor

viciat! Iar acum, mi-am făcut-o cu mîna mea! Dar nu mai avem decît două săptămîni de răbdat, după care, Chanda, vom răsădi trandafiri pe locul unde a fost cuptorul! Iar domnii Cowley și Jowett n-au decît să se ducă la toți dracii, laolaltă cu amorul lor turbat pentru mica domnișoară blondă, care, zic eu, face mai multe parale decît ei amîndoi la un loc! Dar poate că n-are rost să ne batem capul cu problemele lor de natură intimă! Pînă acum, s-au achitat ireproșabil de îndatoririle ce le-au fost în credințate... Și, coborînd glasul, adăugă: Nici nu-i de mirare! Banii se pricep să suplinească pînă și lipsa de interes...

Tăcu. În depărtare, apăru conacul, cu peluza viu colorată de trandafirii purpurii. Pe fundalul acesta, distinseră silueta unui tînăr, îmbrăcat cu pantaloni cenușii de flanel și cu cămașă albă descheiată. Venea spre ei, cu pași repezi și hotariți.

– Primul vestitor al furtunii se apropie... zise Chanda blînd, potrivindu-și pasul cu al celorlalți.

Văzîndu-l pe general în tovărășia a două persoane necunoscute, tînărul își încetini mersul.

– Caroline, permite-mi să ți-l prezint pe inginerul Cowley... în ochii lui Somerville se aprinseră scînteieri ghidușe. El și domnul Jowett, pe care nu l-ai cunoscut încă, joacă în această casă rolul unor diavoli care mînuiesc furcile în foc, nu spre a chinui suflete, ci pentru a zămisli întruchipări neînsuflețite ale zeilor! Domnul Cowley, domnul Joe Alex...

Cowley se înclină în fața Carolinei și a lui Alex. Se vedea cît de colo că e revoltat de ceva și face eforturi să se stăpînească.

– Încîntat de cunoștință. Voiam să schimb cîteva cuvinte cu domnul general, dar îmi dau seama că acum aș fi inoportun. Îmi voi lua permisiunea să mă prezint din nou după masă, dacă domnul general n-are nimic împotrivă.

Salută încă o dată și dădu să se retragă.

– Încotro pleci, domnule William? Somerville îl reținu cu o mișcare a mîinii. Peste cîteva minute, se servește prînzul.

– Vreau să mă plimb puțin prin parc... Cowley încercă să zîmbească, dar rezultatul se dovedi jalnic. Am să mă întorc la timp pentru masă...

O mai salută o dată, înclinînd ușor capul, pe Caroline și se îndepărtă. O clipă mai tîrziu, dispărea după cotul cărării.

– S-ar părea că furtuna nu s-a potolit încă, rîse Somerville. Caroline, n-ai vrea să-l iei după masă pe domnul Alex într-o escapadă pe mare? E o vreme splendidă, și aș ține să vă relaxați nițel amîndoi după călătorie...

– Cu plăcere. Tînăra privi spre Joe. Dacă șalupa poate fi folosită și dacă domnul Alex dorește...

– Voi fi fericit. E într-adevăr o vreme ideală pentru o baie. Firește, dacă domnul general... Joe se întoarce și îl privi pe Somerville...

– Nu vă faceți probleme în legătură cu mine. După prînz, dorm întotdeauna două ore. Nu-i așa Chanda? Din nenorocire, bătrîna mașinărie simte tot mai mult nevoia odihnei. Am citit nu știu unde că oamenii, la bătrînețe, au nevoie de mai puțin somn! Ce prostie! Pe o vreme caldă și însorită, mi se închid pleoagele de la sine. Știi, Caroline, adăugă generalul cu blîndețe, un singur lucru îmi mai doresc, să mor în somn într-o zi ca asta, călduroasă, plină de soare întins pe terasă cu capul sprijinit de perna pe care numai tu și Chanda vă pricepeți s-o potriviți așa ca să nu-i frîngă omului gîtul. Să plec pe tăcute, în liniște, fără hărmălaie. Ar fi cel mai bun lucru. Decît să le otrăvesc tuturor celor din jur viața!... Urăsc bolile! Și Somerville se porni din nou să rîdă.

Alex întoarse privirea spre dreapta. Pe cărarea ce ducea spre pavilion, veneau trei persoane, două fete tinere și un bărbat. Toți trei aveau în mână rachete de tenis, iar bărbatul purta plasa și mingile.

– Iată-l și pe sistematicul și atotștiutorul profesor Snider, cu fiica sa și cu măruș discorziilor din această casă, domnișoara Meryl Perry! Generalul ridică o mână uscată și tremurîndă și-i salută de departe pe cei trei. Fragilitatea trupului, alături de nemaipomenita agerime a minții bătrînului general începuseră să-l fascineze pe Alex. Nouăzeci de ani constituiau un hotar pe care prea puțini l-au putut depăși. Și chiar și dintre aceștia, cei mai mulți doar în chip de jalnice epave... Pe cînd John Somerville nici gînd să renunțe la atributele unei existențe independente: cu atenția permanent trează, trăgea concluzii din toate cîte le observa! Joe era extrem de curios să cunoască ultima carte a lui Somerville. Îi plăceau oamenii bravi, iar bravura acestui bătrîn n-avea nimic din irascibilitatea și ursuzenia unui bătrîn general în retragere. Constata că, și în acest al doilea caz, realitatea se dovedea foarte departe de modelul pe care și-l construise în imaginație. Bunicul John era cu totul alt om decît persoana cu care se pregătise sufletește să se întâlnească și să discute despre... de fapt despre ce? Pînă în momentul acesta, Somerville nu lăsase să se înțeleagă că ar dori într-adevăr să discute cu el ceva. Sau poate nu dorea să vorbească în prezența lui Chanda-?...

Cei trei îi ajunseră din urmă chiar în fața conacului. Urmă formalitatea prezentării celor prezenți. Zîbind, Joe își petrecu privirea pe chipurile noilor veniți. Toți trei erau încă înfierbîntați de disputa sportivă. Jocul pe o asemenea arșiță pretindea fără doar și poate un anume efort. Așadar, acesta era profesorul Snider... Reginald Snider, unul din cei mai mari specialiști în arta vechii Indii. Să fi avut vreo cincizeci de ani, deși arăta mult mai tînăr. Iar aceea era,

nu încăpea dubiu, fiica sa; chiar înainte de a se face prezentările, Alex își dăduse seama pe loc care dintre cele două fete era Dorothy Snider. Semăna izbitor cu tatăl ei aceeași față prelungă, nu prea frumoasă, aceeași ochi cenușii, gînditori, aceeași statură înaltă, impunătoare la o femeie. Iar cealaltă era Meryl Perry, tînăra savantă; aproximativ de aceeași vîrstă cu Caroline, sau poate ceva mai tînără? De fapt, cîți ani avea Caroline? Se cunoșteau de atîta vreme...

Urcă ultimul trepte și, intrînd pe ușă, se opri în loc pentru o fracțiune de secundă. Sigur! Una din figurile acelea îi era cunoscută, o mai văzuse undeva! Doar numele, ar fi putut jura, era altul... Cum o chemase înainte? Și unde fusese asta?

Scutură din cap.

„Probabil că mi s-a părut”, își spuse. Și totuși, memoria îi era asaltată de semnale acute, intense „O cunosc! O cunosc!”

Era imposibil însă. Numele acela, Meryl Perry, nu-i spunea nimic mai mult decît aflate mai înainte de la Parker și din cele cîteva fraze banale rostite de generalul Somerville. Meryl Perry? Nu! Absolut sigur! Doar dacă o fi purtat cîndva alt nume...

Siguranța îl părăsi brusc.

„Fetele din ziua de azi seamănă atît de mult unele cu celelalte... gîndi. Pesemne că mi-a rămas în minte chipul alteia, cu care fata asta seamănă foarte mult, atîta tot...”

Se gîndi la scrisorile anonime primite de Parker și-și mușcă buzele. Era o zi minunată, adevărat, dar nici el, nici Caroline nu veniseră aici în week-end. Nu era de fel exclus ca deasupra casei acesteia să planeze spectrul nenorocirii. Și dacă era așa, orice întrebare lăsată fără răspuns putea avea consecințe fatale.

– Nu te-am mai văzut de mult, Meryl! zise Caroline,

cînd se opriră cu toții în hol. Arăți splendid!

– La vîrstă noastră, chiar că e un compliment! rîse Meryl Perry. Arătau amîndouă ca niște fetișcane, drept care profesorul Snider izbucni într-un rîs zgomotos.

– Voi vorbiți de vîrstă, fetelor?!

– Prin urmare pot să mă duc să mă schimb cu sufletul împăcat! Caroline se îndreptă spre scară, punînd mîna, în trecere, pe creștetul unui bust uriaș de bronz, aflat lîngă perete și care-l reprezenta pe Budha în con templație. N-ai nevoie de mine, bunicule?

– Ba da! Zi și noapte! Dar nu în momentul ăsta... Generalul porni încet în urma ei, sprijinindu-se de brațul bătrînului birman. Arată-i domnului Alex camera. I-am destinat-o, dintre camerele de oaspeți, pe cea verde. Dacă n-aveți nimic împotrivă, pe mine mă va conduce Chanda. Peste zece minute, v-aș ruga să coboriți la masă. Da?... se întoarce el spre tînăra cameristă care se ivise în pragul unei uși interioare. De acord, doamnă Rowley?

Camerista făcu o plecăciune grațioasă.

– Bucătăreasa așteaptă, domnule general. Masa e gata.

Așadar, Caroline o cunoaște! Și încă de mult. Joe oftă.

„Se vede treaba că m-am înșelat eu... gîndi. Da, precis că m-am înșelat...”

Și porni în urma Carolinei.

CAPITOLUL 5

Mîine, astăzi nu sînt pregătit...

– O, nu! spuse cu convingere domnul James Jowett. Șalupa nu e de mine! N-am pus în viața mea piciorul pe puntea vreunui vas. Ba nu! O singura dată! Cînd am călătorit cu tatăl meu pînă în Irlanda. Cîteva ore pe mare, o plimbare turistică din cele mai banale. N-am s-o uit pînă la moarte! De unde se poate trage concluzia că nu orice englez numără navigatori printre strămoșii săi. Cei din spița mea peesemne că au viețuit pe continent milioane de ani fără să se desprindă de el și dacă vreunul din ei a însoțit oastea lui Wilhelm Cuceritorul, pun rămășag că n-a mai fost în stare să ia parte la bătălia de la Hastings. Dacă s-a înrudit cît de cît cu mine, cu siguranță că luni de zile după aceea n-a mai putut mînuî spada! Am suferit de rău de mare în drumul acela spre Irlanda în așa hal, că la întoarcere am luat avionul, deși pe vremea aceea avioanele făceau pană la Londra aproape două ore și jumătate. Dar eu eram fericit cînd mă uitam în jos prin ferăstruica rotundă și vedeam valurile departe sub aripă. Pe lîngă asta, mai am o groază de treburi la cuptorul acela. Termin astăzi turnarea unei statui de care are nevoie generalul. După aceea va trebui s-o auresc exact așa cum se făcea în India. O muncă absolut idioată, din fericire găsesc aici puțin răgaz și pentru mine însumi. Am putut astfel să mă gîndesc în liniște la un monument pe care mi-am luat obligația să-l execut pînă la sfîrșitul anului. Astăzi operația turnării o să-mi răpească ceva mai mult timp, fiindcă – Jowett ezită – inginerul Cowley nu se simte tocmai în apele lui, dacă am înțeles bine, și s-ar putea să nu vie să mă ajute ca de obicei... Le făcu un semn amical cu mîna.

Distracție plăcută! Era înalt, bine făcut și avea o față prelungă, nervoasă și niște ochi mari negri.

Se întoarse și se îndreptă către o construcție joasă, cu o parte din pereți de sticlă; storurile dinăuntru erau, în acel moment, trase. Zidul din fund al clădirii, din cărămidă roșie, era lipsit de ferestre. Deasupra ei se ridica un coș înalt și subțire, de asemeni din cărămidă. Un fir de fum negru se înălța din coș și era risipit de vînt printre coroanele stejarilor din apropiere. Jowett descuie ușa cu cheia pe care o scoase din buzunar și se făcu nevăzut în clădire.

Caroline și Alex porniră mai-departe pe cărarea ce ducea spre debarcader. Cînd se aflară la oarecare, distanță, Joe o întrebă:

– Cum îți place acest domn Jowett? E mai tînăr decît mi-aș fi închipuit. Anuarul artiștilor britanici specifică că are treizeci și cinci de ani. Dar nu-i dai mai mult de douăzeci și opt.

– I-am văzut două sculpturi la salonul de artă modernă de anul acesta. Din fericire, arta lui nu e chiar atît de modernă ca să n-o pot înțelege, și mi-a făcut impresia că e foarte talentat. Erau niște compoziții inteligente, neliniștite, la limita cu abstractul, dar purtînd titluri normale. Dacă mi-aduc bine aminte, una se numea „Regele înfrînt”, iar cealaltă „După plecarea lui”. În aparență, nu reprezentau nimic, și cu toate acestea, în primul bloc de piatră era ceva care te făcea să te gîndești la un bătrîn despot, obișnuit să poruncească și care se mistuie în amarul înfrîngerii; iar în celălalt era sugerată moliciunea, conturul îngreunat parcă al trupului femeii după plecarea bărbatului. Reprezentau ideea acestor manifestări, nu și imaginea lor, înțelegi? în afară de asta, erau executate în granit. Iar eu prețuiesc foarte mult granitul ca material de sculptură. Mi se pare mai natural

decît marmora. Și mai greu de lucrat.

– Vechii greci aveau la îndemînă mai multă marmoră decît granit... zîmbi Joe. Poți să fii convinsă că s-ar fi descurcat ei la fel de bine și cu granitul! Dar nu despre asta e vorba acum. După părerea ta, ce l-a putut determina pe Jowett să accepte propunerea bunicului tău John?

– Probabil că banii... Caroline zîmbi ușor. Ai atîția bani, Joe, și îi cîștigi cu atîta ușurință, încît ți-e greu să înțelegi că alți oameni, ca să se poată realiza, sînt nevoiți să-și vîndă o parte din timpul și talentul lor...

– Da, asta ar fi o explicație. Și totuși...

Joe nu-și duse gîndul la capăt. Desișurile încetară brusc, și cărarea rămase ca suspendată deasupra hăului de stînci.

Lumina blînda a după-amiezii fără nor se risipea calmă peste imensitatea de ape verzui, deasupra căreia strălucea soarele.

Făcură încă vreo cîțiva pași și, acolo unde se sfîrșea cărarea, dădură de o scară largă, cu treptele tăiate comod în stîncă și despărțite de prăpastie printr-o balustradă metalică. Scările coborau către un mic golf natural, prevăzut cu un ponton susținut de piloni și de care era amarată o șalupă voluminoasă.

– Ia te uită! Alex zîmbi. Golfulețul ăsta mi-a amintit, de cum l-am văzut, de peripețiile noastre din vara trecută. Sînt curios dacă la Keros s-a instalat alt paznic de far?

Caroline se înfiora.

– Doamne... șopti ea. Cum trece vremea... Știi că între timp s-a construit acolo un hotel și un nou debarcader pentru curioșii care doresc să viziteze templul subpămîntean al Stăpînei Labirintului? Exponatele se află, bineînțeles, la Atena, dar grota a rămas la locul ei...

Porni apoi să coboare în tăcere, călcînd sprintenă pe

treptele înalte.

Ajunseră jos în cîteva minute. Urcară pe pontonul înalt și solid. Ambarcațiunea, nu îndeajuns de strîns legată, dansa ușor pe valuri.

Joe sări pe punte, îi întinse mîna fetei, desfăcu parîmele care țineau legată șalupa și, împingînd-o cu piciorul, o făcu să se depărteze de debarcader. Porni motorul. Virară lin și se îndreptară spre larg, printre cele două povîrnișuri stîncioase ce se prăvăleau aproape perpendicular în mare.

– Stînci nu sînt pe aici, sub apă? strigă Joe în urechea Carolinei, ca să acopere zgomotul motorului.

– Nu! Nici stînci, nici anafoare. Fundul e foarte adînc chiar de la mal.

– Atunci putem pluti fără grijă!

Țărmul rămînea în urmă. Navigau acum drept spre soare. Vîntul nu se mai simțea aproape de loc. Vremea era cu adevărat splendidă. Caroline coborî în cabină și se întoarse, după un minut, într-un costum de baie negru care sublinia de minune bronzul auriu al trupului ei.

Alex opri motorul și îndreptă șalupa cu prora către valurile nu prea mari care veneau dinspre țarm.

– Dacă vrei să înoți puțin, eu rămân aici... zise.

Caroline încuviință dînd din cap și sări. Corpul ei descrise un arc pe deasupra punții, se auzi un plescăit și, după o clipă, capul fetei, acoperit de o cască neagră și lucioasă de cauciuc, apăru la suprafață.

– Ce caldă-i apa! strigă ea și începu să înoate crawl, înspre țarmul care se afla la mai bine de două sute de iarzi.

Joe porni motorul și șalupa se puse încet în mișcare, escortînd din spate fata care înota.

Ținînd-o pe Caroline sub ochi, Joe cuprindea totodată cu privirea și o porțiune mare din țarm. Stîncile calcaroase, albe, pe care orice marinar le vede, indiferent din ce

direcție ar naviga spre Anglia, dinspre răsărit, apus sau miazăzi, se întindeau în stîngă la orizont. În dreapta panorama era întreruptă de promontoriul înalt, deasupra căruia se zărea, departe, pavilionul generalului Somerville. Văzută de jos, dinspre mare, minuscula construcție părea suspendată în văzduh. În realitate era cocoțată în vârful unui fel de pilon stîncos ce se prăvălea aproape perpendicular în mijlocul valurilor. Îngusta balustradă, care de jos abia se distingea, marca locul unde pintenul acela stîncos se unea cu pămîntul. Intre pavilion și debarcader, se întindea, de-a lungul țărmului, o fișie de vegetație, formată din copaci bătrîni și arbuști ale căror ramuri se împleteau, pe alocuri chiar deasupra prăpastiei. Din loc în loc, sclipea în soare îngrăditura de sîrmă ghimpată cu care generalul poruncise să fie împrejmuît parcul dinspre partea aceea, pentru ca cineva care nu ar fi cunoscut bine topografia domeniului să nu se prăbușească în prăpastia ce se căsca, pentru cel ce venea dinspre conac, cu totul pe neașteptate, mascată cum era, pînă la buza ei chiar, de vegetație. Pe aici, cel puțin, nimeni nu s-ar fi putut furișa în Mandalay House. Mai rămîneau, desigur, pentru cine ar fi vrut cu tot dinadinsul să pătrundă acolo venind dinspre mare, debarcaderul și treptele tăiate în stîncă..

Joe întoarse repede privirea spre mare, dar Caroline ajunsese între timp la debarcader, de unde plonja din nou în apă.

O așteptă să vină înot, îi dădu mîna și, dintr-o singură smucitură, o trase pe punte.

– Strașnic! făcu ea pufnind și scuturîndu-se. Mă pricep și eu să conduc șalupa. Dacă vrei, pot să trec eu la cîrmă.

Joe clătină din cap.

– Îmbătrânesc vertiginos, draga mea, am ajuns să nu mă mai preocupe decît problemele pur teoretice... Și să-mi

refuz pînă și plăcerile cele mai simple... Acum, de pildă, simt imiboldul să te întreb de unde o cunoști pe acea domnișoară Meryl Perry?

– Meryl? Așteaptă un minut... Caroline coborî sub punte și se întoarse imediat cu un prosop de baie mare și plușat. Își scoase casca și se apucă să se șteargă cu grijă pe față și pe gît. Meryl? Dar, pentru Dumnezeu, de ce mă întrebi? O cunosc de-o veșnicie! Doar ți-am spus că ne-am făcut studiile împreună. Numai că, după cum știi, am avut fiecare alte preocupări, ceea ce, mai tîrziu, a făcut să ne despărțim.

– V-ați făcut împreună studiile? Ești sigură?

– Ce-i cu tine, Joe? Vreau să cred că nu-ți trece prin cap că aș fi în stare să uit cu cine am luat zi de zi prînzul la Brady, plătind patru șilingi și șase pence pentru masă, nici una din noi nefiind bogată, înfometate însă, amîndouă deopotrivă. Brady se deosebea de celelalte bodegi de lîngă universitate prin aceea că acolo puteai să-ți trîntești în farfurie cît pofteai, cu condiția să iei doar o singură dată. Ne învățaserăm să ne umplem farfuria în așa hal, că arăta ca o piramidă.

– Și aceea era Meryl Perry? Ești sigură că așa o chema și pe atunci?

– Dar bineînțeles! Am știut de altfel din capul locului că o voi întîlni aici cînd Ben Parker a pomenit de ea, dar n-am spus-nimic, fiindcă m-ar fi plictisit cu în trebări... de genul celor pe care mi le pui tu acum.

– Și asta a fost acum cîți ani?

– Șapte, opt, chiar nouă...

– Dacă-i așa, cîți ani ar putea avea acum domnișoara? Perry?

– Presupun că exact atîția cîți am și eu.

– Dar tu cîți... Joe se întrerupse și își desfăcu brațele a consternare. Ancheta a nimerit într-un punct mort, zise

el mimînd disperarea. Un gentleman nu întrebă nici odată o femeie cîți ani are.

– Dar pot să-ți spun! N-am făcut niciodată un secret din asta. Am... Stai... Ezită.

– Ce-ți spuneam eu! Alex puse din nou în mișcare motorul, și șalupa zvîcni, țîșnind spre largul mării, pentru ca apoi să cotească lin spre dreapta.

– Ce loc original de lucru pentru vară și-a ales generalul Somerville! spuse Joe arătînd spre promontoriul stîncos. Care se apropia, și spre mica clădire cocoțată în vîrful lui. Șalupa înainta acum de-a lungul țărmului.

– Altădată, nu era nici măcar balustrada aceea. A fost pusă abia după venirea mea aici. E drept că și bunicul era pe vremea aceea cu mult mai tânăr, deși mie mi se părea și atunci foarte bătrîn și zbîrcit.

Joe schimbă direcția și prova șalupei se întoarse către largul mării.

– Frumos vas... Trase de levier. Motorul se porni să duduie mai tare și botul se ridică ușor. Viteza crescuse. Cu mîna pe bordaj, Caroline se uită la evantaiul pe care-l forma apa, despicată în două de botul șalupei.

Joe acționa din nou levierul.

– Parc-ar fi o ambarcațiune de curse! striga el. Încetini.

– Ar putea ajunge cu cea mai mare ușurință și fără a avea nevoie de combustibil suplimentar, în Franța sau în Irlanda, spuse Caroline. Chanda – el se ocupă de întreținerea ei – susține ca, la nevoie, s-ar încumeta să străbată cu ea și Atlanticul, bineînțeles cu o rezervă corespunzătoare de combustibil. Are un motor puternic, iar construcția e foarte solidă. Bunicul John nu face nici odată lucrurile pe jumătate. E adevărat că, de vreo doi sau trei ani înapoi, aproape că n-o mai folosește. Dar nu pentru că nu i-ar face plăcere. Ci fiindcă a coborî pînă la

debarcader și a se întoarce sus i-ar cere un efort mult prea mare.

Joe opri motorul.

În urma lor, se contura în depărtare linia înaltă, calcaroasă, a coastei engleze și către mijloc, un pîlc de copaci marca domeniul Mandalay House; acoperișul conacului se distingea clar printre coroanele copacilor. Într-o latură, în adîncul parcului, se înălța o dîră de fum negru.

– E timpul să ne întoarcem și să aflăm care sînt motivele temerilor generalului Somerville, rosti leneș Alex, punînd în mișcare motorul. Șalupa descrie un mic arc și se îndreptă spre țarm.

– După părerea ta... nebunul acela i-o fi trimis și lui scrisori de amenințare? Caroline își trecu mîna prin păr. Ridică privirea spre Joe, nemișcat la cîrmă. Avea o expresie foarte gravă. Mărturisesc că sînt neliniștită. Atît de neliniștită, încît regret acum că am plecat de acasă, și l-am lăsat singur.

– Întîi, că nu este singur, și în afară de asta, am ținut să văd cum arată domeniul dinspre mare, fiindcă, oricum... deși scrisorile acelea nu dau impresia că ar fi fost scrise de cineva din afară, sînt obligat să mă edific asupra împrejurimilor, în sfîrșit... zîmbi ușor, am o vagă bănuială că din partea anonimului autor de misive negre pe general nu-l paște cine știe ce primejdie... Dar pot să mă înșel, bineînțeles... Se apropiaseră între timp de debarcader. Joe conduse cu îndemînare șalupa și opri motorul. Sări pe ponton și amară ambarcațiunea. Caroline sări și ea pe ponton.

– Asta-i într-adevăr părerea ta, Joe?

– Da, așa cred, deși, cum ți-am mai spus, sigur nu pot fi de nimic...

– Bine, bine, dar ce te face să crezi că omul acela n-are de fapt intenția să-l ucidă pe bunicul John?

– Ți-am mai spus și asta: Joe Alex știe tot. Alții fac presupuneri, deducții, se încurcă în ipoteze și dubii. Nu și Joe Alex!

Rîse văzînd mina revoltată a fetei.

– Joe, cum poți vorbi așa? Doar e o chestiune de viață și de moarte!

Joe deveni brusc serios.

– Nu te supăra, draga mea, dar cred că nu exagerez cînd afirm că în materie de viață și de moarte, de moarte violentă adică, sînt ceva mai versat decît tine. În afara de asta, ți-ai lăsat în cabină rochia. Firește, te poți întoarce acasă și în costum de baie, dar lucrul ar putea părea nițel cam ciudat, nu găsești?

– O, Doamne! Caroline sări pe punte și se întoarce după un minut în rochie. Porniră încet în sus, escaladînd interminabilul șir de trepte tăiate în stîncă.

După un timp, ajunseră în fața conacului. Era o liniște deplină. Soarele asfințitului, care nu mai răzbătea prin frunzișul copacilor, lăsase în umbră rondul de flori. Trandafirii se întunecaseră.

Holul cel mare era și el pustiu.

– Cu siguranță că toată lumea doarme sau lucrează... șopti Caroline privind în jur.

Joe coborî și el, fără voie, vocea.

– Bunicul tău spunea, pare-mi-se, că, după masă, doarme două ore. S-o fi trezit, ce crezi? Aș vrea să-l întreb ceva.

– Bunicul nu doarme niciodată... zîmbi Caroline. Adică nu doarme cu adevărat. Se instalează în fotoliu și, cu picioarele învelite într-un pled, moțăie, dar nici de moțăit, nu moțăie cu adevărat. Impresia mea e că atunci gîndește. Un blocnotes e nelipsit de lângă fotoliu. Din cînd în cînd, deschide ochii și notează cîte ceva. Dar putem să ne convingem, căci terasa e în partea cealaltă, alături de

cabinetul bunicului, vis-à-vis de seră.

Holul, care cu siguranță fusese transformat, cu ani în urmă, dintr-un fost vestibul străbătea întreaga casă. Ieșiră pe terasă printr-o ușă de sticlă împodobită cu un grilaj delicat din fier forjat. Pe peluza din spatele clădirii, se găseau mai multe straturi de flori orientate perpendicular spre liziera arbuștilor. Într-o parte, se ridica o clădire joasă și lungă, construită din piatră albă și cu pereți aproape în întregime de sticlă. De jur-împrejurul ei, se aflau ciubere mari de lemn cu lămii și portocali pitici. Printre frunzele pomișorilor, străluceau fructele, unele chiar coapte.

– Asta e sera... Caroline i-o arată cu mîna. Lămiile și portocalii aceștia sînt una dintre cele mai zguduitoare amintiri ale copilăriei mele... Zîmbi. Iarna, firește, sînt mutați înăuntru. Se uită în jur. Văd că bunicul nu mai e aici...

Se apropiară de fotoliul de paie din grădină, burdușit cu perne, lîngă care se afla o măsuță joasă, tot de paie, și o ceșcuță de cafea goală.

– Să mă uit în cabinet, să văd dacă nu-i acolo... Caroline se îndreptă spre ușă, dar Joe îi puse repede mîna pe umăr.

Prin fereastra deschisă de alături, răzbătu pînă la ei o voce stridentă, care, fără putință de dubiu, aparținea lui John Somerville.

– Pe mine nu mă interesează afacerile dumitale particulare, înțelegi, domnul meu? Nici amorurile, nici antipatiile dumitale! Nu te-am angajat aici ca, pe banii mei, dumneata să calci în străchini și să mă împiedici în muncă, ci să-mi dai o mîna de ajutor în modestul domeniu în care te pricepi cît de cît! Asta-i tot!

– Cum puteți să-mi vorbiți astfel?

– Am impresia că e tînărul nostru prieten Cowley... șopti Alex.

– Cum puteți vorbi așa, domnule general! Am venit aici hotărît să-mi îndeplinesc, în mod onest și temeinic, sarcinile. Dar în contract nu se stipulează că voi fi obligat să trăiesc sub același acoperiș cu un bandit cinic, de care, în plus, să fiu legat prin natura muncii mele! Dacă aș fi bănuir că așa ceva e posibil, n-aș fi acceptat nici odată! Niciodată!

– Contractul nostru nu stipulează nici că persoanele cu care dumneata vei colabora sînt obligate să posede o psihologie și maniere de maeștri de dans sau de vînzători din magazinele de încălțăminte. În schimb, prevede că dacă din propria dumitale vină, fără o motivare satisfăcătoare, nu-ți vei îndeplini însărcinările sau nu ți le vei duce la capăt, atunci pierderile mele le vei suporta dumneata. Iar pierderile mele, în cazul că nu voi termina cartea pe care o am în lucru, vor fi mari: atît morale, cît și materiale. Și să nu-ți închipui cumva, tinere, că nu te voi tîrî în fața judecății sau că legea nu va recunoaște justețea plîngerii mele! Dumneata ai primit un avans, din fericire nu prea mare, plus condiții de muncă ideale! Sarcina pe care ți-am încredințat-o nu iese cîtuși de puțin din cadrul contractului nostru. Dacă, dumneata ții morțiș să pleci cu cîteva zile mai devreme, înainte de a-ți termina treaba, n-ai decît! Trăim într-o țară liberă, așa că poți face ce poțezi! Dar nu-ți voi plăti nici un șiling, voi angaja un înlocuitor, pe spezele dumitale, bineînțeles, și în ce privește pagubele mele, mă voi adresa justiției.

– Dar asta este... este... Cowley nu sfîrși fraza.

– Șantaj, vrei să spui, nu? Generalul chicoti. Dar ultimatumul cu care te-ai prezentat dumneata la mine, om de nouăzeci de ani, care ți-aș putea fi străbunic, că, adică, dacă nu-l îndepărtez din casa mea pe domnul Jowett, pleci dumneata, asta, după mintea dumitale, nu e șantaj? Tinetе, te rog să mă crezi că ți-aș îndeplini cu plăcere

rugămintea și te-aș da pe ușă afară chiar în clipa asta! Dar n-o voi face mai devreme de două săptămîni, deoarece cartea la care lucrez e pentru mine mai importantă și decît dumneata, și decît domnul Jowett, și decît mucoasa aceea de Meryl, care, fie vorba între noi, face de zece ori mai multe parale decît voi amîndoi la un loc...

– Acesta este ultimul dumneavoastră cuvînt, domnule general?

– Ultimul... Glasul lui Somerville sună ceva mai potolit. Iar acum, indiferent ce hotărîre vei lua, te rog să ieși. M-ai obosit, Sînt un om bătrîn.

– Eu... eu nu sînt un om bogat... spuse încet Cowley. Mai rămîn două săptămîni, să termin ce... dacă am să pot rezista alături de omul acela... Glasul îi tremură, apoi deveni ceva mîi ferm: Imaginați-vă, domnule general, astăzi, omul acela, în prezența mea chiar, i-a propus lui Meryl ca, zilele acestea, să-i pozeze!!! Pentru o statuie – Diana secolului XX! Textual!

Urmă o clipă de tăcere. Alex zîmbi și se uită pe furiș la Caroline, care asculta încordată.

– Să-i pozeze?... Generalul chicoti. Și ce vezi rău în asta? Sau crezi că Meryl Perry nu e destul de bine făcută ca să poată servi de model pentru o Diană? Pînă și eu, care am vederea destul de slăbită, nu m-am putut stăpîni să nu-mi opresc de cîteva ori privirea asupra fetei! Un corp splendid! Ei, și ea? A primit?

– Domnișoara Perry a refuzat fără ezitare! spuse Cowley cu o voce înghețată, iar Joe zîmbi din nou, imaginîndu-și mutra tînărului.

– Ce idioată! rosti răspicat generalul. Jowett e un artist de anvergură, chit că e mînă-spartă și cartofofor. Dar dacă n-ar fi avut cusurul ăsta, l-aș fi avut eu la dispoziție, fie și pe o perioadă scurtă de timp, pe unul din cei mai buni artiști ai Angliei?... Pozîndu-i lui Jowett, frumosul

corp al domnișoarei Perry ar intra în istorie! Ce altă șansă mai poate avea o femeie pentru a-și consolida existența efemeră? Mintea femeiască, se știe prea bine, nu e în stare nici să proiecteze clădiri monumentale, nici să scrie cărți, nici să picteze. Femeile nu pot fi decît surse de inspirație, atît! Dar dumneata n-o să înțelegi niciodată lucrul ăsta, fiindcă în afară de metalurgie nu te mai taie capul la nimic. Mulțumesc cerului că n-am avut nevoie de dumneata și pentru alte treburi! Diana, hi-hi-hi...

– La revedere, domnule general. Mă voi strădui să respect contractul nostru de la „a” la „zet”... spuse și mai rece Cowley. Dar trebuie să vă spun că, dacă n-aș fi avut în vedere vîrstă dumneavoastră înaintată și n-ar fi existat contractul acela, aș fi...

– Mi-ai fi zvîrlit în față încă vreo cîteva tîmpenii. Așa fiind, nu poți. Norocul meu! Mîine la douăsprezece punct, aștept un raport amănunțit în legătură cu ultima turnare. Foarte important e să stabilești proporția corespunzătoare a fiecăruia din cele șapte metale. Și Jowett să nu se grăbească, te rog să-i spui. De altfel, am să-i spun chiar eu. Diana secolului XX, Meryl Perry! Ce aberație! Dar fie vorba între noi, Jowett ăsta are un ochi strașnic... E un geniu, Cowley, deși dumneata n-o să pricepi asta niciodată. Un geniu!

Nici nu sfîrși bine generalul ce avea de spus, cînd Cowley își făcu apariția pe terasă și, fără să le arunce măcar o privire celor doi, se îndreptă pe cărarea prunduită din lungul straturilor de flori. Mergea cu capul în pămînt, mormăind ceva de unul singur și dînd din mîini. Mai încolo, păru să se fi liniștit și, grăbind și mai mult pasul, se făcu nevăzut printre copaci.

Generalul se ivi în ușa terasei, rezemat de umărul lui Chanda. Dădu cu ochii de cei doi și, ridicînd bastonul, arătă spre perdeaua de frunziș, care-l ascundea vederii pe

tînărul inginer.

– Ai auzit? îl întrebă el pe Alex. Cu siguranță că ai auzit, fiindcă bag mîna-n foc că dumitale îți cam place să ascuți vorbele care sînt destinate urechilor altora! Ce zici, ce a mai scornit Jowett! Ce-l mai chinuiește pe nefericitul ăsta, hi-hi-hi! Îl fierbe în așa hal, că nu m-aș mira dacă într-o bună zi Cowley o să-i crape capul! E drept că și eu îl chinuiesc, dar sînt forțat de împrejurări s-o fac. Altfel nu mi-ar mai termina treaba niciodată. Dar Jowett o face din sadism. Nu mai departe decît ieri, mi-a spus că a constatat că lui Cowley nu numai creierul îi lipsește, dar chiar și trăsăturile feței! Dacă ar fi pus să-i facă bustul, el, Jowett, l-ar reprezenta în chip de ou fiert! Celălalt, tînărul, a ajuns la capătul rezistenței nervoase. Astăzi, dacă i-ar fi stat în putință, m-ar fi ucis fără ezitare! L-ați auzit, nu? Ce vreți, dragostea este motorul care pune lumea în mișcare! Dragostea pentru Meryl Perry! Dumnezeuule mare!...

Tăcu și se apucă să-și șteargă cu dosul palmei ochii înlăcrimați de atîta rîs.

– Dacă nu mă înșel, domnule general, voiati să stați de vorbă cu mine... Joe zîmbi. Simțea o simpatie din ce în ce mai vie pentru bătrînul acela, numai în aparență dur și neînduplecat.

– Să stau de vorbă? A, da! Generalul deveni deodată serios. Dar nu acum, nu astăzi, de acord? M-a cam obosit amarezul Diane secolului XX. Să zicem, mîine la ora douăsprezece, în pavilion... sau nu... la douăsprezece vine Cowley. O să-mi răpească aproximativ o jumătate de oră. La douăsprezece și jumătate, bine? Va fi o discuție scurtă. Nu am prea multe să-ți spun. Există totuși o anumită chestiune care mă neliniștește. Dar e o chestiune de viitor. Sînt încă îndrăgostit de viață, după cum v-am mai spus astăzi, și am unele bănuieli că cineva îmi vrea răul. În sfîrșit, e vorba de o chestiune complicată și delicată. De

altfel, nu-i nimic urgent...

– De unde știi, bunicule? Caroline se apropie de el și-i luă de braț. Scrisorile acelea...

– Te referi la polițaiul acela care a fost deunăzi pe aici? Prostii! L-am dat afară, pur și simplu! Pe vremea când eram comandant de garnizoană în India, am găsit odată într-un coș cu fructe doi șerpi de toată frumusețea, altă dată o săgeată otrăvită a venit în zbor pe fereastră și s-a înfipt în pâinea aflată pe farfurie chiar sub nasul meu. Oamenii aceia aveau motivele lor bine întemeiate să procedeze astfel. Aveau dreptate, desigur, să-l urască pe generalul englez. Într-un fel, mă bucură că englezii au plecat de acolo, pentru că eu pe oamenii aceia am ajuns să-i îndrăgesc mult. Din păcate, a trebuit să mă port cu asprime, altfel nici unul dintre noi nu s-ar mai fi întors viu în bătrîna Anglie. În astfel de situații, nu-ți rămîne decît să învinuiești istoria și să faci ceea ce îți impune necesitatea momentului. Nu de un farsor anonim mă tem eu, fiindcă de obicei între scrisorile de amenințare și punerea lor în practică e o distanță ca de la cer la pămînt. O scrisoare se scrie ușor și fără riscuri. Cu totul altceva e să treci la acțiune! De altfel, cînd ai trecut de nouăzeci de ani, orice fleac îți pune viața în primejdie, nu-i așa? Viața însăși, la vîrstă asta, încetează să mai fie ceva natural și devine un fenomen al naturii. Un fenomen care poate lua sfîrșit în orice moment... Astăzi, spui dumneata? Nu, nu... Nu e nici o grabă. Astăzi am să-ți arăt colecția mea, dacă te interesează. Așadar, mîine la douăsprezece și jumătate, în pavilion?

– Perfect, încuviință Joe dînd din cap. Mîine la douăsprezece și jumătate în pavilion. Se uită la Chanda, dar fața bătrînului birman era impenetrabilă.

– Bunicule! Caroline își scutură căpșorul blond. Nu-mi plac de fel toate astea! Din moment ce mi-ai scris

scrisoarea aceea și a fost aici poliția, înseamnă că te amenință ceva, iar tu știi sau bănuiești ce ar putea să fie. Ar trebui să discuți neîntârziat cu domnul Alex... Joe este – ezită o clipă – cel mai mare specialist din Anglia în materie de enigme criminalistice, Scotland Yardul însuși îi solicită concursul în cazurile într-adevăr dificile. De ce să nu te folosești de prilejul care ți se oferă?

– Caroline, evident, exagerează, referindu-se la capacitățile mele, zise Alex stăpînindu-și cu greu rîsul. Dar și eu cred că ar fi de preferat să discutați cu mine astăzi, fie și în fugă, chestiunea care mă preocupă.

– Nu... Somerville scutură din cap, și Joe se gîndi numaidecît că gestul fusese identic cu cel de adineaori al Carolinei; aceeași încapăținare calmă și politicoasă, dar cu atît mai greu de înfrînt. Dacă un moșneag așa de uscat ca mine mai poate vorbi cu o precizie optimă, atunci mîine îți voi spune exact ce e în mintea mea... Nu sînt un bătrîn neghiob, cum pare să mă considere nepoțica mea, și n-am intenția să mă lipsesc de ajutorul dumitale... dacă se va ivi necesitatea. Se întoarse spre Caroline: Te pot asigura că, pînă una-alta, nu mă amenința nici un pericol. Dacă bunul Dumnezeu nu va interveni, considerînd că am trăit și așa peste măsură, să-mi stingă în chip firesc lumînarea, hi-hi-hi! nici un om nu-mi va putea cauza vreun rău în zilele următoare.

– Dar de unde știi, bunicule?

– Știu, și atît ar trebui să-ți fie suficient.

Caroline îndreptă o privire rugătoare spre Alex, convinsă că acesta nu va întîrzia să-i vină în ajutor. Dar Joe zîmbi.

– Cred că aveți dreptate, domnule general, spuse el degajat. Nici eu nu prevăd vreun eveniment funest pentru viitorul apropiat.

– E adevărat! Caroline își puse mîna pe umărul lui

Chanda. Mi-a spus și mie același lucru acum o jumătate de oră, când mai eram pe mare.

– Ați spus asta? Generalul încetă brusc să mai ridă și își apropie fața smolită și zbârcită de fața lui Alex. Așa e cum spune fata aista?... Ezită. E imposibil! Pe ce premize v-ați fi putut baza? Reflectă un moment. Joe zîmbea și tăcea.

Generalul își întoarce capul.

– Să mergem! făcu el deodată. Cu siguranță că vreți să-mi vedeți modesta colecție. Vă interesează arta, nu-i așa?

– Desigur! zise Joe. Mă voi simți onorat...

– Cred și eu! Nici British Museum, nici Muzeul “Victoria Albert” nu posedă asemenea piese. Vă rog...

O luă înainte, sprijinit de brațul lui Chanda.

– Joe... șopti Caroline. Mi-e frică.

– Te gîndești la scrisorile pe care le-a primit Parker?

– Da.

– N-ai nici un motiv să te temi, așa cred, răspunse, de asemeni în șoaptă, Alex. În clipa asta mă interesează altceva, unele lucruri sînt încă neclare. Dar despre asta vom mai vorbi diseară...

CAPITOLUL 6

Yeti și soția sa Ladni

Din hol, o ușă de stejar cu două canaturi largi, deschise în clipa aceea, ducea către o încăpere mare, în oare Joe observă, încă înainte de a intra, mai multe dulapuri mari, întunecate, cu uși de sticlă, iar printre acestea cîteva siluete din piatră sau metal, de diverse mărimi.

Intrară. Cîteva dintre statui ocupau mijlocul sălii, altele, mai mici, erau așezate pe dulapuri, tăbliile fiind înconjurate cu sîrmă subțire, ca statuetele să nu cad|. Lui Alex îi atrase numaidecât atenția statueta unei zeițe cu o bogată tiară pe cap, turnată din argint. Statueta era plasată pe un soclu înalt de piatră.

Generalul se întoarse.

– Această este Tara Verde a mea... spuse el. E un unicat, nu numai fiindcă a fost turnată din argint curat - e adevărat, astăzi nu mai există nicăieri o altă statuie a zeiței din acest metal nobil, deși cîndva e mai mult ca sigur că au fost multe – ci fiindcă, vezi dumneata, stă în poziția lui Abrahaia Mudra, gestul miinii semnificînd „nu te teme”. Palmele, deschise, sînt întoarse, iar degetele sînt îndreptate în sus. În mod obișnuit, Tara Verde e reprezentată în poziția lui Adrhaparonka. Ei, dar nu vreau să vă plictisesc cu detalii de genul acesta.

– Nu am cine știe ce cunoștințe în acest domeniu, dar, după cît mi-adue aminte, poziția respectivă e asemănătoare cu aceea a Lotusului, cu deosebirea că piciorul e îndreptat în jos atunci cînd personajul e imaginat așezat, nu? Joe privi în jur.

Într-un colț al sălii, o observă pe Meryl Perry, care,

după toate semnele, tocmai sfârșise o serie de fotografii. Fata stătea lângă un trepied înalt și deșuruba aparatul de fotografiat.

– Va să zică, și la așa ceva te pricepi! Generalul rîse și clătină din cap. Ești o figură de temut! Dar iat-o și pe Diana secolului XX! Meryl, ce faci dumneata acolo?

– Mi-am completat documentația... răspunse Meryl și se înroși.

– Ai găsit lucruri interesante aici, la bunicul? se grăbi să întrebe Caroline, cu intenția vădită de a schimba vorba.

– O, da, domnul general a fost atît de amabil, încît mi-a permis să reproduc în viitoarea mea lucrare piesele din colecția dumisale. Studiez dezvoltarea și semnificația elementelor zoomorfe din arta indiană, iar Mandalay House cuprinde, se pare, cea mai bogată colecție de imagini ale lui Gansa, fiul lui Siwa – uite, acesta, cel cu trompa de elefant... vezi? Și Meryl arată spre un șir de statuete mici de bronz și aramă, avînd toate o patină verzuie. Și grupul acesta? Pe el l-am fotografiat adineaori...

Trecînd prin fața unui dulap mare de sticlă înțesat de arme din aramă și fier, Joe se opri înaintea unei sculpturi primitive foarte ciudate. Reprezenta două nuduri, un bărbat și o femeie, ce se țineau de mîna și aveau privirile îndreptate înainte. Dar cele două corpuri parcă nu erau propriu-zis de oameni, ci mai degrabă aduceau a așa ceva, ca și cum sculptorul ar fi avut intenția să reprezinte antropomorfic două maimuțe uriașe, ridicate pe picioarele dinapoi, atente, gata s-o rupă la fugă. Ceea ce sărea întîi și-ntîi în ochii privitorului erau tălpile, bizar răsucite îndărăt! Sculptura era executată din bronz, și metalul purta urmele evidente ale prelucrării destul de grosolane de după turnare.

– Dar acestea ce reprezintă?! Alex se trase îndărăt cu un pas, uitîndu-se printre gene. Gorile?

– Ba! Generalul rîse din nou. Profesorul Snider a presupus același lucru! Și nu numai că a presupus, dar a și fost convins de aceasta. Văzuse sculptura, înainte de a o achiziționa eu, într-una din galeriile londoneze de licitație, acum vreo cîțiva ani. Mai tîrziu a scris într-o lucrare a sa că e vorba de maimuțe, aceste tălpi răsucite îndărăt avînd hi-hi-hi! un rol magic, de îndepărtare a duhurilor rele. Așa se și explică, de altfel, că domnului profesor i-a fost rezervat un loc de cinste în ultimul capitol al noii mele cărți, capitol intitulat: „GREȘELI GRAVE ALE UNOR SPECIALIȘTI ȘI INFLUENȚA ACESTORA ÎN DATAREA ERONATA A OBIECTELOR DE ARTA ALE INDIEI!” Acesta e și motivul pentru care se află aici! L-am anunțat că mă văd nevoit să scriu despre greșeala lui. O greșeală cu urmări foarte importante. Snider consideră că statueta a fost creată în secolul al XVII-lea și că reprezintă două gorile oferite în dar unui oarecare magnat din Deccan. Fiindcă, vezi dumneata, gorilele trăiesc în Africa, iar Deccanul întreține legături comerciale intense cu Africa! Eu însă susțin că sculptura aparține școlii Gupta și este opera unui artist care a trăit la poalele Himalaiei în veacul al IV-lea, cel mai tîrziu al V-lea al erei noastre. Artistul respectiv a creat grupul pe care-l vedem, fie prin observație directă, întîlnind el însuși cîndva cele două ființe, fie după relatările altora care le-au întîlnit. Dar chiar dacă cele două figuri izvorăsc dintr-o legendă, neconfirmată de știință, trebuie să fi fost extrem de vie, dacă a putut constitui tema unei sculpturi. În nici un caz sculptura nu reprezintă maimuțe sfinte hinduse, fiindcă hemanul, care e divinizat în unele regiuni ale Indiei, e o maimuță mică, care trăiește în copaci și nu are nici pe departe caractere umanoide. În plus avem la dispoziție și unele mărturii istorice! Numai că profesorii de istoria artei nu se consideră obligați să se aventureze și în alte discipline, și ei istoria o cotează drept

știință auxiliară, nu fundamentală, în analiză operei de artă!

– Și totuși ce înfățișează această pereche? Joe își plecă fruntea. Am impresia că încep să vă înțeleg, domnule general. Nu cumva pe “Omul Zăpezilor”?

– Dar bineînțeles! Pînă și duminică, care nu ești specialist în materie, tot nu ți-au trebuit mai mult de cinci minute ca să înțelegi un adevăr atît de simplu.

– Bunicule! Caroline o privi cu ochii mari pe Meryl, care aproba grav din cap. Doar nu vei fi vrînd să ne convingi că ăsta e Yeti?!

– El e, copila mea. Yeti este denumirea tibetană a Omului Zăpezilor, a cărei soție, sau mai degrabă femelă, e numită de mii de ani, prin locurile acelea, Ladni. Cea dintîi mărturie scrisă despre existența acestor ființe provine din secolul al IV-lea dinainte de Christos! Beton, iscoada lui Alexandru cel Măre, trimis în cercetare în timp ce se făceau pregătiri pentru campania din India, scrie textual:

„ÎN AFARĂ DE SCIȚII ANTROPOFAGI, CARE LOCUIESC ÎN CÎMPIA DE SUB MUNTELE IMAUS (ADICĂ HIMALAIA!) VIETŢUIESC ÎN ȚARA ABARIMON ȘI NIȘTE OAMENI SĂLBATICI, CARE AU TĂLPILE RĂSUCITE SPRE SPATE. SÎNT NEOBIȘNUIT DE AGILI ȘI DE IUȚI ȘI TRĂIESC PRIN LOCURI UNDE CHIAȚ ȘI CELE MAI NEÎMBLÎNZITE DINTRE FIAȚE NU POT SĂ-ȘI TRAGĂ RĂSUFLAREA, PRIN VĂI CU AER GREU. N-AM PUTUT PRINDE PE NICI UNUL DIN EI SPRE A-L ADUCE LA TINE, DUPA CUM NICI PE CĂPETENIILE NEAMURILOR CARE TRĂIESC LA CÎMPIE.”

– Notați că aceste informații ne sînt transmise de

însuși Plinius cel Bătrîn!

– Și dumneavoastră chiar credeți în Yeti? întrebă Joe, Nu puteți nega că cele câteva expediții întreprinse în ultimii zece ani spre a da de urmele acestei ființe s-au întors fără nici un rezultat.

– La fel de bine ai fi putut să mă întrebi dacă cred în Sfântul Gheorghe, cel cu balaurul! Nu l-am întâlnit niciodată nici pe el, nici pe balaur! Presupun totuși că la originea frumoasei legende despre viteazul cavaler se găsește o întâmplare adevărată, pierdută în negura vremurilor. De aceea cred în sculpturile și tablourile ce reprezintă acest personaj. Figura mitică, în care credeau toți, constituia o sursă de inspirație la fel ca oricare figură istorică. Tocmai despre asta este vorba în cazul nostru. Ipoteza mea e confirmată și de analiza chimică a statuetei, dar las acest argument deoparte, întrucît profesorului Snider nu-i sînt pe plac metodele științifice! De fapt, pînă acum nimeni nu s-a preocupat de analiza chimică a sculpturilor indiene de metal. S-a afirmat, constatînd că anumite trăsături exterioare sînt transmise cu exactitate, că adesea două statui aproape identice sînt în realitate despărțite de milenii întregi!

– În privința asta, opiniile noastre coincid într-un totu! interveni, din prag, o voce veselă. Generalul e un pionier în acest domeniu și consider că aportul său este serios, chiar neprețuit. Dar...

Cu aceste cuvinte, profesorul Snider intră în cameră. Fiica lui se strecură fără zgomot înăuntru, în urma tatălui ei. Ea însă nu zîmbea de fel. Ținea buzele strînse, Și privirea pe care le-o aruncă celor de față fu înghețată, aproape rea. Era vădit că amîndoi auziseră mai mult decît ultimele cuvinte ale lui Somerville.

– Dar... chiar dacă aș cădea de acord că avem într-adevăr de-a face cu Yeti și cu Ladni, fermecătoarea

consoartă a acestuia, tot nu văd pentru care motiv opinia mea anterioară ar trebui sancționată drept o eroare! O sculptură proastă dintr-o epocă târzie nu trebuie să fie considerată, în mod necritic, drept o operă desăvârșită dintr-o epocă foarte timpurie!

Generalul se întoarce spre el.

– Professore, aici e în joc un lucru mult mai important decît, te rog să-mi ierți expresia, acea gravă eroare în sine. Obiectul disputei noastre este metoda de cercetare și interpretare a întregii arte sculpturale indiene! Sînt un om foarte bătrîn, și dacă nu voi sintetiza acum ceea ce am acumulat și înțeles de-a lungul unei vieți atît de lungi, voi socoti că mi-am ratat existența... Iată de ce va trebui ca și domnia-ta, și mulți alți, să mă iertați, dar eu voi scrie ceea ce cred că e datoria mea să scriu!

– Și dumneavoastră credeți într-adevăr, domnule general, că cele scrise de tatăl meu despre această sculptură reprezintă o eroare? interveni pe neașteptate Dorothy Snider. Într-un domeniu în care conținutul, semnificația obiectului cercetat rămîne discutabilă, incertă, orice interpretare este într-o anumită măsură valabilă, atîta vreme cît nu se ivește alta mai plauzibilă. Iar Yeti, toată lumea o știe, nu e decît o gogoriță gazetărească, bună să-ți omori timpul cu ea în vacanță, la fel ca și monstrul din Loch Ness. În definitiv, de ce n-ar putea fi figurile astea două niște maimuțe? Nu cred ca în sudul Indiei, într-o perioadă atît de târzie, să se fi executat o sculptură atît de naturalistă, nu-i așa? În epoca respectivă, o știm prea bine, se practica o artă extrem de stilizată, utilizînd metafore foarte subtile...

Nu ridicase tonul, dar glasul ei trăda totuși, abia perceptibil, o notă de isterie. Abia acum înțelesese Joe cîtă importantă avea pentru cei prezenți acea problemă în aparență atît de insignifiantă.

– Întocmai, întocmai! Somerville se întoarce spre ea cu atîta bruschete, că tăcutul Chanda trebui să-l susțină ca să nu cadă. Ai dreptate, copila mea! În sudul Indiei, într-o perioadă atît de tîrzie nu se executau lucrări de un asemenea realism, și tocmai aceasta este dovada că sculptura de față nu e originară din sud și că a fost creată cu mult înainte. Exemple de sculpturi înfățișînd maimuțe avem destule. Îl voi cita numai pe legendarul rege ai maimuțelor, Hanuman, cel care l-a ajutat pe Rama să cucerească Ceylonul. Acolo se află una din statuile lui de bronz! O cunoașteți foarte bine. Altele, risipite prin lumea largă, îi seamănă leit. Reprezintă un om cu cap de maimuță, nu-i așa? Dacă n-ar fi coada, am putea crede că avem de-a face cu un om foarte urît! În cazul lui, e vorba într-adevăr de stilizare și metaforă. Chiar și mîinile îi sînt dispuse după un anumit ritual. Pe cînd această pereche de Oameni ai Zăpezilor e o operă timpurie, și de aici realismul simplu, încîntător, în care a fost concepută compoziția! Repet, fie că artistul însuși l-a văzut cu ochii lui, pe Yeti, fie că altcineva, care a văzut de aproape cele două bizare creaturi, i-a dat indicații amănunțite sculptorului. Tălpile răsucite spre spate pot să fie, bineînțeles, urmarea unei iluzii optice a observatorului, întrucît omul l-a văzut pe Yeti numai în mișcare. Yeti a fost și este sperios. Văzut în timp ce se cățara sau fugea, talpa poate lăsa cu ușurința această impresie. Niciodată însă nu voi conveni că acest grup statuar este o stilizare sau o interpretare metaforică a unor maimuțe reale! Dar problema depășește în importantă speculațiile biologice ce s-au făcut pe tema Omului Zăpezilor. Este vorba aici de fixarea în epocă și de stabilirea curentului artistic căruia îi aparține această sculptură. După tatăl dumitale, a cărui vastă erudiție o respect, firește, am avea, de-a face cu o lucrare de mîna a doua, periferică. După mine, e poate cea mai extraordinară

operă a artiștilor din școala Gupta!

– Bravo! punctă, în spatele lor, un glas vesel. Toate capetele se întoarseră. James Jowett intră și se opri în dreptul statuetei. Își așază palma pe ea și își petrecu degetele, ca într-o mîngîiere, peste capul sălbatic al femelei.

– Vă mărturisesc rușinat că, deși mă aflu în această casă cam de multă vreme... poate chiar prea de multă... făurind copii inutile după aceste zeități meditative, numai sculptura aceasta m-a izbit din capul locului și, de atunci, n-am încetat s-o consider cea mai bună. Istoricii de artă susțin că artiștii indieni au năzuit mereu să înlăture din opera lor elementele propriu-zise ale vieții, așa cum pot fi ele prinse într-o clipă fugară, și au căutat cu stăruință armonia absolută, imaginea perfecțiunii vieții interioare, lucru întîlnit nu numai în statuile care îl reprezintă pe Budha, detașat de realitățile acestei lumi, dar chiar și în figurile care înfățișează oameni dansînd sau mîniîndu-se. Așa și este, în aceste sculpturi nimeni nu dansează și nimeni nu se mînie cu adevărat. Această artă e mai degrabă un cod: un anume gest semnifică un anume sentiment, chiar și modul de așezare a degetelor reprezintă un cifru! Fiecare poziție a corpului este convențională, fiindcă această artă nu se ocupă de corpul propriu-zis, ea nu face decît să transmită o anumită idee. Pînă și proporțiile corpurilor și componența aliajului de metale erau rigid stabilite. Mi-e greu să spun dacă îmi place această artă sau nu! Într-o măsură, ea mă înspăimîntă, fiindcă sînt european și, în consecință, eu chiar și pe plan abstract caut să surprind mișcarea, nu stricta informație ideatică pe care s-o transmit privitorului este cea care mă interesează. Bineînțeles, cu cît înaintăm în timp, cu atît devine și stilizarea mai totală. Pe cînd asta... mîngîie încă o dată, cu delicatețe, statueta în dreptul căreia se oprise,

sculptura asta, zău, aduce un suflu de aer proaspăt în sala în care ne aflăm, ticsită de marionete metalice rituale. Evident, fiind eu însumi sculptor, preferințele mele pot să fie, din punctul de vedere al istoriei artei, lipsite de obiectivitate... Totuși... zîmbi el din nou, acest Budha, în posturile sale imposibile, și acest Siwa, cu atît de multe brațe, de parcă sculptorul i le-ar fi inventat special ca să-i dea posibilitatea să se scarpine în toată voia în timpul dansului, într-atît au ajuns să mă scoată din sărite, că am simțit o poftă nebună să modelez în lut și un nud omenesc normal. Așa se face că i-am propus domnișoarei Meryl, aici de față, să-mi pozeze; din păcate, intențiile mele au fost înțelese anapoda... Izbucni în rîs.

– Eu mă duc... Am... am o groază de treburi! rosti repezit Meryl Perry, care se grăbi să-și ia trepidul pe umăr și se îndreptă spre ușă. După ieșirea ei, generalul izbucni și el în rîs.

– Tare urît te mai porți, Jowett! Tînărul acela a fost la mine astăzi și...

– Oh, doamne! Cowley! Nu-i destul că sînt nevoit să-l suport de dimineață pînă seara în arșița aceea de iad, lîngă cuptor! Nu-i destul că sînt nevoit să-i cer rețetele metodelor de ardere, temperaturile și cantitățile de lemne care trebuie zvîrlite pe foc?! Mai trebuie acum să-i suport și capriciile! În clipa asta, se află în laborator și pregătește turnarea de mîine. Nu-mi adresează nici un cuvînt, mai bine zis vorbește exact atît cît este strict necesar pentru munca noastră comună. În schimb, eu îi vorbesc tot timpul! În ultima vreme, tot reflectînd asupra acestor afurisite de stilizări și convenționalisme, am ajuns la concluzia că am să înnebunesc dacă am să mai torn încă un Budha dintr-ăștia cu mutră buhăită de leneș îmbuibat și m-am gîndit că Meryl ar fi o soluție... L-am luat pe departe, întrebîndu-l dacă e dispus să mă ajute să torn în bronz două nuduri

micuțe, în cazul în care domnișoara Meryl ar binevoi să-mi pozeze. Am crezut c-o să mă omoare! Literalmente: să mă omoare! I se citea crima în ochi, pe cuvîntul meu! Fata e atrăgătoare, nimic de zis. Recunosc că îmi place și mie. Dar atunci Cowley mi-a băgat frica în oase, zău așa! Stătea lîngă ușa cuptorului și arăta curat ca un diavol! O clipă mai tîrziu, a ieșit în goană, lăsîndu-mi mie pe cap toată treabă începută. Manifestare tipică pentru acest gen de sentimentali: el se consumă, iar eu mă spetesc muncind pentru el!

– Revenind la discuția noastră, spuse profesorul Snider, nu cred că aveți dreptate, domnilor. În ciuda argumentelor prezentate aici, mă îndoiesc că acesta ar putea să fie Yeti sau orice altă creatură ce ar putea fi numită „Om al Zăpezilor”. E un nonsens, evident!

– Vă veți convinge, domnule Reginald! Generalul ridică mina dreaptă; degetul arătător se opri, tremurînd ușor, în dreptul chipurilor de bronz ale perechii de maimuțe-oameni. Ați comis o greșeală, și cineva trebuie s-o îndrepte. Eu voi fi acela! Și o voi face chiar mîine! Sînt convins că nu vă veți supăra pe mine, pentru că, în asemenea cazuri, slujirea adevărului este mai presus de orice alte considerente. Eroarea dumneavoastră este mult prea gravă, și fiindcă sînteți o autoritate în domeniul sistematicii sculpturii indiene, orice eroare a dumneavoastră are consecințe nefaste. Plasarea acestei sculpturi în secoaul XVII și în Deccanul de sud răstoarnă cu capul în jos întreaga dezvoltare a artei din această parte a lumii! Ne-am trezi într-un haos. Dumneavoastră, firește, îmi veți replica, aducînd contraargumente, în caz că veți mai găsi vreun argument cît de cît valabil după ce veți citi ce voi scrie eu! Dar, fiindcă vă cunosc, știu că pînă la urmă îmi veți da dreptate. Niciodată bunul nume al unui savant n-a avut de suferit, atunci cînd s-a văzut nevoit să

recunoască justetea punctului de vedere al adversarului, care a reușit să-și demonstreze convingător teza.

– Dacă teza dumneavoastră, domnule general, asupra provenienței acestei sculpturi și a epocii în care a fost ea executată se va dovedi a fi întemeiată, spuse degajat Snider, voi deveni ridicol chiar și în ochii celui mai slab dintre studenții mei și voi rămîne așa pînă la sfîrșitul vieții! Din fericire, nu mi se poate pretinde să-mi fundamentez opiniile pe reportajele de duzină din gazetele de senzație de după-amiază. Yeti! Dumnezeuule, ați vorbit atît de sugestiv, domnule general, iar domnul Jowett, aici de față, care este artist și se călăuzește după o logică proprie, a fost și dînsul atît de convingător, încît, pentru o clipă, m-am simțit pierdut cu totul. Oricine, îmi ziceam, se poate înșela o dată în viața lui...

– În afară de tine... șopti Caroline, abia auzit, la urechea lui Alex, În afară de tine, bineînțeles!

Joe aprobă în tăcere, dînd grav din cap.

– Dar acum văd că premisele domniilor-voastre se sprijină pe... ca să mă exprim delicat, pe o fundamentare cît se poate de fragilă, continuă Snider. Sînt simple impresii, pe cînd eu mă bazez pe deducții științifice. De altfel, rîse el, nu veți contesta că pînă astăzi nimeni n-a confirmat cu, adevărat existența lui Yeti... Rămîne o banală ficțiune gazetărească.

– Mă rog, dacă dumneavoastră îl socotiți pe Plinius cel Bătrîn un autor neserios de articole pentru presa de senzație... mormăi generalul.

– În Nepal, rosti din vîrfurile buzelor Chanda, multă lume mi-a vorbit de Omul Zăpezilor. Mulți mi-au spus chiar că l-au văzut, de departe, cu ochii lor. Și tații și bunicii lor îl văzuseră. Numai că el viețuiește în apropierea piscurilor, în regiuni absolut pustii. Cine n-a fost în Himalaia, nu-și poate da seama cît de greu rezistă omul în

acea deplină pustietate, la o altitudine de douăzeci de mii de picioare. Omul abia dacă poate respira și nici nu are ce căuta acolo. Nici măcar păstorii, vara, nu urcă atît de sus. Iar expedițiile care ajung cîteodată prin acele locuri se deplasează lent și văd cam tot atît cît poate vedea o muscă în zbor peste ocean. Păstorii au o zicală: „ăsta l-a prins pe Yeti”, ceea ce vrea să spună că persoana căreia îi este aplicată ori a săvîrșit o faptă de necrezut, ori e un mincinos fără pereche. Dar existența Omului Zăpezilor nu e pusă la îndoială de nimeni. Mi-a fost descris în felul acesta: acoperit de păr, cu tălpile răsucite spre spate, cu capul mare, așezat pe un grumaz drept, un grumaz de om.

– Doamne! făcu profesorul Reginald Snider. Ierta-ți-mă, domnilor, dar am să mă retrag! Aș vrea să mă plimb puțin prin această tihnită grădină englezească și să mă smulg din lumea de basm, în care văd că vreți să mă atrageți!... Se întrerupse și aruncă o privire spre statueta care era obiectul disputei. E simplificată, dacă o comparăm eu alte exemplare de artă din aceeași perioadă și provenind din Deccanul de sud, dar... ezită – a ieșit cu siguranță din mâinile unui artist foarte slab...

– Nu! spuse Jowett. Exclus, domnule profesor!

– În acest caz... în acest caz... Snider privi în jur și zîmbi nesigur. Hai, Dorothy! Generalul Somerville e un – adversar de temut! N-aș fi vrut să fiu în piedea dușmanilor care i-au stat împotrivă pe cîmpul de bătaie, pe cînd mai era în serviciul activ... Mă scuzați...

Plecă grăbit, și fiica lui îl urmă, nu înainte de a le arunca tuturor celor de față un zîmbet dur și înghețat.

– Habar n-ai, amice, că și acum sînt tot în serviciul activ... mîrri generalul, pentru sine atît de încet, încît doar cei din imediata vecinătate îl putură auzi. În serviciul activ al artei, asupra căreia nu-ți este îngăduit să scrii prostii, numai pentru faptul că ești o somitate în materie! Îl privi

pe Jowett: Mi-ai sărit în ajutor într-un moment critic, dar asta nu înseamnă că n-am să-ți spun exact ce cred despre purtările dumitale! Zîmbi fără voie. Pe domnișoara Meryl Perry mi-a recomandat-o prietenul meu profesorul Rodgson de la Oxford, cu rugămintea să-i arăt colecția mea și să-i dau tot concursul pentru lucrarea ei consacrată lui Gansa, fiul lui Siwa. Asta înseamnă că domnișoara Perry îmi este oaspete binevenit și nimănui dintre ceilalți oaspeți ai mei nu-i este permis să provoace situații care i-ar putea leza susceptibilitatea. Zîmbi din nou. Și deși aș putea împărtăși părerea dumitale în ce privește aptitudinile domnișoarei Perry ca model pentru o Diană a secolului XX, te rog în mod hotărît ca asemenea propuneri să nu-i mai adresezi decît după ce va fi părăsit această casă...

Jowett depărta brațele.

– Aș accepta această dojana dacă și eu aș fi oaspetele dumneavoastră. Din păcate, nu sînt decît un angajat cu ziua. Și așa cum bine știți, generale, slugile se întîmplă să mai fie și recalcitrante. Dar mă voi strădui să mă corijez... Ce ziceți, un costum bikini, de exemplu în timpul pozării, n-ar salva cumva demnitatea domnișoarei Perry?

– Doamne, îndură-te de mine! rosti John Somerville ridicînd glasul. Mister Alex, te rog să-mi spui la ce pedeapsă m-aș putea aștepta dacă i-aș otrăvi pe toți acești oameni dintr-o dată, doar-doar îmi voi redobîndi puțină liniște pentru munca mea?

– Acum cîțiva ani, domnule general, răspunse Joe politico, ați fi fost spînzurat „de gîtlej pînă ce sufletul se va fi despărțit de trup, după placul Măriei-Sale”, dar acum, în urma abolirii pedepiei cu moartea, v-ar amenința închisoarea pe viață, asta indiferent de circumstanțele atenuante, pe care eu personal, în ciuda scurtei mele șederi aici, vi le-aș acorda cu dragă inimă.

– Închisoarea pe viață! Pentru mine, asta înseamnă

un an sau doi! Am să mai reflectez, dragii mei, am să mai reflectez!

Și John Somerville se depărta cu pași oarecum nesiguri, dar hotărâți, spre ușa deschisă, iar credinciosul Chanda o porni grăbit în urma lui, tăcut ca o umbră.

– Îl înțeles de minune... i se adresă, în șoaptă, Jowett Carolinei. Și eu am de multe ori chef să-l otrăvesc pe americanul acela, cu fetița lui cu tot! Ca să nu mai vorbesc de prietenul meu Cowley!

– Dar generalul vă avea în vedere și pe dumneavoastră! Alex se îndreptă alene spre ușă. Fiți atent la cină!

– Avînd de comesean un as al criminalisticii, voi mânca cu cea mai mare poftă! Am încredere în experți!

– Nu mai departe decît acum o clipă, domnule, v-ați putut convinge cît de mult se deosebesc ei în raționamentele lor.

– Ei! Bătrînelul are dreptate, ce să mai vorbim! Iar americanul acela, chit că posedă un milion de cunoștințe despre artă, habar n-are ce să facă cu erudiția sa atunci cînd e pus să dezlege o enigmă. E o sculptură splendidă!

Își mai trecu o dată degetele a mîngîiere peste fața tovarășei de viață a Omului Zăpezilor și se îndreptă spre ușă, în pragul căreia se oprise Caroline.

CAPITOLUL 7

Și să i se aducă jertfe în toate zilele anului...

– Poate că mă port totuși puțin cam ingrat cu băiatul ăsta, spuse cu un zîmbet Jowett, adresîndu-se Carolinei. Ieșiră în grădină și se îndreptară agale, toți trei, înspre copacii din parc. Trebuie să recunosc că tînărul Cowley își cunoaște bine meseria și că mi-a fost de real folos atunci cînd am început această muncă blestemată; eu, de fapt, habar n-aveam ce voia generalul de la mine. Tot el a construit în întregime și atelierul ăsta, împreună cu copia fidelă a unui cuptor indian folosit pentru topirea mineralelor de acum o mie cinci sute de ani. De n-ar suferi de o susceptibilitate atît de exagerată în tot ce o privește pe fata aceea! Nu pot să suport cînd un bărbat, în relațiile sale cu femeile, se transformă în bufon!

– Susceptibilitatea e cu atît mai mare, cu cît sînt mai puternice sentimentele, mormăi sentențios Joe și reluă apoi: Mă aflu aici abia de cîteva ore, dar am observat că orice are contingentă cu domnișoara Perry pe el îl preocupă teribil... Rămase tăcut cîteva clipe, după care întrebă, așa, ca într-o doară Dumneavoastră ați cunoscut-o abia aici, nu-i așa?

Sculptorul se porni să rîdă.

– Bineînțeles. Pînă de curînd, n-am prea avut de-a face cu istoria artei indiene. E o fată agreabilă, dar... ezită, privind-o pe sub sprîncene pe Caroline, ca să fiu sincer, situația de aici a contribuit să i se acorde o atenție mai mare decît i s-ar fi acordat în alte împrejurări, hai să zicem, la Londra. În casă, dacă excludem personalul de serviciu, nu sînt decît două femei tinere, iar cea de-a doua – mă refer la Dorothy Snider – e o apariție de coșmar, nu

găsiți? spuse el, lăsînd impresia că nu și-a mărturisit gîndul în întregime.

– Dar domnișoara Snider nu este urîță de fel, protestă Caroline fără convingere.

– Se poate, dar e o apariție de coșmar!... Singurul lucru care o interesează pe lumea asta sînt bazaconiile pe care le scrie despre sculptură savantul ei babac! Despre adevărata artă are tot atîta habar ca și Cowley! Asta, cel puțin, nu are veleități de autoritate în materie.

Se înfundară printre copaci. Aici, deși soarele nu asfințise încă, se și așternuseră umbrele unei înserări timpurii.

– Profesorul Snider e realmente recunoscut ca o somitate în domeniul sculpturii indiene, îl contrazise din nou Caroline, aproape mecanic.

– Dumnezeu mare! O somitate! N-ați văzut adineauri... cîte parale face știința unei somități de soiul ăsta?! Ce fel de somitate poate fi unul ca Snider, care nu e în stare să deosebească, după opera sa, un artist mărunt de unul genial?! Îi urăsc pe indivizii ăștia! Din cauza unora ca Snider, atîția tineri geniali, dar prea puțin căliți în fața vieții, ajunși la disperare, au deschis robinetul de gaz sau au zvîrlit ștreangul pe craca primului copac întîlnit în cale! E plin de el, ca toți americanii, și deși a înmagazinat o droaie de cunoștințe, în realitate e un ignorant și va rămîne toată viața orb și surd în domeniul în care a fost pus să formeze gustul publicului și să-și instruiască discipolii! Iar personalitatea fetișcanei ăleia este rezultatul convingerii lui că în lumea asta toți și toate trebuie să se subordoneze marelui Reginald Snider! Mama fetei a murit cînd ea avea zece ani, și am impresia că tatăl ei nu și-a bătut de fel capul cu educația copilului: în loc să formeze în Dorothy fie și un dram de personalitate, a transformat-o în secretară, în slujnică, în preoteasă a ezotericei sale

științe și în lectoră fanatică a aridelor sale tomuri! Chiar dacă te nimerești singur cu ea într-un pustiu, tot nu-ți vine să te uiți la o astfel de fată... Personalitatea ei este iremediabil distrusă!

– Dar Meryl Perry? mormăi Alex. Dacă tot ne-am apucat să ne bîrfim semenii, trebuie să recunoaștem că, cel puțin la prima vedere, nu dă impresia unui genial savant în fustă... Evident afirmația o fac mai mult sau mai puțin gratuit, e vorba de o impresie superficială...

– N-ai dreptul să vorbești așa de Meryl, Joe! Caroline se opri locului în mijlocul cărării, iar cei doi bărbați, care o încadrau, vrînd-nevrînd, se opriră și ei. O cunosc încă din anul întii de facultate. E singură pe lume, nu are nici părinți, nici alte rude în viață. S-a întreținut singură, spălînd, serile, farfurii într-un restaurant. Mai tîrziu, fiindcă era cea mai... una dintre cele mai capabile studente din anul nostru, a obținut o bursă...

– Da... Jowett oftă și o porni agale, mai departe, pe cărare. Am reușit să mă conving că domnișoara Perry e o fată serioasă... Din păcate! Ca să fiu sincer, tare mă tem că pînă la urmă se va mărita cu Cowley al nostru, cu toate că se preface a nu fi observat că ocheadele și suspinele lui îi sînt destinate...

– Aș fi încîntată să se întîmple așa! rosti răspicat Caroline. Domnul Cowley pare a fi un om cumsecade și ați recunoscut, chiar dumneavoastră, că își cunoaște meseria. Dacă și Meryl îl iubește, ce și-ar mai putea dori o tînră pereche?

– Ce? Oh, nimic, se-nțelege... Jowett oftă, apoi izbucni în rîs. Dar trebuie să recunoașteți, domnișoară, că femeile sînt niște ființe bizare! În pustietatea asta, avînd de ales între mine și Cowley, l-a ales pe Cowley!

– Dar dumneavoastră aveți intenția să vă căsătoriți cu ea? În Caroline se trezise brusc puritanismul. Joe zîmbi în

sinea lui.

– Eu?! Ferit-a sfântul! Sînt un egoist meschin și dezgustător, mare amator de fuste, dar gata oricînd să sacrific pe fiecare femeie în parte și pe toate la un loc, dacă asta m-ar putea ajuta, chiar și într-o măsură foarte mică, să mă realizez în arta mea.

– Am impresia, spuse Caroline zîbind, că exact o asemenea concepție l-a făcut pe profesorul Snider vinovat în ochii dumneavoastră de păcatul distrugerii personalității unei ființe foarte apropiate lui...

– Cîtuși de puțin! La profesorul Snider e vorba de o manie care nu e de folos nimănui, pe cînd eu... izbucni din nou în rîs, dar, deși continuă pe un ton glumeț, era limpede că e foarte convins de ce spune, eu sînt menit să transmit posterității frămîntările veacului nostru, chiar dacă numai în măsura în care sculptura, ca artă, le poate surprinde. Vreau să spun, conceptul de frumos și urît al epocii noastre, fiindcă fiecare epocă vede lumea cu alți ochi și are o viziune diferită despre frumusețea artei și nimicnicia omenească!

Rămase tăcut cîteva clipe și tuși zgomotos, ca și cum s-ar fi simțit stingherit de propriile sale cuvinte. Reluă apoi grăbit:

– Frumoasă colecție de excentrici și idioți s-a mai adunat în ultimul timp sub acest acoperiș, nu găsiți? Îmi vine să cred că, dintre toți, doar bunicul dumneavoastră centenar e în posesia unei fărîme de minte sănătoasă. Dînsul înțelege sculptura din instinct! Și ăsta-i singurul lucru important. Restul îl înveți papagalicește din cărți. Dar iată-ne ajunși la porțile iadului meu! Nu vreți să intrați puțin? Dacă Cowley mai e înăuntru, promit să mă port corect. Nu zgîndări bestia burgheză ascunsă în inima unui inginer îndrăgostit: iată lozinca zilei! Pofțiți, vă rog...

– Poate că... spuse Caroline ezitînd, dar, simțînd

degetele lui Alex apăsându-i ușor brațul, tăcu.

Jowett se apropie primul de ușa atelierului și o deschise.

– E aici... murmură. Se trase într-o parte, făcându-i loc Carolinei.

De cum intrară, îl văzură pe Cowley îngenunchat și aplecat deasupra unei nișe adânci în perete, din care răzbătea lumina roșie, pîlpîitoare a flăcărilor unui foc aprins undeva în adînc. Nișa era prevăzută cu o ușă cu două canaturi, deschise în clipa aceea. Dintr-acolo și pînă-n mijlocul încăperii, porneau niște șine, pe care era instalată o platformă joasă cu roți, iar pe platforma aceea un obiect nu prea înalt, totuși voluminos, acoperit cu o prelată.

– M-am gîndit, spuse Cowley, fără să întoarcă capul și cu ochii ațintiți în continuare spre foc, că am putea...

– Avem musafiri! spuse Jowett. Domnișoara Beacon și domnul Alex au ținut să vadă Nirvana noastră!

Cowley întoarse brusc capul, apoi se ridică. Abia acum observară că ochii și partea superioară a feței îi erau acoperite de o mască neagră de azbest, pe care sclipeau mai negre lentilele ochelarilor de protecție.

– Nu vreau să vă deranjez... rosti el tăios. De fapt, mi-am terminat munca pe ziua de azi... Ridică mîna, în care ținea un termometru neobișnuit de lung, și, fără să-l privească pe Jowett, adăugă: Metalele sînt pregătite în proporțiile corespunzătoare, așa că mîine dimineată se poate începe turnarea... Indică un alt obiect, aflat lîngă perete și acoperit și el cu o prelată, dar ceva mai mare și aducînd cu silueta unui om înalt. Mă voi strădui să nu se producă nici o întîrziere... cel puțin din cauza mea. S-ar părea că asta-i tot; mai aveți cumva vreo doleanță? De data asta, înălță capul și îndreptă sticlirea lentilelor negre drept spre Jowett. Glasul îi suna tăios, deși politicoș, cu o

intonație pe care Alex, în sinea lui, o numi impersonală; părea că se străduiește să transmită informațiile necesare, evitînd un contact inutil cu persoana căreia îi erau destinate.

– Mulțumesc... Jowett depărta brațele. E și dorința mea să lichidăm cît mai rapid. Observ că munca în colaborare cu mine nu senumără printre plăcerile tinerei și însoritei dumitale vieți, Cowley! Și martor mi-e Cel-de-Sus că cele cîteva observații pe care mi le-am permis n-au urmărit decît binele dumitale. Mi-ai făcut impresia unui foarte competent metalurgist, dar și a unui foarte neexperimentat amarez... Apropo...

– Dacă îmi permiteți, domnișoară, i se adresă Cowley Carolinei într-o șoaptă dramatică, eu am să mă retrag. Mai am... mai am încă ceva de lucru în biblioteca domnului general.

Și se năpusti spre ușă, de parcă ar fi fost fugărit de o ceată de bandiți înarmați pînă-n dinți.

Cînd ușa se închise în urma lui, Caroline spuse, ferindu-și cu mîna ochii, pe care văpaia subpămînteană îi orbea:

– Iar l-ați provocat pe bietul băiat!

– O, nu! N-a fost, din parte-mi, decît o nobilă și caritabilă intervenție. Nici nu știți ce face în acest moment tînărul nostru prieten! Scotocește prin parc sau colindă încăperile din Mandalay House în căutarea lui Meryl Perry! Și pe cît le cunosc eu pe fetișcanele astea, pun rămășag că o va găsi mai repede decît ne așteptăm.

Dînd ochii cu el, ea va face o mină surprinsă, ca și cînd nici prin cap nu i-ar fi trecut că inginerul Cowley ar putea fi prin vecinătate, iar el se va bîlbîi și va aduce vorba de viața în doi, undeva cît mai departe de locurile astea...

– Măcar de-ar fi așa! Caroline se apropie de ușa cuptorului. Va să zică, așa arăta în realitate un cuptor

indian pentru topirea metalelor! Ansamblul are, ca să zic așa, un aspect destul de modern.

– Evident! Sculptorul indian lucra cu cîteva ajutoare, uneori chiar cu zeci de ucenici și de sclavi. Generalul, neavîndu-i la îndemînă, a instalat șinele astea și platforma. Eu, din păcate, îl am numai pe Cowley, care de la o vreme, se ocupă aproape exclusiv de ceea ce intră în atribuțiile lui și nu mă ajută mai de loc, iar munca asta pretinde uriașe resurse de forță fizică. Fără să vrea, Jowett îndoii brațul din cot, încordîndu-și mușchii. Ei, dar o scot eu la capăt într-un fel! Sînt deprins, Sculptura modernă nu se deosebește prea mult de cea antică. Lucrăm după principiul, destul de frecvent aplicat și astăzi, al „cerii topite.” Bineînțeles, generalul, care este – să mă iertați, domnișoară! – un bătrîn exploatator, ne mai încarcă din cînd în cînd și cu alte lucrări... Se apropie de platformă și trase în lături pînza. Silueta aurită a unui Budha, așezat, sclipi în penumbra roșiatică. E o lucrare veche, cinstită, executată dintr-un minunat aliaj Astadhatu, compus din argint, fier, zinc, plumb, mercur, cupru, cositor, cu un adaos de aur. Aceste opt metale, indienii le-au considerat aliajul cel mai perfect pentru turnarea chipurilor zeităților. Sculptura de față a fost, mult mai tîrziu, aurită grosolan, și generalul, care a achiziționat-o recent, a ajuns la concluzia că ea trebuie să-și recîștige aspectul și culoarea inițială. Evident că acum e incomparabil mai deschisă la culoare ca înainte. Are o strălucire alb-aurie... pe cînd cealaltă, fusese respingător de galbenă... Acoperi din nou cu prelata statuia meditativă a zeității și împinse platforma, nu fără un anume efort, înspre perete, unde se afla o altă ușă, care dădea probabil afară. Nu pare masivă, dar cîntărește două sute patruzeci de funți! Mîine vin muncitorii să o transporte în casă. Generalul are de gînd să și-o plaseze în dormitor... br! Se cutremură. Se apropie de perete și trase

învăluirea de pe cealaltă sculptură, care reprezenta, în semi-nud, o siluetă de om tânăr, în picioare, într-o poza senină, hieratică, cu un zîmbet misterios pe figură.

– Iată-l și pe Budha din Sarnat. Veacul al V-lea al erei noastre, dar la fel de bine s-ar putea spune și al XX-lea, fiindcă, după turnare, numai un specialist ar putea să-și dea seama că are de-a face cu o copie... dacă, se-nțelege, nu va culca statuia, ca să vadă inscripția de dedesubt: „J.J. – 1967”. Știți, ca să nu se creeze confuzii! Rîse. Executată cu strictețe după indicațiile celui mai vechi manual de sculptură Mansara: *„execută modelul din ceară galbenă, așa ca să arate frumos... după aceea așază țevile pentru îndepărtarea cerii, de lungimea florii Dhatura. La spate, umeri, gît și în dreptul feței. Apoi acoperă-l în întregime cu un lut din cel mai bun, în care să adaugi coji bine mărunțite, sare și bumbac bătut de o sută de ori. Amestecă-le pe toate cu lutul, întinde-l pe o piatră netedă și apoi acoperă cu trei straturi chipul zeului. Primul strat să fie subțire și străveziu. Lasă-l să se usuce la umbră. După cîteva zile, pune stratul al doilea, și cînd va fi și el uscat, așterne-l pe cel de-al treilea, gros de astă dată. Capetele țevilor vezi de nu le umple. Ia, pentru o măsură de ceară, zece de aramă, douăsprezece de argint. Aurul să cîntărească de șasesprezece ori greutatea figurii de ceară...”*

Ridică mîinile deasupra capului, mimînd disperarea.

– Urmează în continuare instrucțiuni precise de felul cum trebuie topită ceara încălzind figura deasupra flăcării. În sfîrșit, cum se pregătește metalul pentru topire, cum se toarnă, cum se răcește, pentru ca în final statuia să reproducă întocmai modelul din ceară. Și abia după ce statuia e astfel executată, regele sau, în cazul nostru, generalul Somerville poate să o înfățișeze privitorilor, într-o zi de sărbătoare – *„și fie ca, începînd de atunci, să i se aducă jertfe în toate zilele anului”*. Precum vedeți, am învățat cîte

ceva la Mandalay House. Bietul Cowley! A pregătit aliajele corespunzătoare, pentru fiecare turnare, cu exactitate și precizie matematică! Nu ne-a mai rămas decât această ultimă figură din serie, plus două figurine mici, și gata! După care, am să mă pot consacra propriei mele vieți!

– Totuși, ce scop a urmărit generalul construind acest cuptor și turnînd copii de statui exact după metodele după care au fost produse originalele?

După o scurtă gîndire, Jowett dădu din cap în semn de încuviințare.

– După părerea mea, moșneagul a avut dreptate. E drept că l-a costat o avere... Dar bani are el destui, mult mai mulți decât ar putea vreodată să cheltuiască, ăsta-i lucru cert! Să vă explic repetarea identică a întregului proces de turnare, cu diversele combinații rituale, impuse de diversitatea de regiuni și epoci, permite sistematizarea sculpturilor indiene pe baza analizei materialelor folosite, ceea ce pînă acum nu s-a practicat absolut de loc, în ciuda bogatelor izvoare literare. Aliajele de metale prezintă diverse caracteristici, chiar și de ordin exterior, de exemplu statuile se patinează în chip diferit, etcaetera etcaetera. Bunicul dumneavoastră înregistrează cu meticulozitate toate aceste date, și fiecare experiment al nostru e consemnat în cartea la care lucrează. S-ar putea spune că e nițel fanatic și risipitor, dar lucrurile într-adevăr mari numai fanaticii le realizează. Făcu o scurtă pauză. Îmi pare foarte rău că nu-i pot împărtăși entuziasmul, dar, cum am mai spus, nu-mi place sculptura indiană. Dacă n-aș fi fost atît de bine plătit și n-aș fi ajuns la concluzia că vreo cîteva luni de liniște îmi vor prii grozav pentru proiectarea lucrării mele, nu m-aș fi înhămat niciodată la treaba asta. Pe de altă parte, am pătruns tainele unui meșteșug nou pentru mine și am efectuat o practică grea, dar interesantă, în domeniul topirii metalelor, și nici asta nu e de lepădat!

– Ați terminat proiectul pentru monumentul aviatorilor căzuți de la Manchester? întrebă Joe.

– Da... dar n-am de gând să vă plictisesc cu creația mea proprie. Astea sînt lucruri lipsite, în general, de interes pentru cineva care...

– Dar dimpotrivă! protestă Alex. Ați uitat, domnule, că și eu am fost aviator, deși cîteodată nici mie nu-mi vine să cred că e adevărat...

– Dacă așa stau lucrurile, s-ar putea să vă intereseze macheta monumentului. Bineînțeles, o să vă rog să-mi spuneți sincer ce părere aveți. Cuvintele de complezență nu mă interesează! Dacă n-ați fi fost pilot în timpul războiului, nici nu m-aș fi gândit să vă cer părerea, fiindcă e vorba de o chestiune cu totul intimă a mea; ceilalți n-au decît să creadă ce vor, să interpreteze monumentul cum vor pofti. Fiecăruia îi va sări în ochi altceva. Sînt foarte jenat, credeți-mă. Nici nu știu ce să fac... E un lucru groaznic, să te apuci să le arăți altora ce ai lucrat...

Amîndoi îl priveau uimiți. Dispăruse cinicul, dezinvoltul, omul obișnuit să frecventeze cele mai snobe cercuri și plictisit de moarte că e nevoit să trăiască alături de niște ființe din afara sferei lui. James Jowett se preschim base brusc într-un bărbat timid, care se și temea, dar și dorea să le arate opera sa.

– Vă rog... Descinse o ușă mică mascată în perete. Pătrunseră într-o odăiță destul de întunecoasă, frunzișul unor arbuști sprijinindu-se de singura fereastră. Jowett răsuci comutatorul, și un bec puternic, fără abajur, atîrnat de un simplu fir la mijlocul tavanului, se aprinse. Observară numaidecît, pe o măsuță pătrată, macheta în gips a monumentului aviatorilor din Manchester, căzuți în cel de-al doilea război mondial.

De pe o suprafață plană și foarte netedă, se ridica oblic un alt plan nud, argintiu – aripa avionului căzut. Dar

de fapt nu era aripa însăși, ci doar reprezentarea ei, în momentul tragic al izbirii de sol, și nimic mai mult.

Alex rămase tăcut cîțva timp.

– E extraordinar... murmură apoi. Extraordinar! E surprinsă și moartea, și căderea din înălțimi, și liniștea. Ați izbutit să concentrați aici mai mult decît au făcut-o alții în tomuri întregi consacrate eroismului... E miraculos!

– Într-adevăr? Vă place? Jowett se înroșise ca un băiețandru.

– Îmi amintește de Egipt... rosti încet Caroline. Și cei de acolo cunoșteau arta de a rezuma surprinzător un imens conținut de idei! Altfel, sigur că... Dumnezeuule-mare, cum de se poate exprima atît de mult, cu niște mijloace atît de neînsemnate?

Jowett atinse delicat macheta și o răsuci în jurul axei sale.

– Va fi plasat într-o piață mare și pustie, într-unul din cartierele noi ale orașului.

Alex depărta brațele, gestul său preferat cînd se afla în încurcătură.

– Am auzit multe despre dumneavoastră, dar n-aș fi bănuir că opera dumneavoastră ar putea fi atît de convingătoare în simplitatea ei!

CAPITOLUL 8

Pe Caroline Beacon, nepoata fratelui meu...

Jowett îi conduse pînă la ușa și își luă rămas bun cu aceste cuvinte:

– Mi-ați redat încrederea în proiectul meu de monument! Mă temeam că, pur și simplu, n-o să fie înțeles. De obicei, lumea cere atîta literatură proastă într-o sculptură de genul ăsta! Vă mulțumesc. Eu mai rămîn puțin în atelier, nu voi veni nici la cină. Mai am de rezolvat cîteva probleme, deși aș vrea să las monumentul așa cum l-ați văzut și dumneavoastră în machetă.

Ușa se închise. Se înserase de-a binelea. O porniră agale spre conac. Tăcură o bună bucată de vreme.

– N-aș fi crezut că prietenul nostru Jowett e un artist chiar atît de talentat... mormăi Joe. Dar, precum se vede, nu se prea pricepe să prevadă viitorul: iat-o și pe prietena mea Meryl Perry... complet singură!

Caroline ridică privirea. Ajunseră între timp în dreptul peluzei cu flori din fața conacului, unde mai stăruia vag lumina zilei. Meryl îi observă mult prea tîrziu pentru a se mai putea preface că nu i-a zărit. Cînd trecură pe lîngă ea, încercă să zîmbească, dar Caroline, care se uitase mai îndeaproape la ea, îi făcu un semn ușor lui Alex.

– Plînge, Joe!... îi șopti ea după ce se depărtară vreo cîteva pași. Așteaptă-mă în hol. Caroline se întoarse, și Alex, aruncînd o privire peste umăr, le văzu plimbîndu-se încet alături. Meryl pășea cu capul în pămînt și povestea ceva cu glasul coborît. Alex se îndepărtă și, ocolind rondul cu flori, se îndreptă spre ușa de la intrare. În pragul acesteia se ivi, fără nici un zgomot, Chanda.

Văzîndu-l pe Joe, se înclină ușor.

– Nu cumva știți unde se află domnișoara Beacon, mister Alex? Generalul Somerville dorește foarte mult să vină la el, în cabinet, însoțită de dumneavoastră.

– M-am despărțit de ea acum un minut. Joe arată spre aleea întunecată dintre copaci. S-a dus să se plimbe puțin cu domnișoara Perry și m-a rugat s-o aștept în hol.

– În cazul acesta, dacă îmi permiteți, am s-o aștept și eu.

Intrară în casă. Chanda îi indică oaspetelui un fotoliu comod lângă fereastră, iar el se așează pe unul din taburetele joase plasate în jurul unei măsuțe lăcuite în negru.

– Vreau să sper că v-au plăcut Mandalay House și împrejurimile? Am avut o vreme minunată astăzi...

Tăcu și zîmbi liniștit, de parcă ar fi fost ferm convins că pe Alex nu l-a adus la Mandalay House nimic altceva decît dorința de a petrece un week-end însorit pe malul mării. Joe, în schimb, procedă într-un mod mai puțin convențional:

– Dumneata ești legat de generalul Somerville de atîția ani de zile și sînt atît de profund încredințat de loialitatea dumitale față de dînsul, încît mă simt îndemnat să-ți pun, fără ocolișuri, o întrebare...

– Vă ascult, domnule.

– Dumneata ce crezi, îl amenință vreo primejdie pe generalul Somerville, sau nu?

Chanda nu răspunse imediat. În cele din urmă zîmbi ușor.

– Dacă v-aș spune că, după umila mea părere, pe general nu-l amenință nici o primejdie, pentru ca să se dovedească apoi că a existat totuși cineva care i-a vrut răul și n-a șovăit să i-l facă, n-ar însemna, domnule, să manifest o superficialitate condamabilă? Desigur, există o anumită chestiune...

Se întrerupse. Făcu un gest de neputință.

– Poate nu te simți autorizat să vorbești despre chestiunea respectivă?

– Întocmai. Generalului Somerville îi place, cînd e vorba de o bătălie, să conducă el ostilitățile... Asta nu înseamnă, bineînțeles, că nu m-aș afla întotdeauna la dispoziția dumnealui într-un moment de răscruce... dacă el s-ar ivi. De altfel, după cîte știu eu, domnul general dorește să discute mîine cu dumneata tocmai despre acea chestiune.

– Dar mai devreme? Nu s-ar putea întîmpla nimic grav pînă atunci? Ai auzit desigur de scrisorile acelea pe care le-a primit Scotland Yardul, în care cineva declară sus și tare că are intenția să-l ucidă pe generalul Somerville.

– Dacă toate amenințările s-ar transforma în realitate, n-ar mai rămîne mulți oameni în viață. Nu e om să nu aibă dușmani.

– Perfect de acord! Totuși, n-ai vrea să-mi spui cîte ceva despre dușmanii generalului? Doar pentru asta mă aflu aici.

– Generalul Somerville vă va relata totul amănunțit. Fața lui Chanda rămăsese în tot acest timp impenetrabilă. Din păcate, dînsul nu m-a autorizat să discut pe această temă. Aș putea să vă spun doar atît: că, după părerea mea, în următoarele ore nici o primejdie nu-l amenință pe general și vom avea o noapte liniștită.

– Dar mîine?

– Pe meleagurile mele de baștină, nimeni nu pronunța cu ușurință acest cuvînt. „Mîine” poate să fie la fel de de parte ca veșnicia însăși. Sau la fel de aproape.

Zîmbi din nou.

– Nu înțeleg ceva... Alex ridică imperceptibil din umeri. De ce generalul, și după exemplul lui, și dumneata, renunțați cu atîta nepăsare la ajutorul și paza pe care vi le-

ar putea asigura poliția? Iar dacă generalul Somerville nu dorește intervenția poliției, de ce renunți și dumneata atît de lesne la modestul ajutor pe care vi l-aș putea da eu? În definitiv, generalul mi-a scris tocmai ca să mă roage să-l ajut.

– Dacă ar fi depins de mine, spuse Chanda binevoitor, generalul nu v-ar fi scris acea scrisoare. Dar n-a vrut să mă asculte. De altfel, nici nu-i de mirare cine sînt eu, ca să mă asculte?

Joe îl privi cu atenție.

– Dumneata te duci des la Londra? întrebă el într-o doară. Mi-ar face multă plăcere să treci o dată și pe la mine. Știu atît de puține lucruri despre Birmania! Și toți cîți au fost acolo susțin că e o țară foarte frumoasă.

– Pentru mine, e cea mai frumoasă țară din lume, rosti grav Chanda. Dar vă dați seama că nu pot fi obiectiv în asemenea aprecieri... Mă voi simți foarte onorat să vă povestesc cîte ceva despre țara mea. Da, mă duc foarte des la Londra. Generalul are atîtea chestiuni de rezolvat și, vă dați seama, i-ar fi foarte greu să se deplaseze, în ultimele două săptămîni, am fost de cîteva ori în capitală. Săptămîna viitoare va trebui să mă duc din nou. Vor fi puse în vînzare la licitație, la Greeney, antichități indiene și pe general îl interesează vreo cîteva piese din catalog.

– Dar, în afară de dumneata, a mai fost cineva, dintre locatarii sau oaspeții din Mandalay House la Londra, în ultimul timp?

– După cîte știu eu, în afară de domnul Cowley, care a fost o dată sau de două ori după niște cumpărături, mai curînd nimeni. Un anotimp atît de frumos, că nimeni, dacă nu e silit, nu părăsește Devonul, chiar și numai pentru cîteva ceasuri. Vreau să sper că vremea va rămîne la fel de frumoasă și în restul timpului pe care-l veți petrece aici. Domnișoarei Beacon îi plac atît de mult apa și soarele,

încît ar fi fost foarte trist dacă ar nimeri, acum cînd are și dînsa cîteva zile libere, o vreme ploioasă și cu ceață; din fericire, asta se întîmplă rar pe la noi în acest anotimp.

– Într-adevăr! Dar se pare că nimic nu prevestește vreme urîță... Joe se ridică, își aprinse o țigară și se uită prin încăpere căutînd o scrumieră. O găsi și se așează clin nou. Ești o persoană foarte inteligentă, mister Chanda. Mă bucur că te-am cunoscut. Dacă vei ajunge la concluzia că mi-ai putea aduce la cunoștință cîte ceva. Oh! orice în legătură cu chestiunea care ne interesează... slobozi un rotocol de fum și strivi țigara în scrumieră, ei bine, te-aș ruga să mă trezești chiar și în timpul nopții. De acord?

– Nu-mi rămîne decît să vă mulțumesc. Chanda își înclină grav capul. Generalul Somerville nu era prea convins de... căută cuvintele, de aptitudinile dumneavoastră deosebite. Eu cred în ele. Dumneavoastră știți de pe acum ceva, nu-i așa?

Alex încuviință din cap.

– Dar nu totul... La drept vorbind, mult prea puțin. Și tare n-aș vrea ca bunicului Carolinei să i se întîmple ceva rău. Domnișoara Beacon îmi este... o persoană foarte apropiată.

– Acesta a fost unul din motivele pentru care am ținut să vă cunosc... Caroline ocupă un loc foarte mare în bătrîna mea inimă, deși, vă dați seama, sentimentele noastre sînt întrucîtva diferite...

Chanda întoarse capul și se ridică. Intrase Caroline. Era foarte gravă.

– Generalul Somerville te așteaptă în cabinetul lui, spuse Chanda. Te roagă să-i faci o vizită, împreună cu domnul Alex. Vrea să dea citire unui anume document.

– Un document? Caroline, care, în primul moment, intenționase să-i spună ceva lui Joe, ridică mirată sprîncenele. Ce fel de document?

– Vom lua cunoștință de el numaidecît, spuse Chanda. Porni înainte și deschise una din uși. Străbătură un salonaș. Bătrînul birman se opri în fața ușii următoare și ciocăni ușor. Apoi deschise ușa și se trase la o parte.

Mobilierul cabinetului generalului Somerville era simplu, aproape sărăcăcios în comparație cu discretul lux al celorlalte încăperi din Mandalay House. Trei dintre pereți erau acoperiți cu rafturi de cărți, iar de cel de-al patrulea era proptită o casă de bani solidă cam de modă veche, alături de care, pe singura suprafață de perete liberă, atîrna o hartă uriașă, multicoloră, a peninsulei indiene. În mijloc era plasată o masă mare. Generalul Somerville, înfodolit într-un halat gros și înfundat într-un fotoliu înalt, apărea, în acel ansamblu de obiecte masive, mai pirpiriu și mai fragil decît era în realitate.

– Intrați, intrați! Bătrînul le indică scaunele așezate de partea opusă a mesei. Pe unde-mi umbli. Caroline? L-am trimis pe Chanda după tine de atîta vreme, că, la vîrstă mea, aș fi putut să și uit de ce l-am trimis. Din fericire, nu am uitat! Dar luați loc! adăugă el pe un ton ușor iritat. Ridică o hîrtie de pe masă. Îl privi întîi pe Chanda, apoi pe Caroline și în cele din urmă pe Alex. Un zîmbet trecu peste fața sa ridată. Ceilalți așteptau în tăcere.

– Iată! Somerville lovi cu arătătorul mîinii stîngi (un deget strîmb, cu pielea parcă tăbăcită) drept în mijlocul hîrtiei atît de tare, că aproape o găuri. Acest document este rezultatul primului, și vreau să cred, singurului compromis pe care l-am făcut în viața mea. Factorul corupător el a fost! Degetul se ridică mai sus și se opri, o secundă, în dreptul ochilor lui Chanda. Toate fuseseră de o sută de ori orînduite și răsorînduite, și din punct de vedere juridic, și în propria mea conștiință... presupunînd că posed așa ceva, hi-hi-hi, căci eu, la drept vorbind, n-am găsit nici urmă, niciodată, nici în psihicul meu, nici în celulele

organismului! Dar Chanda a acționat precum picătura de apă care prăvale stîncă... Apoi, reacția fetei ăsteia față de moartea mea... bătrînul îndreptă degetul spre Caroline, deși s-ar putea să fi fost provocată mai degrabă de șocul psihic decît de o durere autentică...

– Moarte?... făcu încet Chanda. Ce fel de moarte?

– A, da! A mea. N-aveam de gînd să-ți povestesc, dar m-a luat gura pe dinainte. Cînd au venit ei astăzi în pavilion, am regizat o mică farsă: le-am înfățișat spectacolul unui om căruia i s-a împlîntat un cuțit în piept. Pe cămașă șiroia niște cerneală roșie... A fost foarte amuzant! Numai că, din păcate, domnul Alex și-a dat imediat seama...

– Nu se cuvenea să faci una ca asta, stăpîne... Chanda clătină din cap. Moartea nu e subiect de distracție.

– Desigur, desigur, dar mi-am permis și eu o dată să fiu de altă părere! Ei, și Caroline s-a speriat grozav, hi-hi-hi! Bătrînul își șterse ochii înlăcrimați de rîs și încercă să se îndrepte în scaun. E adevărat că lucrul ăsta tot nu mi-ar fi schimbat hotărîrea mai veche. După părerea mea, Caroline n-ar fi trebuit să se consacre arheologiei bazinului mediteranean, ar fi trebuit să se gîndească mai mult la India. Dar se vede treaba că familia noastră nu duce lipsă de caractere îndărătnice: probabil că și eu, la vîrstă mea, aș fi ales tot cariera care mi-ar fi plăcut, și nu alta. Dar să lăsăm lucrurile astea. Va sosi îndată consilierul meu juridic din Torquay, domnul Bennon. Doresc ca domnul Alex să semneze, în prezența sa, ca martor, testamentul meu cel nou. Tu, Chanda, vei fi cel de-al doilea martor.

– Dar... rosti Caroline.

– Vi-l citesc riumaidecît. E scurt. Iată:

„În deplină tatea facultăților mintale fiind, și totodată într-o stare a sănătății îndeajuns de

bună, pe cât o îngăduie vîrstă mea înaintată, eu, John Augustus Somerville, desemnez pe Caroline Beacon, nepoata fratelui meu, drept unic moștenitor, urmînd să-i revină întreaga mea avere mobilă și imobilă. Neavînd intenția să intru în detalii, o autorizez să transmită acelor persoane ce se vor bucura de aprecierea ei sume de bani, acțiuni sau alte valori, în semn de recunoștință din partea mea pentru îndelungatul lor de votament, pentru fidelitatea și neprecupețita lor trudă în serviciul meu. La British Museum doresc să-i transmit întreaga mea colecție de bronzuri. Sculpturile executate din alte metale, precum și colecția de arme și alte antichități aflate în posesiunea mea le trec în proprietatea Carolinei Beacon... cu excepția unei singure sculpturi, pe care bătrînul meu prieten, Chanda, o va prelua și se va îngriji să fie expediată la Mandalay, în Republica Birmană, urmînd să fie restituită pagodei din care cîndva a dispărut. Cheltuielile necesitate de transportul acestei statui, vor fi acoperite din succesiunea mea.

Caroline Beacon va publica, păstra sau distruge, după bunul ei plac, manuscrisele mele.

Toate valorile neamintite în acest testament, precum și toate dubiile ce s-ar putea naște în legătură cu ele vor fi rezolvate în favoarea Carolinei Beacon, care, sînt convins, va utiliza averea mea în slujba științei. În caz că nepoata mea, Caroline Beacon, va dori să înființeze o bursă pentru tinerii oameni de știință ce se ocupă de sculptura indiană, dînd bursei numele meu, dînsa ar acționa conform intențiilor mele. Dar și această chestiune rămîne la latitudinea ei, fiindcă

nu se cuvine să vorbim prea mult și să avem cerințe prea mari de dincolo de mormînt.”

Înălță capul și zîmbi.

– Mai lipsește data și semnătura, dar va sosi îndată domnul Bennon și vor fi îndeplinite și formele legale. Parcă aud un automobil apropiindu-se...

– Bunicule... roști încet Caroline. Nu vreau! Eu...

– Nu ți-a cerut nimeni părerea, copila mea! se răsti generalul, pentru ca îndată după aceea să înceapă să rîdă. Cred că am dreptul să fac ce-mi place cu averea mea, nu? Tu, la rîndul tău, n-ai decît s-o îngrămădești toată la un loc și s-o scufunzi în mare, dacă ți-ar veni cheful. Eu, din fericire, n-o să-mi mai bat capul cu treaba asta. Dar iată-l și pe domnul Bennon! Vă informez, dacă vă interesează, că mi-am schimbat dispozițiile testamentare. Iată, această tînără persoană moștenește întreaga mea avere. Vreau să cred că n-o să mă ucidă mîine chiar, temîndu-se să nu aibă prea mult de așteptat. Dar chiar și dacă ar proceda în felul ăsta, n-ar fi decît o dovadă în plus că în vinele ei curge sîngele neamului meu! Și deci e cu atît mai îndreptățită să mă moștenească!

– Hm... Domnul Bennon era un bărbat cărunt, de statură înaltă și purta ochelari cu rame de argint. Tuși și se înclină cu gravitate în fața Carolinei. Presupunînd că, după încetarea din viață a domnului general, veți avea nevoie de asistență juridică, vă rog să vă adresați firmei noastre, a cărei specialitate sînt, de fapt, crimele...

– Vă mulțumesc, domnule... Caroline era din nou stăpînă pe sine. Dacă bunicul nu încetează cu glumele de soiul ăsta, vă voi telefona încă în cursul zilei de astăzi!

– Bravo! Generalul Somerville apucă tocul cu o mîină ce tremura ușor și semnă. Un moșneag răutăcios ca mine nici nu merită alt răspuns! Înălță capul. Ai avut și de data

asta dreptate, Chanda! Ce prostie aş fi făcut dacă-mi lăsam toată averea Institutului Regal de Artă! Domnii aceia ar fi vîndut chiar a doua zi Mandalay House americanilor, sau altor tipi la fel de nesuferiți. Pe cînd noi n-o să vindem casa asta niciodată, nu-i așa, Caroline?

– Niciodată! rosti, cu un glas solemn, Caroline Beaconsfield, pentru a doua oară în ziua aceea, izbucni în plîns.

CAPITOLUL 9

Nu chiar tot și nu întotdeauna...

După cină, Caroline și Joe ieșiră în parc.

– Nu pot să-mi vin în fire după cele petrecute, spuse încet Caroline.

Alex nu zise nimic. Caroline se opri și, ascunși în întunericul de sub copaci, statură amîndoi să privească clădirea monumentală și întunecată a conacului; în cîteva locuri, suprafața neagră a clădirii era străpunsă de dreptunghiurile luminoase ale ferestrelor.

– Nu mă pot obișnui cu ideea că această casă, cîndva... Oh, aș vrea să trăiască cît mai mult! adăugă Caroline cu căldură. E groaznic, dacă stai să te gîndești, că pentru ca să te îmbogățești, trebuie să-ți moară o ființă dragă! Tăcu din nou. Porniră mai departe, pe alea care ducea, de-a lungul terenului de tenis, spre pavilion. Joe rămînea tăcut.

– Ascultă... i se adresa Caroline, tu de ce crezi că a făcut-o?

– Probabil pentru că, deși tu refuzai să recunoști, moșneagul te iubește. Fiindcă n-ai vrut să te consacri profesiei pe care o visa el pentru tine, s-a simțit înșelat în așteptările sale. Astăzi însă, în timpul comediei aceleia, te-ai arătat foarte îndurerată de moartea lui. El a reținut lucrul ăsta și a ajuns la concluzia că nu arta indiană reprezintă aspectul esențial în relațiile bunic-nepoată. Așa cred că se explică gestul lui.

– Dar eu te-am întrebat altceva. De ce a făcut-o tocmai astăzi? Ca și cum s-ar fi grăbit, ca și cum s-ar fi simțit amenințat cu adevărat de un pericol grav... Iar tu te prefaci în continuare că nu crezi în existența vreunui

pericol! Sau... crezi într-adevăr că n-o să se întâmple nimic?

– Eu un om foarte bătrîn, mormăi Joe. La vîrstă lui, nu amîni prea mult cînd te hotărăști să-ți schimbi testamentul. Cît privește vreun pericol... se gîndi un moment. Ieșiră dintre copaci și se opriră în fața balustradei. În ferestrele oarbe, întunecate, ale pavilionului, care le apăruse în stînga, neașteptat de aproape, se oglindea luna.

Chiar la picioarele lor, se căsca prăpastia. Un vuiet surd urca dedesubt, unde talazurile se legănau încet, împingîndu-și agale coamele argintii înspre țărm. Era lună plină, și marea sclipea învăluită într-o lumină difuză, adumbrită. Joe se sprijini cu coatele pe balustradă și, prinzîndu-și capul între mîini, stătu să contemple marea.

– Persoana sa nu cred să fie amenințată... Nu zic că n-aș putea să mă înșel. Din nefericire, așa cum ai observat și tu, generalul Somerville e un om extrem de încăpățînat. S-ar putea ca mîine să-mi spună, în sfîrșit, despre ce este vorba. Că aici se petrec lucruri neobișnuite, da, de asta sînt convins. Numai că bunicul tău consideră că poate face față singur situației.

– Atunci, de ce mi-a mai scris scrisoarea aceea și de ce m-a rugat să te aduc cu mine?

– Întrebarea asta mă frămîntă și pe mine de cîteva ore... spuse Joe calm. Dar întrucît nu s-a întîmplat nimic și nici nu vrea nimeni să ne informeze despre ce s-ar putea întîmpla, nu-mi rămîne decît să mă bucur de noaptea asta frumoasă, cu clar de lună. În afară de asta, bineînțeles, sînt cu ochii pe toți locatarii din Mandalay House. Dar asta e la mine, cum foarte bine a remarcat generalul, o deformare profesională. Stau și mă întreb care din ei, și de ce, ar putea avea intenția să-l ucidă pe generalul Somerville...

– Să-l ucidă?! se întoarse iute Caroline spre el. Sper că glumești, Joe!?

– Ei, poftim! Așa se întâmpla când discuți cu femeile probleme care nu sînt de nasul lor! Întîi, te arăți îngrijorată, nu cumva să i se întîmple ceva bunicului John, ca pe urmă, cînd eu încep să reflectez cine anume i-ar putea pune viața în pericol și cu ce scop, tu să crezi că glumesc!

– Dar cine ar putea săvârși o asemenea monstruozitate?!

– N-ai impresia că, în cursul zilei de azi am și avut prilejul să observăm cîteva fapte mărunte? Să-l luăm pe tînărul acela, cum îl cheamă, Cowley! A avut o discuție foarte aprinsă cu bunicul tău. Ai auzit doar cu urechile tale. Ai văzut ce eforturi a făcut ca să-și stăpînească nervii...

– Nu ucidem pe nimeni numai pentru că ne silește să respectăm clauzele unui contract...

– Sigur că nu, deși s-a întîmplat și asta, și nu numai o dată! Să reținem că domnul inginer Cowley nu se numără printre oamenii care nutresc cele mai bune sentimente față de bunicul tău. Mai departe, profesorul acela american Snider, și fetița lui. Să presupunem că generalul Somerville își publică ultima lucrare, în care dovedește negru pe alb că profesorul Snider nu numai că nu e o autoritate în specialitatea sa, dar că a comis, în aprecierea operelor de artă, niște greșeli de-a dreptul copilărești. Cunoscut destui indivizi care au ucis, ca să-i reducă pe alții la tăcere. Și chiar dacă profesorul Snider nu lasă impresia unui om care, ca să ascundă o greșală științifică, ar merge chiar pînă la crimă, fiica sa, Dorothy, în schimb, ar uide cu sînge rece pe oricine ar cuteza să năruiască superba fațadă care acoperă mintea mărginită a babacului. Respiră adînc și încheie: mai sînt și alții,

prietenul nostru Jowett, de exemplu. Nu știu pentru care motiv l-ar ucide pe generalul Somerville, dar dacă și-ar pune în cap s-o facă, te asigur că nu l-ar reține remușcările sau teama de justiție. Geniul său este, în ochii lui, singurul lucru care contează, și drumul spre glorie l-ar putea presăra cu sute de bătrînei de felul bunicului tău John. Ar mai fi și Meryl Perry. Ezită. Nu! Trebuie să recunosc că domnișoara Perry e o persoană realmente agreabilă. Dacă nu m-ar sîcîi, în legătură cu ea, o mică întrebare.. Am avut tot timpul impresia că i-am mai văzut cîndva chipul în împrejurări... în împrejurări pe care nu reușesc să mi le amintesc. Mai demult. Dar tu o cunoști de ani de zile, nu-i așa? Așa că s-ar putea să mă înșel.. – își șterse fruntea cu palma. Poate că mă înșel...

– Sînt sigură că te înșeli. Și în ce o privește pe Meryl, sînt absolut convinsă că n-ar fi în stare să facă rău nici măcar unei muște.

– Exact, dar asta în ce o privește pe ea! Aici, însă, mai sînt și alte persoane. Și e de ajuns ca una dintre ele să... Depărta brațele consternate. Dinții săi albi sclipiră în bătaia lunii. Așa că te-aș ruga să nu te miri că îi țin sub observație pe toți oamenii aceștia, fără excepție, deocamdată, nici n-am altă treabă. S-ar putea să aflăm mîine cîte ceva, și atunci să reiasă că m-am interesat inutil de oaspeții bunicului tău. Nu trebuie uitat nici îngerul păzitor, Chanda...

– Joe... Caroline zîmbi palid și își puse mîna pe umărul lui. Mă simt foarte obosită. Să ne întoarcem. Dacă ai de gînd să mă convingi că Chanda i-ar putea face vreun rău bunicului, atunci află că ești la multe mile depărtare de adevăr, și asta fiindcă ai căzut în păcatul multora dintre cărțile tale polițiste, unde cu cît sînt mai multe persoane suspecte, cu atît e mai mare distracția.

– Chanda, replică liniștit Joe, îl iubește pe bunicul

tău, asta fără doar și poate. L-am studiat. Asemenea lucruri se observă din prima clipă. Dar să nu uităm că Chanda e oriental și totodată un om în vîrstă. Atașamentul lui se poate manifesta în fel și chip. Dacă, de pildă, Chanda ar socoti că pe bunicul tău îl amenință ceva mai rău de cît moartea, n-ar fi cu neputință, avînd în vedere vîrstă matusalemică a generalului Somerville, să ajungă la concluzia că moartea, survenind într-un moment propice, i-ar oferi scumpului său stăpîn șansa de a se retrage păstrîndu-și fața, cum spun chinezii. Și deși Chanda nu e chinez, onoarea generalului și bunul lui nume sînt în mod sigur la mare preț în ochii săi. Povestioara asta am scornit-o, se-nțelege. Am vrut doar să-ți dovedesc că, în cazul unui real pericol, nu poate fi nimeni exclus în mod automat, deoarece fiecare poate fi un criminal potențial.

– M-ai uitat pe mine... rosti abia auzit Caroline. În romanele tale, persoana care a devenit legatarul universal al victimei merită și ea cît de cît atenția detectivului, nu?

– Nu, nu te-am uitat, dar dintre toate persoanele pe care le cunosc, ești una dintre puținele despre care știu sigur că n-ar comite o crimă în scopul de a obține un profit.

– Îți mulțumesc, chiar și pentru atît... încercă să zîmbească. Porniră spre casă, pe alea întunecată. Fără să vrea, Caroline coborî glasul pînă la șoaptă: Joe, de ce mi-ai spus toate astea? N-am să mai pot dormi la noapte. Nu mai departe decît acum o jumătate de oră, îmi spuneam că nu dai nici o importanță scrisorilor primite de la Ben Parker, pentru ca acum să mi se pară că exagerezi, că mergi cu bănuielile prea departe...

– Dar eu nu bănuiesc pe nimeni! Pur și simplu, scrisoarea generalului Somerville, pe lîngă faptul că a provocat venirea mea aici, a declanșat complexul aparat al mașinației mele. Ia privește! și arătă spre terenul de sport,

luminat de razele lunii. Nu e priveliște mai sinistră ca un teren de tenis după apusul soarelui. E suficient să mijești nițel ochii, ca să deslușești spectrele jucătorilor, lovind fără zgomot mingea.

Caroline se înfiora și își strecură mîna sub brațul lui.

– Hai să intrăm în casă! șopti ca.

Își continuară agale drumul pe aleea la capătul căreia, după un timp, distinseră peluza cu flori din fața conacului și un lampadar mare din fier forjat luminînd ușa de la intrare. Chiar în clipa aceea, două siluete îmbrățișate umbriră lampadarul. Joe duse degetul la buze. Se opriră. Cele două siluete părăsiră cărarea și se îndreptară, printre arbuștii rari, către un loc unde, în umbră, nu de parte de terenul de tenis, se afla o bancă. Dispărură în în tunic.

– Ce bine-mi pare... șopti Caroline, lipindu-și aproape buzele de urechea lui Joe.

Acesta nu răspunse. Abia cînd ajunseră la loc deschis și se angajară pe cărarea ce ocolea peluza cu flori, ducînd către ușa de la intrare, întrebă

– De ce zici că-ți pare bine?

– Știi de ce plîngea Meryl? Fiindcă, totuși, Cowley s-a întîlnit cu ea, așa cum a presupus domnul Jowett, și i-a făcut o scenă. I-a declarat că numai un nebun se mai poate încrede în onoarea femeilor, că probabil ea s-a comportat provocator față de Jowett, dacă acesta a îndrăznit să-i propună să-i pozeze și că, în fine, el, Cowley, își dă seama desigur că ea, întrucît e liberă, are tot dreptul să se poarte cum crede de cuviință, dar să țină minte un lucru, și anume că flirturile ei iresponsabile n-are decît să le consacre marilor artiști, sau altor indivizi de aceeași teapă. El, Cowley, nefiind decît un muritor de rînd și cunoscînd prea bine sufletul femeilor și faptul că n-are prin ce să se impună unei fete, atrasă de orice lumină, asemeni unui fluture, renunță la o asemenea favoare și o

roagă să-l șteargă de pe lista bărbaților pe care, după ce îi ademenește, îi respinge, satisfăcându-și astfel vanitatea femeiască.

După acest discurs, s-a înclinat și s-a depărtat în grabă, lăsînd-o să plîngă cu hohote, singură. Evident că i-am spus că toți bărbații sînt niște idioți și că și lui Cowley o să-i vină mintea la cap. Dar ea plîngea mai departe și nu mă asculta. Se pare că e foarte îndrăgostită de el. Mi-a mai spus că, atunci cînd a plecat, arăta atît de groaznic, încît ea s-a temut de vreun act necugetat din partea lui, asupra lui Jowett sau a sa însuși. Dar și mai tare s-a temut să se ducă la ei, în atelier, fiindcă era și Jowett acolo, și dacă lui Cowley i-ar fi trecut prin minte că ea pentru Jowett a venit, atunci chiar că ar fi fost prăpăd... Caroline respiră adînc. Se vede că am avut totuși dreptate, fiindcă adineauri erau din nou împreună. Sînt sigură că în clipa asta, pe bancă, are loc împăcarea. Adevărul este că el ar trebui să-i ceară iertare, încheie ea pe un ton foarte convins.

– Desigur, mormăi Joe. De vreme ce, așa cum chiar tu ai afirmat, toți bărbații sînt niște idioți..

Se opriă. În jurul lampadarului de la intrare dănuiau puzderie de gînganii. Alex apăsă pe clanța ușii, care se deschise. Trecură prin holul pustiu, către scara interioară, călcînd pe un covor gros care le stîngea zgomotul pașilor. Ajunși la etaj, se opriă din nou pe palier.

– Camera mea e ultima de pe colț, pe stînga. Caroline îi arătă lui Joe cea mai îndepărtată dintre cele patru uși, iar a ta e în partea opusă. Iarna, din camera ta se vede marea, dar acum o ascunde frunzișul copacilor. Doar de sus, arătă spre scara ce se pierdea după un cot, ducînd spre etajul al doilea al clădirii, se pot vedea vapoarele. De acolo, de sus, am văzut flota care naviga spre Franța în ziua invaziei – șase iunie, una mie nouă sute patruzeci și patru... Doamne, cîți ani au trecut de atunci! Noroc că

eram încă foarte mică pe vremea aceea. Ei, noapte bună! îl sărută ușor pe buze și-i zîmbi. Porni spre camera ei de-a lungul coridorului și, întorcînd capul, îi mai făcu un semn cu mîna. Joe îi răspunse cu o înclinare și se îndreptă spre ușa camerei sale. Auzi în spatele lui o cheie răsucindu-se în broască, apoi zgomotul unei uși care se deschide și se închide la loc,

Știind că, înainte de cină, nu și-a încuiat ușa cu cheia, apăsă pe clanță și intra. Mai știa și că, ieșind, stinsese lumina. O lampă joasă, cu un abajur verde, era însă aprinsă în dreptul șemineului.

Alex închise ușa în urma lui.

– Dacă aș fi spus că sînt sigur că mă voi mai întîlni cu dumneata încă în astă-seară, aș fi exagerat... spuse el apropiindu-se de șemineu și lăsîndu-se să cadă într-un fotoliu adînc. Dar aveam o vagă presimțire că discuția noastră nu s-a încheiat. Își scoase din buzunar pachetul de țigări. Fumezi?

– Da, vă mulțumesc. Chanda luă o țigară.

– Aș dori întîi să-mi cer scuze pentru neașteptata mea intruziune. Se uită la ceas. De altfel, va trebui să mă retrag foarte curînd. Mai trebuie să încui ușa de la intrare, să controlez dacă totul e în ordine și, în afară de asta, să-i servesc generalului ceașca de cacao. Zîmbi ușor. Bea în fiecare seară, înainte de culcare, o ceașcă de cacao. La zece și jumătate precis. Și eu sînt cel care i-o servesc întotdeauna... Adică de zece ani încoace, fiindcă înainte vreme obișnuia să bea un păhărel de whisky. Medicul i-a interzis însă.. Se opri. Dar n-am venit aici ca să vă vorbesc despre fleacurile astea. Sînt într-o mare încurcătură, domnule. Pentru întîia oară după cincizeci de ani, mă văd nevoit să înșel încrederea cu care mă onorează generalul Somerville. Dar pasul meu e îndreptățit de teama pentru viața sa și, totodată, de încrederea mea, justificată, sper, în

capacitatea dumneavoastră de a găsi o ieșire din situații în care alți oameni n-ar fi în stare să întrezărească nici una...

Joe își stinse țigara și, cu un gest reflex, luă alta și o aprinse.

– S-auzim despre ce e vorba, mister Chanda.

– Cred că nu mai e cazul să adaug că generalul nu m-ar ierta niciodată dacă ar afla că am trădat cuiva secretele sale...

– Mă voi strădui să nu înșel încrederea dumitale, spuse calm Alex. Ca să-ți ușurez cât de cât conștiința, poate că n-ar fi rău să-ți spun din capul locului că știu cine a scris acele trei scrisori adresate Scotland Yard-ului și cine le-a expediat. Le-a scris generalul Somerville și le-ai expediat dumneata, nu-i așa?

Chanda aprobă cu o înclinare din cap.

– Am presupus că veți deduce lucrul acesta. De aceea, m-ați și întrebat azi după-amiază dacă am deseori drum la Londra și dacă a mai fost cineva din Mandalay House, în ultimul timp, acolo. Atunci am înțeles că știți. Dar am mai înțeles și că știți prea puțin. Puteați, printre altele, să presupuneți că, întrucât generalul însuși a scris scrisorile acelea, nu există nici un motiv de temere. Dar generalul Somerville n-a compus în joacă scrisorile... Ele fac parte dintr-un plan al său. A urmărit să atragă atenția poliției asupra reședinței sale și să creeze o atmosferă de nesiguranță în jurul persoanei sale. Pentru același motiv i-a scris și domnișoarei Beacon. Știa, din ziare, că sînteți prieten cu mister Parker de la Scotland Yard și, din... zvonuri, că domnișoara Beacon și dumneavoastră... sînteți văzuți împreună foarte des. Generalul Somerville se dă în vînt după romanele polițiste. Le citește în pat, înainte de a adormi, și se bucură ca un copil ori de cîte ori îl identifică pe asasin înainte ca acesta să fie demascat de autor. Cu cărțile dumneavoastră nu s-a descurcat chiar atît de ușor.

Îmi închipui că acesta a și fost motivul principal pentru care a dorit să veniți aici. De altfel, ca să fiu sincer pînă la capăt, am să vă destăinuiesc că i-am făcut domnișoarei Beacon o vizită în aceeași zi în care generalul i-a expediat scrisoarea și am rugat-o să facă în așa fel încît să sosiți în ziua următoare, înainte de ora unsprezece dimineața. Domnișoara Beacon mi-a dat cuvîntul că nu va spune nimic despre demersul meu. Și, după cît se pare, și-a ținut cuvîntul!

– Da! Și l-a ținut. Alex dădu din cap. O, perfidă șiretenie feminină! Un sfert de cuvîntel n-a suflat!

– Știam eu că pot avea încredere în ea. Dar să intrăm în miezul chestiunii. Nu cu mult timp în urmă, am fost în Germania. Am plecat acolo ca urmare a unei scrisori pe care generalul a primit-o din partea unui anumit colecționar. Scrisoarea era în legătură cu o statuie de foarte mare preț a lui Budha, care, odinioară, se găsea în patria mea, în orașul Moulmein, împodobind interiorul acelei pagode de care vorbește Kipling într-o poezie a sa: „La Moulmein, lîngă pagoda cea veche, lîngă mare...” Cu noașteți aceste versuri, nu-i așa?

– Le cunosc. Alex zîmbi ușor. Printr-un anume concurs de împrejurări, am dat noii mele cărți un titlu inspirat chiar de această poezie. Dar nu vreau să te întrerup! Te rog să continui.

– Statuia respectivă a dispărut în ultimul război, cînd, după cum știți, Birmania a fost ocupată de japonezi. A dispărut în vălmășagul luptelor ce s-au purtat în oraș și n-a mai fost găsită de atunci înapoi. Adică, vreau să spun că nu se mai știa nimic de ea, toată lumea fiind convinsă că a avut o soartă pe care, de mii de ani, o au pînă la urmă statuile executate din metale prețioase și anume că a fost topită de cei care au furat-o. Dar iată că, acum trei săptămîni, generalul a primit acea scrisoare. Se înțelege că

semnatarul ei nu afirma că se află în posesia statuii, ci doar că ar putea interveni în vederea cumpărării ei, precizînd că afacerea este strict confidențială și că orice încercare de a o face publică sau de a informa autoritățile germane sau internaționale n-ar avea alt rezultat decît dispariția „pe vecie” a statuii; am citat textul din scrisoare. Am plecat imediat în Germania și, după demersuri complicate, am dat în cele din urmă de statuie. Era cea autentică, nu încăpea nici o îndoială. Generalul îmi lăsase mîna liberă, ușu că am cumpărat-o pe loc.

– Și cît ați plătit pe ea?

– Cincizeci de mii de lire sterline, rosti Chanda netulburat, sau chiar ceva mai mult. Am achitat o sută cincizeci de mii de dolari americani, bani gheață și nu emițînd un cec, aceasta fiind condiția vînzătorului, care a rămas anonim. Nici pînă astăzi nu știu cine a fost. Am aflat doar atît că, după toate probabilitățile, Budha din Moulmein a nimerit în timpul războiului în colecția particulară a lui Göering. Ce s-a întîmplat cu statuia după aceea, nu mai știu. Știu doar că e autentică.

– Dumneata ai transportat-o pînă aici?

– Da. Bineînțeles. M-am asigurat însă împotriva ori căror surprize, iar banii i-am înmînat doar în momentul în care statuia a ajuns pe coasta engleză. Cinci zile mai tîrziu, a sosit o scrisoare de la Londra. Autorul ne aducea la cunoștință că va informa autoritățile engleze despre faptul că generalul se află în posesia unei sculpturi considerate ca fiind pierdută și aparținînd tezaurului național al Birmaniei. Evident că, într-un post-scriptum, autorul ei adăuga că o sumă de zece mii de lire sterline, reprezentînd „participarea” sa la tranzacție, l-ar satisface întru totul, drept care va șterge întreagă acea poveste din amintirea sa. Cerea răspuns la post-restant.

– Și ce-a făcut bătaiosul nostru general Somerville?

Nu mi-l imaginez înmînind un cec de zece mii de lire unui șantajist.

– Domnul general a răspuns în termeni amabili, cerîndu-i expeditorului scrisorii să se înfățișeze mîine, la orele unsprezece și jumătate dimineața precis, spre a încasa suma respectivă. Intrucît întreaga afacere, din motive lesne de înțeles, trebuie să rămînă absolut confidențială, generalul a precizat că dorește ca expeditorul scrisorii să vină nu la Mandalay House, ci pe mare, pînă la debarcader, de acolo urmînd să urce pe cărarea de la marginea parcului, pînă la pavilion, unde îi va înmîna suma cerută.

– Ah! așa stau lucrurile... Joe fluieră încetișor printre dinți. Mîine, la unsprezece și jumătate. Dar tot n-ai răspuns la întrebarea mea, mister Chanda. Generalul e într-adevăr hotărît să-i dea banii aceștia?

– Generalul Somerville e într-o situație dificilă. În primul rînd, a cumpărat o operă de artă care face parte din tezaurul național al Birmaniei și care figurează pe lista operelor de artă dispărute, listă alcătuită de agenții Națiunilor Unite. E adevărat că el și-a manifestat dorința expresă ca, după moartea sa, statuia să se întoarcă la Moulmein. Ar putea, prin urmare, să o expedieze chiar mai devreme. Dar în momentul în care afacerea ar deveni publică, stîrnind inevitabil scandal, toată lumea ar fi convinsă că generalul a fost nevoit, sub diverse presiuni, să înapoieze statuia țării de origine, că altfel ar fi păstrat-o pentru sine; în al doilea rînd, tranzacția e oricum ilicită, ea dînd loc unei serii întregi de delikte unul de natură valutară, deoarece nici un englez nu poate transfera peste graniță, fără autorizația ministrului de finanțe, o sumă mai mare de cincizeci de lire sterline; pe lîngă asta, generalul a cumpărat și a adus ilegal în Anglia, fără să anunțe autoritățile, un obiect despre care avea cunoștință că e

provenit din jaf și executat din metale prețioase, în greutate de peste două sute de funzi. Toate la un loc l-ar compromite pe generalul Somerville și ca cetățean, și ca om de știință. Nimeni n-ar crede în nobilele sale intenții, ca să nu mai vorbim de consecințele juridice.

– Dar dumneata crezi în intențiile sale nobile?

– Da. Altfel aș fi refuzat să fiu părtaș la povestea asta, Eu mă consider un om cinstit, și nici măcar faptul că una din comorile poporului meu ar fi reintrat în circuitul de valori universale n-ar fi putut conta în acest caz. Vedeți dumneavoastră, domnule, eu am știut de la bun început că generalul Somerville va dori ca odată și odată... prin mijlocirea mea, să restituie statuia Birmaniei. De aceea a și cumpărat-o. Generalul a fost, pe vremuri, comandantul garnizoanei din Moulmein. Încă de pe atunci începuse să-l pasioneze arta Indiei, Birmaniei și Nepalului. Cred că, tânăr ofițer fiind, nu s-a purtat tocmai corect în unele împrejurări. Dar nu sînt eu cel chemat să-l judece. Nu-mi mai amintesc de timpurile acelea. Sînt mai tânăr decît el cu vreo douăzeci și ceva de ani. Sînt încredințat că ține să-și plătească, după moarte, datoriile față de Birmania. A spus întotdeauna că acolo și-a petrecut cei mai frumoși ani din viață. Sînt încredințat că va proceda după dreptate, restituind pagodei din Moulmein statuia ce i-a fost furată.

– De acord. Dar, înainte de asta, va trebui să-i înmîneze unui șantajist oarecare zece mii de lire sterline. Și ceva îmi spune că n-are intenția s-o facă...

Chanda confirmă printr-o înclinare a capului.

– Nu, n-are intenția s-o facă. Dînsul susține, și nu fără temei, că nimeni nu-i garantează că acel domn George Plumkett – acesta e numele pe care și-l dă întreprinzătorul individ – nu va pretinde, după un timp, încă douăzeci de mii și așa mai departe, la nesfîrșit. Pe de altă parte, generalul nu poate accepta nici ca domnul Plumkett să

informeze lumea întreagă asupra amănuntelor tranzacției de achiziționare a statuii din Moulmein. De aceea am și venit la dumneavoastră. Mă tem, mister Alex! Generalul Somerville a citit cam prea multe romane polițiste și e și de un curaj nebun. Si-a făcut socoteala că dacă va adresa acele scrisori poliției, iar după aceea vă va atrage și pe dumneavoastră aici, va crea în jurul său o atmosferă de asemenea natură, încît nimeni nu se va mira aflînd că a fost atacat și... a trebuit să se apere.

– Vreți să spuneți prin asta că generalul Somerville intenționează să-l omoare pe George Plumkett acela?

– Întocmai, mister Alex! Exact asta voiam să spun. Mai mult decît atât, și-a făcut socoteala că, dacă veți fi și dumneavoastră prin apropiere, poliția va recurge, în primul rînd, la mărturia dumneavoastră. Miine, cînd Plumkett acela va acosta și i se va înfățișa, generalul dorește să fie singur în pavilion; după ce îi va înmîna banii, bineînțeles după oarecari tergiversări și nu înainte de a-i pretinde garanții, sub formă de cuvînt de onoare sau de altceva la fel de stupid, iar celălalt se va întoarce să plece, generalul plănuiește să scoată pistolul, pregătît din timp în sertarul mesei, și să-l împuște, urmînd să declare după aceea că l-a avut asupra sa din pricina acelor scrisori de amenințare și că cele zece mii de lire le pregătise pentru Caroline. Acesta e, printre altele, și motivul pentru care a semnat astăzi un nou testament, în prezența dumneavoastră și a domnișoarei Beacon. A pregătît totul cu „maximă precizie”, cum îi place să spună, iar eu n-am reușit să-l conving să abandoneze planul acesta nebunesc, deși nu mă îndoiesc nici o clipă că va da greș.

– Da... Joe se încruntă. În primul rînd, șantajistul nostru nu e probabil atît de prost ca să se lase atras într-o capcană, fără să se asigure în vreun fel oarecare, iar în al doilea, generalul e mult prea bătrîn ca să nu-i tremure

mîna. Dacă nu izbutește să-l nimerească pe individ în așa fel încît să-l ucidă din primul glonte – să presupunem că l-ar răni doar atunci scandalul chiar că ar lua proporții cumplite. Legile englezești sînt necruțătoare față de cel care trage într-un om neînarmat și care nu se așteaptă să fie atacat. Faptul că celălalt este un bandit și un șantajist nu-l justifică cîtuși de puțin. Dacă la toate acestea adăugăm intenția generalului de a ucide pentru a reduce la tăcere pe cineva care îl putea compromite, înțelegem la ce consecințe fatale s-ar ajunge. Și, oricum, crima în sine nu constituie o soluție care să poată fi luată în considerare.

– De acord, dar domnul general e de altă părere. El susține că șantajistii reprezintă cea mai josnică varietate a speței umane și că nu merită altceva decît să fie striviți ca niște viermi. Dînsul mai susține că, ori de cîte ori legea e neputincioasă, orice om, atunci cînd e convins de justetea cauzei sale, e îndreptățit să-și facă singur dreptate... Se opri pentru o clipă. E un om foarte bătrîn și încăpățînat, mister Alex. N-am putut să-l conving. Cred că își închipuie că omenirea ar trebui să-i fie recunoscătoare că o debarasează de acel Plumkett. „Un vierme mai puțin pe lume, Chanda, mi-a spus, atît și nimic mai mult. În tinerețea mea, dacă în regimentul meu ar fi fost descoperit un asemenea guzgan, l-am fi obligat să se sinucidă, ca să nu se afle în afară. Legile noastre degenerază, de unde și procentul tot mai ridicat de netrebnici!”

– Hm... Joe clătină din cap. În clipa asta nu mă gîndesc la concepțiile generalului Somerville despre justiția omenească. Din cele ce mi-ai spus, trag concluzia că ai venit la mine în speranța că vom găsi o ieșire din această situație. Trebuie să evităm ca generalul Somerville să facă exerciții de tir asupra lui Plumkett acela și totodată să-l ferim pe generalul Somerville de a cădea victima unui șantaj... ei! și, în sfîrșit, să nu se afle nici că dumneata mi-

ai dezvăluit planurile lui. Și cam în ce fel ar urma să se desfășoare totul? Ți-a încredințat și duminică vreun rol?

– Da. Eu va trebui ca, începînd de la ora unsprezece, să nu mă mișc de la fereștrica rotundă a podului, care dă spre mare și e vizibilă și din pavilion. În clipa cînd voi vedea un iaht sau o șalupă apropiindu-se de debarcaderul nostru, va trebui să atîrn la fereastră o basma albă. Fereastra e în bătaia soarelui și basmaua se va vedea foarte clar. De altfel, generalul are o vedere excelentă. După ce va vedea semnalul, va aștepta, pregătit sufletește, să-și facă Plumkett apariția.

– Sfîntă naivitate... mormăi Alex. Într-adevăr, trebuie să găsim o soluție! Zîmbi. Dumneata ai vreun plan oare să ducă concomitent la împiedicarea lui Plumkett de a ajunge la generalul Somerville; la reducerea la tăcere a lui Plumkett; la salvarea celor zece mii de lire; la convingerea generalului că fidelul său slujitor nu i-a trădat planurile?

– Am un asemenea plan, răspunse Chanda, spre uimirea lui Joe. Numai că nu poate fi îndeplinit fără concursul, dumneavoastră.

– Să auzim.

– După părerea mea, domnul George Plumkett ar trebui înfruntat cu propriile sale arme. Numele dumneavoastră este prea bine cunoscut în lumea interlopă. Dacă dumneavoastră personal l-ați întîmpina la debarcader și ați sta de vorbă cu el, poate că l-ați convinge că, șantajîndu-l pe generalul Somerville, ar putea pierde în viitor mult mai mult decît ar cîștiga pe moment. Între timp, eu aș intra în pavilion să-i spun generalului că la orizont nu se zărește nici o ambarcație și că, mai mult ca sigur, șantajistul a renunțat la planurile lui. Cum ulterior omul nostru n-ar mai da nici un semn de viață, afacerea s-ar stinge de la sine.

– Iar, după părerea mea, dumneata supraapreciezi

enorm importanța umilei mele persoane... Joe clătină din cap. Și ce-o să se întâmple dacă domnul Plumkett n-o să se sperie de mine, iar eu n-am să gădesc argumentele care să-l convingă?

– Atunci... Chanda ezită. Cred că unica soluție ar fi să-i înmînați dumneavoastră cele zece mii de lire.

– Dar, după cîte am înțeles, generalul Somerville va avea banii asupra sa, în pavilion.

– Pentru orice eventualitate, am ridicat de la bancă suma de douăzeci de mii de lire.

– Ah! prin urmare ai pus din timp la cale întreg planul!

– Nu chiar. Eram disperat și mă gîndeam să-l întîmpin eu însumi pe Plumkett, să-i înmînez banii și să aștept să văd ce-o să se întâmple după aceea. Știam un singur lucru, că trebuie să-l împiedic cu orice preț pe Plumkett să intre în pavilion. Pentru nimic în lume nu puteam să-l las pe general să încerce să-și realizeze planul. Gîndiți-vă, domnule, are peste nouăzeci de ani! În glasul lui Chanda răzbătu deodată un accent de deznădejde. Nu poate să-i reușească planul! Și dacă n-ar fi existat o altă soluție, aș fi fost gata, eu însumi, fie să-l cumpăr pe Plumkett, fie să-l... ucid!

Joe se încruntă.

– Dar ce i-ai fi spus generalului, dacă ar fi văzut de la fereastra pavilionului șalupa venind?

– Debarcaderul propriu-zis nu se vede de la fereastra pavilionului. I-aș fi spus că a fost un vaporeș care nu s-a îndreptat spre debarcaderul nostru, sau că a fost o ambarcațiune a poliției, domnul Parker ordonînd, probabil, ca Mandalay House să fie ținut sub observație de la distanță. De altfel, cred că ar fi mai bine să-i spuneți toate astea mîine chiar dumneavoastră. V-a fixat o întîlnire pentru ora douăsprezece și jumătate, iar lui Cowley pentru

douăsprezece. Fixînd aceste întîlniri, a urmărit să creeze impresia unui om care nu se așteaptă la nimic. Acesta ar fi un soi de „alibi psihologic”. În orice caz, așa l-a numit adineauri, stînd de vorbă cu mine în timp ce se pregătea de culcare. Pot să vă spun că e într-o dispoziție dintre cele mai bune... Fără voie, Chanda zîmbi. Am impresia că socotește viața aceluia șantajist ca fiind infinit mai puțin prețioasă decît aceea a unei muște adulte, și de aici dispoziția sa minunată. Rîdea, amuzat de gîndul că o să vă tragă pe sfoară... Mi se făcuse pielea de găină, domnule Alex, în timp ce-l ascultam. Dar n-am încercat să-l contrazic, îl cunosc mult prea bine. Pentru nimic în lume n-ar renunța acum la roadele „strategiei împotriva ticălosului”, cum o numește dînsul. E încă un mare om de știință, dar cercul vieții lui se închide și mintea i se întoarce încet-încet către copilărie.

– Hm... Joe zîmbi. Vreau să cred că, în copilărie, nu ticluia planuri de exterminare a oamenilor. Dar, altfel, ai desigur dreptate! Ei bine, mîine la unsprezece vom căuta să stăm de vorbă cu domnul Plumkett. Generalul nu va afla nimic. Dar aș vrea să te rog să nu discuți încă nimic cu Caroline. În orice caz, nu acum.

– Și eu intenționez să vă rog același lucru. Chanda se ridică și se uită la ceas. S-a făcut timpul să-i servesc ceașca de cacao. Altminteri, va începe să se întrebe de ce întîrzii. Noapte bună, domnule. Mulțumesc.

– Vin cu dumneata... zise Joe. Mai am ceva de rezolvat în oraș. Să zicem că mi-am terminat țigările. Cum voi putea să intru în casă la înapoiere?

– Ați putea suna la ușa de la intrare și v-ar deschide camerista, soneria de noapte fiind chiar la căpătiul ei. Dar am să vă aștept eu în hol pînă vă întoarceți. La vîrstă mea, somnul nu vine chiar atît de repede.

– Mîine, după micul dejun, dacă n-ai nimic împotriva,

o să stabilim amănuntele.

– Mă las cu totul în seama experienței și inteligenței dumneavoastră... Chanda se înclină.

Coborîră. Noaptea era la fel de frumoasă, și cînd Joe porni motorul Rolls Royce-ului și aprinse farurile, ocolind clădirea și îndreptîndu-se spre poartă, mii de gîze porniră să se izbească de parbriz, atrase de luminile puternice. Poarta era deschisă. Ieși în șosea și, fără să mărească viteza, porni spre oraș. Trebuia să-l găsească pe sergentul Hicks și izbuti să dea de el mai repede decît se aștepta. La un moment dat, în conul de lumină se ivi chiar silueta acestuia, cu nelipsita undiță pe umăr. Omul venea spre Mandalay House. Orbit de faruri, își feri ochii cu mîna. Alex frîna brusc.

– Nu dormi niciodată, sergent?

– Niciodată, răspunse acesta flegmatic. Sînt întruchiparea polițistului desăvîrșit. Sau cel puțin așa presupun șefii mei, din moment ce m-au trimis singur aici.

Joe deschise portiera. Sergentul, fără o vorbă, urcă și luă loc alături de el. Mașina porni în direcția dinainte.

– E plăcut să mergi cu un Rolls Royce, spuse Hicks plin de solitudine, așezîndu-și undița pe canapeaua din spate. În general, toate îmi plac pe aici. Nu-mi dau seama de ce locuiesc oamenii la Londra! Nu sînteți și dumneavoastră de aceeași părere? Cînd ar putea să trăiască într-o regiune atît de frumoasă!

– Întrebarea asta mi-am pus-o și eu, sergent. Dar aș vrea să discut cu dumneata niște lucruri mai prozaice. E așteptată, pentru mîine, o anumită, vizită la Mandalay House.

– Da, domnule? Pot să aprind o țigară?

– Sigur. O să-și facă apariția prin partea locului un individ, pe nume George Plumkett. Aș dori să reții acest nume, fiindcă va trebui să iei legătura telefonică cu

domnul Parker și să-l rogi ca, în cel mai scurt timp posibil, să-mi transmită toate datele privitoare la acest om. Mai exact, am nevoie de ele mâine dimineată, la ora șapte, când ți-aș propune să ne întâlnim pe șosea, într-un loc de unde nu se vede Mandalay House. Nu e cazul să-ți mai spun că sînt absolut convins că e vorba de un nume fals.

– Înțeleg, domnule. George Plumkett.

– E posibil să fi fost implicat în afaceri legate de artă. Statuete, tablouri, mai știu eu ce! Sper ca domnul Parker să afle cîte ceva.

– Da, domnule.

– Iar acum, chestiunea cealaltă. Acest Plumkett își va face apariția la Mandalay House la ora unsprezece și jumătate. Va veni pe mare și va acosta la debarcaderul particular al generalului, în care caz îl voi opri chiar eu. Voi ține sub supraveghere drumul respectiv. Mai mult ca sigur, va veni într-o barcă cu motor închiriată la Torquay sau în altă localitate din apropiere. E plin litoralul de bărci cu motor. Dar s-ar putea să se dovedească mai isteț și să apară dinspre uscat. Ținta sa va fi pavilionul în care lucrează generalul înainte de amiază. Știi, clădirea aceea mică de la capătul parcului, chiar deasupra prăpastiei.

– Știu.

– Misiunea dumitale va fi să-l împiedici pe Plumkett să pătrundă pe domeniu venind dinspre uscat. E chestie de viață și de moarte, sergent! Omul acela nu trebuie cu nici un preț să ajungă la pavilion.

– Sună foarte dramatic. Sergentul Hicks își frecă mâinile. Și cum arată acest domn Plumkett pe care am misiunea să-l rețin?

– Nu știu, zîmbi Joe. Dar nutresc speranța că domnul Parker va fi în măsură să ne dea semnalmente tipului. Dacă nu, o scoatem noi la capăt și fără asta, ce zici?

Mașina întoarse. Joe îl lăsă pe sergent la o intersecție,

convenind încă o dată cu el să se întâlnească la ora șapte. Cîteva minute mai tîrziu, în lumina farurilor apăru poarta domeniului.

Ușa de la intrare nu era încuiată. Chanda ședea într-un fotoliu și, văzîndu-l pe Alex, se ridică fără zgomot.

– Acum pot să închid, spuse el încet și, coborînd și mai mult glasul, adăugă: Ați întreprins ceva în legătură cu chestiunea noastră?

– Cam așa ceva. În orice caz, te asigur că, din partea domnului Plumkett, nu-l va amenința mîine nici o primejdie pe generalul Somerville. Domnul Plumkett, la rîndul lui, poate să ne fie recunoscător. Chiar și în mîna unui general nonagenar, un pistol tot un pistol rămîne. Noapte bună!

Urca fără zgomot la etaj. În fața ușii camerei sale căscă, dar ziua nu se încheiase încă. Intrînd, dădu cu ochii de Caroline, care era așezată într-un fotoliu, cu capul lăsat pe spetează. Sub cap așezase o pernă. Dormea. Joe se apropie și o sărută ușor pe frunte. Fata deschise ochii și privi buimacă în jurul ei.

Oh, tu ești... Cum de-am ajuns aici?

– Nu crezi că o asemenea întrebare ar trebui mai degrabă să ți-o pun eu ție? Dar n-am să ți-o pun. După figura ta, îmi dau seama că această vizită nocturnă are alt scop decît acela de a ne compromite în ochii locatarilor acestei case...

– Mai încet... Caroline îndreptă fără voie privirea spre ușă. Am venit fiindcă... Scutură din cap ca să alunge și ultimele rămășițe de somn. Ascultă, Joe, tu n-ai observat că bunicul a folosit astăzi cîteva expresii folosite și de autorul scrisorilor acelora? M-am gîndit că poate ție ți-a scăpat și am venit să-ți spun. Ascultă, am ajuns la concluzia că și el trebuie să fi trimis cel puțin o scrisoare! M-am gîndit că n-ar fi rău să-ți spun și ție, în cazul că tu

n-ai observat. Nu prea îmi dau seama în ce măsură schimbă asta lucrurile, totuși... M-am gândit că e de datoria mea să-ți atrag atenția.

– Da. Joe se așează pe brațul fotoliului și o mîngaie pe păr. În prima scrisoare era folosită expresia: „un moșneag numai pielea și osul”, iar generalul s-a exprimat cam așa: „dacă un moșneag așa de uscat ca mine mai poate vorbi cu o precizie optimă” Această „optimă precizie” poate fi găsită în a treia scrisoare, dacă nu mă înșel. În afară de asta, într-una din scrisori se spunea despre domnii Cowley și Jowett că „în curînd se vor strînge de gît”, iar bunicul tău a spus. „pot să se strîngă de gît unul pe celălalt”. În amîndouă cazurile, era implicată prietena ta Meryl Perry. Nu mai adaug că însăși crima pe care a înscenat-o a reprezentat punerea în aplicare a uneia din cele trei versiuni propuse de anonimul corespondent al lui Parker, și anume înjunghierea cu un stilet din colecția de arme!

– Cum adică? Ti-ai dat seama de la început? Ai observat și tu?

– Joe Alex observă totul!

– Joe, ce pot să însemne toate acestea?

– Nimic altceva decît că generalul e un om din cale-afară de bătrîn... Și, după cum se știe, mintea bătrînilor e înclinată să repete involuntar și de mai multe ori una și aceeași expresie, una și aceeași idee. Doar știi că bătrînii au obiceiul să povestească acelorași interlocutori, de nu știu cîte ori, aceeași anecdotă... în cazul de față, mecanismul e identic.

– Bine, dar ce înseamnă asta, Joe?

– Nimic altceva decît că e timpul să te duci la culcare.

– Ai dreptate. Mîine trebuie să mă scol de dimineață. Bunicul pretinde că nimeni nu se pricepe să prepare ca feua ca mine. Și, dimineața, bea cafea pe săturate. Noapte bună, iubitele... Ce bine că ție nu-ți scapă nimic niciodată!

– Noapte bună... Nu întotdeauna și nu chiar tot...

În dreptul ușii, Caroline se opri și își încolăci brațele de gâtul lui.

– Noapte bună... repetă ea în șoaptă.

CAPITOLUL 10

Generalul Somerville stătea la birou...

Timpul vindecă orice rană, drept care și în sufletul lui Joe Alex, ori de câte ori avea să rememoreze, mai târziu, din perspectiva celor câteva luni scurse, evenimentele acelei zile ce se anunța atît de liniștită, de calmă, sentimentul că suferise cea mai grea înfrîngere din viața lui revenea din ce în ce mai atenuat... Oricît de sever s-ar fi judecat, nu-și putea recunoaște nici o vină. Asasinul acționase în virtutea unei logici implacabile, ținuse seama de absolut toate impedimentele ce i s-ar fi putut ivi în cale, în așa măsură că, dacă planul i-ar fi fost periclitat, s-ar fi putut retrage pur și simplu, așteptînd, la adăpost, un alt moment favorabil pentru a lovi.

Fusese o crimă aproape perfectă, cu toate că nu amintea prin nimic de crimele perfecte – tradiționale, și fusese concepută cu o simplitate genială și executată cu un curaj fantastic. Da, asasinul se dovedise într-adevăr genial, deși la prima vedere nimeni n-ar fi crezut-o, iar victima nu avusese nici cea mai mică urmă de bănuială. S-ar fi putut aștepta în ziua aceea la orice chiar și la un cutremur care să prăvale în neant promontoriul stîncos, chiar și la năruirea bolții, cerești, în nici un caz la ce avea să i se întîmple ei!

Tocmai de aceea, dintr-o sută de motive importante și mai puțin importante, care toate, fără excepție, s-au dovedit a fi favorabile planului criminalului, evenimentele s-au desfășurat, am putea spune, implacabil, iar lui Joe Alex, în clipa cînd se trezise și se uitase la ceas, constatînd cu satisfacție că e abia șase și un sfert, nici prin cap nu i-ar fi trăsnet că, înainte ca soarele matinal oglindit în

ferestre să atingă, în călătoria sa pe cerul ce se arăta iarăși fără nici un nor, zenitul, deasupra conacului Mandalay House se va lăsa, întunecată și grea, umbra tragediei.

Se ridică din pat și intră în baie. Se simțea complet odihnit. Deschise robinetele și se așeza pe marginea cadei. Trebuia să-i treacă încă o dată în revistă pe locatarii acelei case încăpătoare, tăcută la ora aceea, cufundată încă în somn. Exista o posibilitate, nu prea mare, dar nici fantezistă, ca domnul Plumkett să aibă un complice la Mandalay House, deși era mai probabil să fie în legătură cu indivizii de la care cumpăraseră Chanda statuia. În această ultimă ipoteză, rădăcinile întregii afaceri se aflau în Germania. Traficarea operelor de artă furate și apoi șantajarea cumpărătorului nu era ceva nou. Gangsterii internaționali nu disprețuiesc nici un mijloc prin care și-ar putea mări capitalurile. Dar, pe de altă parte, nu era exclus nici ca cineva dintre locatarii conacului să-și fi dat seama că ultima achiziție a generalului n-avea cum proveni dintr-o sursă legală. Joe își notă în minte să-l întrebe pe Chanda unde îl plasase generalul pe acel nefast Budha. Lucrul nu mai prezenta, de altfel, prea mare importanță. Presupunând că domnul Plumkett se va lăsa convins să renunțe la planurile sale, statuia va fi, fără doar și poate, expediată rapid în Birmania...

Dar în caz că cel așteptat la ora unsprezece și jumătate nu era un gangster internațional, cine dintre cei prezenți în casă l-ar fi putut recunoaște pe Budha din Moulmein? Chanda, firește, profesorul Snider de asemeni, sau fiica lui, care e probabil și ea suficient de erudită în materie... Meryl Perry? Ei! da, și ea. Chiar și Jowett, care, cu toate că nu era un specialist, era totuși sculptor și citise probabil destul de mult în legătură cu sculptura Indiei, mai ales de când se afla în serviciul generalului, Cowley!... Nu, dacă datele sale biografice erau exacte – și nu exista

nici un indiciu că n-ar fi – Cowley era singurul în afara oricăror bănuieli. Logic vorbind, exista posibilitatea ca cineva din casă... Admițînd această ipoteză, însemna că complicele lui Plumkett era la curent în momentul acela și cu vizita poliției, și cu sosirea lui Alex, dar pesemne considera că nici un ajutor din afară nu i-ar mai putea fi generalului de folos. Totuși, dacă așa stăteau lucrurile, șantajistul sau șantajistii ar fi trebuit să ia unele măsuri de precauție. Oricum ar fi, exista o singură soluție: să se întîlnească cu domnul Plumkett față în față, să depună la mijloc, între ei doi, pachetul cu cele zece mii de lire și să-l întrebe ce alege – banii și o răfuială neîmpăcată cu el, Joe Alex, sau buzunarul gol și o existență liniștită?...

De felul cum avea să reacționeze mister Plumkett depindea desfășurarea ulterioară a evenimentelor. Esențialul era să-l împiedice să dea ochii cu generalul. Restul nu era decît o chestiune de timp și de efort, și Joe era hotărît să-l ajute pe Somerville, cu sau fără voia acestuia.

Făcu o baie, se bărbieri și își aprinse o țigară.

– N-ar trebui să fumez pe stomacul gol, se dojeni în sinea lui, pentru a nu știu cîta oară în viață. Mai trase cîteva fumuri în timp ce se îmbracă și își încălță pantofii, apoi deschise ușa, o închise fără zgomot și coborî.

Ușa de la intrare era dată în lături și pătrundea prin ea un vînticel matinal călduț. Auzind pași, camerista cea tînără și bucălată, care stătea în prag și privea peluza plină de trandafiri, se întoarce.

– Bună dimineața, domnule! Avea o voce cristalină și zîmbea. Avem o zi minunată astăzi. Vă servesc îndată și micul dejun...

– Până atunci, am să ies să mă plimb puțin...

Răspunzîndu-i, observă în privirea ei un licăr de curiozitate. Aflase, mai mult ca sigur, între timp, cine era.

Pe căi absolut inexplicabile, personalul caselor simandicoase află totul fără întârziere. La fel ca mii de alte cameriste din Anglia, era și ea, cu siguranță, una din admiratoarele lui Joe Alex...

„N-aș fi și eu în stare, în definitiv, să scriu o carte... adevărată?” gîndi el în treacăt, cu un subit sentiment de descurajare. Dorința aceea, de a deveni scriitor – un scriitor mare, profund, citit de maximum o mie de inși subtili și rafinați – îl bîntuia din vreme în vreme, de obicei cînd era confruntat cu mărturiile dubioasei sale popularități!

Se îndreptă fără grabă, pe alea asfaltată, spre poartă. O găsi însă încuiată. Pesemne o încuiase grădinarul peste noapte. Dar o porțiță îngustă din zidul împrejmuitor cedă atunci cînd apăsă pe mînerul de alamă, sclipitor, frecat cu atîta sîrg, de parcă era mînerul ușii de la intrarea principală a conacului. Aprinse a doua țigară.

Era o vreme într-adevăr minunată. Deasupra pajiștii, exaltată de bucuria vieții, o ciocîrlie, aproape suspendată în văzduh, scotea cu înfocare tril după tril. Joe zîmbi. Toate dimprejur erau grozav de frumoase – și casa stră veche, și marea, și debarcaderul, și ogoarele învecinate, Caroline mai dormea de bună seamă încă în odaia copilăriei, cu capul sprijinit în cotul ținînd loc de pernă. Așa dormea întotdeauna. Pînă și vampirul de moșneag era din cale-afară de simpatic, chiar așa, cu planurile sale ucigașe, cu marea sa dragoste pentru sculptura indiană, cea dintîi și unica iubire a furtunoasei și de fel scurtei sale vieți...

Aruncă o privire în jur, se uită la ceas și grăbi pasul. Pe pajiște, la distanță de cîțiva zeci de pași de drum, creștea un pîlc de ienuperi bătrîni. Joe zîmbi din nou, observînd o mîină care îi făcea semne și care nici nu părea să aparțină vreunui om.

Sergentul Hicks era culcat în iarbă, îndărătul unui

tufiș. Purta o cămașă verde, care se confunda cu mediul înconjurător în așa măsură, că dacă Hicks nu i-ar fi făcut semne cu mîna, Alex probabil nici nu l-ar fi observat. Fără să se grăbească, părăsi drumul și o porni în zigzag peste pajiște. Se aplecă, culese o mică floare de cîmp, o ridică în dreptul obrazului și, cu ea în mînă, se apropie de pîlcul de ienuperi. Se așază alături de sergent, care stătea culcat într-o mică adîncitură a terenului. Sergentul se trase și mai în jos, ca să fie cu totul invizibil pentru vreun eventual observator, deși, pe întinderea netedă și pustie a pajiștii, nu se vedea nici un om.

– Am telefonat la Scotland Yard, spuse cu glasul coborît Hicks, de aici din oraș. Domnul comisar Parker m-a rugat să vă transmit că, din păcate, nu figurează nici un Plumkett în cartotecile poliției. Ultimul cu acest nume a murit în 1950 și era un hoț de buzunare în vîrstă de 75 de ani, la pensie, dacă mi-e îngăduit să mă exprim astfel.

– Exact cum am presupus... Joe oftă. Numai un idiot patent și-ar fi dat în situația respectivă numele real, cînd se putea folosi de oricare altul i-ar fi trăsnet prin minte. Alte noutăți?

– Domnul comisar a mai spus că, încă din zori, o șalupă va patrula pe mare și va ține sub observație, de la distanță, porțiunea corespunzătoare de coastă. Partea proastă este că e vacanță și în împrejurimi funcționează pe puțin o duzină de iaht-cluburi, fără să mai punem la socoteală sutele de ambarcațiuni private și de iahturi, care se fiție cît e ziua de lungă pe lângă țarm și în larg. Șalupa poliției va observa cu luneta debarcaderul de la Mandalay House. Are, bineînțeles, stație de radio. E suficient să dăm un telefon la postul de poliție local, pentru ca comandantul postului să ia personal măsuri și, în cîteva minute, orice ambarcațiune să fie reținută. În afară de asta... Ezită.

– Ce anume – în afară de asta?

– Vă raportează că sînt nedormit! mărturisii sergentul Hicks, cu sinceră disperare. Nu pot închide ochii nici măcar cînd ajung în sfîrșit în odaia mea de la han. Patul scîrție... și mereu mi se pare c-o să se întîmple ceva la conac, exact atunci cînd nu sînt eu în apropiere. Bine cel puțin că vă aflați dumneavoastră acolo!

– Am impresia, sergent, că dacă nu va interveni nimic deosebit, și să sperăm ca nu va interveni, vom putea pleca la Londra chiar în seara asta. Domnul comisar Parker n-a mai comunicat și altceva? N-a avut și vreun alt mesaj pentru mine?

– Ba da. Domnule. A avut. Dar nu l-am înțeles tocmai bine. Mă voi strădui să-l repet cuvînt cu cuvînt și poate că-l veți înțelege dumneavoastră, mai ales că vă era adresat personal. Domnul Parker mi-a atras atenția că e strict confidențial, ceea ce de asemenea n-am înțeles, fiindcă oricum nu vi l-aș fi transmis în prezența unei terțe persoane...

– Despre ce mesaj e vorba?

– „Spune-i domnului Alex că actrița Joan Fay, cea căreia i se mai spune și «Cei mai frumoși sîni din lume», și-a cumpărat un Rolls Royce cu mînerile portierelor de aur. Întrebată de Scotland Yard, direcțiunea uzinelor Rolls Rbyce a răspuns că le poate furniza clienților, la cerere, mîneri similare în orice cantitate, în caz că doresc să-și împodobească mașinile...” E un limbaj cifrat, nu-i așa, domnule?

– Exact! mîrîi Joe. „Cei mai frumoși sîni din lume”, așa a spus? Asta-i tot?

– Tot,

– Simpatice om, domnul Parker! Dar hai să ne ocupăm acum de musafirul nostru, pe care vom avea plăcerea să-l salutăm astăzi la unsprezece și jumătate. Misiunea dumitale, sergent, va fi să ții sub observație această pajiște

și drumul pînă la ora... se gîndi o clipă, să zicem, pînă la ora nouă și jumătate. După aceea aș dori să te postezi pe stîncile din apropierea parcului, în așa fel încît să poți avea sub ochi pavilionul. Eu voi bloca, într-un fel sau altul, drumul de acces dintre pavilion și conac. La ora unsprezece, te strecuri neobservat în imediata vecinătate a pavilionului. Fii gata de orice și, așa nedormit, fii cu ochii în patru!

– Am înțeles, domnule. Hicks își înclină capul chel, cu fața pe care se citeau urmele insomniei. Pînă la nouă și jumătate, aici pe urmă dincolo. Dar ce trebuie să fac dacă văd un străin îndreptîndu-se pe jos sau cu mașina spre Mandalay House? Dacă vine cu mașina, pot să mă arunc sub roți, și decesul meu subit tot îl va reține pe individ un timp. Dar dacă vine pe jos? Să-l împușc fără să-l întreb cum îl cheamă și fără să mă sinchisesc de înfățișarea lui, din moment ce nu știu cum arată onorabilul domn Plumkett?

– Umorul dumitale îți face cinste, sergent, și aproape că-l egalează pe cel al superiorului dumitale, domnul Parker. Dar întrebarea dumitale, în ciuda aparențelor, nu e lipsită de logică. Dacă observi un străin venind pe jos spre casă peste cîmp, îl oprești neapărat, sub orice pretext, chiar făcînd pe tîmpitul sau pe turistul aiurit. Nu-l vei pierde din ochi nici o clipă și îi vei paraliza libertatea de mișcare. Dacă se ia la hartă cu dumneata, ești liber să-i tragi o chelfăneală! Puțin îmi pasă. Dacă vine cu mașina, îl întîlnesc eu în curte. Un automobil n-are cum scăpa neobservat. Dar asta nu l-ar avantaja nici pe el și ar contraveni și înțelegerii pe care o are cu generalul, care dorește ca nimeni să nu afle de vizita lui Plumkett la Mandalay House.

– Am înțeles, domnule. O scot eu cumva la capăt Hicks căscă. N-o să-mi scape.

Joe se ridică.

– Eu mă voi afla tot timpul afară, între peluza cu flori din fața casei și terenul de tenis, care e plasat la aproximativ o sută de pași de pavilion, alături de cărarea care duce într-acolo. La un moment dat, în caz că voi primi un semnal, s-ar putea să mă urc în pod. Vom avea un observator acolo. Dar, mai degrabă voi fi în preajma pavilionului, făcînd în așa fel încît să nu fiu văzut de Somerville. Dacă totul merge bine, voi fi aici la ora opt seara și îi voi comunica domnului Parker că putem considera afacerea încheiată. Presupun că, în cazul ăsta, te va învoi pe loc să te întorci la Londra.

Rupse o crenguță de ienupăr și, cu ea în mînă, plecă fără a mai întoarce capul. Ajungînd la drum, simți de odată un gol atroce în stomac și observă cu încîntare șuvița de fum ce se ridica dintr-unul din coșurile înalte ale conacului.

Trecu de poartă și se regăsi sub umbra copacilor. Grădina era liniștită, zeci de păsări nevăzute ciripeau în văzduhul calduț. Zgomotul mării nu ajungea pînă acolo. Spunîndu-și cu melancolie că pînă la urmă tot își va ruina sănătatea, Joe aprinse și a treia țigară, pe care o aruncă în pragul casei.

Sufrageria se afla în stînga holului. La masa înconjurată de nu mai puțin de două duzini de scaune, nu se afla încă nimeni, dar tacîmurile aranjate în semicerc la unul din capetele mesei arătau că micul dejun va fi servit dintr-o clipă în alta.

– Ouă și șuncă, domnule? întrebă camerista cea bucălată, care nu întîrzie să-și facă apariția.

– Da, chiar te rog! Joe îi zîmbi. Sînt primul, nu-i așa?

– Da, domnule. Dar vor veni îndată și ceilalți. Ne sculăm devreme aici, domnule.

Alex se uită la ceas. Era opt fără un sfert. Auzi pași pe

scară. Cobora cineva.

– Bună dimineața! James Jowett, într-o cămașă albă impecabilă și în niște pantaloni de flanel gri, perfect călcați, intră în sufragerie și se așeză față în față cu Alex. Cum a fost prima noapte petrecută la Mandalay House? Fără fantome în cearșafuri albe și zornăindu-și lanțurile?

– Din păcate... Joe își depărta brațele – gestul său predilect când voia să exprime consternarea.

– Îmi închipui că unui om ca dumneavoastră ele li se arată mai lesne decît nouă, muritorilor de rînd...

Jowett izbucni în ris. Luă o felie de pîine și se apucă tacticos să o ungă cu unt.

– În ce mă privește, sînt familiarizat mai degrabă cu strigoii care sălășluiesc ascunși în mințile oamenilor și care se dovedesc foarte grijulii să nici nu li se bănuiască existența... răspunse Joe amabil, dar fără să zîmbească. Cît privește lanțurile, își fac și ele apariția, dar în final. N-am avut parte nici măcar de vise urîte. Totuși, n-aș putea spune că am dormit prea bine. M-am trezit la cinci, sau poate ceva mai tîrziu, și m-am plimbat pe cîmp. E o regiune foarte frumoasă.

– Da. Splendidă. Din păcate, strigoiul care sălășluiește, nu în mintea mea, ce-i drept, dar în piciorul meu drept, îmi dă de veste că se schimbă vremea. Noi, englezii, avem reumatismul în sînge, așa cum alte popoare au boala somnului sau malaria. Presiunea e în scădere după toate aparențele.

Mai schimbară încă vreo cîteva remarci fără importanță în legătură cu vremea, pentru ca, atunci cînd își făcură apariția cafeaua, ouăle și șunca sfîrîind în tigăițe de argint, să tacă de comun acord, consacrîndu-li-se în exclusivitate.

Caroline, în pantaloni sport și o bluză bleu-deschis, aproape albă, se ivi în prag.

– Bună dimineața! îi salută ea veselă. Unde sînt ceilalți?

Cei doi se ridicară.

– E încă foarte devreme. Joe se uită din nou la ceas. Credeam că mai dormi puțin. Iei loc cu noi?

– Imediat... Luați loc, domnilor, vă rog! și, fără să intre, Caroline le arată termosul pe care-l ținea în mînă. Mă întorc numaidecât, dar mai întii vreau să-i duc bunicului cafeaua în pavilion. Peste cinci minute își va face apariția în capul scărilor. E întotdeauna de o punctualitate de ceasornic. Își ia micul dejun în cameră, dintr-o clipă în alta îl va termina. De cum se imprimăvărează și pînă toamna tîrziu, cînd frigul îl obligă să lucreze în casă, la ora opt fix, se îndreaptă spre pavilion. Iar acolo, fie ce-o fi, trebuie să-l aștepte un termos cu cafea. Patru soiuri de boabe negre de cafea braziliană dozate într-un anumit mod și rîșnite de mînă! Izbucni în rîs. Bunicul pretinde că, din cîți oameni sînt pe lumea asta, numai eu știu să pregătesc o cafea cu adevărat bună. E ferm convins că, în timpul lucrului, fiecare ceașcă îl întinerește cu douăzeci de ani. Iată de ce și porția din termos e de trei cești. La ora zece, nu mai rămîne, bineînțeles, nici o picătură. Dar, datorită cafelei, scrie pînă la unu, fără nici o pauză. Mă tem ca, pînă la urmă, să nu-i facă totuși rău. Oricum, un om, la nouăzeci de ani, nu poate să aibă inima unuia de douăzeci...

– Domnului general nu poate, să-i dăuneze nimic, ridică ușor din umeri Jowett. Va trăi pînă se va plictisi de viață. Și, judecînd după cît este de activ, lucrul ăsta nu se va întîmpla prea curînd.

– Să dea Dumnezeu! Caroline își ridică mîna liberă și le făcu un semn amical. Mă întorc în cinci minute, Joe. Vrei s-o rogi pe Jane să-mi pregătească doar un ceai și cîțiva pesmeciori subțiri? Eu nefiind chiar așa de

neschimbătoare ca bunicul, silueta mea... își privi, cu groază prefăcută, coapsele băiețești și picioarele lungi în pantalonii mulați pe corp. Ieși înainte ca vreunul dintre bărbați să apuce s-o contrazică.

Jowett rîse.

– Dacă miss Beacon își pune problema siluetei, noi ce să mai spunem? Mă încercă tot mai des nostalgia timpurilor cînd, la colegiu, alergam o milă în patru minute... sau în ceva mai mult, în orice caz mai repede decît toți concurenții. Am ajuns la concluzia că lenea și groaznicul obicei de a citi ziarul după-masă deformează corpul bărbaților de o sută de ori mai rapid decît se deformează cel al femeilor. În meseria mea, am mereu de-a face cu modelele. Bărbații se îngrașă mai repede decît femeile, deși toți sînt convinși de contrariu. Acesta e încă un motiv pentru care îmi convine munca pe care o fac aici. Să torni copii, de statui în bronz e o îndeletnicire fizică grea.

Joe se uită lung la feliuțele de afumătură frumos rumenite și oftă.

– Mi-e foame! făcu el cu o spaimă comică. Și cînd ascult asemenea predici, îmi pierd pofta chiar și de cele mai apetisante mîncăruri. Singura persoană vie de care mă tem realmente este domnul jovial, cu burtică... pe care, știți, într-o bună zi l-aș putea vedea în oglindă, fără să mai fie altcineva, în afară de mine, în încăpere. Un grăsun care să poarte trăsăturile mele. Munca de birou... Dădu din mîină a lehamite și se apucă să înfulece.

– Credeam că duceți o viață extrem de agitată! Cel puțin așa vă prezintă ziarele.

– Ziarele! Cine le-ar mai citi, dacă s-ar apuca să scrie adevărul despre viața, vai! atît de banală, a eroilor lor de senzație? În realitate, la fel ca cel puțin șaptezeci și cinci la sută dintre indivizii adulți din a doua jumătate a secolului

douăzeci...

Tăcu. Prin ușa deschisă, ajunsese pînă la ei, din hol, zgomotul unor pași precauți și lenți, oare coborau scara. Treptele largi ale scării coborau pînă în dreptul ușii sufrageriei, astfel că văzură întii bastonul și abia apoi pe general, care se sprijinea de brațul lui Chanda.

– Bună dimineața! John Somerville se opri în ușă și-i privi cu ochii săi mici, pe care sprîncenele albe, stufoase, îi acopereau aproape cu totul. Glasul său pițigăiat și spart răsună și mai ascuțit în sala aceea vastă și cu tavanul înalt, străbătut de grinzi întunecate, și se simți în el și un soi de chicotit parcă. Nu vă deranjați, domnilor! Eu am luat micul dejun. Poftă bună!

Plecă, însoțit de bătrînul birman, care cu o mîină îl ținea de braț, iar în cealaltă purta o servietă nu prea mare, din piele neagră. Dispărură. Preț de cîteva clipe încă, li se mai auziră pașii tîrșiți pe pardoseala de piatră a holului, Somerville spuse ceva cu glasul ridicat, dar Joe nu desluși cuvintele. În pragul ușii de la intrare îl auziră din nou spunînd ceva, apoi glasul i se pierdu – ieșiseră în grădină. Bătrînul era, vădit, într-o dispoziție excelentă. Fără voia lui, Alex zîmbi; el știa perfect de ce e atît de bine dispus generalul! Jowett, observîndu-i zîmbetul, îl interpretează în felul lui.

– Ce pungaș bătrîn! spuse el, clătinînd din cap. Și cu toate acestea e imposibil să nu-l îndrăgești... Face parte dintr-o generație care s-a stins aproape cu totul. Churchill a fost reprezentantul ei cel mai reușit. Refuzînd orice compromisuri, cinici, iubind, în felul lor, Anglia și fiind gata oricînd să-și dea viața pentru ea cu condiția ca această Anglie să rămînă neschimbată față de cum au apucat-o ei venind pe lume. Dar au murit aproape cu toții, iar Anglia s-a schimbat.

Joe răspunse, debitînd cîteva generalități, după care

conversația alunecă spre evenimentele politice la ordinea zilei.

Profesorul Snider și fiica sa, și îndată după el Meryl Perry, își făcură și ei apariția și își ocupară locurile la masă.

Dorothy Snider părea cu totul schimbată față de seara precedentă. Joe observă lucrul acesta din primul moment, chiar dacă n-ar fi putut spune în ce anume consta această schimbare. Era mult mai volubilă, ochii îi străluceau și, de cum se așeză la masă, angaja o discuție pe tema sculpturii moderne cu Jowett, care, se pare, o indispunea din pricina lipsei sale de comunicativitate; îi răspundea cu ironie binevoitoare, încercînd în mod vizibil să ocolească subiectul.

Uitîndu-se la cei din jur, Joe întîlni de vreo cîteva ori privirea lui Meryl Perry. Fata tăcea, și cînd privirile li se încrucișau, își pleca repede ochii. O roșcată ce-i năpădi brusc obrajii o trăda atunci cînd dinspre ușă se auzi un timid:

– Bună dimineța! S-ar părea că vom avea o zi frumoasă astăzi!

Cowley rămase în picioare, șovăind o secundă, dar cum și locul din dreapta și cel din stînga lui Meryl erau ocupate, se resemna și se așeză vizavi de ea și alături de Alex.

– Bună dimineța, domnule inginer! Jowett se înseninase la vederea noului venit. Dacă nu mă înșel, ai spus ceva în legătură cu vremea care se anunță frumoasă? Aș fi dispus, precum cred că știi, să spun orice, ca să nu te contrazic, dar mă tem că astăzi va ploua. Barometrul coboară, și o dată cu el, și șansele dumitale de a da un pronostic corect.

Lunga frază fusese rostită pe un ton atît de amabil, încît Cowley, care după primele cuvinte ale lui Jowett se

încruntase amenințător, se mulțumi să bîguie

– Eu... eu nu sînt obișnuit să dau pronosticuri. Nu fac decît să îndeplinesc întotdeauna sarcinile ce-mi revin...

Și își întoarse privirea de la cel cu care vorbea. Purta o cămașă roșie, care contrastă violent cu pantalonii gri.

Jowett aruncă o privire spre Alex, făcu o schimă comică și deschise gura dînd să spună ceva. Joe ar fi băgat mîna în foc că avea să se lege fără milă de cămașa purpurie a nefericitului metalurgist. Spre norocul acestuia, tocmai atunci intră Caroline. Luă loc la masă și ridică șervețelul de pe farfuria pe care se aflau pesmeciorii proaspăt prăjiți, aburînzi.

– I-am întîlnit în drum pe bunicul și pe Chanda. Chanda spune că se apropie furtuna. Ce păcat! Și, din nefericire, el nu s-a înșelat niciodată în preziceri de felul ăsta. Cred că trebuie să ne luăm rămas bun de la vremea frumoasă, cel puțin pentru cît vom mai rămîne noi aici... și Caroline își îndreaptă privirea spre Alex.

– De aceeași părere e și domnul Jowett, spuse Joe.

– Prevestirea vremii este una din cele mai vechi în delectări ale omului! Snider îi privi pe rînd, cu o mină prezumțioasă, pe cei de față, cu aerul cuiva care e convins că a emis o afirmație profund originală. Una dintre cele mai iluzorii totodată, deși poate că exact acesta e punctul de plecare al tuturor religiilor. Da... Sorbi o înghițitură de ceai și lăsă cu grijă ceașca jos. Prevestirea vremii și teama. Oricum, deocamdată e o vreme splendidă, și în afară de asta, precum bine se știe, după furtună iese iarăși soarele. În orice caz, așa pretinde un proverb american.

– Dar bine, tăticule, știi și tu că în America toate sînt pe dos! izbucni veselă -Dorothy, pentru ca la fel de brusc să amuțească. Zîmbetul i se șterse de pe față, dar după cîteva secunde apăru din nou, aidoma soarelui din proverb, își coborî ochii și înfipse lingurița în fulgii de ovăz

aburinzii, înecați în lapte. Joe, care se uita la ea cu interes, își mută încet privirea către tatăl ei.

– Să sperăm, zise, că în cazul de față proverbul american se va dovedi valabil. Nici la noi, în Anglia, furtunile nu durează prea mult. Partea proastă este însă că soarele rămîne cîteodată ascuns luni întregi și nici un fel de vrăji nu reușesc să-l scoată de după nori.

Intră Chanda, se așează și el la masă fără o vorbă îi făcu un semn din ochi cameristei bucălate, care dispăru și se întoarse, după o clipă, cu un castronaș de porțelan, cu model oriental. În castronaș era orez fiert.

– Hrana cu care ne-am deprins în copilărie rămîne cea mai gustoasă, chiar și atunci cînd copilăria a rămas atît de departe încît mireasma căminului abia dacă mai răzbate din cînd în cînd printre aducerile-aminte...

– Într-adevăr... spuse Jowett. Dar, pentru un englez, hrana din copilărie este, alături de clima umedă, cea care-i dăunează mai mult în viață. Vă invidiez, mister Chanda.

Cowley se ridică.

– Opt și douăzeci... murmură el, uitîndu-se la ceas. E timpul...

Joe nu-l luă în seamă. Zise:

– Mie mi-a plăcut întotdeauna orezul fiert cu zahăr... Se aplecase ușor spre Chanda, dar de uitat, se uita la Merlyl, care ridicase capul și-l privea pe Cowley. În schimbul rapid de priviri al celor doi i se păru a ghici un acord tacit. Tînărul inginer dădu aproape imperceptibil din cap a încuviințare. În fracțiunea de secundă următoare, acea mișcare din cap se preschimbă într-un salut ușor, adresat tuturor celor adunați în jurul mesei. Cowley ieși.

– Asta înseamnă că mai am la dispoziție aproape o oră... Jowett privi pe fereastră. Pînă ce neprețuitul nostru Romeo înveșmîntat în purpură de cardinal va face preparativele pentru turnare, pot să-mi trag și eu

răsuflarea, începe să se simtă zăduful. Se pare că noi am avut dreptate, mister Chanda. Vine furtuna.

Chanda dădu grav din cap.

– Cred că se va porni pe la douăsprezece, spuse el privindu-l pe Alex. Poate ceva mai târziu, sau ceva mai devreme... Și, ca mai întotdeauna va veni din sud, dinspre uscat. Domnul profesor a avut dreptate: nu va fi o furtună de durată. Dar, în acest anotimp al anului, s-ar putea să fie violentă,

– Dacă-i așa... Snider își păтури șervetul, pe care pînă atunci îl ținuse desfăcut pe genunchi. Ai face mai bine să te odihnești puțin astăzi, copila mea! Eu mă duc în bibliotecă, să lucrez acolo în liniște.

– Nu sînt obosită.

– Aseară, ai stat pînă foarte târziu cu textul acela. Ce-i drept, biblioteca domnului general e extrem de bogată și posedă atîtea exemplare rare, că ai putea petrece ani în șir închis în ea. Totuși, nici un text, oricît de rar, nu prețuiește cît o noapte de-a ta nedormită... L-ai transcris, nu-i așa?

– Da, tăticule. Și ziceam să mă ocup acum de textul celălalt, cel despre metodele de turnare... Am să-l traduc în engleză și am să încerc să copiez și originalul. N-o să-mi ia mult timp. Dar nu mi l-am planificat pentru dimineața asta.

– Mă bucur... zise profesorul Snider. O mîngîie pe cap, îndreptînd spre cei de față o căutătură de părinte fericit. Și totuși, urechea foarte exersată a lui Joe Alex înregistra ceva bizar în vocea profesorului, transmițînd un semnal de alarmă la creierul vremelnice amorțit. Era în dialogul acela ce se voia simplu și cît se poate de natural un accent teatral, de parcă schimbul de cuvinte ar fi reclamat neapărat prezența unor martori, de parcă lor le era destinat.

– M-aș declara foarte mulțumit dacă ai juca, înainte

să se pornească ploaia, să zicem, o partidă de tenis, Dorothy... continuă profesorul Snider. Nu cunosc sport mai potrivit pentru fetele tinere. Tenisul dă forță, împrumută grație siluetei, face organismul rezistent, formează reflexe. Și, în afară de asta, ne învață să luptăm fără vărsare de sânge și fără bubuit de tunuri. Splendid joc! Chiar și eu, deși am atît de puțin timp la dispoziție, aș juca bucuros ceasuri întregi. Întreabă, fetița mea, pe cei prezenți, poate se oferă cineva să joace! Poate miss Perry? N-ați vrea să jucați cîteva seturi cu Dorothy?

Meryl, care tocmai se ridicase și se îndrepta spre ușă, se opri nehotărîtă.

– Desigur, domnule profesor... adică; Dorothy... cu multă plăcere. Dar ceva mai tîrziu, de acord? Să zicem, pe la unsprezece, dacă-ți convine. Acum am ceva de lucru. I-am promis generalului Somerville că am să-i arăt fotografiile pe care le-am făcut ieri... Coborî privirea și adăugă, ezitînd: E vorba de perechea aceea, Yeti și Ladni... Generalul și-a propus să scrie astăzi pasajul respectiv și, cum intenționează să introducă în carte și cîteva ilustrații, m-a rugat să fotografiez grupul statuar din mai multe poziții.

Trebuie să le dezvolt, să le copiez, să le usuc la întuneric. Operațiunile acestea o să dureze cam pînă la unsprezece, poate termin chiar mai repede. Mai rămîne să-i duc generalului fotografiile în pavilion, și pe urmă îți stau la dispoziție. De acord?

Snider se încruntă, dar se abținu de la orice comentariu. Nimeni, de altfel, în afară de Dorothy, căreia îi fusese adresată întrebarea lui Meryl, nu scoase vreo vorbă.

– La unsprezece? Tonul lui Dorothy era surprinzător de degajat. Perfect, draga mea!

– Eu aș putea să schimb cîteva mingi chiar acum, spuse repede Caroline. Doar să-mi pun sortul, să-mi iau

racheta și să-mi schimb pantofii. În cinci minute, sînt gata de luptă... Se ridică rîzînd. Te previn însă că n-am mai jucat de două luni, așa că o să mă bați măr! Dar nu-i nimic, cel puțin o să mai învăț...

– Abia acum încep să mă tem de rezultat! se ridică și Dorothy. Voi, europencele, vă arătați întotdeauna amabile și modeste față de adversar, dar numai în vorbe! Pe urmă, pe teren...

– E pentru prima dată în viață că mă numește cineva europeană! rîse Caroline. Sînt insulară de o sută de generații!

– Dorothy s-a referit la Lumea Veche! se grăbi să explice Snider.

– Insulară sau europeană, am cele mai negre presimțiri în legătură cu soarta partidei! Caroline părăsi în fugă sufrageria.

– Trebuie să mă ocup acum de cîteva treburi prin casă, n-o să-mi ia mult timp, spuse Chanda cu glasul coborît. După aceea vă stau la dispoziție, domnule.

Joe dădu din cap. Se opri lîngă ușa și îi lăsă să treacă pe Dorothy și pe profesorul Snider, după care, însoțit de Jowett, străbătu holul spre ușa de la intrare. Era tot mai cald. Alex ridică privirea. Pe cer, nici urmă de noii, dar nu vremea era cea care îl preocupa. Era opt și jumătate. De mai bine de un sfert de ora, generalul Somerville se afla singur în pavilion.

Și, deși pînă la ora ce-i fusese fixată lui Plumkett pentru a se prezenta în pavilion mai erau încă trei ceasuri, era obligat să țină seama de posibilitatea ca acesta să apară mai devreme, și astfel catastrofa să se producă. O luară pe cărarea care ocolea peluza cu flori

– Ce program ai pentru dimineața asta? Caroline, toată în alb, într-un șort minuscul și cu racheta de tenis în mîină, îi ajunse din urmă, în fugă, pe la jumătatea cărării

care ocolea peluza.

– Nu știi... Joe ridică din umeri. Mai bine zis, nu am nici un program, ceea ce nu mă întristează prea tare. Pînă la douăsprezece, mă gîndesc să mă plimb în tihnă prin parc, să citesc sau să asist la apriga dispută dintre tine și domnișoara Snider.

– Dacă într-adevăr aveți puțin timp liber la dispoziție, spuse Jowett, ați considera o îndrăzneală prea mare din parte-mi dacă... și asta fără să vă întrerupeți plimbarea... v-aș adresa cîteva întrebări cu privire la amintirile dumneavoastră de pilot? Astă-noapte, am ajuns la concluzia că monumentul meu nu este complet. Proiectul nu exprimă tragedia decît ca idee generală: imaginea celor dispăruți, rămasă în sufletele supraviețuitorilor... Mai bine zis, imaginea care ar trebui să rămînă, fiindcă de cele mai multe ori nu rămîne nimic... îmi scapă un element esențial, sentimentul acelei clipe ultime și unice, cînd un om în deplinătatea puterilor își dă seama că în secunda următoare va muri. Aș vrea să găsesc linia, forma care să exprime acea clipă, prea scurtă pentru a încăpea în ea deznădejdea și resemnarea. N-o să-mi găsesc liniștea pînă n-o voi găsi, fiindcă fără ea monumentul meu nu va fi complet. Ar rămîne o simplă întruchipare a tristeții, bună de așezat într-un cimitir, în memoria celor dispăruți. Dar nu îi va exprima pe ei înșiși. Înțelegeți ce vreau să spun, domnule?

– Poate că vă surprinde, răspunse Joe grav, dar vă înțeleg perfect. Asta poate pentru că, ori de cîte ori mi se aducea la cunoștință, la sol fiind, pieirea cîte unui echipaj, adică moartea unor camarazi care îmi fuseseră foarte apropiați și pe care îi știam atît de plini de viață, fiecare cu felul lui de a fi, îmi imaginam momentul cînd aripile avionului sar în țandări, iar motoarele vuiesc înnebunate și nici o forță nu le mai poate stăpîni, cînd fuselajul în flăcări

cade spre pământ; mi-i imaginam privind acele ultime imagini din viață ce se perindau prin dreptul ferestrelor, îmi imaginam interiorul cabinei și pe fiecare din echipaj, fixînd fețele celorlalți, care erau identice cu a sa proprie. Vedeți dumneavoastră, atunci cînd aparatul face explozie, totul e în regulă dispari într-o clipită. Dar se întîmpla ca fuselajul sfărîmat să cadă în gol două, trei minute, care trebuie că sînt al dracului de lungi. De foarte multe ori, nimeni nu se poate salva cu parașuta, sau dacă încearcă s-o facă, pierе zdrobindu-se de corpul avionului ori se chinuiește zadarnic să deschidă ușa turtită... Fiecare avion pierе într-alt fel. Imaginea acestei clipe din urmă m-a obsedat tot timpul războiului, înainte de fiecare zbor și după fiecare revenire la sol. Nu mă puteam elibera de această obsesie, și nici alții... cel puțin așa cred, pentru că niciodată nu discutam despre asta, pe vremea aceea. Era un subiect tabu, dar, bineînțeles, ne gîndeam la camarazii căzuți, și sufeream...

Se întoarseră, auzind un strigăt ușor în spatele lor. Dorothy, agitînd racheta de tenis, o chema pe Caroline.

Cele două fete se îndreptară spre terenul de tenis, iar Joe și Jowett își continuară drumul în tăcere. După cîțiva pași, se făcu auzit, de dincolo de copacii parcului, vuietul surd al valurilor ce se izbeau de stînci.

Copacii se răriseră. În dreapta, pînă aproape de țărîm; creșteau niște tufișuri dese, anevoie de străbătut, iar în stînga, cărarea se prelungea pînă la platforma tăiată în stîncă și prevăzută cu balustradă.

– Moșneagul lucrează, rosti în șoaptă Jowett. Ușa pavilionului era dată în lături. Deslușiră o siluetă așezată la birou, Somerville ridică o mînă și o puse peste hîrtii. Se aflau destul de departe pentru ca glasurile lor să poată fi auzite de omul care, aplecat peste masă, scria.

Se opriră și, rezemîndu-se de balustradă, priviră în

jos. La picioarele lor, în prăpastia adîncă, spuma valurilor se strecura leneșă printre crăpăturile stîneilor. Mai încolo, spre dreapta, cam în dreptul debarcaderului, care nu se vedea, țărmul se lăsa abrupt. Stîncile din partea aceea nu se zăreau, ci doar adîncul neliniștit, clocotitor, chiar și acum cînd marea era calmă. Crengile cîtorva copaci stăteau aplecate în gol, încremenite. Era liniște, o liniște atît de totală cum numai în diminețile toride dinainte de furtună se întîmplă să fie.

Alex se gîndi, în treacăt, că dacă cineva s-ar arunca din locul acela în adînc, nimeni nu l-ar găsi vreodată. Dar nu: un corp, chiar zdrobit, se ridică întotdeauna la suprafață și pînă la urmă dă peste el vreun pescar, vreun înotător ori vreun nabab în croazieră cu iahtul. Îngrozit, acesta ar fi scos din apă ceea ce ar mai fi rămas dintr-o ființă gînditoare, asemănătoare lui. După aceea ar fi fost anunțată poliția, care ar începe cercetările. Nu întotdeauna, bineînțeles, deoarece adesea, sau chiar de cele mai multe ori, nu e vorba decît de o întîmplare nefericită, Dar nu întotdeauna...

Privi în largul mării. Departe, cîteva vele albe și, undeva la orizont... da, o siluetă cenușie, scundă... Să fie oare șalupa poliției?... De la distanța aceea n-ar putea observa mare lucru; dar poate că au lunete puternice, întoarse repede capul spre Jowett, care de o bună bucată de vreme tot spunea ceva.

– ... așa că generalului nu-i place să se treacă pe aici., atunci cînd lucrează. I-a spus o dată lui Meryl, la masă, că lucrul ăsta îi distrage atenția, și am avut impresia că remarca ne-a fost adresată și nouă, celorlalți.

Joe aprobă din cap și aruncă o privire spre mogildeața aplecată peste masa de lucru, abia vizibilă în penumbra care domnea în pavilion, în contrast cu lumina străluci toare de afară, unde cerul continua să fie senin. Se

întoarseră. Avea să mai treacă o dată pe acolo, să verifice dacă totul e în ordine. Trebuia, desigur, să se ferească să fie văzut de Somerville. Dar dacă, între timp, Plumkett acostează la debarcader? Între debarcader și pavilion se afla un desiș încâlcit de arbuști sălbaticiți. Acolo avea de gînd să-l întîmpine pe șantajist. Chanda îi dăduse să înțeleagă că vrea să-l vadă. Cu siguranță că era vorba de celelalte zece mii de lire. Primul pachet, nu încăpea îndoială, se afla în servieta neagră pe care o purta în mîna Chanda cînd îl condusesese pe general în pavilion,

Se întoarse spre Jowett.

– Nu găsesc soluția... Jowett clătină din cap contrariat. Uneori am impresia că ar fi suficient să schimb unghiul de înclinare al suprafetelor, pentru, ca să le fac să exprime altceva. Din. Acest punct de vedere, sculptura e o arta uimitoare. Poate că tocmai asta m-a și atras spre ea; încă din copilărie, mi se părea că înțeleg limbajul pietrelor, care, în funcție de formă, îmi comunicau cu totul altă idee... Bineînțeles, asta te poate duce și la un simbolism ieftin. După cum, tălmăcind limbajul pietrelor în limbaj de idei, poți atinge arta adevărată. Nu mai rămîne decît să găsești formele care să dea expresia gîndurilor tale...

Joe se uită la ceas cu coada ochiului. Nouă. Peste o jumătate de oră, Hicks își va muta postul de observație în vecinătate. Dar ce se întîmpla cu furtuna? Dacă Plumkett, ceea ce era foarte probabil, avea de gînd să vină din spre debarcader, s-ar putea să nu izbutească să închirieze nici o ambarcațiune. Cine ar accepta, oricît de bine ar fi plătit, să navigheze pe o mare înfuriată, de-a lungul unui țărm înțesat de stînci? Deocamdată însă nu erau semne de furtună, și poate nici n-avea să se dezlănțuie. Joe respiră adînc. Căldura era din ce în ce mai sufocantă.

Dinspre dreapta, de dincolo de arbuști, ajunse pînă la ei zgomotul sec al primelor schimburi de mingi: pac – o

clipă de liniște, pac – o clipă de liniște, pac... apoi glasul cristalin și clar al Carolinei:

– Serviciu!

– Cred că nu spaima este cea care pune stăpânire pe pilot în acea clipă unică, ultima... reluă Joe discuția dinainte. Aviatorul are de rezolvat tot timpul tot felul de probleme și atenția sa este în permanență încordată. Cred că pînă în clipa izbirii de pămînt, caută... caută, înțelege ce vreau să spun? În spațiul brusc pulverizat, deznădăjduit și aberant, îndreptîndu-se inevitabil spre pieire, el caută salvarea! Ochii, creierul, întregul corp caută o ultimă șansă. De atîtea ori doar, a izbutit să scape de dezastru! Și în afară de asta... Se opri. În fața lor, departe, dincolo de peluza cu flori, observase în ușa conacului o siluetă bine cunoscută, într-un veșmînt lung pînă la glezne.

– Și în afară de asta, încheie el, tot ce se petrece i se pare ireal. Nici unui om nu-i vine să creadă că în clipa următoare va muri cu adevărat. Nu știu dacă ce v-am spus vă este de folos... Bănuiesc că v-ați așteptat din partea mea la niște considerații mai scilpitoare. Una e un monument al eroilor, alta un studiu psihologic, nu-i așa? Dar fiindcă mi-ați cerut părerea... Nu văd de ce ar trebui idealizată realitatea. Ostașul luptă și adesea pierе, dar, pînă în ultima clipă, se agață cu disperare de viață. În timpul bătăliei, față în față cu primejdia morții, toate iau alte dimensiuni: și timpul și fiecare gest... Aș fi vrut să vă pot explica mai bine... Dar îmi lipsesc cuvintele, îl privi pe Jowett și zîmbi.

– Dimpotrivă, ați spus exact ceea ce voiam să aflu, deși la început nu-mi dădeam nici eu seama... Sculptorul încetini pasul; mergea încruntat, cu privirea în pămînt. Asta îi lipsește, nu-i așa? vreau să spun, monumentului...

– Da, cred că da, recunosc Joe. În schimb, exprimă cât se poate de impresionant tristețea pe care o naște în

suflete amintirea celor ce au pierit izbindu-se de pământ și din care n-a mai rămas nimic în afara amintirii... Chiar și așa incomplet, monumentul e deosebit de frumos. Și mă întreb dacă n-ar fi mai bine să-l lăsați neschimbat?...

Jowett înălță capul.

– Nu, zise el hotărît Voi continua să caut... Chiar acum mă duc la atelier! Se întoarse brusc din drum. Ah, am uitat că acum trebuie să mă ocup de blestemata aceea de paiață indiană cu brațele răsucite! Vreau să sper că între timp Cowley a pregătit cele necesare. Mulțumesc, mister Alex... V-aș deranja prea mult dacă v-aș ruga să mai revenim o dată la acest subiect?

– Mă voi simți onorat, răspunse Alex grav, cu ochii îndreptați spre silueta din pragul conacului, care tocmai se urnise din loc și se apropia agale de ei. Consider că proiectul dumneavoastră de monument e într-adevăr minunat și...

– Vă mulțumesc! Jowett își puse, dar numai pentru o fracțiune de secundă, mîna pe umărul lui Joe. Vă las acum. E timpul. Mulțumesc. Zîmbi, se întoarse și porni pe cărarea care ducea spre debarcader și totodată spre clădirea în care era instalat cuptorul. Joe privi în direcția opusă. Deasupra copacilor se ridica o dîră întunecată de fum. Inginerul Cowley se dovedea și de astă dată punctual.

Bătrînul birman se opri în fața lui. În mîină ținea un săculeț de pînză banal, legat la gură cu un șnur.

– Aici sînt banii... rosti el abia auzit. Puteți să spuneți oricui v-ar întreba, de pildă, Carolinei, că înăuntru aveți costumul de baie sau altceva de acest gen.

– Desigur... Joe luă săculețul, mirîndu-se în sinea lui ce volum mic ocupă zece mii de lire sterline și ce puțin atîrnă. Un număr de foi de hîrtie imprimată. Dar cît sînge s-a vărsat și se va mai vărsa doar pentru simplul fapt că cineva, care nu posedă astfel de hîrtii imprimate, rîvnește

să intre în posesia lor, prin mijlocul cel mai lesnicios și mai anevoios totodată...

– Dumneata acum te duci sus, la punctul de observație?

– Da... Chanda dădu din cap. Am un binoclu excelent. Podul are trei ferăstruici rotunde. Eu mă voi afla la cel din mijloc. De altfel, așa m-am înțeles și cu domnul general. Din cele trei, e singura care se vede bine din pavilion. Din păcate, tufișurile acoperă vederea balustradei și eu nu-l voi putea vedea pe domnul general, interiorul pavilionului fiind mai întunecat față de lumina de afară. Dar dînsul îmi va observa semnalul. În momentul în care Plumkett va acosta, eu urmează să agăț la fereastră o pînză albă, iar după aceea să cobor. Drama urmează să se consume înainte de a ajunge eu la pavilion. Se înțelege de la sine că n-am intenția să agăț pînză aceea.

– Dar pe mine cum ai să mă anunți?

– Cred că cel mai bine ar fi să vă înștiințez, atîrnînd un obiect oarecare, să zicem o pătură verde, fiindcă tot am una acolo sus, la una din ferăstruicile laterale. Vă convine? Vizibilitatea din pod e perfectă, așa că vă pot vesti, de îndată ce voi observa că o ambarcație se îndreaptă spre debarcaderul nostru. Stîncile sînt în așa fel așezate, că nici chiar o barcă ușoară nu se poate strecura pe lîngă țarm, ci e nevoită să țină largul. Așa că e exclus să n-o văd.

– Dar dacă se dezlănțuie furtuna?

– Atunci voi mulțumi zeilor, și alor dumneavoastră și alor mei, pentru darul ce ni-l fac. Domnul Plumkett nu va mai putea ajunge la debarcader, iar nouă ni se va oferi un răgaz spre a pune altceva la cale. Poate că domnul general se va lăsa convins, sau poate că vă va destăinui planurile lui. Deși.. la drept vorbind, nu prea îmi vine să cred c-o va face.

– Aș prefera să vină astăzi... Joe răsuci în jurul unui

deget șnurul cu care era strîns săculețul și se apucă să-l legene neglijent. Haide acum să ne ducem la posturile noastre și să așteptăm. Altceva nu ne rămîne de făcut. Dacă Plumkett își face apariția, stau eu de vorbă cu el. Te duci direct în pod, mister Chanda?

– Da.

– Presupun că de acolo vei avea în cîmpul vizual și parcul. Ți-aș rămîne îndatorat dacă mi-ai da de știre în cazul cînd vei observa și altă mișcare neobișnuită, în afară de ambarcațiunea lui Plumkett.

– Bine. Bătrînul birman dădu din cap. Am să vă strig de la fereastra podului și am să vă spun ceva, indiferent ce, pentru a vă atrage atenția. V-ați gîndit la ceva anume cerîndu-mi să observ și parcul?

– Nu. Dar dumneata ai poziția cea mai avantajoasă pentru a supraveghea nu numai golful, ci și o parte din parc și pavilionul. Voi face în așa fel încît să mă aflu tot timpul în locuri deschise, ca să mă poți vedea cu ușurință. Peste cîteva minute, omul meu se va afla de pază în imediata vecinătate a pavilionului, dar dincolo de zidul domeniului. Eu mă voi afla în parc. Cred că în felul acesta vom reuși să-l scutim pe general de orice vizită neprevăzută din afară. Dar dumneata vei avea, cum spun, cel mai bun post de observație, și vei vedea cu mult înaintea noastră dacă se petrece ceva neobișnuit.

– Înțeleg. Chanda mai dădu o dată din cap, se întoarce și se îndreptă spre casă. Joe mai rămase cîteva clipe locului, privind în urma lui, apoi porni agale spre terenul de tenis. Se uită la ceas. Nouă și treizeci. Hicks trebuie să fi ajuns la postul de pîndă din apropierea pavilionului. Din acel moment, cărarea stîncoasă și pavilionul însuși aveau să fie temeinic supravegheate. Joe îl cunoștea pe sergent nu de azi – de ieri și știa, că nimic pe lumea asta nu l-ar putea distra de la îndeplinirea

misiunii încredințate.

Privi în jur. Peste cîteva minute, Chanda avea să-și facă apariția la ferăstruica din pod, cu binoclul la ochi. Nici el nu se va clinti de la postul lui și nu va scăpa din ochi nici un moment dmmul de acces dinspre mare pe domeniu.

Generalul John Somerville putea să aștepte mult și bine venirea onorabilului domn Plumkett, care n-avea să treacă pragul pavilionului. Presupunînd că i-ar scăpa lui, lui Joe, Hicks i s-ar arunca în spinare ca un uliu...

Era atîta liniște, încît schimburile de mingi răsunau clar în văzduhul neclintit. Fără să le vadă pe cele două fete angajate în joc, Joe putea urmări perfect desfășurarea partidei. O lovitură puternică... cu siguranță un forhand ... O minge respinsă slab... și din nou o lovitură puternică... Sfîrșit de set?... Un strigăt ușor, urmat de vocea Carolijiei „Avantaj, serviciu!”

Joe; se opri îndărătul unor arbuști. Servea Dorothy. Mingea zburînd în înălțime, o puternică arcuire a corpului spre spate, fulgerarea rachetei, și „bomba”, expediată ca de un braț de bărbat, şuieră pe deasupra fileului.

Caroline nu schițase nici un gest. După o secundă, se duse spre marginea terenului și privi linia albă.

– Out... zise, clătinând din cap. Cîteva centimetri în afară.

– Da. Am văzut...

Al doilea servici al lui Dorothy fu ceva mai slab. Caroline respinse totuși cu greu mingea spre centru. O săritură înalta... Joe era convins că americanca își va învinge fără nici o dificultate adversara, care se afla la mijlocul terenului. Dar puternicul drive izbi în fileu.

– Egalitate... zise Caroline și arunca spre margine o minge rătăcită pe teren.

Vorbeau amîndouă cu glasul scăzut. Arșița creștea.

Dorothy șterse mânerul rachetei cu batista. Pășii alene spre poziția de servire.

Joe se întoarse. Nouă și patruzeci. Porni spre peluza cu flori, apoi se întoarse și se îndreptă pe alea care ducea la pavilion. Se întoarse iarăși. Cîteva clipe mai tîrziu, avea sub ochi acoperișul casei și ferăstruiele podului.

Chanda se afla la post. Joe observă refracția soarelui în lentilele binoculului.

Înconjură peluza cu flori și se opri în fața ușii de la intrare. Se opri cîteva secunde, trăgînd cu urechea. Apoi, străduindu-se să nu facă zgomot, străbătu holul și aruncă o privire în muzeu.

Profesorul Reginald Snider se afla înăuntru și stătea întors pe jumătate spre ușă. Joe își opri răsufierea.

În fața profesorului, la numai cațiva centimetri de ochii săi se găsea perechea de Oameni ai Zăpezilor.

Snider parcă încremenise. Și cu toate că Alex îi vedea fața doar din profil, recunoscuse întipărit pe ea un sentiment pe care îl cunoștea mult prea bine, fiindcă de atîtea ori avusese ocazia să-l observe, deși niciodată pînă în ziua aceea pe chipul unui profesor de istoria artei: teama.

Și, deodată, mîinile lui Snider se ridicară încet. Își ascunse fața în palme.

Joe se retrase fără zgomot.

Nouă și cincizeci. Ieși din casă și porni să se plimbe agale în jurul rondului cu flori. Căldura devenise înăbuși toare. Arșița creștea, iar cerul fără un nor avea acum altă nuanță. Era albastru-verzui, amintind vag plumbul.

Și nu se simțea nici cea mai slabă boare. Trandafirii risipeau în văzduh un parfum amețitor.

„Exact ca în romanele pentru domnișoarele de pension, gîndi Alex. Prințesa, doborîtă de durere, se plimbă printre trandafiri, strîngînd în palma ei micuță fiola cu otravă. Râul a murit și, o dată cu el, a pierit și lumina

ochilor ei, inima îi sîngerează... Ce literatură agreabilă se făcea pe vremea aceea. Citind la lumînare, fetele lăcrimau în odăile lor de fecioare...”

Dar nu mai scrie nimeni astfel de cărți, au dispărut și eroii romantici, și sentimentalele domnișoare care să le citească. Dintre cele de aici, care ar putea fi prințesa-eroină? Caroline? În nici un caz. Dorothy Snider? Absurd. Meryl Perry?... Hm... Fata asta avea ceva dintr-o eroină de-a lui Walter Scott. Mutrișoara aceea gingașă... Ce ușor putea fi încadrată de bucle castanii... Mutrișoara aceea gingașă... Și din nou sistemul de alarmă transmise discrete semnale de alertă creierului. „De unde o cunosc? De la vreun proces? Dar nu se poate. Caroline e prietenă cu ea de ani de zile, au fost colege la facultate... Nu, am cunoscut pesemne pe cineva care-i seamănă mult, pînă la confundare! Totuși, Joe credea orbește în memoria sa vizuală, încă nu dăduse greș niciodată. Nu uita nicicând o față și nici împrejurările în care o văzuse. Meryl Perry? Nu. Numele nu-i spunea absolut nimic.

„De ce naiba nu i-am cerut lui Parker să verifice, să scotocească în biografia fetei cine i-au fost părinții, ce-a făcut în copilărie, și așa mai departe... Dar putea să se gîndească și el la asta! Altfel la ce le-or mai fi trebuind toate acele cartoteci automatizate, pe care le au la Scotland Yard? Se laudă că în mai puțin de cinci minute pot să verifice pe orice individ care... Iar în realitate!... Sau să mă fi înșelat eu? Așa se pare, Oricum ea mă interesează deocamdată. Își întoarse capul. Caroline și Dorothy veneau încet spre casă, discutînd și agitînd rachetele,

– Care e scorul? întrebă el apropiindu-se. Se opriră și cele două fete,

– Am întrerupt partida, zise Caroline. Un singur set, unsprezece la unsprezece. E atît de cald, că nu poți nici să răsuflă. Amîndouă ne săturasem de mult de joc, dar

ambitia... Izbucni în rîs. Fiecare trăgea nădejde că cealaltă, va abandona cea dinții. Ce faci acum, Joe? Abia aștept să mă bag sub duș. Pe urmă, mă schimb și probabil am să iau o carte să citesc. M-am săturat de arșița asta... Se uită la cer. Ce-ar fi să luăm șalupa și să căutăm pe mare puțină răcoare, înainte de-a se porni furtuna? îmi surîde ideea unei băi. Ce părere aveți, miss Dorothy? Joe ar conduce șalupa...

– Eu din principiu nu înot niciodată imediat după un efort fizic mai serios! Dorothy clătină hotărît din cap. Cred că un duș, o carte și pe urmă o mică plimbare sînt de ajuns pentru dimineața asta. Ca să fiu sinceră, abia îmi mai trag sufletul.

– Cred că miss Snider are dreptate! Alex zîmbi. Privirea sa, între timp, mătura ca un far marin spațiul dintre imarginea desigurilor care înconjurau peluza cu flori și locul unde zidul de vegetație se întrerupea, îngăduind privirii să ajungă pînă în adîncul parcului. Cred că ar trebui sa te odihnești și tu. Dacă furtuna se va mulțumi să rămînă o simplă prezicere neîmplinită, vom face o escapadă pe mare către sfîrșitul după-amiezii. Orice om adult își pune problema, și asta în fiecare zi, cu ce să-și umple nesuferita bucată de timp dinaintea cinei...

– Mai rămîi pe aici? întrebă Caroline,

– Da... Tîcluiesc o mică crimă teoretică pentru viitoarea mea cărțulie. Plimbarea este întotdeauna favorabilă unei asemenea activități.

– În cazul ăsta... Caroline se uită semnificativ la Dorothy, să-l lăsăm pe maestru în brațele inspirației. Îți reamintesc totuși că bunicul ți-a fixat o întîlnire pentru douăsprezece și jumătate. Orbit de strălucirea geniului tău, și asurzit de bătaia aripilor crimei, muza autorilor romanelor de senzație, ai putea să uiți.

– Muza mea e punctuală... Joe le salută, înclinîndu-se

ușor, pe cele două fete care plecau. Vine și mă părăsește la ore fixe.

Rămase singur. Cîteva clipe, mai auzi glasurile fetelor, care intrară apoi în casă. Înălță capul. În acoperișul conacului se căscau trei ferăstruici, ca de mansardă, semicirculare. La una din ele, observă o figură brună încadrată, ca de o aureolă, de părul alb.

Se întoarse și porni agale pe cărarea care ducea spre pavilion. Sub copaci era la fel de înăbușitor ca și în bătaia razelor fierbinți ale soarelui. Poate chiar și mai înăbușitor. Nici cea mai slabă adiere de vînt. Liniște. Doar vuietul mării se auzea undeva departe, dar cum urechea se obișnuise, el însuși se integra în liniștea desăvîrșită. Joe se ultă la ceas. Zece. Încă două ore și jumătate.

Ajunse la cîteva pași de balustradă. Se opri. Privi printre copaci. De acolo, dacă se uita dintr-un anumit unghi, putea să vadă ușa pavilionului. Generalul era așezat la masa sa de lucru. Penumbra care domnea în pavilion nu-l permitea să observe exact ce făcea Somerville în acel moment. Chibzuia probabil cum să năruie, teoriile profesorului Snider...

Alex zîmbi în sinea lui, se retrase și porni îndărăt. Dar, după ce se gîndi puțin, părăsi cărarea și, croindu-și drum prin desiș, dădu un ocol terenului de tenis, care se zărea, dincolo de un șir de copaci, strălucind în bătaia soarelui. În partea aceea, grădina era sălbătică cu totul, fără urmă de vreo cărare.

Văzu zidul care împrejmuia domeniul și se îndreptă chiar acolo. Zidul, din cărămizi roșii prinse între ele cu pămînt, apucase fără doar și poate domnia reginei Victoria.

Pe alocuri, cărămida era sfărîmată. Folosind o crăpătură în acestea ca să-și sprijine piciorul, Joe se săltă și se prinse cu degetele de muchea de sus a zidului. Se ridică apoi pe mîini și privi împrejur. De cealaltă parte se

afla încă un gard scund din nuiele, ce se întindea în depărtare pînă la o ridicătură de teren din apropierea țărmlui stîncos. Gardul de nuiele avea rostul să ferească oile și vacile să nu cadă în prăpastie. Terenul urca în pantă dulce.

Pe culme, în locul unde uscatul se termina și începea cerul, suspendat deasupra mării stătea un om în cămașă verzuie rezemat cu spatele de un bolovan mare, stingher. Părea că moțăie, îmbătat de soare și de priveliște. Tipul clasic de orășean în vacanță. Joe fluieră încet. Omul nu-și schimbă poziția, ci doar dădu de două ori din cap fără grabă. Sergentul Hicks, deși după o noapte de nesomn, veghea. Din locul unde se afla, avea o vedere destul de bună. Bolovanul făcea să nu poată fi zărit, dinspre pajiște, așa încît un intrus l-ar fi observat prea tîrziu ca să...

Mulțumit că sergentul era la post, Alex își dădu drumul și sări jos. Îndepărtă cu grijă de pe pantaloni o pată verde de mucegai și se înfundă din nou în desiș, luînd-o pe cărarea care ducea la conac. Mergea încet. Avea de gînd să meargă pînă la ușa de la intrare, iar de acolo să străbată un arc de cerc, de data asta spre stînga, în direcția debarcaderului, iar de acolo să refacă drumul spre pavilion. Nu strica sa cunoască temeinic parcul acela întins pentru cazul că...

Pentru care caz?... În definitiv, Hicks, Chanda și el nu pe generalul Somerville căutau să-l ferească de vreo primejdie, ci mai degrabă pe șantajist, care, neștiind ce îl aștepta, putea plăti, cu viața cunoașterea provenienței aceluia Budha... Chiar așa! Unde o fi ascuns Somerville statuia aceea? Sau poate nici n-o fi ascuns-o? Poate că e în muzeu? Nu era posibil. Profesorul Snidery dacă nu și alții, ar fi recunoscut numaidecît asemenea unicat. Și atunci...

Alex se opri în mijlocul cărării.

Da. Atunci, Snider l-ar fi putut șantaja el pe general.

Nu cermdu-i bani, ci obligîndu-l să renunțe la acel capitol din carte... Sau, în orice caz... Prin urmare statuia se afla în altă parte.

Porni mai departe. N-avea sens să facă speculații pe aceasta temă. Putea oricînd să-l întrebe pe Chanda. Ridică privirea. Capul de la ferăstruica podului se mișca. Nici urmă de pătură verde. Domnul Plumkett, presupunînd că naviga pe mare, nu își îndreptase încă ambarcațiunea spre Mandalay House.

Peluza cu flori. Ușa de la intrare deschîși. Deodată se ivi în prag Jowett. Văzîndu-l pe Alex, se îndreptă spre el.

– Nu cumva l-ați văzut pe neprețuitul meu colaborator? întrebă el de departe.

Alex făcu semn din cap că nu. Jowett se apropie.

– A pregătit materialele, după care a plecat fără să se jeneze, ca și cum arderile din cuptor și reglarea temperaturii ar intra în atribuțiile mele! De o jumătate de oră, îl tot aștept să vină. Își închipuie probabil că face în felul ăsta o demonstrație de independență! Dacă în zece minute nu se întoarce, jur pe ce am mai sfînt că mă duc la bătrînul paznic al imperiului să-i spun ce cred eu despre o asemenea atitudine! În definitiv, el îl plătește și e dator să ia măsuri ca amorezul acela caraghios să se afle acolo unde îl cheamă îndatoririle!

– Nu cumva i-ați servit în timpul lucrului vreunul din neprețuitele dumneavoastră sfaturi? Joe zîmbea, ochii lui însă nu conteneau să cerceteze împrejurimile și mai cu seamă zidul verde al hățișurilor. Dacă așa s-au petrecut lucrurile s-ar putea ca domnul Cowley, ca să folosesc o expresie a reporterilor sportivi „să fi cedat psihic”...

Intîi și-ntîi, pentru ca să cedezi psihic, e nevoie să posezi fie și un dram din ceea ce e denumit îndeobște psihic și în afară de asta nu l-am mai văzut de fel din momentul în care și-a mîncat, în prezența noastră, farîma

din pâinea de toate zilele, cu două ouă moi ca supliment. Bărbat în toată firea, și mănîncă ouă moi! Cine-a mai pomenit?

Joe se îndreptă spre cărarea care ducea la debarcader.

– Și nici pe domnișoara Perry n-ați văzut-o? Ați fost înăuntru, ducă nu mă înșel?

– Într-un acces de nervi, l-am căutat în odaia lui. Îmi ziceam că își consumă probabil drama tolănit în fotoliu. Dar nu e acolo sau, în orice caz, n-a răspuns la bătaia în ușă și nici la blestemele mele. Nici cheia nu era în broască.

– V-ați uitat prin gaura cheii? zîmbi din nou Joe.

– Bineînțeles! Aș fi dărîmat ușa, dacă aș fi văzut că e înăuntru și nu răspunde. Gluma asta idioată mă obligă să rămîn aici o zi în plus peste termenul planificat... Dar de ce ați întrebat de Meryl? Credeți că ar putea fi la ea?

– N-am spus asta, dar atunci cînd o pereche de tineri „umblă împreună”, cum se spune în popor, se poate presupune că oricare dintre ei se află acolo unde se află celălalt.

– N-am văzut-o nici pe Meryl nicăieri. Jowett clătina din cap. De altfel, nici n-am căutat-o. Nu mi-a trecut prin minte că Adonisul nostru ar putea, într-un moment cînd știe că am nevoie de el... Se întrerupse. Se opriseră în locul unde se bifurca drumul ce ducea spre debarcader. Nu e chiar ea? și Jowett arătă spre o siluetă feminină care se ivise de după colțul casei, venînd dinspre seră.

– Ea e, confirmă-Joe. Ridică privirea spre podul conacului, Chanda nu se clintise de la postul său. Și nici un semn. Nimic surprinzător. Pînă la unsprezece jumătate, mai era... Se uită la ceas. Zece și un sfert.

– Am s-o întreb, zise Jowett. Am impresia că e și ea supărată pe mine, Dumnezeu știe de ce! Vreau să cred că nu fiindcă am rugat-o să-mi pozeze... deși, firește, te poți

aștepta la orice din partea burghezilor ăstora! Oribili oameni!

– Bag mîna-n foc că ea poate să vă lămurească. Joe făcu un pas și se opri din nou. Nu e exclus nici ca inginerul Cowley să se fi întors între timp în atelier... Arătă spre aleea întunecoasă din fața lor.

– Să sperăm, mormăi Jowett. La urma urmei, s-a angajat să-i aducă generalului, la ora douăsprezece, datele tehnice ale turnării de astăzi. Și pînă acum n-a făcut decît să aprindă cuptorul și să-mi lase materialele aliajului, cântărite în proporțiile necesare. Am s-o întreb pe Meryl de el și pe urmă mă duc să, să fac singur ce am de făcut! Dacă, din întîmplare, dați peste el, vă rog să-i spuneți să nu îndrăznească să se mai arate în ochii mei! Că îl tai bucățele, îl amestec cu acele încîntătoare metale și torn din el statuia unui măgar dănțuind. Nu se poate ca din galeria unor figuri mitologice indiene să lipsească tocmai acest dobitoc. După care, ca să-mi acopăr cheltuielile de turnare, îl vînd bătrînului șnapan de colo, din pavilion.

Pe neașteptate, în plin acces de furie, un zîmbet îi luminează fața. O secundă mai tîrziu, rîdea cu hohote.

– Ce comedie! făcu înecîndu-se de rîs și se îndrepta spre Meryl, care se afla de cealaltă parte a vastei peluze cu flori, mascată de trandafirii înalți.

Joe îndreptă privirea spre Meryl. Văzîndu-l pe Jowett, fata dădu să se întoarcă din drum, dar Jowett o strigă și trebui să se oprească. Sculptorul se apropie de ea, se opri și îi adresă o întrebare scurtă. Fata îi răspunse la fel de concis și intră în casă, ținînd capul ridicat cu semeție. Alex se îndepărtă grăbit pe alee. După cîțiva pași, o coti printre tufișuri. Nu voia să întîrzie pe acolo. Dacă-l ajungea din urmă Jowett, era din nou imobilizat.

Mergea grăbit și fără zgomot. Nu-și închipuise că va ajunge chiar atît de repede la capătul parcului. Observă în

ultima clipă împletitura joasă de sîrmă ruginită. Dincolo de ea, la un pas, se căsca prăpastia.

În lungul împletiturii de sîrmă ducea o cărare sau mai degrabă o părere de cărare, ea fiind, se vede, foarte rar folosită. Cineva care ar fi vrut, venind dinspre conac, să apuce spre debarcader sau spre pavilion ar fi avut de ales între două poteci, care duceau amîndouă într-acolo. Acesta era totuși drumul cel mai scurt dintre debarcader și pavilion, și dacă domnul Plumkett, prin cine știe ce minune, ar fi scăpat neobservat de Chanda, ar fi ales fără doar și poate tocmai această cărare năpădită de vegetație, unde nu se vedea din casă și nu se întretăia cu nici una din aleile parcului...

Joe se îndreptă spre pavilion. Îngrăditura de sîrmă se întindea neîntreruptă pe întreaga distanță, la numai unul sau doi pași de buza prăpastiei. Doar într-un loc, poate în culme, se trăgea mai mult spre uscat, pesemne fiindcă acolo se aflau arbuști.

La un moment dat Alex se opri ți, ascuns după tulpina unui pom. Scrută marea, cîteva pînze în depărtare, o dîră de fum, aproape perpendiculară, a vreunui vapor navigînd spre Atlantic și da, aceeași siluetă cenușie, joasă, înaintînd fără țintă la o distanță de o milă sau două: șalupa poliției.

Joe își continuă drumul. Zîmbi, pentru a nu știu cîta oară în ziua aceea. Dacă ar ști generalul Somerville de Chanda, cu binoclul la fereastră, șalupa poliției în larg, Joe Alex patrulînd prin parc și Hicks, cocoțat pe piatra din imediata vecinătate a pavilionului! Hicks, în hainele lui de conțopist posac, era în realitate un olișist impecabil – inteligent, iscusit, capabil să imobilizeze orice delicvent printr-una din acele mișcări ale sale de luptă foarte variată, a căror perfectă cunoaștere făcuse să fie poreclit, de către oamenii lui Ben Parker „nenea Judo”.

În fața ochilor lui Joe se întindea acum un hățiș de tufe de mure, de zmeură, și de laur. Printr-un gol al hățișului observa pavilionul. Se afla acum la câțiva pași de cărare. De la distanța aceea, silueta generalului aproape că nu se distingea. Liniște. Mai încolo zidul care împrejmuia domeniul, dincolo de el, promontoriul stîncos, cu piatra uriașă alături de care nu se zărea nici o siluetă de om.

Joe se retrase, străbătu desișul și privi pe alee. Nimeni. Ieși pe cărare și se îndreptă spre casă. Pe terenul de tenis domnea liniștea. Încă cîteva zeci de pași. Văzu de departe casa. Chanda nu se clintise de la fereastră. Nici un semnal. Arșița creștea mereu. Alex scoase din buzunar o batistă și se șterse de transpirație pe frunte.

Toate acestea erau, într-un fel, amuzante, dar n-ar strica să se sfîrșească mai repede... Se uită la ceas. Zece și treizeci.

Ajunse în apropierea peluzei cu flori. Nu văzu nici pe Meryl, nici pe Jowett. Se uită în stînga. Din cuptorul atelierului, se înălța, peste creștetele copacilor, o trîmbă groasă de fum negru. Cowley se întorsese pesemne la treabă... Joe zîmbi în sinea lui. Mare caraghios și Jowett ăsta! Și tradiționala sa ură, a artistului față de bietul inginerăș, care, în ceea ce-l privea, n-avea altă dorință decît să evite ciocnirile cu rivalul său, era și ea la fel de caraghioasă. Nu era nimic condamnabil în asta, deși, în adîncul sufletului, Joe nu aproba un asemenea dispreț, înte meiat pe deosebiri intelectuale sau de origine. Oamenii de felul lui Jowett se conduceau însă după legi proprii.

Se opri și își aprinse o țigară. Culmea ar fi ca mister Plumkett să se răzgândească! Ei, nu-i nimic, cîteva ore de plimbare la aer curat nu sînt nici ele de lepădat. Odată întors la Londra, va trebui să se apuce de cartea aceea și apoi să plece undeva. Dar unde? N-avea importanță. Ar fi preferat un orășel oarecare pe malul mării, indiferent unde,

pe Mediterana. Din păcate, Caroline nu se hotăra nici odată să-și întrerupă munca la institut, atunci cînd...

Legănînd în mînă săculețul de pînză, cu cele zece mii de lire sterline, pufăind din țigară și visînd Mediterana, refăcu drumul spre conac, propunîndu-și să dea un ocol clădirii. Nu se vedea nimeni. Liniște. Zece și patruzeci. Încă cincizeci de minute. Terasa era și ea pustie, șezlongurile zăceau în plin soare, neispitind pe nimeni să se tolănească în ele. Căsuța aceea cu ziduri de sticlă era sera. Grădinarul n-avea prea multă bătaie de cap în grădina aceea sălbăticită. Mai încolo, pînă unde începea cîmpul, alți arbuști, alți copaci. Reflectă cîteva secunde. Dar se îndepărtase prea mult de pavilion. Se întoarce.

În clipa aceea, o zări pe Caroline ce se ivise pe o cărare îngustă, pierdută printre copaci. Era îmbrăcată într-o mini-jupă de culoare verde închis, care abia dacă-i ajungea la jumătatea coapselor zvelte și bronzate.

– Ce-ar fi spus directorul tău acum cinci ani, dacă te-ar fi văzut îmbrăcată așa? și Joe arătă din ochi spre fusta ei.

– Acum cinci ani? Nici astăzi n-aș îndrăzni să apar așa la institut! zise ea. N-ai idee la cîte trucuri a trebuit să recurgem noi, femeile, ca să-l mai împlînzim! În fiecare săptămînă, ne scurtăm fustele „de lucru” cu cîte un deget, sau chiar cu mai puțin,

– Ai făcut o plimbare? Joe se indreptă în direcția din care venise. Caroline i se alătură și porniră amîndoi să dea ocol casei.

Caroline se opri în loc și izbucni cu violență, deși în șoaptă

– Sunt o ființă oribilă, Joe! N-aș fi crezut niciodată că pot fi atît de josnică!

– Și cam la ce fel de grozăvie te-ai pretat?... întrebă el, uitîndu-se fără grabă în jur. Tocmai dăduseră colțul casei.

– De făcut, n-am făcut nimic..... M-am gîndit și am ieșit să mă plimb..

– Gălesc că e o activitate cît se poate de decentă și de naturală.

– Nu întotdeauna..

– Te pomenești că vrei să-mi spui că, azi-noapte, n-ai putut să adormi fiindcă te-ai gîndit la testamentul neprețuitului tău bunic? Și că adineaori, plimbîndu-te prin parc, te-ai gîndit ce grozav lucru este că va fi al tău cândva... îmi închipui că, în copilărie, te-ai simțit aici ca-n sânul lui Avraam și că bătrînul conac ți-e foarte drag. Cam asta ți-a umblat prin minte, nu-i așa?

– Da... recunosc Caroline cu jumătate de glas. Și nu s-ar fi convenit! Mă bucur prea din cale-afară, Joe... Această casă nu va fi a mea decît după ce va muri bunicul John! Și e ca și cum m-aș bucura de moartea lui!

– Întîi că n-a murit, iar în afară de asta, e un om extrem de bătrîn, care a depășit de mult media decentă a longevității. Problema ta este problema tuturor moștenitorilor Oamenii au obiceiul să treacă bunurile lor vremelnice pe numele celor care le sînt dragi, pentru ca aceștia la rîndul lor, să le poată folosi. Nu poți moșteni ceva înaintea morții autorului testamentului.

– Știu, și totuși. Mă plimbam prin parcul acesta și mă bucuram, înțelegi? E dezgustător! Eram fericită, mă uitam la copaci, am intrat în seră, m-am uitat la flori, am stat de vorbă cu Collins, grădinarul nostru, și... și am simțit că mă adresez lui pe alt ton decît mai înainte.

– Toate acestea sînt niște reacții omenești foarte firești, o liniști Joe. M-aș fi mirat să reacționezi altfel. Oamenii, chiar și femeile, au imaginație, iar imaginația se declanșează, vrei-nu vrei.

Porniră să înconjoare peluza cu flori, Alex aruncă o privire în direcția ferestruicilor podului. Neobosit, Chanda

se afla la postul lui. Nici un semnal,

– N-ai putea?... zise Joe și se opri.

– Ce anume?

– Oh, nimic. Mă gîndearn la o carte, dar, din păcate, nu i-aș putea preciza titlul, îmi închipui însă că există, s-au editat, nu-i așa, cataloage ilustrate ale operelor de artă distruse sau dispărute în timpul războiului?

– Bineînțeles, Dar ce ai de gand?

– Aș vrea să te rog să-mi dai o mînă de ajutor... după masă...

– În cazul acesta – Caroline îl privi în ochi și zîmbi palild – mă retrag la mine în cameră să citesc nițel. Azi-dimineață, am crezut că o partidă de tenis o să mă remonteze psihic, dar nu-i chiar atît de simplu.

– Cu bogăția te deprinzi mai ușor decât cu sărăcia... mormăi Joe sentențios. Te vei convinge la timpul respectiv. Pînă una-alta, bunicul tău e uimitor de robust și de sănătos, ținând seama de vîrsta sa venerabilă. Așa că n-ai de ce să te temi că...

Se întrerupse. Dorothy Snider se ivise dintre arbuști, tăind de-a dreptul peste pajiște. Venea dinspre terenul de tenis. Mergea grăbită, cu capul în pămînt, ținînd în mînă o poșetă verde de pînză, nu prea mare, dar îndesată, din același material și de aceeași culoare cu rochia cu care era îmbrăcată. Se opri brusc cît pe ce să dea peste ei,

– Eram atît de preocupată , că nici nu v-am observat. Am fost la terenul de tenis. Crezusem că mi-am lăsat pudriera acolo, pe o bancă, dar se vede că m-am înșelat... Ridică mîna liberă și își atinse fruntea cu vârful degetelor, Ce vreme groaznică, aproape că nu se mai poate respire! Aș fi avut nevoie de pudriera... Sînt foarte palidă?

– Da, oarecum... răspunse Caroline. N-a avut nici un sens să jucăm cu atîta înverșunare! Cred că ai face mai bine să te întinzi un pic. Peste o jumătate de oră, te vei

simți mai bine. De altfel, după ce va izbucni furtuna, o să respirăm cu toții mai în voie. Pot să-ți împrumut pudra mea, dacă vrei.

– Atunci, eu vă las, domnișoarelor...

Joe, se folosi de ocazie și plecă în direcția pavilionului. Zece și cincizeci. Ultima oră de veghe. Încă patruzeci de minute. Se întoarse. Chanda era la fereastră. Din nou, o fracțiune de secundă, soarele sclipi în lentilele binoclului.

Joe se angaja pe alea ce ducea spre pavilion. O primă rafală de aer fierbinte șuieră printre crengile copacilor, dar se potoli numaidecît. Vuietul mării crescuse parcă.

La un cot al aleii, Alex stătu, sprijinindu-se de balustradă, sa observe orizontul. Soarele dogorea la fel de puternic, dar acolo unde marea se îngemăna cu cerul, apăruse un nor învolburat și negru ca smoala, care creștea văzînd cu ochii.

Se apropie de ultimul copac și cercetă prudent împrejurimile. Soarele ajunsese aproape deasupra pavilionului și îl bătea drept în ochi. Dar, ducîndu-și mîna streășină la frunte, izbuti să distingă ușa deschisă a pavilionului și silueta unui om așezat la masa de lucru. Dincolo de zid, promontoriul stîncos era pustiu. Cu siguranță că Hicks...

Unde era Hicks?

Răspunsul veni mai repede decît se aștepta. Întorcîndu-se și făcînd abia cîțiva pași în direcția conacului, furișîndu-se printre arbuștii care mărgineau alea, dădu cu ochii de un bărbat într-o cămașă verde, pitit după un copac.

Se apropie și se opri alături de el. Hicks se înalță în vîrfurile picioarelor și-i șopti la ureche:

– A trebuit să părăsesc locul acela pentru cîteva

momente fiindcă pe pajiște apăruse un individ... Alarmă falsă, era unul din muncitorii care frecventează „Leul și Coroana”. Îl cunoșteam din vedere. Se ducea la logodnica lui, unde ia prânzul, și culegea flori de pe pajiște. Economii, oamenii de prin partea locului! Noroc că n-a zăbovit și a plecat.

Joe dădu din cap. Prin urmare, nu se întîmplase nimic. Dacă șantajistul ar fi răzbit pînă la general, să zicem, printr-o minune, mergînd tîrîș de la un copac la altul, și ar fi intrat în pavilion, Somerville n-ar fi stat atît de liniștit la birou.

O a doua rafală de vînt, mai puternică și mai rece decît cea dinainte, se năpusti dinspre mare și scutură copacii parcului. Norul cel negru se apropia din în ce ce – încă o jumătate de oră, poate chiar mai puțin, și...

Vîntul răbufni iar. Joe se întoarse spre Hicks și dădu să deschidă gura. Dar sergentul duse iute degetul la buze și-i arătă din ochi alea.

Meryl Perry venea dinspre conac, îndreptîndu-se spre pavilion. Avea în mînă un plic mare gri, de felul celor în care e ambalată hîrtia fotografică de format mare.

Ascunși îndărătul copacului și a tufișurilor, o așteptară să se apropie. Vîntul se stîrni din nou, violent. Deodată, Meryl se opri locului, chiar în mijlocul aleii, obligîndu-l pe Joe să-și țină răsufierea. Fata își scoase batista din buzunarul fustei și se șterse la ochi. Se vedea că plînsese. Se privi apoi într-o oglinjoară minusculă, pe care o scoase din același buzunar și își continuă drumul.

Alex se uită la ceas. Unsprezece.

– E în ordine... murmură. Generalul a convocat-o pentru ora asta, ca să-i dea fotografiile. După ce se în toarce, peste cîteva minute, fiindcă nu cred s-o rețină Somerville mai mult, instalează-te la capătul promontoriului. Se-nțelege de la sine că dacă cineva de-al

casei sau vreunul din oaspeți vrea să intre în pavilion, n-avem cum să-l oprim. Ne interesează numai străinii. Îi cunoști din vedere pe toți locatarii lui Mandalay House?

Sergentul aprobă din cap, fără o vorbă.

Foarte bine. Individul nostru trebuie să apară peste aproximativ o jumătate de oră.

– Zidul... murmură Hicks. Dacă alege drumul pe uscat... Dacă aş vrea să ajung la paivuion, în așa fel încît să nu mă vadă nimeni, aş escalada zidul de acolo, nu mai sînt decît cîțiva pași. Nu m-aş încumeta în nici un caz să străbat curtea... Noroc că pajiștea e netedă ca-n palmă. Am să mă uit tot timpul, să văd dacă nu se apropie o navă. Puteți să fiți liniștit. Dar dumneavoastră unde o să vă aflați?

– Aici și pe poteca ce duce spre peluza cu flori. Va trebui să dau tîrcoale și pe acolo din cînd în cînd, să văd dacă observatorul nostru nu ne semnalează cumva apropierea vreunei șalupe de debarcader.

Fără voia lui, ultimele cuvinte le rostise cu glasul ridicat. Marea mugea acum amenințător. Vîntul se întetise, și cînd creștea, cînd scădea în intensitate.

– Să mergem la posturi... zîmbi Joe către Hicks. Mai sînt încă douăzeci și cinci de minute, și...

Tăcu. O pată albă se strecura printre copaci, acolo unde parcul se sfîrșea în buza prăpastiei, o bluză...

Se ridică în vîrfuri, căznindu-se să distingă cine era. Auziră trosnetul unei rămurele călcate. Meryl Perry se ivi pentru o clipă dintre tufișuri pentru ca să dispară din nou. Nu se întorcea așadar pe drumul pe care venise. Alesese poteca sălbăticită de la marginea prăpastiei care ducea spre debarcader.

– Unde s-o fi ducînd? Hicks se uită întrebător la Alex. E de necrezut cît de năpădit de vegetație e parcul ăsta! N-o mai văd de fel.

– Pe acolo duce drumul cel mai scurt înspre atelierul pe care l-a construit generalul pentru a fi turnate copiile statuiilor acelora, sergent... Pun rămășag că domnișoara Perry va coti în direcția atelierului. Mă întorc îndată. Du-te la capătul promontoriului stîncos și nu lăsa să treacă nici o persoană străină...

Din două salturi, Joe străbătu aleea și se înfundă în desiş. În aceeași clipă, departe pe mare, răsună uscat și aspru, ca o detunătură de armă, bubuitul tunetului. Vîntul șterse în zbor coroanele copacilor, după care se lăsă o liniște totală. Nu se auzea decît glasul mării, mai puternic și mai adînc acum. Cele dintîi talazuri gonite de vijelie se izbiră de țărm și se sparseră de stîncile calcaroase, făcînd loc altora, tot mai înalte, pe care vîntul le mîna dinspre miazăzi.

O clipă mai tîrziu, Joe o zări pe Meryl pe cărarea care cotea spre atelier. Alerga, dar în fața ușii se opri brusc și coborî mîna care dăduse, instinctiv, să apuce clanța. Apoi se petrecu ceva neașteptat. Fata se întoarse și, tăind peste pajiște, se îndreptă spre conac.

Joe rămase nehotărît cîteva clipe. Deasupra mării se rostogoli un tunet amenințător și asurzitor. Alex înălță capul. Norul cel negru ajunsese deasupra vîrfurilor copacilor și stătea gata să acopere soarele. Încă un minut, poate două, și... Se întoarse grăbit, pornind spre peluză, Chanda, aplecat peste ferăstruică, își desfăcu brațele.

– Marea e pustie. Glasul i se auzea limpede de sus deși vuietul vîntului ar fi trebuit să-i acopere cuvintele. Furtuna! O singură șalupă se mai găsește în larg, dar iată că și ea dispare spre răsărit! Se vede clar cum se depărtează!

Joe se uită la ceas. Unsprezece și cincisprezece,.

– Oricum, dumneata rămîi mai departe acolo... Făcu un gest semnificativ cu mîna și dădu să plece spre

pavilion, cînd în pragul casei se ivi Caroline.

– Joe, vine furtuna, strigă ea, ca și cum ar fi putut cineva să nu observe norul cel negru, care, chiar în clipa aceea, acoperea soarele. Grădina se întunecă și vîntul se porni să șuiere mai aspru.

– Văd! Alex zîmbi. Mă duc după general! strigă el ducîndu-și mîinile pîlnie la gură, fiindcă un nou tunet se rostogoli în înalt, mai aproape și mai asurzitor decît cel dinainte.

– Așteaptă-mă! Să iau impermeabilele și umbrelele! Caroline dispăru.

Primele picături de ploaie căzură pe asfaltul peronului. Alex porni grăbit în direcția pavilionului. Ajunsese la cotitura aleii, cînd... începu să alerge. Prefăcîndu-se că aleargă tot mai repede depăși puțin locul unde se făcuse nevăzută silueta pe care o observase cu cîteva secunde înainte. Individul se ascundea pe după copaci. Șiroaie abundente și calde de ploaie cădeau pe cărare. Alex își curmă brusc fuga și făcu un salt într-o parte.

Omul ascuns după copac șovăi o clipă, dar rămase locului.

– De ce vă feriți de mine, domnule profesor? întrebă Joe direct.

– De dumneavoastră?! Profesorul Snider ridică sprîncenele și-l privi mirat, fără să se sinchisească de ploaia care începuse să pătrundă prin frunzișul de deasupra capetelor lor. Ce motiv aș avea să mă feresc de dumneavoastră? Mă feream de ploaie... Mă aflu prin preajmă și m-am gîndit că, probabil, generalul Somerville e singur... Furtuna s-a dezlănțuit atît de brusc.

Și cu capul demn, ridicat, porni pe cărare, fără să-l mai onoreze pe Joe cu vreun cuvînt sau cu vreo privire. Alex îl ajunse din urmă, la capătul aleii. Un trăsnet căzu

atît de aproape de ei, încît, fără voia lor, amîndoi tresăriră. Se întunecase de-a binelea. Ploaia se revărsa acum în șiroaie piezișe, vînturată de vijelia care se izbea, șuierînd și mugind, de copacii de pe țarm.

„Bietul Hicks... își zise Joe, Nu se poate nici arăta, nici adăposti pe nicăieri pe aici...”

Ajunseră aproape de balustradă. Priveliștea era uluitoare. Din adîncul hăului încețoșat, sfîșiat de lumina fulgerelor, goneau învălmășiți norii zdrențuiți, umflați de ploaie. Dedesubt, acolo unde se zbătea nevăzută marea, urca spre ei un vuiet adînc, necurmat, involburat, de parcă milioane de tunuri ar fi bubuit fără răgaz un glas apocaliptic, un muget asurzitor, ca sfîrșitul lumii, ca porțile potopului larg desfăcute... Oceanul, răscolit de vijelie, lua cu asalt coastele Angliei.

Snider, ud pînă la piele, mergea în față, aplecat din mijloc. La cîțiva pași de balustradă, se opri.

– Să ne prindem de mînă! strigă Alex, întinzîndu-i-o pe-a lui. Se uită în jur.

Un alt trăsnet. O lumină vie, spectrală, cotropi aleea, în fracțiunea de secundă respectivă, îi zări pe Caroline și pe Jowett, în haine de ploaie, alergînd aplecați în spre ei.

Ținîndu-se de mînă ca doi copii, Joe și Snider statură să-i aștepte.

– Sărmanu bunicul! strigă Caroline. Cu orice preț trebuie să ajung la el! Hai, Joe! Domnul Jowett a fost atît de bun și m-a ajutat să ajung pînă aici, dar acum se va întoarce cu domnul profesor! Rămînem noi acolo cu bunicul, pînă trece furtuna!

– Locul acela e periculos! strigă Jowett arătînd în spre balustradă, cu buzele aproape lipite de urechea lui Alex. Să înaintăm în lanț, prinzîndu-ne de mîini!

Joe aprobă din cap. Ei doi o încadrară pe Caroline, Snider apucă mîna lui Jowett și își continuară drumul.

Ploaia îi orbea, apa, șiroind de pe păr, le intra în ochi. Mai mult bijbiind, Alex se prinse de balustradă. Mugetul, care venea de jos, era atît de înfiorător, încît fu cît pe ce să dea înapoi, deși știa că valurile n-aveau cum sa ajungă pînă acolo. Părea că se sparg chiar sub picioarele lor. Cotiră la stînga, prinzîndu-se de balustradă și cu senzația că un pas greșit ar fi de-ajuns pentru a fi cu toții măturați în abisul negru.

Continuînd naintarea lor, printre șuvoaiele ploii care le bătea în față, se întrezări pavilionul. Încă un trăsnet. Caroline își ascunse fața în umărul lui Alex. Încă cinci pași, încă patru...

Ușa pavilionului era deschisă.

“A înnebunit moșneagul... își zise Joe. Plouă cu găleata! O să-i inunde dușumeaua.”

Încă un pas. Intrarea în pavilion era ferită de vînt. Ușa se deschidea înăuntru.

Se năpustiră toți patru și se opriră în prag. Profesorul Reginald Snider nu scoase o vorbă. Rămase ca împietrit, fără să simtă apa care-i curgea pe față de pe părul ud și răvășit. Joe Alex se frecă la ochi. Toată ființa sa striga cu desperare nu, nu e posibil! Am fost înșelat! înșelat... Cum de s-a putut întîmpla ?!

Dar se întîmplase, lucrul acesta îl înțelesese din prima secundă.

James Jowett făcu un pas înainte și înlemni și el.

– Cum se poate?... rosti el atît de încet, că dacă Joe nu s-ar fi aflat chiar lîngă el vorbele i s-ar fi pierdut în urletul vijeliei, care scutura acoperișul și vuia în jurul pavilionului. Cum se poate?... El...

Jowett amuți.

Caroline Beacon rosti și ea, și glasul i se frînse

– Bunicule... bunicule... Ce înseamnă glumele astea proaste?... Iar!... Dădu să înainteze, dar Joe o opri.

– Nu e nici o glumă... zise el încet. De data asta, generalul Somerville e mort cu adevărat.

Trăsni din nou, undeva foarte aproape. Lumină. Penumbra. Lumină. John Somerville era așezat la birou. Dacă pe piept, în locul în care bate inima, nu i s-ar fi lătit o pată mare roșie, s-ar fi putut crede că doarme. Capul îi era căzut pe spate, ochii închiși, iar pe chip i se așternuse o expresie de pace absolută. Una din mâini se odihnea fără vlagă pe masă, acoperind fotografiile împrăștiate ale lui Yeti și Ladni, cealaltă atârna de-a lungul fotoliului, -aproape atingînd podeaua, unde, chiar lângă degetele rigide și descărnate ale cadavrului, zăcea un revolver uriaș, un Colt de calibrul 45.

Joe făcu un pas, atinse cu dosul palmei fruntea generalului și se retrase, lăsînd mîna în jos. Fruntea era rece.

Nimeni nu se clintise. Chiar în acea clipă, printre mugetele talazurilor și urletul, vijeliei, se auzi un strigăt slab, îndepărtat

– Tăticuuuleee !

Jowett se răsuci brusc și se repezi afară. Agățîndu-se de balustradă și aplecîndu-se mult peste ea, izbuti s-o apuce pe Dorothy Snider, care, în fugă, alunecase. O trase spre el, dar picioarele fetei, care, atîrnate în gol deasupra prăpastiei, se mișcau deja într-un film rulat cu încetinitorul, refuzau s-o asculte,

Joe alergă să-i vină în ajutor, dar Jowett, cu un efort supraomenesc, o trase pe Dorothy pe platforma stîlcoasă, o luă în brațe și intră în pavilion.

Abia acolo, răsufîind din greu, îi dădu drumul. Dorothy, care era ca hipnotizată și în chip vădit nu-și dădea seama că scăpase cu o clipă înainte de la moarte, se holba la corpul din fotoliu. Deodată, întinse mîna înspre Somerville și izbucni într-un rîs oribil, dementîal.

– El..., el. Glasul i se stinse pînă aproape de șoaptă. E mort ..., e mort..

Închise ochii și se prăvăli pe podea leșinată.

CAPITOLUL 11

Stăpînul meu va fi răzbunat

Ploaia continua să cadă, dar vijelia se mai potolise. Cerul se mai luminase. Telefonul se afla în hol. Fără un cuvînt și fără să se uite îndărăt, Joe intră primul în casă și se duse direct la aparat.

În timp ce ridica receptorul, auzi în spatele său niște pași ușori. Din fericire, Caroline nu mai plîngea...

Dar nu întoarse capul. Nu se simțea în stare s-o privească în ochi.

– Aici Teinghmouth 48—88! rosti el în receptor, străduindu-se să vorbească pe cît posibil calm și răspicat. Cu cel mai apropiat post de poliție, vă rog!

Glasul feminin, indiferent, care răspunse la celălalt capăt al firului, părea să vină dintr-o altă lume, străină de orice agitație, cu griji banale, cu bucurii meschine.

Un ultim tunet îndepărtat. Stropii de ploaie izbeau tot mai rar în geamurile mari ale ușii duble. Așteptă.

Înălță capul, nu fără un efort îi privi pe cei de lîngă el. Reginald Snider, în picioare, o ținea pe după umeri pe Dorothy, a cărei față era și acum de o paloare cadaverică; cu toate că își revenise, în ochii ei mai stăruia o expresie de groază. Jowett se uita la Alex în tăcere, liniștit, gînditor, de parcă n-ar fi realizat încă întreaga grozăvie a celor petrecute.

Caroline stătea cu ochii închiși. Se rezemase cu umerii de perete și buzele îi tremurau. Joe își dădu seama că încearcă din răspuțeri să-și stăpînească plînsul. Ce va fi gîndind în momentele acelea?...

Apăsă mașinal pe furcă. De ce o fi întîrziind telefonnista să-i facă legătura cu poliția?... Ce era oare în

mintea Carolinei?

Întoarse capul. Venise aici cu ea anume ca să apere fragila viață a moșneagului acela, pe care îl iubea și care și el, o iubea, în felul lui, nițel cam ciudat...

În aceeași clipă, își aminti că de aici înainte Caroline era stăpîna casei. Și el, oare nu mai departe decît acum vreun ceas îi spusese că generalul va trăi mult și bine! Să mai fi fost în viață bătrînul acum un ceas?...

– Postul de poliție din Hilborough! răsună în receptor un glas indiferent de bărbat. Vă ascult!

– La aparat Joe Alex... Joe inspiră adînc. Telefoniez din Mandalay House... Ezită o fracțiune de secundă. Generalul John Somerville a decedat adineaori, în... în împrejurări suspecte. V-aș ruga să veniți fără întîrziere la fața locului. Și încă ceva v-aș ruga să-mi faceți legătura cu comisarul Parker de la Scotland Yard.

– Nu e nevoie, răspunse glasul necunoscut. Domnul comisar Parker se găsește aici, lîngă mine.

– Cum?! făcu Alex. E la dumneavoastră?

– Da. Glasul rămăsese la fel de nepăsător. Îi pasez receptorul.

– Alo! rosti Ben. Ce s-a întîmplat?

– Generalul Somerville e mort... repetă Alex, simțind că nu va lipsi mult și nu va mai fi capabil să scoată o vorbă. N-ai putea să vii imediat? E nevoie să vină și medicul, fotografii etcaetera... Se străduia să vorbească cît mai calm.

– E mort?! în vocea lui Parker răzbătea o uimire mărginită. Dar, după cîte știu, erai acolo... Alex nu răspunse pe dată.

– Da, am fost aici, spuse el și își mușcă buzele. În momentul de față, Hicks stă de pază lîngă cadavru.

– Ai aflat cum s-a întîmplat? mai întrebă Parker.

– N-am aflat... Joe oftă. Vii imediat, nu?

– Se-nțelege... O scurtă pauză. Iartă-mă, Joe... zise Ben Parker. Întreb și eu ca un idiot! Vin imediat.

Alex lăsă încet receptorul pe furcă.

– V-aș ruga să fiți amabili și să vă duceți în camerele dumneavoastră... rosti el cu un glas obosit, și să nu le părăsiți decît în caz de absolută necesitate. Urmează să vină poliția.

– Poliția?... repetă încet Snider.

– Da, poliția... Joe scoase din buzunar pachetul de țigări îmbibat de apă, căută îndelung una cît de cît uscată și o aprinse. Uitîndu-se lung la chibrit, se întreba: „Cum se face că nu-mi tremură mîinile?... Cum e posibil?”

Fără o vorbă, Snider, Dorothy și Jowett se îndreptară spre scară. Caroline rămase mai departe lipită de perete. Deschise ochii și-i privi pe cei trei care se îndepărtau, dar parca fără să-i vadă.

„Nu sînt de față nici Meryl Perry, nici Cowley... gîndi Joe. Lucru cît se poate de normal. Mai curios e că ne-am nimerit cinci inși, pe ploaie și furtună, în preajma cadavrului, cînd a fost descoperit. De unde or fi răsărit?”

– Caroline... rosti el șoptit. Știu ce gîndești... Fata deschise ochii.

– Mă gîndeam... mă gîndeam că, orice ai fi făcut, n-ai fi putut preîntîmpina nimic din cele întîmplate, nu-i așa? ... spuse ea cu o voce surdă. Și nici o lacrimă încă! Lacrimile aveau să vină mai tîrziu, sau poate peste cîteva clipe. Sau poate abia către seară?...

– Da, n-am putut face nimic. Caroline rămase tăcută o clipă.

– El... a murit întocmai așa cum a prezis individul acela, în scrisoarea adresată lui Ben Parker... murmură ea. Am știut cu toții că așa se va-ntîmpla...

– Da... Joe se uită pe fereastră. Dar ce n-ai știut tu este că bunicul tău, cu mîna lui, a scris sciisorile acelea

trimise Scotland Yardului.

– Joe! Ce spui! Caroline se uita la el îngrozită. Cum, el, cu mîna lui?!

– Toate cele trei scrisori, el le-a scris... Alex trase adînc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să sară, în clipa următoare, de pe mal, într-o apă adîncă. Să nu crezi că vreau să mă justific. Dar astăzi, în timp ce băteam parcul în lung și-n lat, nu căutam să-l păzesc pe bunicul tău, ci pe omul pe care intenționa el să-l împuște. Curînd după ce-am sosit la Mandalay House, mi-am dat seama că el a scris scrisorile acelea. De altfel, Chanda a fost la mine aseară și mi-a explicat exact despre ce era vorba. Generalul Somerville voia să ucidă pe un... un șantajist. Singura problemă care mi se înfățișa era să-i împiedic să se întîlnească... Hicks și cu mine supravegheam grădina. Chanda se afla la una din ferestruicile podului, scrutînd marea, unde, de altfel, patrula șalupa poliției...

– Și cu toate astea, omul acela a izbutit să..., murmură Caroline.

– Nu știi! Nu cred... Joe, obosit, clătină din cap. Nu s-a mai întîmplat niciodată ca un șantajist să-și ucidă victima... E lipsit de sens. În afară de asta, e exclus ca vreun străin să fi pătruns pe domeniu.

– Joe... Dar testamentul? De ce tocmai ieri l-a schimbat, și nu altă dată? Dacă a fost șantajat... crezi că e posibil să se fi sinucis?...

– Posibil ar fi. Alex dădu din cap. Dar, pentru a ne convinge, trebuie să așteptăm opinia medicilor legiști...

Se întrerupse. Chanda cobora scara încet. Se opri. Privirea sa o aținea pe Caroline,

– Oh, Chanda!... Caroline alergă spre el și își ascunse capul la pieptul lui. Abia acum i se frînse glasul. Bunicul numai e... nu mai e...

Bătrînul birman îi cuprinse cu blîndețe umerii și, fără

un cuvînt, îndreptă privirea spre Alex.

– Da, zise Joe, l-am găsit pe generalul Somerville în pavilion...

– Și noi, care trebuia să-l păzim... Chanda mîngîia mașinal capul fetei, care hohotea încet. Dar numai zeii cunosc clipa și locul.

Alex întoarse fără voia lui privirea spre silueta mare de bronz a lui Budha în contemplație, care împodobește holul. Budha zîmbea, cu zîmbetul său senin și fără moarte.

– Iar eu, din păcate, nu sînt decît un biet om... murmură.

– A fost ucis, domnule?

– Nu știu. Vom afla asta în curînd.

– Cine a fost ucis? Meryl Perry intră fără zgomot, venind dinspre muzeu, și se opri, cu ochii la Caroline, care contenise din plîns, dar nu ridicase capul de pe pieptul lui Chanda.

– L-am găsit pe generalul John Somerville în pavilion... mort, repetă Joe pentru a treia oară în decursul cîteva minute.

– A murit... murmură Meryl, Caroline dragă, dacă ai ști ce rău îmi pare...

Caroline își îndreptă trupul și o privi absentă. Fără să spună o vorbă, desfăcu a neputință brațele, lăsîndu-le apoi să cadă, lipsite de vlagă, în jos.

Joe se uită lung la Meryl Perry. Treptat, sentimentul înfrîngerii, al umilinței era înlocuit în sufletul său, de un altul. Deschise gura. Dădu să spună: „Dumneavoastră ați fost ultima persoană care l-a văzut în viață, nu-i așa? N-ați observat nimic deosebit în comportarea lui sau în pavilion?”... Renunță însă și întrebă cu totul altceva:

– Nu cumva l-ați văzut pe inginerul Cowley? Meryl ridică repede capul.

– Nu. Nu l-am mai văzut de la micul dejun.

– Voiam doar să-l informez și pe dînsul despre nenorocirea întâmplată. Acum v-aș ruga să mergeți în camera dumneavoastră, de acord? Urmează să sosească poliția.

– Bineînțeles. Meryl se îndreptă spre scară, dar, ajungînd în dreptul Carolinei, se opri: N-ai nevoie de mine, draga mea? Ce-ar fi să vii și tu sus cu mine? Domnul Alex îmi închipui că va fi... ezită, căutînd cuvîntul corespunzător, foarte ocupat, nu-i așa? Se întoarse spre Joe, așteptînd aprobarea acestuia. Alex dădu din cap.

– Ești udă toată, Caroline, ai face bine să te schimbi... Joe se grăbi să întoarcă privirea. Ce lucruri oribile se petrecuseră: bunicul John mort aproape sub ochii lui, iar el ce făcuse?... Nici măcar nu auzise împușcătura! Să fi căzut, chiar atunci, unul din trăsnetele acelea blestemate?

Caroline dădu din cap și se lăsă, fără să se împotri vească, cuprinsă de după mijloc de Meryl. Cele două fete plecară împreună. Chanda însă nu se urni din hol. Unul în fața celuiilalt, el și Joe, rămaseră tăcuți un răstimp destul de lung.

– Sînt convins că, de ieri încoace, ai încetat să te mai temi pentru viața bătrînului... rosti Joe cu glasul coborît. Sosise, nu-i așa, „faimosul” Joe Alex care, bineînțeles, trebuia să prevadă... și să zădărnicească orice tentativă de asasinat... Așa s-ar fi părut, după imaginea pe care mi-au ticluit-o ziarele: „faimosul Joe Alex, care în viața lui n-a comis nici o greșeală!”

Tăcu și scutură din cap, ca un om care a primit o lovitură neașteptată și încearcă să-și vină în fire.

– În ziua în care a împlinit nouăzeci de ani, rosti abia auzit Chanda, m-a luat de mîină dimineăta, de cum s-a sculat, și mi-a strigat vessel:

„Știi ce-o să se întîmple cu mine după moarte?”

„Nu știu, stăpâne... i-am răspuns. Unii din noi

credem în viața de dincolo, alții nu credem – adevărul nu-l cu noaște însă nimeni...”

„Eu, însă, știu! Zbîrcitul meu suflet o va porni în croazieră peste mări!

„Încotro, stăpîne?”

„Într-acolo unde și tu te vei duce, dar în viață fiind, de îndată ce voi închide ochii «Să mă-mbarc, să trec odată de Suez, să mă aflu-n țara, unde nu se știe decalogul și-unde e stăpînă primăvara; clopotul pagodei cheamă, și-l aud, și-aș vrea să fiu la Moulmein, pierdut spre largul mișcător și argintiu.»”

– Cunoașteți această poezie a lui Kipling, nu-i așa? Ei bine, de la ea i s-a tras generalului moartea, zic eu, din cauza ei a cumpărat statuia aceea a templului din Moulmein. Poate va fi crezut că sufletul îi va fi mai bine primit în Birmania după o asemenea faptă? Cine știe, poate nu va fi crezut nimic, singura lui dorință fiind ca, în clipa morții, să-și amintească de colțul acela de lume, unde și-a trăit tinerețea, liber și fericit. Nu știu care e adevărul. În ce mă privește, sînt încredințat că, în clipa asta, sufletul lui străbate în zbor deșertul Suezului, îndreptîndu-se către Răsărit. Dumneavoastră, desigur, aveți alte concepții despre moarte: sînteți un alb și, ca atare, format la școala rațiunii, a logicii. Tocmai de aceea v-ați și abătut de la logică. Ziceți că ați greșit, dar în ce fel? Ați pierdut din vedere unele lucruri?... Oare puteați să cunoașteți viitorul în măsura în care îl cunosc zeii? Nu! Dumneavoastră știți doar atît, că generalul se pregătește să-l ucidă pe șantajist, la ora unsprezece și jumătate. Nici eu nu știam mai mult... în ce fel a fost ucis?

– După cîte mi-am dat seama, de glontul unui Colt de calibrul 45. Era arma lui?

– Da... Chanda aprobă din cap. Dar cum de s-a putut întîmpla? Am stat la fereastră tot timpul și ar fi trebuit să

aud împușcătura. Detunătura Coltului e foarte puternică.

– Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu. Joe își desfăcu brațele, deznădăjduit. Nici eu n-am auzit împușcătura, nici Hicks... omul meu, care s-a aflat și el prin preajmă... Poate că moartea a survenit după ce s-a dezlănțuit furtuna. Totuși...

– Tunetele și trăsnetele ar fi putut să acopere zgomo-
tul împușcăturii... murmură Chanda. A fost o furtună
foarte violentă...

– Da. Dar, în timpul furtunii, Hicks stătea de pază și
n-a scăpat o clipă din ochi intrarea în pavilion. Nimeni n-ar
fi putut răzbate pînă acolo și cu atît mai puțin să plece,
fără să fie văzut... Joe înălță capul. După părerea
dumitale, ar fi putut generalul Somerville să se sinucidă?

– Dacă ar fi putut... Chanda își potrive fără grabă
faldurile veșmîntului său negru-auriu. Oricine își poate lua
viața atunci cînd nu întrevește altă ieșire dintr-o situație
dramatică. Numai că generalul Somerville nu era omul
care să nu lupte pînă la capăt, îi era dragă viața. Și apoi,
de ce să caute moartea un om de nouăzeci de ani, care
oricum știe că nu mai are mult de trăit?

– Ultimul argument poate întări la fel de bine și
cealaltă supoziție... murmură Joe. S-o fi temut că
Plumkett, dacă scapă nevătămat, îl va compromite
definitiv. Zvonurile despre o astfel de tranzacție nelegală,
ca și procesul ce i-ar fi fost intentat, nu i-ar fi întinat
numele doar, ci i-ar fi compromis și munca științifică de o
viață în treagă...

– Dar de ce să fi recurs la acest act disperat înainte de
a-i fi fost intentat procesul, înainte de a fi compromis?
Plumkett voia bani, nu? Iar generalul avea de gînd să-l
reducă la tăcere pentru vecie... Dar nici Plumkett nu și-a
făcut apariția la ora convenită, și nici generalul n-a apucat
să-l omoare... Chanda rămase gînditor cîteva clipe. Apoi se

apropie și mai mult de Alex.

– Da? Joe îndreptă spre el o privire descumpănită. Rememora momentul cînd intrase în pavilion. Fruntea lui Somerville era rece, rece de tot. Iar furtuna de cîte minute se dezlănțuise – de cinci, de zece?

– Mister Alex, înțeleg ce e în sufletul dumnea voastră. Vă gîndiți la Caroline și la faptul că i-ați înșelat încrederea tocmai într-o împrejurare cînd avea cea mai mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, nu-i așa?

– Da... Joe aprobă din cap. Cred că, în locul ei, aș fi gîndit că Joe Alex s-a dovedit incapabil să-mi salveze bunicul de la o moarte violentă, în ciuda faptului că s-a aflat tot timpul în preajma lui.

– De aceea ați și prefera să se fi sinucis... Știind că bunicul ei și-a luat singur viața, Caroline ar înțelege lesne că nimeni n-ar fi putut să-l împiedice..o

– Da.

– Și, totuși, nici dumneavoastră nu credeți în această sinucidere. De ce?

– Pentru că nici eu, nici dumneata, nici Hicks n-am auzit împușcătura. Măcar unul dintre noi ar fi trebuit s-o audă. Și nici în timpul furtunii nu se poate să fi avut loc sinuciderea, deoarece, atunci cînd am intrat noi în pavilion, era complet rece. Nu sînt medic, dar am avut sub ochi destui oameni împușcați ca să știu atîta lucru... Clătină cu hotărîre din cap. Nu pot să înțeleg... adăugă el aproape în șoaptă.

– Am să aștept... Chanda își înclină fruntea.

– Să aștepți, ce? făcu Joe, care nu înțelese.

– Încă demult hotărîserăm amîndoi că dacă stăpînul meu va muri înaintea mea, eu voi pleca la Moulmein, ca să-mi închei viața așa cum orice om dorește să și-o încheie: pe pămîntul străbunilor săi, pentru ca pulberea osemintelor sale să se amestece cu pulberea osemintelor

lor. Am să aștept însă pînă ce veți afla...

– Ce anume să aflu?

– Adevărul asupra celor petrecute astăzi în pavilion. Fiindcă eu știu prea bine că el nu și-a luat singur viața, deși n-aș putea aduce nici o dovadă poliției dumneavoastră, care, precum se știe, nu ia în considerare decît dovezile ce țin de lumea faptelor și a obiectelor materiale și nu pe cele din planul ideilor, de fapt singura lume adevărată și din care izvorăsc, ca palid reflex, așa-numitele fapte și obiecte materiale... în țara mea, mister Alex, bărbații nu-și smulg părul din cap și nu se văicăresc în fața suferinței. În ce mă privește, l-am iubit pe stăpânul meu ca pe un părinte și ca pe un frate. Viața întreagă mi-am trăit-o alături de el. Și știu un singur lucru că dacă s-a găsit cineva să-l ucidă pe omul acesta bătrîn și lipsit de apărare, fapta aceasta mîrșavă se cuvine să fie răzbunată.

– Dacă a fost ucis... Joe înălță capul și-l privi drept în față pe bătrînul birman; ochii săi cenușii și calmi, o clipă, străluciră intens. Omul care a făcut-o va plăti cu viața!

– Pedeapsa cu moartea a fost abolită în această țară, murmură Chanda.

– Așa e... Alex dădu din cap. Uitasem.

Dar glasul lui sunase pesemne ca o făgăduială, deoarece bătrînul birman își înclină fruntea și făcu o plecăciune adîncă în fața lui Alex.

– Sînt pe deplin încredințat că stăpânul meu va fi răzbunat.

În aceeași clipă, se auzi un uruit de motoare, și două automobile negre se opriră la intrarea în Mandalay House.

CAPITOLUL 12

Zece mii de lire sterline

Furtuna se potolise. Rezemat de balustradă, Joe se uita în adînc, la valurile care continuau să se z buciume, izbindu-se de țărm. Panașele lor de spumă albă se înălțau din abisul tunător, se sfărîmău de stînci și cădeau risipite într-o puzderie de stropi mărunți, dar înainte ca să se volatilizeze, un alt perete lichid atingea țărmul, se năpustea asupra stîncilor întunecate și lucioase, și marea își reîncepea cazna zadarnică. Dezlănțuire cumplită și fără noimă a unor energii ferecate într-un cerc în veșnică rotire... Prima rază de soare se strecură printre marginile zdrențuite ale norilor, luminînd acolo, în adîncime, frămîntarea de iad a talazurilor. Întreaga priveliște, cu stînci, cu valuri înspumate și înalte, se luminează dintr-o dată și din neagră se făcu verde.

Ocolind privirea lui Parker, pe care îl avea alături, Joe înălță capul și se uită în stînga, unde, la capătul cărării tăiate în stîncă ce începuse să se zvînte, se afla pavilionul. Aburi ușori se ridicau de pe acoperișul clădirii și un fel de pîclă străvezie se țesuse deasupra lui, împrăștiată alene de vîntul acum fără putere. Arșița revenise. Aburii se întorceau în cerul de unde, nu cu mult înainte, căzuseră în chip de stropi mari și grei ai unei ploi de vară torențiale... Joe se gîndi la sufletul lui Somerville. Chanda, mai mult ca sigur, și-l imagina în chip de norișor alb călătorind către, îndepărtatul țărm, unde, printre palmierii aplecați deasupra apelor calme, se afla străvechea pagodă din Moulmein... unde „răsăritul izbucnește ca o furtună dinspre China și sfîșie cerul...”

Prin ușa deschisă a pavilionului, se întrezăreau

siluetele cîtorva bărbați ce se mișcau tăcuți și fără grabă prin în căpere.

– Se face frumos... murmură Beniamin Parker. Joe aprobă mutește din cap, fără să-l privească, și se trase îndărăt cu un pas, pentru a face loc unor inși în halate albe care se iviseră pe cărare și care duceau o brancardă rabatabilă, goală. Cei doi oameni purtau pantofi cu tălpi de cauciuc, și pașii nu li se auziră de fel călcînd pe cărarea tăiată în stîncă. Joe se uită după ei pînă ce intrară în pavilion.

– Nici nu m-ai întrebat ce caut pe aici, spuse Parker

– Nu. Nu te-am întrebat. Abia acum ridică Joe privirea spre el și schiță un zîmbet, care însă se stinse înainte de a se înfiripa. Am să te întreb și lucrul ăsta, dar mai tîrziu, bine? Bănuiesc că n-ai venit chiar de florile mărului...

– Evident că nu!

Parker se întoarse cu spatele la prăpastia în adîncul căreia mugea marea și care se căsca la o palmă de balustradă.

– Am venit fiindcă...

Se întrerupse. Cei doi oameni în alb se întorceau. Se angajară pe cărarea stîncoasă purtînd cu grijă brancarda. Alex și Parker se lipiră de balustrada de fier, pentru a le permite să treacă. Brancarda se legăna ușor. Se vedea numaidecît că povara pe care o cărau cei doi sanitari nu era grea de fel. Corpul, acoperit cu un cearșaf alb, părea mai degrabă trupul mărunțel și firav al unui copil. În urma cadavrului, pășea un bărbat ce ducea pe umăr un stativ, iar în spatele său, altul, ajutorul său pesemne, care căra două lădițe. Îi urma specialistul dactiloscop, un bărbat cîrunt, însoțit și el de ajutorul său, apoi doi detectivi, ținînd fiecare în mînă cîte două plicuri cafenii mari cu mențiunea: EVIDENȚA CAZULUI Nr... Convoiul îl încheia

un domn cărunț, în impermeabil și pe cap cu un melon negru, purtînd într-o mîină o umbrelă înfășurată strîns, iar în cealaltă o trusă neagră, semnul distinctiv al profesiei sale.

– Cînd ne veți putea comunica, domnule doctor, concluziile dumneavoastră? întrebă Parker.

Domnul cu melon se opri locului, într-o postură plină de demnitate, și-l măsură pe comisar cu o privire la fel de demnă.

– Dacă vă referiți la rezultatele autopsiei, puteți fi convins că voi purcede fără întîrziere la efectuarea ei. Dar cît anume va dura cercetarea cadavrului, n-aș putea preciza. Depinde de o serie întreagă de circumstanțe legate strict de domeniul medicinei... Tuși cu demnitate. Da, de o serie întreagă de circumstanțe. Unde să vă trimit raportul?

– V-aș rămîne îndatorat, domnule doctor, dacă mi-ați transmite prin telefon, aici la Mandalay House, primele rezultate ale autopsiei. Numele meu este Parker. Sînt adjunctul șefului serviciului de criminalistică din Scotland Yard... Scoase din buzunar o carte de vizită și i-o înmîină doctorului. Trebuie să încep ancheta și, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, factorul timp contează enorm. Iată de ce voi aștepta cu nerăbdare verdictul dumneavoastră...

– Anchetă, domnule comisar? Doctorul vîrî mașinal cartea de vizită în buzunarul impermeabilului. Nu mă hazardez să dau vreun pronostic, totuși am impresia că sinuciderea este un fapt aproape stabilit, nu găsiți?... Ezită. Desigur, nu e o aserțiune, nu, cîtuși de puțin... Totuși, judecînd după cele observate la prima vedere, adică după poziția corpului, ne găsim mai mult ca probabil în fața unei sinucideri. Chiar cu ochiul liber, se poate constata că glonte a fost tras de foarte aproape... E adevărat că n-a străbătut corpul, așa încît e greu de stabilit din ce unghi a fost tras. Lucrurile acestea le va

elucida autopsia...

Își săltă melonul și dispăru pe alea care ducea spre conac. În chip vădit, cuvintele „Scotland Yard” îi făcuseră impresie.

– Expertii ăștia de provincie!... mormăi Parker. Măcar de-ar avea și pricepere pe măsura înfățișării și comportării sale! Dar ia mai dă-l dracului! Hai, să mergem!

Porniră în direcția pavilionului. Agentul care stătea așezat pe prag se ridică și își scoase țigara din gură.

– Rămîi aici, Brover, spuse adjunctul șefului serviciului de criminalistică, pînă ce te va înlocui cineva. Am să dau dispoziție să ți se aducă ceva de mînoare... Se întoarse spre Alex. Presupun că nu vom întîmpina greutăți din punctul acesta de vedere?

– Firește că nu... Joe aruncă o privire în pavilion. Brover ieși afară și se opri lîngă balustradă, uitîndu-se în largul mării.

144

– Cum a fost posibil să se întîmple ce s-a întîmplat?... murmură Joe. Și totuși, s-a întîmplat...

– Ce să se întîmple?

Alex se întoarse și îl privi lung.

– Oh, am ajuns să nici nu mai știu ce vorbesc! Dar gîndește-te, e vorba de un Colt de calibrul 45, care bubuie ca un tun. Bineînțeles, ar fi putut avea amortizor. Dar n-o să-mi spui că generalul Somerville, după ce-a răposat, s-a ridicat binișor și a aruncat amortizorul în mare?... Presupun că oamenii tăi au cules amprente digitale de peste tot pe aici?

Parker aprobă din cap. Alex se apropie de birou. Privi o clipă dușumeaua, pe care era desenată cu creta poziția picioarelor mortului. Alături, conturul revolverului...

– Pe undeva pe aici s-au aflat zece mii de lire în bancnote... zise el abia auzit. Nu le-ați găsit, nu-i așa?

Unde or fi?

– Zece mii de lire?! Parker ridică din sprîncene. Nu mi-ai vorbit pînă acum de banii ăștia...

– Nu. Pentru întâia oară în viața mea, mi-am pierdut și eu capul, Ben... și în așa hal, că abia acum încep să mă dezmeticesc... Se strădui să zîmbească, dar se dădu bătut. N-am fost în stare să preîntîmpin nenorocirea. Și n-aveam altceva de făcut decît să-l împiedic pe Somerville să se întîlnească cu acel Plumkett... Precum vezi, individul a izbutit să se strecoare, într-un fel sau altul, pînă aici... Parcul e năpădit de ierburi înalte, iar eu și Hicks nu sîntem decît niște bieți oameni. Dacă Plumkett s-a furișat în pavilion, l-a ucis pe general și a pus mîna pe cele zece mii de lire. Strînse pleoapele. Cum am să mă mai pot uita în ochii fetei aceleia? Își pusese toată nădejdea în mine...

– Nici Plumkett, nici vreun alt străin n-a pătruns în Mandalay House sau în parc...

Tonul comisarului fusese atît de peremptoriu, încît Alex, ridicînd iute ochii, îl privi stupefiat.

– De unde știi?

– Pentru că aseară, după ce am primit telefonul lui Hicks, am luat măsuri speciale de securitate. Am pus să fie supravegheate toate debarcaderele din regiune care închiriază bărci și șalupe, iar oamenii mei aveau ordin să mă anunțe imediat dacă cineva vrea să ajungă pe mare la Mandalay House. În plus, încă de aseară, domeniul a fost înconjurat, de la distanță, de un lanț de agenți. În afară de lăptar, de băiatul de la brutărie și de furgonetul măcelarului n-a putut pătrunde nimeni pe domeniu. Furgonetul a fost ținut tot timpul sub observație și, sub un pretext oarecare, controlat la reparația lui pe șosea. Eu însumi am sosit în oraș la șase dimineața și am preluat conducerea operațiunii.

– Hicks mi-a spus că a vorbit cu tine la telefon...

mormăi Alex. Erai la Londra. De ce ai făcut toate astea, Ben?

– Eram aici, nu la Londra, iar sergentul Hicks a primit de la mine un ordin, pe care văd că l-a respectat cu strictețe; n-are rost să te superi pe el, și nici pe mine, fiindcă mi-am permis această nevinovată minciună... De ce am făcut toate astea?... Parker chibzui o clipă. Nu voiam să te încurc. N-aveam nici un motiv să cred că înconjurînd Mandalay House de departe cu un cordon de oameni și venind eu însumi înapoi ți-aș încurca socotelile Dacă s-ar fi ivit vreo complicație neprevăzută, aș fi putut să-ți vii în ajutor. După cum se vede, am avut dreptate, în parte. Acum, povestește-mi ceea ce știi...

Joe îi povestește, pe scurt, cele întîmplate. Cînd termină, Parker fluieră ușor printre dinți.

– Va să zică, scrisorile acelea el le-a scris. Acum îmi explic eu unele lucruri... Într-adevăr, nimic nu te îndreptățește să presupui că pe Somerville îl amenință vreo primejdie, în afară de întîlnirea cu Plumkett. Iar Plumkett n-a închiriat nici o ambarcațiune și nici pe uscat nu s-a strecurat pe domeniu. Cu toate astea, generalul a fost ucis... doar dacă nu e vorba totuși de o sinucidere! S-a găsit un individ să-l șantajeze. Fapte adînci, de o viață întreagă se puteau dezvălui, era foarte bătrîn, și știa că oricum nu i-a mai rămas mult de trăit. Nu e exclus să fi ales moartea prin sinucidere pentru a ieși din încurcătură.

– Și să fi renunțat la planul suprimării lui Plumkett, elaborat cu „maximă precizie”, să nu fi așteptat întîi confruntarea cu șantagistul? Joe clătina din nou din cap. În plus, nimeni n-a auzit împușcătura! Iar un amortizor n-a fost găsit. În afară de asta, aș vrea să știu unde sînt cele zece mii de lire. La ora opt dimineața, dacă ar fi să mă încred în mărturia lui Chanda, și deocamdată n-am nici un motiv să mă îndoiesc de spusele lui, voluminosul teanc de

bancnote se găsea aici, în pavilion. Dacă nu vor fi găsiți banii... Se opri.

– Vom trage concluzia că generalul Somerville nu s-a sinucis, ci a fost asasinat, iar banii furați.

Alex dădu din cap și deschise gura, vrînd pesemne să aprobe ultimele cuvinte ale prietenului său, dar se răzgîndi. Abia peste cîteva clipe, zise:

– Nu neapărat, Ben... Din păcate, se pot compune o mie și una de variațiuni pe această temă: de exemplu, că generalul i-a dat banii lui Meryl, atunci cînd ea a venit să-i aducă fotografiile, și pe urmă s-a sinucis. Și mai e și un alt sfert de oră... aproximativ între orele opt și douăzeci și opt și treizeci și cinci dimineața, dacă-mi amintesc bine, cînd Chanda a făcut drumul întors după ce îl condusesese pe general, iar eu mă aflam încă la masă. Hicks supraveghea în momentul acela parcul dinspre pajiște. În acel sfert de oră, Somerville s-a aflat singur în pavilion. În minutele acelea ar fi putut încredința banii cuiva, lucru foarte puțin probabil, dar nu cu totul exclus, din moment ce banii nu mai există. Dar precis nu mai există?

– Oamenii mei au verificat fiecare petic de hîrtie și am scotocit prin toate ungherele... Parker ridică ușor din umeri. Știu că, oricum, tot ai să le controlezi încă o dată singur... Oftă. Grozav aș vrea să fie vorba de o sinucidere...

– Nu mai mult decît mine... Alex se uită în jur cu atenție. Dar n-a fost ucis în nici un caz în sfertul acela de oră, fiindcă, cu cîteva minute înainte de nouă, l-am văzut și era încă în viață. Se mișca. L-a văzut și Jowett, eram împreună cu el... După aceea, m-am aflat tot timpul la o distanță de la care ar fi trebuit să aud împușcătura, cu excepția unui minut sau două, cînd am intrat în bibliotecă și l-am văzut pe profesorul Snider – era nouă și cincizeci. Mă uitasem la ceas. Dar, în momentul acela, în apropierea pavilionului se afla Hicks. Unde e Hicks?

– L-am învoit să se ducă să se culce, abia își mai ținea ochii deschiși. Vrei să-l trezim?

– Nu. Nu acum. Deocamdată nu știm nimic, ne lipsesc rezultatele autopsiei, nu știm nimic despre armă... Unde e revolverul?

– L-am trimis adineaori pentru expertiza balistică. Vor aștepta, mai mult ca sigur, să fie extras glonte din corp. Abia pe seară dacă vor primi rezultatul. Joe, aș vrea să te întreb ceva!

– Da?... Alex se uită din nou în jurul lui, fără să se miște din loc.

– Te-ai aflat la fața locului și afirmi că Somerville n-a putut fi împușcat și că nici el nu s-a împușcat înainte de furtună. Mai târziu, unul din voi, tu sau Hicks, în cazul că n-a folosit un amortizor, ar fi trebuit să auziți împușcătura. Dacă așa stau lucrurile, concluzia e clară: generalul s-a împușcat după ce s-a dezlănțuit furtuna, cu puțin înainte de a fi ajuns voi la pavilion. Îmi închipui că era un vuiet asurzitor. Și acum mai mugesc valurile, să adăugăm urletul vântului, răpăitul ploii, tunetele și trăsnetele... N-ați fi auzit nimic, nici dacă s-ar fi tras cu tunul. În acest caz, lucrurile se înlănțuie perfect, e o sinucidere.

– Și cele zece mii de lire în bancnote? Alex se apropie de masă, trase un sertar, apoi altul... Vrafuri de hîrtii – tot felul de notițe, foi albe acoperite cu un scris egal, deși nițel tremurat. O cutie cu creioane colorate, frumos ascuțite, un flacon de cerneală „Skrip” marca Sheaffers... înălță fără voie privirea spre tăblia mesei: în stînga, cîteva cărți, la mijloc o filă de manuscris, începută și întreruptă la mijloc. În colțul de sus, numărul paginei – 341, iar dedesubt textul: „Capitolul nouă”, urmat de titlul aceluia capitol: „Despre cîteva erori flagrante săvîrșite în ultimul timp în datarea sculpturilor metalice aparținind școlilor Gupta și Pala*.

În continuare, sub titlu:

„S-ar părea că în domeniul, cu o problematică atît de complexă și presărat cu atît de multe capcane, al periodizării sculpturii metalice indiene timpurii, cercetătorul e obligat să se aventureze cu cea mai mare prudență, formulîndu-și concluziile abia după ce intră în posesia unor dovezi incontestabile cu privire la perioada, școala și atelierul cărora le pot fi atribuite operele de artă aflate în discuție. Dovezile sînt eterogene: istoria precisă, atestată documentar, a unei sculpturi – lucru rar întîlnit, dar constituind de obicei o dovadă indiscutabilă mai ales dacă sculptura respectivă s-a aflat fără întrerupere în templul sau palatul în care a fost așezată inițial sau dacă, după izvoarele scrise, i se pot reconstitui pas cu pas peregrinările. O altă dovadă o reprezintă ansamblul de trăsături caracteristice pentru un anumit atelier, o anumită regiune sau epocă. Acest ansamblu de trăsături poate fi divizat în trăsături de ordin estetic (sesizabile cu ochiul liber) și în trăsături de ordin tehnic care pot fi și ele stabilite, parțial cu ochiul liber, dar care sînt legate de perioada creării sculpturii, metoda de turnare a metalului, de prelucrare, compoziția aliajului, gradul de temperatură la care... Ce tot scriu eu aici?... la asta trebuie să mă refer, mai tîrziu, lucrurile sînt simple, pe cînd textul e haotic... Cercetătorul care își ia libertatea să emită verdicte în considerarea sculpturilor indiene, fără să țină seama de complexitatea celor două ansambluri de trăsături specifice poate comite, ba chiar comite în mod fatal un șir întreg de erori flagrante. În plus, situația se complică prin faptul că anumite aliaje metalice și rezolvări compoziționale pot fi preluate de la o epocă la alta din motive rituale. Totuși, așa cum o Madonă europeană din secolul al XIV-lea se deosebește de... Nu așa, nu așa!... Cercetătorul care recurge doar la concluzii cu caracter general, fără să se

obosească a studia toate legăturile conexe ale sistemelor de trăsături caracteristice... Asta mai târziu! Acum, atacul direct: Un exemplu de eroare flagrantă, rezultată din incompleta înțelegere a ambelor ansambluri de trăsături de către savantul cercetător, este și grupul statuar din bronz înfățișînd pe Omul... Nu, nu pot..."

Aici se întrerupea manuscrisul. Mai lipsea puțin pînă la sfîrșitul paginii. Joe ridică foaia de hîrtie și o privi cîtva timp, încordat.

– Ce-ai descoperit acolo? întrebă Parker. Alex îi întinse fără o vorbă hîrtia scrisă, apoi, peste umărul lui, parcurse încă o dată, atent, textul.

– Ce-ți spun rîndurile astea, Ben?

– Presupun că e vorba de americanul acela, nu-i așa?

– Da. Așa cred, deși nimeni nu vă mai afla vreodată ce intenționa să scrie în continuare generalul Somerville...

– Vrei să spui că Snider acela s-ar putea declara satisfăcut de moartea amfitrionului său?

– Satisfăcut? îmi închipui că e în culmea fericirii... Joe dădu grav din cap. În locul lui, aș mulțumi Providenței pînă la capătul zilelor mele pentru acest formidabil concurs de împrejurări. Am fost martor ieri la o discuție legată de această sculptură... Arată cu degetul teancul de fotografii de pe masă. Trebuie să-ți spun că, după aprecierea mea, moșneagul l-a zdrobit pur și simplu sub povara argumentelor sale. Nu sînt un specialist, dar știu acum exact în ce a constatat greșeala lui Snider.

– Hm... făcu Parker. Dar Snider știa că generalul are de gînd să-l compromită?

– Da. Somerville n-a făcut un secret din asta. A declarat că azi va începe capitolul respectiv, și tocmai de aceea și trebuia Meryl Perry să-i aducă în pavilion fotografiile pe care le vezi...

– Va să zică știa, hm... Adjunctul de la criminalistică

clătină din cap.

– Altceva mă interesează pe mine... Joe indică rîndul din josul paginei. Ce-o fi însemnînd acest „nu, nu pot...”?

– Pesemne că șovăia dacă să distrugă sau nu, dintr-o trăsătură de condei, reputația unui confrate... E de presupus că și oamenii de știință au scrupulele lor de natură etică!

Alex zîmbi fără voie.

– Nu însă și moșneagul nostru! Nu prea-mi vine să cred că ar fi avut scrupule, indiferent în ce chestiune...

– Atunci, de ce-o mai fi mîzgălit bazaconiile astea pe ciornă?

– „Nu pot” nu înseamnă neapărat „nu pot fiindcă am niște scrupule”...

– Nu înțeleg!

– Să zicem că profesorul Snider i-ar fi dat de înțeles generalului că a aflat de proveniența statuii din Moulmein... Un motiv destul de serios pentru ca Somerville să reflecteze îndelung înainte de a purcede la o acțiune provocatoare la adresa cuiva care ar putea să i-o plătească printr-o simplă notiță, punînd sub semnul îndoielii concepțiile și probitatea unui savant ce achiziționează opere de artă furate.

Alex ridică foaia și citi pentru a treia oară acele ultime cuvinte.

– Iar domnul Plumkett, care, dacă așa stau lucrurile, știa exact ce știa și profesorul Snider, nu și-a mai făcut apariția; de unde știm că nu-i una și aceeași persoană cu profesorul? Parker dădu din cap. Sînt pe cale să întrezăresc o rază de lumină, Joe...

– În cazul ăsta, stai mai bine decît mine... Alex privi fotografiile. Mă tem, Ben... Mă tem că altfel s-au petrecut lucrurile, nu-i așa...

– Nu, dar cum? Parker își încruntă sprîncenele. Aveai

adineauri impresia că știi cum s-a petrecut totul.

– Nu, dar existau două eventualități posibile... Acum, nu mai există nici una, sau, mai degrabă... Se întrerupse și arătă cu mîna spre fotografii. Dacă mi-amintesc bine, sînt așezate exact așa cum au fost găsite? Nu s-a schimbat nimic în pavilion față de momentul cînd am intrat prima oară aici?

– Bineînțeles. Toate sînt la locul lor. Oamenii mei n-au schimbat poziția nici unui obiect. Nu lipsesc decît cadavrul și revolverul. S-a mai luat și o probă din cafeaua din termos; chestiune de rutină.

– Deci, fotografiile erau așezate în felul ăsta... Joe aruncă o privire fotografiilor împrăștiate pe masă: perechea de Oameni ai Zăpezilor era fotografiată din față, din stînga, din dreapta, din spate și, în plus, fragmentar, cele două fețe, mărite. În total, cinci fotografii. Ridică una dintre ele, așezată, în mod vizibil, peste un obiect oarecare. Era stiloul generalului, un Sheaffers negru, cu capacul prevăzut cu un inel de aur.

Alex puse deoparte stiloul și așeză deasupra lui fotografia, în așa fel ca masa să-și recapete aspectul dinainte.

– Ce să mai vorbim!... făcu el. Nici asta nu-mi pot explica...

– Ce anume? Parker se apropie și privi atent masa de lucru.

– Oh, nimic... mormăi Joe. Sîntem aici de zece minute și ni s-a deschis încă o cale pentru anchetă, ducând într-o direcție complet opusă, bineînțeles... Pe masă, în dreapta, se afla o splendidă ceșcuță din porțelan de Saxa, albă, cu un desen în bleu, și alături un termos mic, roșu, același pe care, cu cîteva ore în urmă, îl adusese în pavilion Caroline Beacon. Joe se uită instinctiv în ceșcuță, pe fundul căreia mai era puțină cafea. Apoi îndepărtă capacul termosului, trase dopul, care era fixat ușor, și se uită înăuntru. Și în

termos mai era un rest de cafea pe fund.

Se îndepărtă de masă, apoi se întoarce, ținând în mână statueta plasată într-un colț al încăperii.

– Ce-i asta? întrebă Parker, privind fără prea mult interes ciudata siluetă pe care Alex o balansa ușor, sprijinind-o în căușul palmei.

– Privește... Joe îi întinse statueta. E grea, nu-i așa?

– Da. Ce-i asta?

– Wishnu cel cu patru brațe, din secolul nouă, dacă nu mă înșel. Un exemplar foarte frumos...

– Nu mă interesează numele schilodului ăsta... Adjunctul de la criminalistică arată cu degetul cele patru brațe ale statuetei, încremenite pentru vecie într-o figură de dans. Din ce metal e turnată, asta voiam să întreb.

– Din aur... spuse Alex nepăsător. Și avînd în vedere epoca în care a fost creată și perfecțiunea execuției, valorează probabil mai mult de zece mii de lire în bancnote ale băncii Angliei... Se depărta din nou de masă și, cîtva timp, își purtă privirea de-a lungul pereților încăperii, se apropie de unul din ei, îl ciocăni, apoi privi spre dușumea.

Măsură podeaua pas cu pas, se întoarce și repetă cercetarea, pînă ce se încredința pe deplin că, măcar din direcția asta, nu se poate aștepta la nici o surpriză. Se duse la chiuvetă, o cercetă cu de-amănuntul, apoi, cu fața aproape lipită de porțelanul alb, studie centimetru cu centimetru chenarul. În sfîrșit, se îndreaptă și se apropie de Parker, care îl privise tot timpul imperturbabil.

– Credeai că vei da peste o ușă secretă, care să unească pavilionul cu casa?

– Nu, Alex clătină din cap, deși așa ceva ne-ar fi permis să înțelegem un anume mic fapt. Mă gîndesc la cele zece mii de lire... Din păcate n-am dat peste nimic. În orice caz, n-am reușit să găsesc nici o ascunzătoare în pavilion. De altfel, un om care ține pe biroul lui statuete de aur de

valoare inestimabilă n-are nevoie să amenajeze ascunzători în pavilionul pe care-l folosește doar o jumătate de zi și numai pe timpul verii... Dar am vrut să mă conving...

– Și la ce concluzii ai ajuns?

– Deocamdată, la două: nimeni n-a auzit împușcătura; și nu știm ce soartă au avut cele zece mii de lire sterline...

– Da, însă... Parker ezită. N-ai văzut cu ochii tăi acele zece mii de lire, nu-i așa? Nu te bizui decît pe cuvîntul servitorului?

– Exact! Alex aprobă din cap. Nu mă bizui decît pe cuvîntul lui...

Se îndreptară spre ușă. Detectivul Brover se desprinsese de lînga balustradă și se apropie de ei.

– Cumplit, domn' șef... făcu el pe un ton aproape vesel.

– Te referi la moartea generalului Somerville?

– Nu... În glasul agentului răzbătu o ușoară mirare. Moartea este meseria noastră, nu? M-am referit la mare. E înfricoșătoare! Cum de-a putut sta aici nefericitul acela? Mie mi-ar fi fost frică să nu mă ia vîntul pe sus, cu șandramaua asta cu tot! Valurile zguduie pînă și stîncă.

– Chestie de obișnuință, Brover, făcu sentențios șeful lui. Să-ți trimit cîteva tartine și ceai, ce-zici?

– Vă mulțumesc, domn'șef... Brover zîmbi, dezvelind niște dinți surprinzător de albi și de regulați. Dar mă gîndese că s-o găsi poate în palatul ăsta și mîncare caldă pentru un polițai în serviciul Majestății-Sale! Azi la prînz o să fie o persoană lipsă, păi nu? Mă înscriu la porția răposatului.

– Generalul Somerville mi se pare că ținea regim... Parker dădu trist din cap. Te-ai alege cu o zeamă lungă și ceva pesmeciori.

– Atunci mai bine trimiteți-mi tartine și ceai! zise

repede Brover.

Ajunseră la capătul cărării stîncoase și se angajară pe aleea care ducea spre conac.

– Îmi dau seama cît de greu îți vine... Parker își puse mîna pe umărul prietenului său. Dar dacă oamenii mei n-ar glumi în fața morții munca lor ar deveni insuportabilă. Mă înțelegi, nu?

– Oh, nu te formaliza! Joe îl privi cu un zîmbet palid. Află că mi-am venit de mult în fire, Ben! Nu te jena de mine. În definitiv, nu e bunicul meu. Dar s-a întîmplat ceva ce nu pot înțelege! Din prima clipă mi-am dat seama că mă aflu în fața unei enigme... Iar dacă doctorul ne va aduce la cunoștință că moșneagul s-a sinucis, voi fi cu atît mai derutat!

– De ce?

– Tocmai asta-i, că dacă ți-aș putea răspunde la acest „de ce”, totul ar fi clar! Pentru orice eventualitate, aș dori să verifici încă o dată biografia tuturor locatarilor de la Mandalay House. Presupun că, atunci cînd m-ai vizitat la Londra, nu dețineaai despre ei decît cîteva informații vagi, ai avut la dispoziție un timp mult prea scurt. Acum e cazul să aflăm despre ei totul. Și îți voi rămîne îndatorat dacă... Ezită o clipă, apoi spuse repede: dacă Scotland Yardul ne va furniza maximum de informații în legătură cu Meryl Perry...

– Aceea care l-a văzut ultima pe generalul Somerville în viață?

– Da, dar nu din cauza asta. Am impresia că am mai întîlnit-o undeva, dar nu-mi pot aminti unde.

– Numele ei însă îmi este complet străin. Știi cum se întîmplă, memoria păstrează trăsăturile chipului, dar nu și numele; sau să fi purtat alt nume pe vremea aceea? Poate că mă înșel totuși. E foarte tînără, iar Caroline o cunoaște de ani de zile. Au fost colege de facultate.

– Te înșeli ori nu te înșeli, nu strică să verificăm. De altfel, m-am și gândit la asta și am expediat o notiță la Scotland Yard, la cinci minute după ce-am sosit aici. S-ar putea să dureze însă.

– Știu... Joe tăcu. Ajunseseră în dreptul peluzei cu flori. Trandafirii erau la fel de frumoși ca și cu câteva ore în urmă, și împrăștiți, înrourați de ploaie.

– Ascultă! făcu deodată Parker și se opri. Am uitat ceva.

– Ce anume? Alex, smuls din gândurile lui, se uită la el nedumerit.

– Cel mai simplu lucru la care trebuie să te gîndești atunci cînd un om bogat moare în împrejurări suspecte: cine îl moștenește?

– Pînă ieri, răspunse Alex calm, întrebarea ar fi căzut în gol, fiindcă generalul Somerville își lăsase prin testament întreaga avere unei prea onorabile instituții de înaltă utilitate publică.

– Și ce s-a întîmplat ieri?

– Ieri, și-a schimbat intențiile și a întocmit un alt testament, al cărui text îmi este cunoscut, întrucît am fost unul dintre martori și semnătura mea figurează pe documentul respectiv.

Parker deschise gura, dar numai pentru ca s-o închidă la loc. Făcură cîțiva pași în tăcere. Joe se opri.

– Îți mulțumesc, Ben... zise el cu un zîmbet ușor, lipsit de veselie. Din păcate, tactul unui polițist e întotdeauna de rău augur... Tăcerea ta îmi spune că ai ghicit pe cine a desemnat generalul Somerville drept moștenitor. Așa e. Persoana care va deveni proprietara acestui domeniu, a superbelor colecții și a contului la bancă, substanțial pe cîte îmi închipui, este Caroline Beacon.

– Nimic extraordinar, zise repede Parker. Doar îi este

nepoată de frate și... și...

– Și e în afara oricăror bănuieli, asta voiai să spui? Joe se îndreptă către ușa de la intrare. Ben, prietene, am nimerit într-o situație destul de idioată, nu găsești? Ce-ar fi să ne vedem fiecare de obligațiile care ne revin?

Și, la rîndul lui, îl bătu pe umăr. Adjunctul de la criminalistică oftă.

– Ești dispus să mă ajuți în ancheta asta, Joe? în treabă el nesigur.

– Bineînțeles că am să te ajut... Alex îl luă de braț, și-l sili să se oprească. Știu la ce te gîndești, vulpoi bătrîn! Conștiința ta de polițist îți spune că eu ar trebui să fiu ultimul om care să fie pus la curent cu desfășurarea anchetei, întrucît sînt... hm... de partea uneia dintre persoanele implicate. Pe de altă parte, ești și tu, la fel cum sînt și eu, absolut convins că în nici un caz nu e Caroline autoarea crimei... Gravă dilemă! Ei bine, dacă e să-ți spun adevărul, află că dacă în cursul anchetei ar plana chiar și, cea mai mică umbră de bănuială asupra Carolinei, eu aș fi cel dintîi care... care... Se întrerupse.

– Ai fi cel dintîi care ai face tot ce ți-ar sta în puteri ca s-o salvezi, pentru că o iubești, Joe.

– Desigur, dar fii convins că aș înceta să o mai iubesc în clipa în care s-ar dovedi că, pentru a pune mîna pe avere, l-a ucis pe moșneagul acela lipsit de apărare... rosti Alex grav. Mă cunoști de foarte mulți ani, și mai bine ca oricine. Știi că nu sînt omul care să încălzească o viperă la sân.

– Nu, asta nu știu... Parker scoase un nou oftat. Mi-a fost dat să văd prea mult în viață... Dar spunem amîndoi niște prostii mai mari ca noi. Caroline e o fată minunată și nici prin minte nu mi-a trecut s-o bănuiesc... numai pentru acest banal motiv... Cu ce zici să începem?

Joe îl privi pe sub sprîncene. Își dădea seama că

Parker nu nutrește nici cea mai mică bănuială în ce o privește pe Caroline. Dar mai știa și că, dacă unele indicii ar conduce spre ea, atunci nici măcar vechea și strînsa lor prietenie nu l-ar opri să strîngă în jurul ei plasa destinată să-l captureze pe vinovat.

– Oh, cred că ar trebui să-i luăm la întrebări, rînd pe rînd, pe locatarii casei, spuse el degajat. Va trebui să stabilim ce au făcut în cursul dimineții și, în afară de asta, nu se știe dacă vreunul din ei nu ne va furniza o informație interesantă, vreun amănunt pe care nu-l cunoaștem încă și care persoanei respective i s-ar părea lipsit de importanță. Între timp, ne vor parveni concluziile autopsiei și ale expertizei balistice și poate și datele personale pe care le așteptăm de la Scotland Yard.

– Bine! Parker dădu din cap. Vom proceda la un interogatoriu preliminar, iar după aceea ar fi cazul să mîncăm și noi ceva, nu găsești? Mi-e o foame de lup.

Începu să rîdă. Dar urechea exersată a lui Joe Alex surprinse în rîsul acela o firavă notă falsă.

– Și cu cine ai vrea să începem, Joe?

– Cu inginerul Cowley. Nu l-am mai văzut de la micul dejun. S-a topit pe undeva. Jowett, care lucrează cu el, l-a căutat peste tot și n-a putut da de el.

– Apare el, spuse Parker degajat. Dacă nu cumva se și află în cameră lui. Oamenii mei țin sub observație parcul și le-am dat ordin să trimită pe toată lumea în casă. Te asigur că domnul Cowley n-a părăsit, după micul dejun, Mandalay House.

– Perfect! Joe se simțea acum și el destins, mai destins ca oricînd. Ne mai rămîne să găsim un loc potrivit pentru cartierul nostru general.

Intrară în casă.

CAPITOLUL 13

Micul dejun al generalului

Inginerul William Cowley nu putu fi interogat dintr-un motiv foarte simplu.

– Sînteți siguri că nu se află prin parc?

– Nu e nimeni în parc, domnule. Așa cum ați ordonat, am scotocit parcul de la un capăt la altul. De altfel, în afara casei n-am dat decît de un singur om, grădinarul, pe care l-am găsit în seră și care nu știa nimic de cele petrecute. I-am spus să meargă la bucătărie, unde se află și acum, laolaltă cu bucătăreasa și cameristele.

– În atelier ați fost?

– În clădirea aceea unde e cuptorul? Da. Am verificat peste tot. Tocmai se stingea focul sub un cazan, cu aramă, parcă. Nu era nimeni acolo. Camera inginerului era încuiată. Am deschis ușa cu șperaclul, dar n-am găsit nici acolo pe nimeni. I-am întrebat apoi pe toți dacă l-au văzut, dar nu-l văzuse nimeni.

– Locatarii casei, pe care îi ai pe listă, sînt în camerele lor?

– Da, domnule. Woodbine s-a instalat pe un scăunel pe coridor și are sub ochi toate ușile. N-am interzis nimănui să iasă, i-am rugat doar să rămînă în camere. Pînă acum, s-au conformat cu toții. Am ciocănit la fiecare ușă în parte și am întrebat dacă nu se află cumva înăuntru domnul inginer Cowley sau dacă n-a fost văzut. Dar nu l-a mai văzut nimeni de la micul dejun.

Dar personalul?

– Nici personalul nu l-a mai văzut, tot de atunci. Camerista, adică, fiindcă bucătăreasa se afla jos în bucătărie și astăzi n-a văzut pe nici unul dintre oaspeți. E

o femeie foarte energică. Numele ei e Rowley. Cînd am întrebat-o de inginerul Cowley, s-a găsit ea să mă întrebe dacă maică-mea, cînd are de gătit prînzul pentru atîtea persoane, mai are vreme să umble din odaie-n odaie să le țină calea unor tineri ingineri...

– Bine, bine... Parker dădu din mîină. Prin urmare, n-a fost găsit și nimeni nu l-a văzut.

– Grădinarul, domn' șef. Dar asta s-a întîmplat cu puțin înainte de micul dejun. Cam pe la ora opt. A intrat în seră și și-a ales o orhidee. A spus că va veni mai tîrziu, pe la nouă și jumătate, s-o ia, fiindcă vrea să o ofere cuiva. Apoi a plecat. Grădinarul i-a pregătit orhideea „frumos” – cum zicea, dar domnul Cowley n-a mai venit după ea.

– Asta-i tot?

– Tot, domnule... Detectivul ezită.

– Ce mai e?

– După părerea mea, domnule, una dintre persoanele în cauză are o comportare destul de ciudată.

– Cine anume? Parker lăasă din mîină stiloul cu care pînă atunci trăsese linii la întîmplare pe o foaie de hîrtie.

Alex, care, în dreptul unui raft cu cărți, scotea mașinal tom după tom, citindu-i titlul și punîndu-l la loc, încremeni, apoi întoarse capul, privindu-l atent pe detectiv.

– Una dintre domnișoare. Domnișoara Meryl Perry... Joe împinse cartea la loc în raft și veni cu pași rari înspre mijlocul încăperii. Scena se petrecea în bibliotecă.

– Și ce ți s-a părut ciudat în comportarea domnișoarei Meryl Perry?

– Cînd am bătut la ușa camerei ei, s-o întreb dacă nu e pe acolo inginerul Cowley, sau dacă nu l-a văzut cumva, cîtva timp n-a răspuns, iar apoi, cînd a deschis ușa, am văzut că plînsese și că se pudrase în grabă. Cîteva fire de pudră îi rămăseseră și pe mîneca rochiei...

– Și ce găsești extraordinar în asta? Domnișoara Perry

e probabil o ființă foarte sensibilă și e normal ca moartea stăpînului casei s-o fi afectat într-o măsură oarecare. Unele femei reacționează prin plîns chiar și la întîmplări mai puțin dramatice. Și nici faptul că s-a pudrat nu mă surprinde.

– Așa o fi, domnule. Dar cînd o femeie, întrebata în modul cel mai cuviincios dacă nu l-a văzut cumva pe un anume inginer Cowley, se trage îndărăt cu un pas și leșină, asta, oricît, îmi dă de gîndit... Cu atît mai mult cu cît inginerul respectiv nu poate fi găsit nicăieri, deși știm că trebuie să fie pe undeva pe aproape. Așa că ne-am permis amîndoi (Highbrow era cu mine) să intrăm la ea în cameră. În timp ce eu o stropeam cu apă, Highbrow s-a uitat cu atenție prin încăpere. A intrat și în baie, a deschis chiar și dulapul pentru haine. Ne ziceam că n-ar fi cu neputință să-l fi ucis ea pe Cowley și să-i țină cadavrul în cameră sau, pur și simplu, să-l ascundă la ea, deși, desigur, n-aveam nici un temei s-o suspectăm nici de una, nici de cealaltă.

– Ei, și?

– Nimic, domn'sef. N-am procedat la o percheziție propriu-zisă, întrucît nu primisem nici un ordin în sensul acesta, dar bag mîna-n foc că domnul Cowley nu se află la ea nici viu, nici mort.

– Să mulțumim providenței, mormăi Parker. Încă un mort pe ziua de azi ar fi fost, oricum, nițel cam mult. Dar unde dracu s-o fi vîrît Cowley acela?

Detectivul, în picioare în fața lui, nu răspunse.

– Ați controlat șalupa ancorată la debarcader? în trebă Alex, într-o doară. Se reîntoarce la raftul cu cărți, de unde scoase tomul următor.

– Da, domnule. Șalupa e goală. Am controlat și podul și garajul, pînă și în portbagajele mașinilor ne-am uitat. Numai portbagajul Rolls-Royce-ului parcat la intrarea în

garaj nu l-am putut deschide. Are o încuietoare foarte complicată, pe bază de patent, și e nevoie de un specialist și de scule dintre cele mai fine ca să...

Alex se uită semnificativ la prietenul lui, ca și cum i-ar fi spus: „Vezi, bătrîne! Totodată, scoase din buzunar un mănunchi de chei, pe care le întinse sergentului.

– E mașina mea. Uitați-vă și aduceți-mi cheile îndărăt aici.

– Mașina dumneavoastră?! făcu aproape cu spaimă detectivul. Am crezut că îi aparține răposatului... Cea mai grozavă mașină din lume, domnule. Așa se zice!

Luă cheile și făcu un pas spre ușă.

– N-are nici un sens! interveni Parker. Ce-s prostiile astea, Joe? Dacă încuietorea e chiar atât de complicată, cine și-ar fi putut face o dublură? Și, Doamne iartă-mă! ce te face să presupui că acel Cowley e mort și ascuns în portbagajul tău?

– Dar n-am afirmat asta... Joe zîmbi ușor. Inșă cum tu ești absolut sigur că tînărul nostru inginer n-a părăsit domeniul, mă gîndesc că undeva trebuie să fie totuși! Oamenii tăi au constatat că nu e nici în parc și nici în casă; unde ar putea fi dacă nu într-una din încăperile în care n-au intrat sau în vreunul din locurile ce le-au fost inaccesibile. Portbagajul meu se numără printre acestea. Și te asigur că e foarte spațios, ar în căpea în el cu ușurință trei, dacă nu chiar patru ingineri. Poate chiar și cinci, cine știe?

– Ce-ar fi să te lași de bancuri?... Parker îl concedie pe detectiv, punîndu-i în vedere să respecte cu strictețe ordinele primite. Apoi se întoarse spre Alex. Ce e purtarea asta bizară, Joe?

– Mă port cum spui, întîi fiindcă, sufletul tău, pavoazat de gală, bănuiește pe toată lumea, fără excepție... Dar trec peste asta! Ca întotdeauna, adevărul va ieși la

lumină, așa că îmi permit luxul să fac o nevinovată incursiune în labirintul psihologiei funcționarilor de poliție cu funcții înalte. Bag mîna-n foc că, deși deocamdată nici un element nu pledează în acest sens, ți-a trecut prin minte cumplita bănuială că, să zicem, Caroline Beacon și-a ucis bunicul; știind ce gîndești, sînt descurajat fiindcă o iubesc și nu vreau s-o trădez. În acest caz, conform codului penal, aș fi socotit complice la crimă. Bineînțeles că ai alungat numaidecît o asemenea bănuială, dar fiindcă-mi ești singurul prieten adevărat, după cum și eu sînt, pe cît îmi dau seama, singurul tău prieten adevărat în această lume atît de puțin sentimentală, în clipa asta firav[umbră așternută peste relațiile noastre te consumă în chip tragic... Ei bine, te asigur că habar n-am cine l-a ucis pe general, firește în cazul că avem de-a face cu o crimă și nu cu o sinucidere.

– Joe, te implor... Chiar dacă un om, împotriva voinței lui, e nevoit să ia în considerare anumite circumstanțe, asta nu înseamnă că...

– Te înțeleg perfect, Ben, dar trebuie să-ți spun că nu frămîntările tale lăuntrice mă preocupă pe mine acum...

Mult mai mult îmi dă de gîndit dispariția lui Cowley. La ora actuală, situația se prezintă cam așa: Somerville a murit, cele zece mii de lire au dispărut, după cum a dispărut și domnul inginer Cowley. Iată încă un fapt indiscutabil.

– Vrei să spui că...

– Că Cowley a fugit cu banii aceia? Nu pot afirma așa ceva, atîta vreme cît tu susții cu toată tăria că oamenii tăi au făcut un cordon strîns în jurul lui Mandalay House și că nimeni n-ar fi putut părăsi domeniul șfără știrea lor.

– După cum știi, sînt indivizi care evadează chiar și din închisorile cele mai bine păzite... Parker se așează din nou și se apucă să deseneze cerculețe pe foaia de hîrtie

aproape în ihtregime mîzgălită. Dacă i-aş lua la întrebări pe oamenii mei, fiecare m-ar asigura că în sectorul lui n-ar fi putut să se strecoare neobservat nici măcar un şoarece. Dar... Dădu din cap. Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem că Mandalay House e înconjurat de ogoare, iar într-una din laturi atinge ţărmul stîncos şi abrupt al mării. Asta le uşura oamenilor mei sarcina, iar Cowley nu ştia că regiunea este supravegheată. Cred că nici măcar tîrîş n-ar fi izbutit să fugă fără să fie văzut.

– Dar ţărmul? întrebă Alex.

– Pe mare se afla şalupa poliţiei, ca să nu mai amintesc de slujitorul acela birman, care veghea în pod, înarmat cu binoclul. Dacă Cowley ar fi vrut să fugă pe mare, e exclus să nu-l fi observat. Teoretic, se poate presupune, desigur, că a fugit înot. E un lucru foarte greu, dar nu imposibil pentru un înotător foarte bun.

– Înot? Parker se lovi peste frunte. Da! Dar ar fi trebuit să străbată cel puţin o milă, în lungul ţărmului... Nu... nu cred să fie posibil!

– Ieri, zise Joe, am luat şalupa şi, împreună cu Caroline, am făcut o plimbare pe mare de-a lungul coastei. Ea a făcut o baie, iar eu am căutat din ochi, îndelung, o potecă naturală care să ducă în sus. Dar fără nici un rezultat, Ben. Cît ţine domeniul, debarcaderul lui Mandalay House e singurul loc pe unde se poate urca sau coborî. Oamenii tăi ţineau sub observaţie conacul şi parcul – dinspre uscat; pe mare patrula şalupa poliţiei aşteptînd să apară însă fie un iaht, fie o şalupă; or, un cap de om, înotînd printre valuri, e aproape imposibil să-l distingi de la distanţa aceea.

Se auzi o ciocănitură. Intră detectivul, cu mănunchiul de chei în mînă.

– Regret, domnule, spuse el zîmbind, dar portbagajul e gol, dacă nu punem la socoteală sculele pe care le aveţi

acolo. Se întoarce spre Parker: Am controlat podul și pivnița, ca și camerele neocupate. Nu e nicăieri.

– Mai scotociți o dată prin parc! Parker își frecă bărbia. Și uitați-vă și prin copaci! Prin frunziș! Multe păsările ne-au scăpat din cauză că, trecînd prin sită cîte o grădină, ai noștri s-au mulțumit să se uite pe sub copaci și prin tufișuri și n-au ridicat capul! Oamenii sînt înclinați să creadă că toată lumea circulă numai pe pămînt și că nici în clipele de primejdie nu le trece prin minte să se cațere în vreun copac.

– Am înțeles! Detectivul plecă. Parker se uită la ceas.

– Aș vrea să am odată rezultatele autopsiei aceleia afurisite! Aș vrea să am rezultatele expertizei balistice! Și fișele acelea în legătură cu biografia și modul de existență al persoanelor care se află sub acest acoperiș! Deși parcă văd că nici una din hîrtille ce se vor aduna aici teanc înainte de căderea nopții ciocăni cu stiloul pe tăblia mesei – nu ne va aduce nimic nou față de ce știam dinainte...

Nici el și nici Joe nu știau cît de mult se înșală! Dar despre asta, la timpul convenit! Pînă una-alta, se auzi o nouă ciocănitură în ușă și un alt detectiv își vîrî capul în încăpere.

– Sînteți chemat la telefon! E doctorul care face autopsia.

– Vin imediat! Ușa se închise. Slavă Domnului, făcu Parker. În sfîrșit o să aflăm ceva! N-aș fi crezut că îngîmfatul acela de ucenic al lui Esculap o să se apuce să-l ciopîrtească pe general atît de repede. Mă aștepți aici, de acord?

Ieși. Joe se întoarce la raftul cu cărți. Scoase o carte, o deschise, scoase altă carte și...

Nu. O mai așeză la loc în raft, ci o luă și se duse la birou. Fără să lase cartea din mînă, își trase cu piciorul un scaun și se așeză. Titlul cărții era:

LISTA OPERELOR DE ARTA DISPĂRUTE SAU DISTRUSE ÎN BIRMANIA ÎN TIMPUL CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL ÎNTRE ANII 1942—1945

Era un tom gros, de format mare, bogat ilustrat. Alex îl deschise și, răsfirînd filele, se uită atent la marginile lor. Într-un anumit loc, observă un spațiu ceva mai mare între file. Putea la fel de bine să fi fost cusută coala în locul acela, după cum se putea ca la pagina respectivă cartea să fi fost foarte des deschisă. Introduse degetul printre file și deschise cartea la pagina care-l interesa.

Nu se înșelase.

O planșă întreagă reprezenta interiorul unui templu; la mijloc, trona statuia unui Budha șezînd. Dedesubt, un text, “Celebrul Budha din Moulmein, dispărut în timpul acțiunilor militare și neregăsit.” Urmau în continuare date referitoare la greutatea, dimensiunile, aliajul, secolul în care fusese creată și proveniența sculpturii.

Joe o privi, o vreme, încordat. Avusese sub ochi acea Sculptură. Dar unde? În muzeu? Nu...

Încreți fruntea și se ridică, lăsînd cartea deschisă pe birou. Da, era același Budha pe care, poleit cu un strat proaspăt de metal strălucitor, îl văzuse, în ajun, în atelierul în care Cowley și Jowett executau copiile de statui pentru bătrînul general. Același Budha, fără puțință de dubiu, achiziționat de Chanda în Germania și de care aflase invizibilul, pînă în momentul acela, domn Plumkett.

Ușa se deschise.

– Trăsnil-ar Dumnezeu să-l trăsnească pe imbecilul ăla drept în mijlocul melonului lui strălucitor! se lansă Parker, de cum intră. Nu știe încă nimic, dar vrea, cică, să-mi pună o întrebare: la ce oră și-a servit micul dejun generalul! L-am chemat pe Chanda și mi-a dat informația: între șapte treizeci și opt fără zece, ca în fiecare zi. La care doctorul a spus „ciudat” și a mai întrebat dacă băuse cafea

dimineata. Chanda l-a lamurit ca nu, ca generalul servea ceai la micul dejun, iar cafeaua o bea dupa ce ajungea in pavilion, deci dupa opt. Doctorul, inchipuies-te-ti, a facut „Oh, da!” si a pus receptorul in furca.

– Si, ce-i cu asta?... Joe se incrunta. Gasesc ca sint niște întrebări absolut normale. În momentul morții, încetează procesul de digestie, sau mai exact se stinge, deoarece, cîtva timp, acizii continuă să acționeze, din ce în ce mai slab. Aceleași întrebări le-ai fi pus și tu, dacă ai fi fost doctor și ai fi avut de efectuat o autopsie.

– S-ar putea... Dar speram că a aflat ceva între timp. Parker se așază și se uită la cartea deschisă. Văd că îți completezi cultura generală... Fericiți cei ce n-au a răspunde de nimic!

– Chiar așa... Joe zîmbi ușor. De o oră caut cartea asta, pe care nu se putea să n-o găsesc în biblioteca generalului. Nu-i cunoșteam titlul, așa că am luat cărțile la rînd. Nu sint specialist în materie...

– În ce fel de materie?... Parker părea că-l ascultă doar cu o ureche. Știi că am transmis un ordin telefonic pentru ca inginerul să fie căutat pretutindeni?

– Pe ce teme?

– Ei, dacă aș ști! Nu mă întemeiez pe nimic în afară de faptul că a fost ucis un om și că, în același timp, a găsit de cuviință și domnul Cowley să se evapore, dispărînd fără urmă. Deocamdată nu-l acuz de nimic, dar țin neapărat să-l văd și să stau de vorbă cu el în legătură cu ciudata sa comportare! Respiră adînc și se apucă să bată cu degetele în masă. Ce carte-i asta? O luă și-i citi titlul.

– La pagina 248, vei găsi fotografia statuii pe care a cumpărat-o generalul din Germania... spuse Joe încet. Fapt considerat de domnul Plumkett ca fiind un motiv îndestulător pentru a-l extorca de zece mii de lire, bani pe care noi nu-i putem găsi cu nici un chip...

– Ah, va să zică, asta-i statuia cu pricina... Parker deschise cartea la pagina respectivă și privi reproducerea.

Hotărît, nu-mi place arta indiană! spuse el fără chef. Și unde e individul ăsta? Pocni cu degetul în pîntecele lui Budha.

– În atelierul în care lucrau Jowett și Cowley... Alex se ridică, luă cartea și o așază la loc în raft.

– Stai! O clipă! Parker sări în picioare. Prin urmare, Cowley a avut de-a face cu statuia! Și Jowett, la fel... Rămase un moment pe gînduri. Dacă Cowley a văzut sculptura și a recunoscut-o, ar fi putut stabili o înțelegere cu Plumkett... Nu, stai! N-ar avea sens.

– Situația e cu atît mai interesantă cu cît, după cîte am aflat, în ultimul timp la Londra au fost doar Chanda, Jowett care predă niște cursuri și conduce un atelier de sculptură în cadrul Academiei, și inginerul Cowley, pentru a achiziționa materialele necesare turnării. Iar domnul Plumkett corespundea cu generalul la post-restant. Să zicem că...

Tăcu dus pe gînduri.

– Susții și tu, deci, că Cowley putea fi complicele lui Plumkett? Nu mergem oare prea departe?

– Bineînțeles că mergem prea departe... Joe zîmbi abia simțit. Tot ce știu este că domnișoara Meryl Perry i-a dăruit, cum se zice, inima ei domnului Cowley și că domnul profesor Snider îl onora pe generalul Somerville cu sentimente complet opuse, iar fiica sa i le împărtășea. Prea puțin pentru a face cît de cît lumină în această afacere tenebroasă. Dacă ar fi însă să ne continuăm raționamentele nițel cam abstracte, mi se pare îndoielnic să-i fi trecut prin cap lui Cowley ideea că statuia aceea a lui Budha a dispărut în timpul războiului. El e un simplu inginer metalurgist, nu un specialist în sculptura orientală. În afară de asta, dacă presupunem că Cowley a fugit cu

banii, trebuie să admitem că a pus totul la cale dinainte cu maximă precizie. Intenționînd să fugă înot de-a lungul țărmului, trebuia să știe din capul locului că generalul Somerville va avea asupra lui în pavilion zece mii de lire în bancnote, ceea ce nu e de crezut. În al doilea rînd, înseamnă că știa că oamenii tăi vor înconjura domeniul, altfel ar fi fugit pe uscat. Ca să nu mai spun că ar fi trebuit să-și ascundă în prealabil îmbrăcămintea undeva printre stîncile de pe țărm; doar nu avea să străbată și restul drumului pe uscat în chiloți de baie! Pe de altă parte, nu înțeleg cum un om cît de cît inteligent, care aștepta un onorariu substanțial pentru munca efectuată aici și care avea viitorul înaintea lui și era, orice s-ar zice, un inginer complet normal, ca mii de alți ingineri de pe lumea asta, și-ar fi putut pierde mințile în așa hal încît să ucidă un om pentru ca să-l jefuiască de zece mii de lire și apoi să fugă într-un chip atît de abracadabrant, știind prea bine că întreaga poliție britanică va fi pe urmele lui, alarmînd în același timp polițiile tuturor statelor de pe glob? E aici o contradicție flagrantă, un plan atît de precis, cu un deznodămînt atît de puțin inteligent! Nu, nu poate fi acesta adevărul...

– Să-l dăm dracului, atunci... Parker se uită din nou la ceas. Să renunțăm deocamdată la fugarul nostru. Hai să ne ocupăm de ceilalți. Nu știm ce s-a întîmplat cu Cowley, dar, într-adevăr, s-ar putea să nu fie de loc amestecat în povestea asta.

– Da, hai să vedem ce ne pot spune ceilalți... Joe aprobă din cap. După părerea mea, ar fi bine să începem cu domnișoara Meryl Perry, mult prea predispusă astăzi la plîns... Plîngea și în drum spre pavilion, să nu uităm asta. Ce-o fi făcut-o să plîngă?

– Păi, hai s-o întrebăm. Parker își frecă bărbia, cu hotărîre de astă dată. Ce zici, s-o aducem aici sau să ne

ducem noi la ea în cameră?

Alex, fără un cuvînt, ridică un deget spre tavan. Se ridicară și se îndreptară spre ușă.

CAPITOLUL 14

Primele interogatorii

– Intră! le răspunse, de dincolo de ușă, o voce slabă de femeie. Intrară. Meryl Perry era foarte palidă și avea ochii încercânați dar își mai venise în fire. Se strădui chiar să-i zîmbească lui Alex și răspunse cu o înclinare din cap amabilă la salutul oficial al lui Parker.

– Miss Perry, dînsul este domnul comisar Benjamin Parker, de la Scotland Yard, spuse Joe. Presupunînd că vă simțiți mai bine, ar dori să vă adreseze cîteva întrebări în legătură cu împrejurările, încă neelucidate, ale morții generalului Somerville.

– Da, vă rog... Meryl dădu din cap. Da, mi-e mai bine. Am fost atît de zguduită de cele întîmplate... Și cînd au intrat domnii aceia și unul dintre ei m-a întrebat dacă nu l-am văzut pe Will... adică pe inginerul Cowley, m-am speriat, mi-am închipuit că s-a mai întîmplat ceva, și... cred că am leșinat. Acum, vă asigur că n-am să mai leșin... Schiță un nou zîmbet. Vă stau la dispoziție, domnule comisar. Parker își dresе glasul.

– După cîte știu, dumneavoastră sînteți ultima persoană care l-a văzut pe general în viață, cu aproximativ o jumătate de oră înainte de a-i fi descoperit trupul neînsuflețit. V-aș ruga să-mi spuneți, dacă nu vă vine prea greu, cum s-a comportat generalul Somerville atunci cînd v-ați dus la dînsul în pavilion să-i predați fotografiile.

Meryl rămase tăcută cîteva clipe.

– Cum s-a comportat?... O nouă pauză. M-am oprit în-fața biroului, am scos fotografiile din plic... Am zis: „Poftiți, domnule general, aveți aici un set de reproduceri după grupul Yeti... Poate e necesar să-l fotografiez și din

alt unghi?...” Se uită la Parker. Fotografiiile le-am făcut singură, dînsul nu mi-a dat decît cîteva indicații generale. Nu știam dacă nu-i vor mai trebui și altele, luate mai de aproape și care să evidențieze mai bine detaliile modului de prelucrare sau de modelare a sculpturii.

– Și generalul Somerville?

– A dat din cap și a spus: „Mulțumesc, Meryl. Asta-i tot, deocamdată. Sînt foarte reușite...”

– Și ce-ați făcut după aceea?

– Am ieșit din pavilion.

Urmă un moment de tăcere. Fata inspiră adînc.

– Și, de-acolo, unde v-ați dus? întrebă Joe pe un ton indiferent.

– Unde m-am dus? Meryl ridică ochii spre el. Spre atelier, fiindcă – ezită – aveam ceva de vorbit cu domnul Cowley... O chestiune personală... Pe drum, m-am răs-gîndit și m-am întors în casă. Am rămas la mine în cameră, pînă cînd am coborît și v-am găsit pe dumneavoastră și pe Caroline în hol.

– Da... Joe aprobă din cap. N-aș vrea să fiu indiscret, miss Perry, dar mă obligă la asta moartea generalului, survenită în împrejurări destul de obscure. În plus, domnul inginer Cowley, cu care, așa cum ați afirmat, aveți de discutat diverse chestiuni personale, a dispărut în mod inexplicabil. Nu ne-ați putea spune totuși ce anume doreați să discutați cu el?

Parker, care rămăsese în picioare, cu fața la fereastră, se întoarse încet, se apropie de Alex și se rezemă de spătarul fotoliului acestuia, cu ochii la Meryl.

– Dacă aș putea?... Dar eu... nu înțeleg... murmură fata, și Joe își dădu seama că e gata să izbucnească în plîns. Nu înțeleg nimic. Se poartă atît de ciudat... înainte, îl înțelegeam... Credeam că e gelos, și atîta tot... Aseară...

Se opri, duse batista la ochi, dar izbuti să-și rețină,

cu un efort, plînsul.

– Iertați-mă... rosti ea abia auzit. Știu că mă comport groaznic, dar și tot ce s-a întîmplat e groaznic...

– Calmați-vă... Alex se ridică din fotoliu și se apropie de ea. Înțelegeți, poliția e obligată să rețină faptele esențiale și să stabilească relațiile dintre ele, pentru a putea reconstitui cele petrecute și încheia un proces-verbal. Avem nevoie de unele lămuriri din partea dumneavoastră și vă asigur că tot ce veți spune va rămîne între noi. Puteți vorbi fără teamă... Meryl clătină din cap.

– N-aveți cum să înțelegeți... spuse ea în șoaptă după un moment și îl privi pe Alex cu o disperare atît de neprefăcută, încît Joe se întoarse cu spatele și se îndreptă din nou spre fotoliul său. Parker, care îl urmărise în timp ce acesta era cu spatele la fată, observă o expresie de încordare pe chipul prietenului său.

– E foarte simplu... Meryl oftă adînc. Îl iubesc și... și eram convinsă că și el mă iubește. Ieri, ne-am și spus-o unul altuia... în parc, aseară... el mi-a jurat că sînt singura iubire din viața lui și că... Am convenit să ne întîlnim astăzi... la nouă dimineața, pe aleea de lîngă seră... Mi-a spus că, îndată după opt, va pregăti turnarea pentru domnul Jowett și va căuta să fie punctual, dar că ar putea să și întîrzie, fiindcă, în munca lui, întotdeauna poate interveni ceva neprevăzut, care să-l rețină; uneori nu funcționează cum trebuie cuptorul, alteori nu se obține temperatura necesară în timpul prevăzut... I-am spus că-l voi aștepta... Nu era vorba de nimic important, o simplă întîlnire în parc. Dar pentru că el îmi făcea într-una scene din pricina domnului Jowett, care... cel puțin așa mi se pare mie... se poartă nepermis de liber și se leagă mereu de el... în sfîrșit, voiam să evit o ciocnire între ei... Domnul Jowett e un om răutăcios! izbucni ea deodată. Are impresia că eu ar fi trebuit... se întrerupse din nou. L-am așteptat

pe alea aceea, de la ora nouă... M-am plimbat încolo și încoace... în partea aceea, parcul dă spre cîmp, iar cărarea merge pe lîngă zid și nu trece niciodată nimeni pe acolo... A trecut o jumătate de oră, o oră și... n-a venit. Atunci am început să mă ne liniștesc, mă gîndeam că domnul Jowett o fi spus iar niște prostii despre femei sau chiar despre mine personal. E un om atît de nesuferit! Nu scapă ocazia să facă tot felul de observații, în aparență măgulitoare, în legătura cu corpul meu, pretinzînd că ar trebui să-i pozez. Și fiindcă eu m-am străduit de fiecare dată să evit scandalul, William... vreau să spun, domnul Cowley îmi făcea niște reproșuri cumplite, cum că aș avea niște concepții exagerat de moderne... Dar asta nu mă supăra: un bărbat sincer îndrăgostit așa se comportă, e gelos, nu-i așa? Așa că nu prea am dat importanță acceselor lui de gelozie, cu atît mai mult cu cît mă știam fără nici o vină – niciodată, nici măcar printr-o vorbă, n-am încurajat purtarea cam prea familiară a domnului Jowett. Dar așa e el, domnul Jowett, adică veșnic înclinat să facă spirite nesărate și dezgustătoare, fericit cînd izbutește să-și scoată din sărite semenii mai onești și mai puțin sofisticați decît dînsul... Dar cînd am văzut că William nu mai vine, m-am speriat, mi-am închipuit că... Jowett s-o fi apucat iar să debiteze vreo josnicie la adresa femeilor sau o fi zvîrlit în timpul lucrului vreuna din observațiile acelea otrăvite și în aparență inofensive, iar William... M-am neliniștit foarte tare, ba chiar am și plîns, în timp ce mă îndreptam spre pavilion, să-i dau generalului fotografiile... După aceea, am alergat spre atelier să...

M-am temut însă c-am să dau acolo de Jowett și m-am întors în casă... Nu știam ce să fac... Jowett îl putea scoate din sărite, William e atît de irascibil... Pe urmă s-a dezlănțuit furtuna... am coborît în hol, acolo v-am găsit pe dumneavoastră, care mi-ați spus ce s-a întîmplat...

– Da, vă mulțumesc. Alex se ridică. Vă rog, pentru orice eventualitate, să mai rămîneți un timp în cameră, de acord? I-am rugat, de altfel, și pe ceilalți să rămînă în camere. Dacă apare cumva inginerul Cowley, o să vă anunțăm imediat...

– Unde credeți că e? întrebă Meryl șoptit, cu un accent de disperare neprefăcută în glas.

– Vă temeți că i s-ar fi putut întîmpla ceva?

– Dacă mă tem?... După o secundă de ezitare, rosti aproape degajat Nu! De ce m-aș teme? Știu că e foarte nervos, iar în ultimul timp era într-o stare de nervi infernală. Poate că a plecat la Londra... Se duce acolo din cînd în cînd, după materiale. Ar fi putut... ar fi putut să plece fără să mă anunțe...

– Vă duceți și dumneavoastră din cînd în cînd la Londra?...

– Nu... Clătină din cap. N-am mai fost de șase săptămîni, adică de cînd am venit aici. E vacanță, și Londra e insuportabilă în perioada asta...

– În afară de domnul Cowley, a mai fost cineva la Londra în ultimul timp?

– La Londra? îl privi mirată, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea. Da, Chanda... El călătorește mult...

– Dar domnul Jowett? După cîte știu, lucrează la Academia Regală.

– Da. Dar, cum v-am spus, acum e vacanță. Domnul Jowett a venit aici înaintea mea și știu că a fost o dată său de două ori la Londra. Dar, de o lună încoace, n-a mai plecat nicăieri. Tocmai de aceea era William atît de nervos, ori de cîte ori era obligat să plece, domnul Jowett îl lăsa să înțeleagă că îl bucură grozav plecarea lui, fiindcă nu putea să-i mai stea în cale... Ah, ce om urîcios!

– Prin urmare, domnul Jowett n-a mai fost plecat de o lună? Sînteți sigură?

– Dacă sînt sigură? Da... așa cred... Dar puteți să-l întrebați chiar pe dînsul.

– Bineînțeles. De altfel, nu e un lucru important. Dar profesorul Snider și fiica sa?

– Ei au sosit aici cam o dată cu mine... cam cu o săptămînă mai tîrziu. Au fost aici tot timpul. Nici profesorul, nici Dorothy n-au părăsit Mandalay House. Sînt sigură de asta, fiindcă orice călătorie la Londra e într-un fel un eveniment și pentru cei care rămîn: celui care pleacă i se încredințează o mulțime de comisioane... Vă dați seama, sîntem ruși de lume aici.

– Prin urmare, în afară de Chanda și de Cowley n-a mai plecat nimeni în ultima lună? Sînteți sigură?

– Cred... cred că da... îl privi cu o expresie nesigură și parcă înspăimîntată. Dar de ce mă întrebați?

– Vă mulțumesc, miss Perry... Joe se ridică. Sper să nu mai fim nevoiți să vă deranjăm, bineînțeles dacă... nu vor interveni unele situații neprevăzute...

Se îndreptă spre ușă, iar Parker îl urmă. Îi zîmbi, din prag, fetei. Meryl încercă și ea să-i răspundă printr-un zîmbet, dar fără să-și poată alunga spaima din ochi.

Cînd reveniră în bibliotecă, Parker zise:

– De ce sau de cine s-o fi temînd fata asta?

– În momentul de față, nu știu... Alex se așeză la masă, luă un stilou și transformă, dintr-o trăsătură, în două triunghiuri pătratul desenat cu o jumătate de oră în urmă de prietenul său. Deocamdată, tot ce ne-a spus se potrivește cu cele văzute de mine și explică pe deplin comportarea lui Meryl în timpul dimineții: schimbul de priviri dintre ea și Cowley, cînd acesta s-a ridicat de la masă, faptul că am văzut-o, îndată după ora zece, venind dinspre seră, apoi criza ei de plîns în drum spre pavilion. Și, în sfîrșit, purtarea ei după ce se despărțise de general. Avea într-adevăr motive să se teamă că dacă îl va găsi pe

Jowett și Cowley împreună în atelier, Jowett se va folosi de ocazie spre a-i servi cîteva răutăți, scoțîndu-l astfel din sărite pe iubitul ei. Ai dreptate, Ben, în momentul de față se teme de ceva... Dar, după cîte mi-am dat seama, îl iubește cu adevărat pe Cowley și e de înțeles că dispariția lui, simultană cu moartea generalului, a neliniștit-o. Pune-te în situația ei...

– Încerc s-o fac... mormăi Beniamin Parker. Dar uită-te la mine și spune dacă, după părerea ta, îi e chiar atît de la-ndemînă unuia ca mine să se transpună în pielea unei fetișcane inocente, amoretată deopotrivă de sculptura indiană și de un tînăr metalurgist eclipsat fără veste?

– Da, aprobă Joe dînd din cap. Recunosc că sînt unele impedimente... Totuși, am putea s-o înțelegem cît de cît, nu găsești?

– Prin urmare, situația se prezintă cam așa, spuse Parker, mîngîindu-și bărbia. Dacă fata spune adevărul, înseamnă că la ora unsprezece generalul mai era încă în viață, și cum Hicks păzea în momentul acela singura cale de acces spre pavilion și absolut nimeni n-a mai trecut pe acolo, avem dovada absolută că ne aflăm în fața unei sinucideri. Și ăsta e lucrul cel mai important, nu-i așa? Cît privește cele zece mii de lire și dispariția inginerului, acestea sînt două aspecte ce pot fi legate între ele, dar care... nu au legătură directă cu decesul generalului.

– Pe mine mă obsedează ceva... murmură Joe. Faptul că generalul era complet rece. Crezi că e posibil ca un om, chiar foarte bătrîn, să moară și... să fie mai mort decît sînt îndeobște morții?...

– Să-i lăsăm pe medici să lămurească treaba asta.

– S-a produs o hemoragie puternică, una la mînă! Temperatura a scăzut brusc, a doua! Valul de aer rece venind dinspre mare, a treia. Vîrsta foarte înaintată a lui Somerville, a patra. Știi și tu cum sînt cheștiile astea. Pe

vremea cînd eram tînăr ofițer anchetator, le atribuiam o importanță colosală. Cu timpul, m-am convins că fiecare specimen uman reacționează într-altfel și că multe depind de tipul leziunilor. Medicina legală citează sute de cazuri netipice, care pot să-l inducă în eroare și pe cel mai experimentat anchetator.

– De acord... făcu Joe. Cu toate astea, grozav aș vrea să știu unde o fi domnul inginer Cowley și unde s-or fi rătăcit cele zece mii de lire sterline.

În aceeași clipă cineva bătu la ușă.

– Domn' șef! rosti conspirativ același detectiv care-și prezentase raportul cu puțin înainte. Am găsit cele zece mii de lire!

– Ce?! făcu Parker. Unde sînt? Adu-le aici! Fără o vorbă, detectivul îi întinse un săculeț de pînză.

– Era în hol, lîngă telefon! Și nu l-am observat pînă acum tocmai fiindcă era la vedere...

– Perfect! Parker desfăcu gura săculețului și se uită în el. Bine că măcar una din probleme s-a dezlegat de la sine, deși nu prea înțeleg cum de-a ajuns săculețul ăsta în hol. Dar aflăm noi și asta...

– Chiar mai curînd decît îți închipui... Alex se ridică, luă în mînă săculețul și-l aruncă pe masă, descurajat. Se vede treaba că sînt într-o dispoziție tare păcătoasă, Ben! Atît de păcătoasă cum n-am mai fost în viața mea! Bani ăștia eu i-am purtat în mînă întreaga dimineată și i-am lăsat acolo, lîngă telefon, cînd te-am sunat pe tine... Am uitat cu totul de ei!

– Hm... Parker își frecă bărbia. Bine, rămîn aici... Se întoarse spre detectiv. E-n ordine, mulțumesc. Poți pleca.

Ușa se închise.

– Zece mii de lire sterline! Adjunctul de la criminalistică ridică săculețul, ca să-l arunce din nou pe masă.

Leafa mea pe patru ani! Îți dai seama ce ușor îi este unui pîrlit de polițist să conducă o anchetă, cînd are de-a, face cu alde voi, bandă de Cresuși distrați! Se porni să rîdă. Zece mii de lire ici, zece mii colea! Și cîte crime nu s-au comis pentru a douăzecea parte din suma asta! Ce se întîmplă cu tine, Joe? Alex dădu din mînă.

– Nu-s nici eu decît un biet om, spuse el ridicînd din umeri, nu un mecanism care trebuie să funcționeze impecabil ani de-a rîndul, anchetă după anchetă... Nu lirele astea mă preocupă în momentul de față, ci celelalte, care n-au fost găsite încă. Și mă mai preocupă și soarta inginerului Cowley.

– Le vom găsi și pe acelea, nu te teme, și-l vom găsi și pe Cowley o dată cu ele... Parker se autoaprobă dînd din cap. Păi da, dacă Mr. Plumkett a corespondat cu generalul prin post-restant, a fost obligat să meargă la Londra ca să ridice scrisorile primite și să le expedieze pe ale sale generalului. Dacă abandonăm ipoteza unui complice londonez (deși eu aș zice s-o păstrăm totuși ca rezervă), atunci numai Cowley și Chanda ar fi putut expedia din Londra scrisori către Mandalay House și, totodată, să ridice răspunsurile generalului. Ce părere ai, n-ar fi putut domnul Cowley, întrucît sculptura cu pricina se afla chiar în atelier, s-o recunoască întîmplător, fiindcă, să zicem, văzuse înainte, în bibliotecă, reproducerea din catalogul pe care mi l-ai arătat? În cazul ăsta, i-ar fi putut scrie din Londra generalului, sub numele de Plumkett. În ultimul moment, aflînd de vizita poliției, văzîndu-te și pe tine pe-aici și temîndu-se să nu-i încurci socotelile, îndată după micul dejun (nu uita că s-a ridicat de la masă înaintea voastră), o îi dat fuga în pavilion și i-o fi spus pe față generalului că vine din partea lui Plumkett, care îi cere să-i încredințeze lui cele zece mii de lire pregătite dinainte. Bătrînul, luat prin surprindere, s-o fi fîstîcit și i-o fi dat

banii, uitînd să mai tragă în șantajist, așa cum avusese de gînd! Doar știi că oamenii pun uneori la cale nu știu ce fapte vitejești, pentru ca, odată sosit momentul realizării acestora, să nu fie în stare să cîntească un deget; visurile sînt una, realitatea cu totul altceva... Cowley, văzîndu-se cu banii în buzunar, firește că nu s-a mai gîndit la întîlnirea cu biata Meryl Perry. Puțin îi păsa și de atribuțiunile lui în cadrul atelierului... A șters-o, fără să-i treacă prin minte că generalul, într-un moment de depresiune, provocată de mînie, de umilință și de conștiința că s-a lăsat prădat de un șantajist care-l avea în continuare la mînă, amenințînd să-i întineze oricînd onoarea și să-i distrugă roadele unei munci de-o viață întregă, ar putea să-și tragă un glonte în inimă. Ceea ce bătrînul a și făcut, cînd s-a dezlănțuit furtuna! Limpede, nu? Toate se potrivesc în versiunea asta. Nu văd nici o fisură în raționamentul meu. Cowley putea să plece fără grijă, doar se cheamă că e om liber. Nu mai departe decît în ajun, îi făcuse un întreg tărăboi generalului și locatarii lui Mandalay House ar fi considerat plecarea sa inopinată drept o urmare a relațiilor sale cu Jowett și Meryl și a atitudinii generalului față de el. Generalul însuși, după plecarea lui, s-ar fi văzut obligat să-i justifice într-un fel sau altul comportarea, să-i creeze un alibi. Singurul lucru pe care nu l-a prevăzut Cowley a fost sinuciderea...

– Dacă n-a prevăzut sinuciderea, de ce a părăsit Mandalay House plecînd înot pe mare? Putea să iasă liniștit pe poartă, nu găsești? N-ar fi exclus să aibă aici și mașina.

Parker își scoase carnetul și îl frunzări.

– Are un Ford vechi, uzat. Și Jowett are mașină, chiar și Meryl Perry, fără să mai socotim cele două automobile proprietatea generalului sau rabla grădinarului. Numai profesorul Snider, care a venit din America cu avionul, nu

are mașină proprie.

– Cu atît mai mult! Alex se ridică. Prin urmare Cowley a dispărut lăsîndu-și aici mașina! Și a prevăzut pe deasupra că un cordon de oameni de-ai tăi va ține sub observație domeniul?...

– La prima întrebare, nu pot răspunde deocamdată. Oricum, nu e o mașină de soi. Mai mult de o sută sau două sute de lire nu valorează... Poate că a lăsat-o cu gîndul să se întoarcă în curînd, ca să-l mai șantajeze o dată pe general – căci, cu siguranță, la un asemenea izvor de arginți nu renunți ușor. Cît privește vizita poliției, putea să presupună că aranjamentul generalului cu Plumkett a ajuns cumva la urechile noastre. După cum și prezența ta la Mandalay House i-o fi dat de gîndit. Ce știu cu siguranță este că a dispărut, și o dată cu el au dispărut și cele zece mii de lire! Nu s-a dus; la întîlnirea cu Meryl, de la ora nouă. Pe Jowett l-a lăsat să se descurce singur în atelier. Toate astea ne conduc la o singură interpre tare a faptelor, prin care se clarifică toate nelămuririle noastre dinainte. Probabil că domnul inginer Cowley nu știe că codul nostru penal cuprinde vreo cîteva paragrafe foarte drastice relativ la șantajîști, mai cu seamă la cei care-și împing victima la sinucidere. Nu-i nimic, cîteva ani de claustrare o să-i dea ocazia să mediteze temeinic la aceste texte de legi.

– N-o să-ți fie ușor să-l pui în fața probelor... mormăi Joe.

– N-o să fie ușor? O să așteptăm. N-o să-l arestăm pînă ce n-o să înceapă să pună în circulație cele zece mii de lire.. Sînt curios cum o să explice dumnealui proveniența unei sume atît de mari? N-avea nici o grijă, Joe. Chiar pe baza dovezilor pe care le avem de pe acum împotriva lui, orice tribunal din Anglia o să-l încalțe fără șovăire cu cîteva ani bunișori. O să te convingi singur, de altfel, fiindcă nu mă îndoiesc că vei accepta să depui

împotriva lui la proces.

– S-ar putea să ai dreptate... Alex dădu din cap. Dacă așa s-au petrecut lucrurile, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decît să-l văd pe individ după gratii. L-am îndrăgit pe moșneagul acela, cu toate ciudățeniile și asprimea lui. Și în afară de asta... Se întrerupse, apoi adăugă grăbit, ca și cum ar fi vrut să schimbe vorba: să mergem în camera lui Cowley, Ben. Cine știe, poate descoperim ceva interesant. Judecînd după cum a acționat, e un individ destul de prevăzător, dar orice infractor face cîte o greșeala, nervii, ce vrei – afurisit lucrul!...

– Hai! Parker se ridică și amîndoi se îndreptară spre ușă. La etaj, detectivul Highbrow, văzîndu-i, se sculă de pe scaun.

– Care e camera inginerului Cowley? îl întrebă Parker cu glasul coborît.

Detectivul, fără un cuvînt, o porni înainte pe coridor, se opri la a treia ușă pe stînga și scoase din buzunar un mănunchi de scule aducînd, la prima vedere, cu niște chei, dar care erau alcătuite din bucăți metalice mobile. Introduse unul din aceste instrumente în broască și ușa cedă numaidecît.

Intrară.

Patul era strîns, iar odaia lăsa impresia că fusese dereticată de curînd.

Parker, în picioare în mijlocul covorului, roti privirea prin încăpere. Joe însă se apropie de pat și ridică o cămașă aruncată pe cuvertură. Cămașa era de un roșu aprins, și Alex, fără să vrea, zîmbi în sinea lui, amintindu-și ce spusese Jowett la micul dejun: “Romeo al nostru drapat în purpură de cardinal”... Era probabil aceeași cămașă, doar dacă inginerul n-avea două la fel.

– Cowley purta cămașa asta azi-dimineață... spuse el ridicînd-o și arătîndu-i-o lui Parker. Înainte de a fugi, s-a

întors deci în casă ca să-și schimbe cămașa...

– Nu-i de mirare... mormăi adjunctul șefului serviciului de criminalistică. O asemenea culoare ar fi fost vizibilă de la cinci mile distanță! Și eu, în locul lui, aș fi făcut la fel!

– Bineînțeles... încuviință Joe. Se uită cu atenție la cămașă. Interesant... murmură.

– Ce anume? Parker se întoarce. Stătea în dreptul biroului, ale cărui sertărașe se apucase să le tragă rînd pe rînd, cercetînd hîrtille dinăuntru, care nu-i spuneau însă nimic, deoarece erau acoperite toate de formule chimice și matematice.

– Uită-te și tu.

Parker se apropie. Joe îi arată una din mîneci, sfîșiată.

– Observi că e ruptă o bucată? Ca și cum ar fi smul s-o cineva. Mîneca dreaptă... Nu se poate s-o fi smuls el însuși, din nebăgare de seamă, în timp ce-a scos-o, fiindcă e un material rezistent, iar cămașa e aproape nouă.

– Așa e, într-adevăr. Ce dracu o mai fi însemnînd și asta?

– Nu știu... Alex se apropie de fereastră și examinează atent țesătura sfîșiată. Nu-mi dau seama, Ben. Dar treaba asta trebuie să aibă un tîlc, ce zici? Ori de cîte ori se produce o moarte fulgerătoare, obiectele neînsuflețite încep să cuvînte... E drept că nu întotdeauna le putem înțelege graiul! Manșeta asta... Se opri. Lăsă cămașa pe pat și se apropie de birou. Cîteva foi de hîrtie înnegrite cu calcule, cărți de specialitate, mai multe tomuri din biblioteca generalului, toate tratînd despre metodele antice de turnare a metalelor...

Se duse la șifonier un teanc de cămăși frumos împăturite, lenjerie, cîteva costume așezate pe umărașe...

Alex trecu în baie. Și aici, aceeași ordine pedantă:

mașina electrică de bărbierit așezată în cutiuța ei, cu șnurul înfășurat meticulos... săpunul în savonieră, nimic în buzunarele halatului, trei flaconașe aranjate în ordine pe policioara de sticlă... Dar poate că acestea erau opera cameristei?... Joe își notă în minte toate amănuntele și reveni în cameră. Parker rămăsese lângă pat, contemplând în continuare cămașa purpurie.

– Cu siguranță că s-a întâmplat ceva... spuse Ben nesigur. Dacă și-ar fi sfîșiat cămașa cînd și-a scos-o în grabă, bucata lipsă ar fi trebuit să se găsească în cameră; ce motiv ar fi avut s-o ia cu el?

– Nu-i chiar așa... și Alex săltă din umeri. Nu-mi vine să cred că un om care pune la cale cu atîta precizie și cu mult timp înainte un atac asupra celor zece mii de lire ale generalului Somerville se îmbracă, în ziua respectivă, cu cea mai țipătoare cămașă, vizibilă de la o poștă și menită să-l distingă dintr-o gloată întreagă de oameni...

– Ai vreun răspuns la întrebarea asta?

– Nu. M-ar interesa în schimb foarte mult să aflu la ce oră a dereticat camerista în odaia asta. Fiindcă, nu-i așa, cămașa a fost zvîrlită pe pat, după ce acesta a fost strîns...

– Evident! Parker aprobă din cap. Aflăm numaidecît. Se îndreptă spre ușă. Alex deschise gura, dînd să spună ceva, dar se răzgîndl. Parker reveni peste o clipă.

– Camerista vine îndată...

Joe se duse spre pat și așeză cămașa în poziția în care o găsiseră la venire. Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Intră, zise Parker.

Fata care se arătă în prag era îmbrăcată într-o rochie neagra cu șorțuleț alb și bonețică albă imaginea tipică a cameristelor englezoaice din filmele americane. Se înclină și închise ușa în urma ei.

– Sînt de la poliție, i se adresă Parker, și aș vrea să-ți pun cîteva întrebări.

– Da, vă rog, domnule...

Alex îi aruncă o privire. Nu era fata care servise la micul dejun. N-o mai văzuse pînă atunci.

– Numele duminică?

– Rosalinde Lee...

– Lucrezi de multă vreme la Mandalay House?

– De un an, domnule...

Era brunetă, subțirică și avea niște ochi mari, căprui-deschis, în care, dedesubtul pleoapelor timid coborîte, mocnea curiozitatea. Lucru cît se poate de normal, fiindcă, după primele clipe de stupoare, moartea generalului trebuie să fi stîrnit la bucătărie o adevărată avalanșă de supoziții fantastice.

– Ai făcut astăzi curat în camera asta?

– Da, domnule...

– Cine locuiește aici?

– Domnul inginer Cowley, domnule... răspunse fata, și pe fața ei se citi uimirea că poliția habar n-are de niște lucruri atît de simple. În clipa următoare însă, coborî ochii în covor.

– Dumneata deretici aici în fiecare zi?

– Da, domnule. Toate camerele de oaspeți, plus dormitorul domnului general și dormitorul domnului Chanda... și, bineînțeles, și restul încăperilor, dar împreună cu Jane...

– Jane?

– Jane e ajutoarea bucătăresei și servește și la masă. Noi două spălăm vasele și facem curățenia la parter.

– Înțeleg. Astăzi te-ai apucat mai devreme să faci curat?

– Îndată după micul dejun, domnule. Atunci, de obicei, toate camerele, sau aproape toate, sînt goale.

– Îndată după micul dejun? Mai exact, la ce oră?

– La. Opt și jumătate, domnule. Știu sigur, pentru că

înainte de a veni sus m-am uitat la ceasul din bucătărie.

Jane tocmai cobora și mi-a spus că toată lumea a servit masa.

– Bine. Mulțumesc pentru informațiile atât de exacte. Parker îi zîmbi fetei, care, îi răspunse și ea cu un zâmbet scurt, reluîndu-și apoi mina gravă.

– Păi da, domnule, atunci cînd te ia poliția la întrebări, trebuie să răspunzi cît mai precis cu putință... Darmite cînd ai de-a face cu Scotland Yardul!...

– Dar de unde știi că noi sîntem de la Londra?

– Domnul acela de jos, domnul detectiv în civil, vreau să spun, ne-a informat, pe mine și pe Jane, că dumneavoastră ați venit de la Londra. Nici nu-i de mirare, i-am răspuns eu, o întîmplare atât de groaznică... Și unde mai pui că e vorba de un om atât de cunoscut ca domnul general... Cele petrecute ne-au zguduit foarte tare, domnule, pe Jane și pe mine...

Ca și cum ar fi vrut să-i dezmintă spusele, ochii ei mari și căprui, pe jumătate acoperiți de pleoape, aruncau căutături iuți și iscoditoare cînd spre Parker, cînd spre Joe...

– Da, înțeleg... Parker dădu din cap. Și cît timp ai rămas sus?

– Pînă la unsprezece, domnule. Am făcut curat în toate camerele, apoi am coborît ca s-o ajut pe Jane la spălatul vaselor... Niciodată nu se apucă de treaba asta fără mine. Zice că e ocazia cea mai nimerită pentru pălăvrăgeală... – mă scuzați, domnule...

– Nu-i nimic. Și, între opt și jumătate și unsprezece, n-ai mai coborît de fel la parter?

– Nu, domnule. Am dereticat la rînd toate camerele, și e de lucru, nu glumă! Trebuie să netezesc frumos paturile, să frec peste tot prin băi, să schimb prosoapele și să așez ustensilele, să golesc și să spăl scrumierele și... și o groază

de alte treburi, domnule.

– Desigur. Dar în odaia asta, a domnului Cowley, pe la ce oră ai făcut curat? Ai putea-să-ți amintești, chiar cu aproximație?

– Nu cu aproximație, ci precis, domnule. Cu ea am început. Adică la ora opt și jumătate. Am trebăluit pe aici vreo zece minute, poate ceva mai mult sau mai puțin.

După aceea am trecut în odaia de-alături, la domnul Jowett.

– Înțeleg... Parker o privi atent. E o adevărată plăcere să ai de-a face cu un martor care-și amintește totul și pe deasupra se orientează și în timp. Nu mi se întâmpla prea des în cursul anchetelor...

– Mulțumesc, domnule... Rosalinde Lee se roși și plecă ochii.

– Spune-mi, de ce-ai început tocmai cu camera asta? Doar e plasată la mijlocul, nu la vreunul din capetele coridorului?

– E adevărat, domnule. Dar domnul Cowley e cel mai ordonat dintre toți musafirii noștri. Vreau să spun că în odaia asta știu că voi găsi mai puțină dezordine ca în celelalte. Dînsul își aranjează singur lucrurile și în dulap, și în baie. Se vede treaba că e așa de felul lui. E de-ajuns să netezesc așternutul, să dau nițel cu aspiratorul, și gata. Dacă toți ar fi așa, și mai ales domnișoarele... mă scuzați, într-o oră aș isprăvi cu tot etajul, domnule.

– Înțeleg. Spune-mi, l-ai văzut pe domnul Cowtley cînd s-a întors în cameră?

– Cînd s-a întors? întrebă fata, sincer mirată. Domnul Cowley nu s-a întors în cameră cît am făcut eu curat.

– Nu cît ai făcut curat aici. Te-am întrebat dacă nu l-ai văzut mai tîrziu, cît timp te-ai aflat la etaj.

– Nu, domnule. Dar puteam foarte ușor să nu-l întîlnesc, fiindcă eu trec dintr-o cameră în alta și mă aflu mai

mult înăuntru, pe coridor foarte puțin.

– Dar cămașa asta era în cameră cînd ai făcut azi curat?

Rosalinde înainta un pas, se uită spre pat și își scutură căpșorul brun împodobit cu bonetică albă.

– Nu, domnule. Vă închipuiți că n-aș fi lăsat-o așa. Domnul Cowley s-o fi întors în cameră și s-o fi schimbat mai tîrziu. E cămașa dumnealui. Nimeni în Mandalay House n-are una la fel. Chiar am discutat cu Jane săptămîna trecută despre ea. Jane e logodită cu cineva din Teingmouth și ținea morțiș să știe de unde a cumpărat domnul Cowley o cămașă așa ele frumoasă. Chiar m-a rugat să-l întreb.

– Și l-ai întrebat?

– Da, domnule. Mi-a spus că a cumpărat-o de la Londra.

– Nu mai are cumva una la fel?

– Nu, domnule. Mă uit în fiecare zi în dulapul lui și nu se putea să nu fi observat.

– Da... Parker zîmbi. Mulțumesc, Rosalinde. Cam asta e tot...

Joe tuși ușor. Prietenul său se întrerupse.

– Poate vrei și tu, Joe, să-i pui vreo întrebare?

– Dacă-mi dai voie. E drept că eu nu sînt de la poliție, dar...

– Oh, dumneavoastră sînteți mai mult decît dacă ați fi de la poliție! rosti cu convingere Rosalinde. Jane a citit toate...

– Da, da... se grăbi s-o întrerupă Alex. Iată ce vreau să te întreb presupun că dumneata ai chei de rezervă pentru toate camerele, nu-i așa?

– Da, domnule. Adică, nu la mine. Nu le port niciodată la mine. Sînt jos, în dulap. La noi, nimeni nu încuie ușa cînd pleacă...

– Nici domnul Cowley?

– Nici dînsul, domnule. N-am observat s-o fi făcut vreodată.

– Dar astăzi, cînd ai venit să faci curăţenie, ai găsit uşa tot deschisă?

– Da, domnule. Şi chiar că m-am mirat foarte tare cînd a venit domnul Jowett şi m-a întrebat dacă nu l-am văzut pe domnul Cowley, pentru că uşa de la camera dumnealui e încuiată. Am venit împreună cu dînsul pînă aici, şi aşa era – uşa era încuiată. Acum înţeleg. Cînd s-a întors să-şi schimbe cămaşa, la plecare, domnul Cowley pesemne a încuiat uşa.

– Aşa trebuie să fi fost. Şi, în afară de domnul Jowett, pe cine ai mai văzut pe aici în cursul dimineţii?

– Pe domnişoara Beacon şi pe domnişoara Snider. Şi pe domnişoara Perry. Şi dînsa a bătut la uşa domnului Cowley. Tocmai isprăvisem curăţenia la dumneaei în cameră şi ieşisem pe coridor, aşa că ştiu. Cînd m-a văzut, s-a întors şi a coborît... A mai urcat sus şi domnul profesor Snider şi a intrat la domnişoara Dorothy. Au avut un schimb de vorbe, nu ştiu în legătură cu ce, le-am auzit doar glasurile, cînd am deschis uşa de la camera vecină... Ezită. Staţi puţin, domnişoara Snider a mai ieşit o dată, am văzut-o... da, şi s-a întors însoţită domnişoara Beacon. Vorbeau cu glas tare, de o pudrieiă parcă. Domnişoara Beacon a coborît şi abia după-aceea a urcat profesorul Snider şi a discutat cu fiica dumnealui. A coborît scările foarte grăbit, se vede că s-or fi certat, sau poate... nu ştiu, da era foarte nervos. Eu tocmai îmi strîngeam aspiratorul pe coridor, şi era cît pe ce să dea peste mine, nici nu m-a văzut... Pe urmă am coborît...

– Ca să recapitulăm, în ce ordine s-au petrecut toate cîte ni le-ai spus? Joe zîmbi.

– Înţeleg, domnule. Cine şi cînd a fost sus, da?

– Exact.

– Mai întâi, s-au întors domnișoarele Beacon și Snider de la tenis. Apoi a venit domnul Jowett și a întrebat de domnul Cowley. Îndată după aceea, a ieșit domnișoara Beacon, eu tocmai eram la dînsa în cameră și făceam curat. Intre timp, trebuie să fi ieșit și domnișoara Snider, dar n-am observat-o. Apoi a venit domnișoara Perry și, la scurt timp, s-au întors din nou domnișoarele Beacon și Snider, discutînd despre o pudrieră. Ceva mai târziu, a ieșit domnul profesor de la fiica dumnealui, așa cum v-am mai spus, foarte nervos... După aceea am coborît și eu...

– Cam ce oră să. Fi fost?

– Unsprezece, domnule, știu sigur. Cînd am coborît la bucătărie, m-am uitat la ceas. Mă uit foarte des la ceas, fiindcă timpul trece și treaba nu așteaptă, nu-i așa, domnule?

– Desigur... Joe îi zîmbi. Constat că ai o memorie remarcabilă! Prin urmare, domnul Jowett a bătut la ușa asta cam pe la ora zece, și ușa era încuiată, iar pe la nouă fără douăzeci mai era încă descuiată, așa e?

– Da, domnule...

– Asta ar însemna că domnul Cowley s-a întors în cameră între nouă fără douăzeci și zece, s-a schimbat, a încuiat ușa cu cheia și a coborît din nou, dar dumneata nu l-ai văzut nici cînd a venit, n-ai observat că e la el în cameră, și nici cînd a ieșit și a încuiat ușa nu l-ai văzut, nu-i așa ?

– Așa zic și eu, domnule. Dar e foarte explicabil, cum v-am mai spus. Aș fi putut fi în vreuna din băi. Nici una din ele nu are ușă spre coridor, toate comunică numai cu camera. De acolo, n-am cum auzi ce se petrece pe coridor, sau aș fi putut fi în vreuna din camere și să funcționezi aspiratorul. Atunci, din cauza zgomotului, la fel n-aș fi putut auzi pașii de pe coridor.

– Deci, în afară de persoanele amintite, oricare altele ar fi putut urca sau coborî, fără știrea duminale?

– Bineînțeles, domnule. Așa cum s-au petrecut lucrurile cu domnul Cowley, nu? N-am auzit nimic, și doar a fost aici...

Tăcu și se uită cu interes la Alex.

– Exact... Spre uimirea lui Parker, Joe se apropie de ea și-i spuse pe un ton aproape confidențial: Știi că inginerul Cowley a dispărut?

– Da, domnule, știu. Toți știm, și Jane, și bucătăreasa, chiar și grădinarul...

– Cum de-ați aflat? întrebă repede Parker.

– Păi, de la domnii aceia de jos... de la detectivul acela chipeș, cu mustăcioară. Când le-am servit cafeaua și tartinele – bieții de ei, n-au pus nimic în gură de dimineață și erau tare necăjiți, că au răscolit tot parcul și casa de sus și pînă jos și tot n-au dat de dînsul...

– Chipeș, cu mustăcioară... mîrîi Parker. Cu mustăcioară! și se îndreptă spre ușă cu intenția vădită de a-și lua la rost pe locvacele și seducătorul subordonat. Joe tuși încetișor. Prietenul său se opri cu mîna pe clanță, își călca pe inimă și se întoarce în mijlocul încăperii.

– Așa e... i se adresă Joe fetei. E o treabă destul de curioasă. Nici noi nu ne dăm seama cum de a putut să dispară! Și ia zi, voi - dumneata, bucătăreasa, grădinarul și camerista cealaltă - voi ce credeți despre povestea asta?

– Ce credem? întrebă mirată Rosalinde.

– Păi da, sînt convinși că ați întors și pe față și pe dos cele auzite de la detectivul cu mustăcioară și nu pot crede că bucătăreasa sau grădinarul nu și-au făcut între timp o părere...

– Da, domnule... Ce vreți, dacă tot stăm acolo, în bucătărie, că ni s-a spus să nu ieșim dacă nu e neapărată nevoie, mai vorbim și noi vrute și nevrute... Dar de știut,

nu știm nimic. Doar nu i s-o fi întâmplat vreo nenorocire, nu-i așa? Jane zicea că s-ar fi putut să cadă într-unul din cazanele acelea ca de iad, de-acolo din atelier. Ar fi putut să alunece și... Cine cade în metal topit, moare pe loc, nu-i așa? Da grădinarul, care a pus și el mâna la instalarea cazanelor, zicea că-s prea mici. Un copil ar mai putea fi aruncat în ele, dar un om în toată firea n-ar încăpea, doar dacă e făcut întâi bucățele, oh! ce tot îndrug eu! O moarte ca asta ar fi ceva groaznic.

– Asta cam așa el Alex zîmbi. Îți mulțumesc, drăguță. Fata făcu o plecăciune și ieși.

– Ce naiba ai vrut să scoți de la ea? zise Parker, după ce se asigură că fata s-a depărtat îndeajuns ca să nu-i poată auzi glasul răsunător. Văd că facem rost de colaboratori din ce în ce mai numeroși în afacerea asta: n-ai de gînd s-o inviți acum pe bucătăreasă, sau pe grădinar, sau pe fata cealaltă să ne ferească cu sugestiile lor? Rîse fără veselie. Se uită la ceas. Pînă și afurisitul acela de doctor...

Nu apucă să termine fraza. Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Am găsit obiectul acesta lîngă banca de pe terenul de tenis... anunță agentul care, pînă mai adineaori, stătuse de pază pe scăunelul de pe coridor. O pudrieră, domnule. O fi pierdut-o vreuna dintre domnișoare, dar fiindcă ați ordonat să vă aducem imediat orice obiect pe care-l găsim, mi-am permis să vă deranjez...

Îi înmînă lui Parker un obiect mic învelit într-o batistă. Joe se apropie. Pudriera era de aur, iar capacul era încrustat la mijloc cu cinci rubine închipuind o floare, frunzulițele erau executate din smaragde.

– Mulțumesc! Parker înclină din cap. Agentul se retrase și închise ușa fără zgomot. Joe oftă.

– O porcărie ca asta, confecționată din niște materiale

atît de costisitoare, nu poate proveni decît dintr-o singură țară de pe glob... rosti el pe un ton aproape compătimator. Chiar dacă n-aș fi știut că domnișoara Snider și-a pierdut pudriera pe terenul de tenis, mi-aș fi dat seama numaidecît cui îi aparține!

Parker, fără un cuvînt, înveli la loc pudriera în batistă și o băgă în buzunar, după care ridică privirea spre Alex.

– Pe ce chestie s-o fi certat cu taică-său? Și ce anume l-o fi enervat pe domnul profesor? în afară de asta, de ce s-o fi ascuns dumnealui după copacul acela, cînd te-a văzut îndreptîndu-te spre pavilion, ca să-l aduci pe general în casă, după ce a izbucnit furtuna?

– Cel mai în măsură să răspundă la toate aceste înrebări este el însuși... Joe se încruntă. În definitiv, lui și nu altuia i-a consacrat generalul Somerville ultimele rînduri pe care a apucat să le aștearnă pe hîrtie în lunga sa viață. Și, chiar dacă nu și-a dus ideea pînă la capăt, n-au fost chiar cele mai măgulitoare cuvinte posibile. Păcat că Hicks doarme. Aș fi vrut să-l întreb ceva...

– Am să dau ordin să plece o mașină după el. În douăzeci de minute, poate fi aici. Vreau să cred că a dormit destul. L-am găsit desfigurat de nesomn, așa că m-am gîndit că o să ne descurcăm și fără el... Parker mai aruncă o privire prin cameră și ieși. Alex îl urmă.

– Să se ducă cineva după Hicks, ordonă din mers adjunctul șefului serviciului de criminalistică. Camera asta să fie supravegheată cu strictețe. Înăuntru, pe pat, o să găsiți o cămașă. Puneți-o bine și treceți-o în procesul-verbal. Care e camera domnișoarei Snider?

– Ușa a doua pe dreapta, domnule.

Alex, pășind îndărătul lui Parker, își zise că dincolo de una din acele uși se afla Caroline, care aștepta. Ar fi trebuit să treacă pe la ea. Dar nu putea... Sau nu încă... Poate ceva mai tîrziu...

Parker ciocăni la ușă, și glasul de bărbat care se auzea perorînd în încăpere amuți. O secundă de liniște, după care, o voce înăbușită de femeie rosti

– Intrați, vă rog... Intrară.

Dorothy Snider, în aceeași rochie verde pe care o purtase și de dimineață, stătea pe o sofa joasă; era aplecată ușor înainte, cu mâinile împreunate pe genunchi. La vederea lui Parker și a lui Alex, pe chipul ei se întipări o expresie de spaimă, pe care, în clipa următoare, încercă s-o ascundă, dar nu izbuti și întoarse capul, îngropindu-și fața în mâini. Reacția ei fu atît de neașteptată, încît Parker, în primul moment, nu înregistra prezența bărbatului în picioare lîngă fereastră; îl observă abia atunci cînd acesta se apropie cu pași repezi de sofa și spuse:

– N-are rost să te consumi în halul ăsta, copila mea! De o oră îți repet că toți oamenii sînt sortiți morții... și că plătesc acest tribut în cele mai felurite chipuri, printr-un sfîrșit lent uneori, violent alteori, ca în cazul regretatului nostru amfitrion. Acestea sînt legile vieții, și n-avem nici o putere să le schimbăm. Stăpînește-te, Dorothy, te rog! Din moment ce au venit aici, cu siguranță că domnii doresc să ne pună unele întrebări, nu-i așa? Rămînînd aplecat asupra fetei, profesorul înălță capul și-i privi în trebător întîi pe Alex, apoi pe Parker.

– Numele meu este Parker și reprezint Scotland Yardul, spuse Ben. Domnul profesor Snider, dacă nu mă înșel?

– Da. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am dori să discutăm în special cu domnișoara... Parker scoase din buzunar pudriera învelită în batistă. După cîte știu, v-ați pierdut pudriera, nu? Oamenii mei au găsit-o...

– Nu... bîigui Dorothy Snider. Eu nu... și din nou își ascunse fața în mâini.

– ... lîngă terenul de tenis, își încheie Parker fraza. Dezveli pudriera din batistă și i-o întinse. Asta este, nu?

Dorothy lăsă mîinile în jos, ridică încet capul și-l privi pe Parker cu o expresie de profundă stupoare. Fără voia lui, Parker își retrase mîna.

– N-ați pierdut dumneavoastră o pudriera?

– Da, da... murmură fata. Am pierdut-o... în apropiere de terenului de tenis. Am căutat-o zadarnic... întinse mîna, luă pudriera – degetele îi tremurau vizibil – o deschise mașinal, o închise și o lăsă să-i cadă pe genunchi, o dată cu mîna.

– Măcar mulțumește-le domnilor! spuse profesorul Snider și se porni să rîdă, nițel cam prea strident și prea vesel. Se întoarse spre Parker E darul meu de ziua ei, de anul trecut. Sărăcuța de ea, ținea mult la pudriera asta și i-a părut grozav de rău că a pierdut-o. Da, i-a părut foarte rău... adăugă el nesigur, ca și cum în clipa aceea și-ar fi adus aminte că abia cu cîteva ore în urmă murise ucis stăpînul casei, fapt care, oricum, s-ar fi convenit s-o impresioneze pe fiica lui mai puternic decît pierderea pudrierei. Vă rog, domnilor, nu vreți să luați loc 7

– Vă mulțumesc... Parker se așează pe scaunul oferit. Aș dori să vă pun amîndurora cîteva întrebări, strict formale, legate de tristul eveniment petrecut astăzi.

– Desigur, desigur! Dorothy, copila mea, încearcă să te concentrezi, te rog din suflet!

– Da, tăticule... Dorothy plecă privirea, aținti pudriera pe care o ținea în palmă și își mușcă buzele.

– Întîi, aș dori să vă întreb dacă dumneavoastră, domnișoară, sau domnul profesor ați fost în ultimul timp la Londra?

– La Londra? întrebă Snider, sincer mirat. Dorothy, la rîndul ei, ridică repede capul și-l privi pe Alex la fel de mirată. Nu, domnule. Acum șase săptămîni, am sosit cu

avionul de la New York la Londra; la Mandalay House am ajuns cu un automobil închiriat și de atunci ne bucurăm de admirabila ospitalitate a generalului Somerville, posesorul unei biblioteci neprețuite și a cărei conversație a constituit pentru mine un izvor nesecat de erudiție. Așa fiind, nici prin cap nu mi-ar fi trecut să călătoresc la Londra, în afara unui caz de forță majoră!... Se întrerupse. Urma să plecăm săptămîna viitoare, adăugă el dînd din cap. Dar, avînd în vedere tragicele circumstanțe, cred că e preferabil să părăsim această casă mai devreme... Mă gîndesc să telefonez mîine dimineață unui birou de voiaj, ca să încerc să schimb pentru o dată mai apropiată biletele noastre de avion spre America.

– Da, firește, zise Parker. Prin urmare, n-ați părăsit Mandalay House din momentul sosirii aici. Dacă-mi permiteți, o altă întrebare valabilă pentru amîndoi: după micul dejun, l-ați văzut pe inginerul Cowley?

– După micul dejun? Snider clătină hotărît din cap. Nu, absolut sigur! Dar tu, Dorothy?

– Nici eu nu l-am mai văzut... murmură Dorothy. La micul dejun a fost, nu-i așa? Da, purta o cămașă roșie... Brusc, trăsăturile feței i se crispară. O cămașă roșie... re petă ea în șoaptă. O, Doamne! și amuți, ascunzîndu-și încă o dată fața în palme.

Parker ridică din sprîncene.

– Observ că faptul acesta v-a impresionat puternic... rosti el cu blîndețe. V-aș ruga să ne spuneți de ce anume?

– Nu, nu... se împotrivi Dorothy, întărindu-și spusele cu o clătinare a capului. Eu... își ridică, cu un efort vizibil, fața și se uită lung la Parker. Oh! cămașa... era roșie ca sîngele... și mi-am adus aminte că... Se cutremură.

– Domnilor, vă rog... murmură Snider. Fiica mea este extrem de agitată în acest moment. N-ați putea amîna discuția aceasta pentru mai tîrziu?

– Regret... În tonul lui Parker se strecură pe nesimțite o notă aspră. Înțelegem reticențele dumneavoastră, cu toate acestea vă solicităm imperios concursul. E ușor de înțeles de ce, nu-i așa? Dacă domnișoara Snider nu se simte capabilă să continue discuția, am putea, desigur, să așteptăm să se calmeze. Dar... și tonul lui deveni mai blînd; își depărta brațele. Și poliția americană anchetează astfel de cazuri și, după informațiile pe care le dețin, nu se poartă mai cu mânuși decît noi. E ușor de înțeles că atunci cînd un om își pierde viața în împrejurări tragice, toți sînt mai mult sau mai puțin surescitați. Profesiunea mă obligă să port majoritatea discuțiilor tocmai cu oameni aflați într-o anume tensiune nervoasă: nu e o plăcere, credeți-mă! Domnișoară Snider, vă rog să vă calmați. Nu urmărim să vă sîciim. Vrem doar atît, să ne ajutați în măsura în care vă stă în putință. N-ați observat, în dimineața aceasta, nimic deosebit, nimic care să vi se pară cît de cît suspect?

– Nu, cred că nu... Dorothy negă din cap. Am luat micul dejun, după aceea am jucat tenis cu Caroline, o oră sau poate ceva mai mult, ne-am întors în casă, eu am făcut un duș, m-am schimbat și am ieșit... Tata se afla în bibliotecă am aruncat o privire înăuntru. Lucra. Am ieșit în parc, după cîtva timp am constatat că-mi lipsește pudriera din poșetă și am început s-o caut. N-am găsit-o. Pe urmă, i-am întîlnit, în parc, pe cînd mă întorceam spre casă, pe domnul și pe Caroline. Am urcat sus, am citit puțin, apoi a venit tata, și după ce plecase de la mine, a izbucnit furtuna. Am dat fuga în bibliotecă, dar... tăticu nu era acolo. M-am temut să nu-l fi prins potopul, am luat un impermeabil și am alergat în direcția pavilionului, gîndindu-mă că s-a dus să stea de vorbă cu generalul, sau să-l însoțească îndărăt în casă. S-a dezlănțuit furtuna și... cunoașteți restul, domnule Alex...

– Da! Joe înclină din cap. Cînd ați intrat în pavilion și

ați dat cu ochii de general, ați strigat: „E mort, e mort...” și ați leșinat... Sînteți bună să ne explicați ce voiau să însemne acele cuvinte? Atunci, în primul moment, nu le-am acordat atenție, rămăseseam cu toții împietriți la vederea cadavrului. Dar acum, lucrul acesta mă interesează foarte mult. Pot să aprind o țigară?

Luă o țigară din pachet, fără s-o scape o clipă din ochi pe Dorothy.

– Vă rog, vă rog! zise repede Snider. Amîndoi fumăm, deși ne ferim fiecare să depășim zece țigări pe zi... Scoase bricheta și-i oferî foc lui Alex.

– Eu... eu... Dorothy se ghemui în fotoliu, apoi se destinse. Răsuflă adînc. Nu-mi amintesc ce-am spus atunci. Cuvintele pe care mi le-ați reprodus n-au... n-au nici un sens, nu-i așa?

– Tocmai de asta v-am întrebat și eu... Vă mărturisesc că, în primul moment, m-am gîndit că probabil ați mai fost în pavilion și înainte de venirea noastră și acum ați văzut o schimbare. M-am convins ulterior că nu puteați să fi fost. Iată de ce vă cred fără nici un fel de rezerve...

– V-ați convins că n-aș mai fi putut să fiu în pavilion... murmură Dorothy. V-ați convins, într-adevăr?

– Da. Și știți de ce? Fiindcă din momentul cînd ați revenit, împreună cu Caroline, în casă, după partida de tenis, pavilionul s-a aflat sub o continuă observație și ați fi fost văzută dacă v-ați fi dus acolo.

– Aș fi fost văzută, repetă Dorothy ca un ecou. Așadar, n-am fost acolo după moartea generalului și înainte de venirea dumneavoastră... Așadar, n-am fost acolo... Totuși, ce v-a făcut să presupuneți lucrul acesta? Numai faptul că am strigat niște cuvinte, de care nici măcar nu-mi aduc aminte? Știți... îmi amintesc scena doar ca prin ceață... totul se învîrtea cu mine... mergeam și era cît pe ce să cad... iar apoi... își ascunse fața în mîini și

izbucni în plîns.

– Vedeți, domnilor, în ce hal ați adus-o... Snider îl luă de braț pe Parker și-l conduse spre ușă. Mai tîrziu, peste cîteva ore, șocul îi va trece și va putea răspunde coerent. Dar acum... vă rog mult, nu ne mai chinuiți. De altfel, precum vedeți, n-avem nimic interesant să vă comunicăm.

– Cine știe? mormăi Alex încet, dar în așa fel, încît profesorul Snider să-l audă. Pînă nu e rostit și ultimul cuvînt, nu se știe niciodată care anume informație prezintă valoare și care nu. Vă rugăm să ne scuzați față de fiica dumneavoastră că am tulburat-o...

Ieșiră.

Pe coridor, Parker se uită lung la Alex și își frecă bărbia.

– Ce părere ai despre toate astea?

– Cred, răspunse Joe cu glasul coborît, că mint amîndoi. În ce anume constă minciuna lor, nu știu. Oricum, Ben, fata n-a putut ajunge în pavilion înaintea noastră.

– Poate că a omis Hicks să-ți spună. Domnișoara Snider era doar de-ai casei, iar pe el nu-l interesau decît străinii. Cine știe dacă, în răstimpul cît susține ea că a căutat pudriera, n-a avut o confruntare cu generalul!

– Exclus nu e. O fi venit Hicks?

– Vedem noi îndată. Coborîră la parter. Pe sergentul Hicks, odihnit și într-o formă aproape perfectă, îl găsiră stînd pe un scaun în bibliotecă. La vederea superiorului său, sări în picioare.

– Bine că ai venit, zise Parker. Iată ce vreau să te întreb: la ce oră ai ocupat punctul de observație din preajma pavilionului, dincolo de zidul domeniului?

– Exact la nouă și treizeci. Mă aflu acolo încă de la nouă și douăzeci și cinci, așa cum convenisem cu domnul Alex, dar timp de cîteva minute am căutat un loc corespunzător...

– Și ai ținut tot timpul sub observație cărarea care duce spre pavilion?

– Da.

– Tot timpul? insistă Parker.

– Da, domnule. Cu excepția a două sau trei minute, cînd a apărut individul acela care culegea flori pentru logodnica lui, așa cum i-am raportat, de altfel, domnului Alex.

– La ce oră a fost asta?

– La unsprezece fără un sfert, domnule...

– Și n-ai văzut pe nimeni intrînd în pavilion?

– Pe nimeni, domnule. Vă garantez. Doar pe domnișoara Perry. Dar în momentul acela era de față și domnul Alex și mă aflu și eu de partea ceastălaltă a zidului.

– Bine... Parker dădu din cap nesigur. Rămîi cu băieții în hol, sergent. Sper că ți-ai făcut porția de somn?

– Da. Hicks își șterse chelia. Dar, știți, omul nu trăiește numai cu somn...

– Ți-e foame?

– Dacă-mi permiteți, recunosc că mi-este...

– Atunci, coboară la bucătărie. Vei găsi acolo, după cîte sînt informat, două duduie simpatice și foarte antrenate în a cîștiga bunăvoința polițiștilor londonezi. Spune-i lui Woodbine, fiindcă am impresia că el este „chipeșul domn cu mustăcioară” despre care mi s-a vorbit că am să-i rad mustața dacă-l mai prind trîncănind despre mersul anchetei cu cei ai casei, chiar dacă-i vorba de niște ochi căprui foarte dulci și mari cît pumnul!

– Da, domnule! Am să-i repet întocmai. Hicks se făcu nevăzut.

– Ai avut dreptate. Parker se lăsă cu toată greutatea pe un scaun. Domnișoara Snider n-a fost în pavilion înainte de venirea voastră. De altfel, Meryl Perry a fost

acolo la unsprezece și a stat de vorbă cu generalul, așa că... Și Ben depărta brațele. Chiar dacă mint, mint în legătură cu altceva nu cu moartea generalului. Se între rupse. Și Cowley, parcă a intrat în pământ! Și el, și cele zece mii de lire! Tot ce ne-a rămas e cămașa aceea cu mîneca ruptă. Tare aș vrea să mă văd la capătul anchetei ăsteia, Joe! Sper că doctorul n-o s-o lungească prea mult cu întocmirea raportului, cît îl privește pe Cowley, punem noi mîna pe el cînd va fi să se întoarcă la locuința lui din Londra. E așteptat acolo încă de pe acum. Atunci, încheiem frumușel procesul-verbal, în schimb tu... Se ridică și își apăsă mîna pe umărul prietenului săti. Cred că e timpul să te duci la domnișoara Beacon, ce zici, Joe? Stă cam de mulțisor singură. Moartea generalului bănuiesc că a fost pentru ea o grea lovitură. Hai, du-te... Joe clătină din cap.

– Cred c-ar fi mai bine dacă am discuta și cu celelalte personaje ale dramei, spuse el încet. Și cu Caroline, dacă vrei. Mă duc la ea, dar numai dacă mă însoțești.

– Dacă vrei tu...

Parker se ridică. Cînd ajunseră în fața ușii Carolinei, ezită.

– Poate c-ar fi totuși mai bine să te duci numai tu?

Fără să-i răspundă, Joe ciocăni. Auzind răspunsul, deschise ușa și-l împinse ușor pe prietenul lui, obligîndu-l să intre primul.

– Regret foarte mult cele întîmplate, miss Beacon. Parker îi strînse mîna cu căldură. Caroline era extrem de palidă, dar era vădit că își revenise. Zîmbi chiar – un zîmbet de loc vesel.

– Credeți că s-a întîmplat ceva... ceva mai rău? în trebă ea, nefiind capabilă sau ferindu-se să pronunțe, cu vîntul “asasinat”.

– Sîntem în bună măsură încredințați că generalul

Somerville s-a sinucis, spuse Parker. Cunoaștem chiar și motivul pentru care și-a luat viața. Era un om foarte bătrîn și întreaga sa existență era amenințată să fie compromisă din pricina uneltirilor unui ticălos de șantajist, se pare că, în această situație, a ales singura cale care, după el, îl putea scoate din impas...

– Doamne-Dumnezeule... Caroline închise ochii. N-aș fi crezut niciodată că el... Era atît de bătaios, Joe! Nu se dădea îndărăt din fața nici unui obstacol, și deodată...

– Sinuciderea nu constituie întotdeauna o dovadă de lașitate... Parker își lăsă mîna sa mare peste mînuța fetei, dar o retrase aproape numaidecît, parcă jenat de accesul său de sentimentalism. Poate fi la fel de bine și un act de curaj, ca în cazul de față... firește, dacă lucrurile s-au petrecut într-adevăr așa cum sîntem înclinați să credem că s-au petrecut.

Tăcu. Joe aprinse o țigară.

– Caroline, spuse el încet, situația nu e chiar atît de simplă cum a prezentat-o Ben. Au mai rămas cîteva lucruri neclare.

– Cîteva lucruri neclare? Vrei să spui că bunicul s-ar putea să nu se fi sinucis? Oh, Joe...

Pe chipul ei se întipări o expresie de spaimă.

– N-am afirmat așa ceva. Deocamdată, nu cunosc adevărul. Dar generalul Somerville a avut la el, în pavilion, zece mii de lire. Banii aceștia, după moartea lui, n-au mai fost găsiți. În afară de asta, a dispărut și Cowley.

– Cowley? Caroline făcu ochii mari. Dar a luat micul dejun împreună cu noi!...

– Da, dar după aceea a ieșit și de atunci nu l-a mai văzut nimeni. Nici tu nu l-ai văzut, nu-i așa?

Caroline negă, clătinînd din cap.

– Am bănuît, spuse Alex. Aș vrea acum să-i spui lui Ben ce ai făcut tu în dimineața asta, pînă ce... Se între

rupse și respiră adânc.

– Dar e absolut inutil! Parker se ridică și se uită aproape dușmănos la prietenul lui. Absolut inutil, miss Beacon! Dumnezeu știe ce e-n capul lui, de v-a cerut lucrul ăsta! E adevărat că ancheta nu e încă încheiată, Dar, din fericire, avem mărturia domnișoarei Perry, care a discutat cu bunicul dumneavoastră la ora unsprezece. După aceea s-a dezlănțuit furtuna. Și cum bubuitul tunetelor a făcut posibil să nu fie auzită împușcătura... Dar ce vorbesc! Mai, am încă o groază de treburi! Tu rămâi aici, Joe. Ne întâlnim mai târziu, în bibliotecă.

Dădu să iasă.

– Rămii, Ben... spuse încet Alex. În definitiv, sîntem interesați să obținem un număr cît mai mare de informații de la persoanele care au fost prezente în momentul dra mei. N-ai observat nimic deosebit azi-dimineață, Caroline?

– Nu... Clătină din cap. Dacă trecem peste starea nervoasă a lui Dorothy, care își pierduse pudriera... Dar asta cred că n-are nici o importanță, nu-i așa? îndreptă o privire obosită spre Parker, care lăsă mîna de pe clanță și se întoarse încet în mijlocul încăperii.

– Relatează, moment cu moment, tot ce-ai făcut, după micul dejun.

– M-am ridicat de la masă o dată cu tine, nu-i așa? Am ieșit toți trei, noi și cu domnul Jowett. Nu, întâi m-am dus sus și mi-am pus șortul. Mi-am luat racheta și am coborît, iar tu erai în compania lui Jowett. După aceea a venit Dorothy și ne-am dus pe terenul de tenis. Am jucat cîtva timp fără puncte, apoi am încercat să facem un set. Dar era atît de înăbușitor de cald, că am hotărît să întrerupem... Cînd ne-am întors spre casă, te-am întâlnit pe tine din nou. Eu am intrat, împreună cu Dorothy. Ea s-a dus în camera ei, eu într-a mea... Am făcut o baie, m-am schimbat și am coborît... Nu-mi găseam locul... închise

ochii. Oh! Joe, cât e de groaznic! Dacă aş fi ştiut...

Parker nu zise nimic, mulţumindu-se să îndrepte o privire întrebătoare spre Alex.

– Spune mai departe... zise Joe blînd.

– M-am plimbat prin parc, gîndindu-mă ce minunat e că bunicul a hotărît să-mi lase mie Mandalay House... îmi dădeam seama că e urît ce fac, dar nu-mi puteam struni acel gînd! M-am ataşat atît de mult de casa asta...

– Acum a devenit proprietatea ta, zise Alex, dar în momentul acela nu ştiai încă...

– Proprietatea mea?... Caroline clătină din cap. Şopti Nu m-am gîndit la asta... De ce a trebuit să se întîmple ce s-a întîmplat? Tocmai acum... Şi eu, care... Dar ştiam că bunicul e bătrîn, că mă iubeşte, că şi eu îl iubesc, că... Oh! Joe, e îngrozitor! îşi ascunse faţa în mîini, şi Alex se gîndi fără să vrea că era a treia femeie pe care o vedea în cursul după-amiezii aceleia ascunzîndu-şi, pradă deznădejdiei, faţa în mîini. Caroline însă se reculese aproape numaidecît.

– Vă rog să mă iertaţi, zise ea uitîndu-se la Parker, îmi dau seama cât de neplăcut trebuie să fie pentru dumneavoastră. Sînteţi, oricum, prietenul nostru. Mă voi strădui să... să nu se mai repete... Oftă şi, cu o mişcare necontrolată, îşi potrivea părul. Ca să revin – m-am plimbat prin parc, pe lîngă seră, cam o jumătate de oră. Poate ceva mai mult sau ceva mai puţin, nu ştiu, şi m-am întîlnit cu el... Arătă spre Alex. Am dat împreună ocol conacului, apoi am întîlnit-o pe Dorothy. Era foarte agitată, din cauză că pierduse pudriera. Mi-a spus că era un dar de la tatăl ei. E îndrăgostită de tatăl ei la fel ca o fată de un băiat... În orice caz, asta e impresia pe care o lasă... Se şterse cu mîna pe frunte. Ce absurdităţi m-am apucat să debitez! Nu izbutesc să-mi revin, de asta spun prostii. Cum ziceam, Dorothy era nervoasă. Ne-am dus sus, la mine, şi i-am dat pudra mea, deşi, după mine, era şi aşa excesiv de pudrată.

Dar americanelor le place să se machieze strident, chiar și dimineața... Apoi a ieșit. Pe coridor, tocmai venea tatăl ei. Au intrat amîndoi la ea. Am mai stat cîteva minute în cameră, încercînd să citesc, dar era zăpușeală. M-am hotărît să cobor în bibliotecă, unde e întotdeauna răcoare. Profesorul Snider, care coborîse înaintea mea, a ieșit din casă, iar eu m-am dus în bibliotecă. Mi-am ales o carte și m-am așezat, dar am văzut, uitîndu-mă pe fereastră, că se apropie un nor mare, negru, și m-am gîndit la bunicul. Chanda nu se vedea pe nicăieri. E și el bătrîn, iar ploaia putea să înceapă dintr-o clipă în alta. Am ieșit și te-am văzut pe tine. Ți-am strigat să mă aștepti și am dat fuga după impermeabile și umbrele. Atunci a apărut, venind din muzeu, domnul Jowett. Presupun că m-a auzit cînd te-am strigat, fiindcă mi-a spus că o să mă ajute el. Am înhățat în grabă niște impermeabile și umbrele și am alergat spre pavilion. Ce-a urmat, știi...

– Da... Joe se ridică și-i adresă un zîmbet trist și obosit. Nu te-ai așteptat să se întîmple ce s-a întîmplat, cînd m-ai adus aici, nu-i așa? Își desfăcu brațele a neputință. Nici eu nu m-am așteptat.

– Dacă bunicul s-a sinucis, nici... nici chiar tu nu l-ai fi putut împiedica, nu? Nimeni nu-l poate opri pe-un om cînd vrea să-și ia viața...

– Dar dacă nu s-a sinucis?... Alex strînse tare pleoapele, dar numai o secundă. Și eu, care m-am aflat tot timpul prin preajmă! Îți dai seama, am fost la doi pași, și n-am putut face nimic!

– Dar mi-ai spus că bunicul a scris el însuși scrisorile acelea către Scotland Yard. Așa fiind, cum ai fi putut presupune că-l amenință un pericol real? Nimeni n-ar fi putut să știe... Orice criminal întîi ucide și abia după aceea se află de crima săvârșita... Din moment... din moment ce nu cunoșteai intențiile asasinului, cum puteai să

preîntîmpini crima? Îmi dau seama cît de greu îți este, și te înțeleg, Joe... Dar ce s-a petrecut e ireparabil. Nu trebuie să-ți reproșezi nimic, n-aveai cum preveni un lucru de care nu ai avut cunoștință. De altfel, ce rost ar avea acum? El nu mai este, iar eu... eu te iubesc... încheie ea șoptit. Nu-i nici un secret, Joe. Domnul Parker știe lucrul ăsta de ani de zile, nu-i așa? Nu e nimic nou pentru dînsul. Dar chiar dacă mi-ai fi fost cu totul străin, tot n-aș fi avut nici o pretenție... Tăcu un moment. Nu cumva... șantajistul a fost Cowley?

– Totul ne conduce la această concluzie, mormăi Parker. De un singur lucru pot să vă asigur, miss Beacon, că dacă-mi cade în labă individul ăsta... Lăsă fraza în sus pensie. Eu mă duc...

– Și eu... Alex se ridică. Ne-a rămas un singur lucru de făcut, să aflăm adevărul. Dacă-mi dai voie, am să revin ceva mai tîrziu, Caroline...

– Vino negreșit... murmură Caroline. Sînt foarte abătută. Cît timp a trăit, nici nu bănuiam că îmi e atît de drag... Oare un om trebuie neapărat să moară ca să ne dăm seama cu adevărat ce a reprezentat pentru noi pe cînd era în viață?

– Mă tem că da... Joe dădu din cap. Cu toții trecem, mai devreme sau mai tîrziu, printr-o asemenea încercare.

Îi atinse mîna ușor și ieși repede după Parker, care se și afla pe coridor.

– Păcătoasă poveste mormăi adjunctul șefului serviciului de criminalistică. Tare păcătoasă, Joe! Cine a mai rămas?

– Chanda, Jowett, personalul.

– Personalul nu mă interesează. Unde e camera domnului Chanda? se adresă Parker detectivului de serviciu pe coridor și se îndreptă numaidecît în direcția indicată de subalternul său printr-un gest mut.

Ciocăni ușor. Nu se auzi nici un răspuns, așa că apăsă pe clanță și privi înăuntru. Un miros ciudat și amețitor îi izbi încă din prag.

Chanda, întors cu spatele spre ușă, stătea prosternat pînă la pămînt în fața unei statui a lui Budha în postura clasică. Patru lumînări aurii subțiri ardeau în fața acestei statui și, între ele, se afla o farfurie plată din care se ridicau șuvițe de fum albăstrui ce se destrămau lin de-a lungul peretelui.

Parker dădu să se retragă, dar Chanda, care auzise scîrțîitul ușii, întoarse capul și se îndreptă de mijloc.

– Vă rog să intrați. Vă așteptam.

După o scurtă ezitare, Parker intră. Joe se furișă în urma lui și închise ușa. Înăuntru, mirosul de tămîie era și mai amețitor.

– N-am fi vrut să vă tulburăm ritualul religios, începu comisarul pe un ton oficial, dar sîntem siliți de împrejurări s-o facem. Doriți poate totuși să revenim ceva mai tîrziu, să zicem, peste o jumătate de oră?

Chanda clătină din cap.

– Ritualul acesta religios, cum l-ați numit, va dura mult mai mult, spuse el liniștit. Nu vă supăra cumva mirosul de tămîie? Dumneavoastră, albi...

– Nu, nu! Parker scutură energic din cap.

– Totuși, dacă ați vrea să deschideți puțin fereastra...

Și fără să mai aștepte răspunsul bătrînului birman, se duse repede la fereastră și o deschise. Rămase acolo, rezemat de pervaz.

– Mă numesc Parker, și...

– Știu, domnule. Ați fost aici în urmă cu o săptămînă și ați avut o discuție cu generalul Somerville... Chanda înclină capul. Cunosce subiectul discuției respective, stăpînul meu m-a onorat și în această împrejurare cu încrederea sa.

– Dacă ne-ar fi onorat și pe noi cu aceeași încredere, poate că n-am fi ajuns la tragicul deznodământ! rosti încet Parker.

– Prin urmare, dumneavoastră considerați că omul poate înlocui Destinul, domnule comisar? Să-mi fie cu iertare, dar, în simplitatea cugetului meu, nu pot fi de acord cu dumneavoastră. Ieri încă, și chiar și azi-dimineață, am crezut și eu că este cu puțință. Mă temeam pentru viața stăpînului meu. De aceea m-am și dus la domnul Alex și i-am împărtășit tot ce știam. Voiam să-mi apăr stăpînul de nenorocirea care-l păștea... Dar Destinul a vrut să fie altfel. Moartea, care oricum trebuia să vină, a venit pe altă cale și altfel înveșmîntată decît ne așteptam, și iată că stăpînul meu e mort. Cu toții ne naștem într-o zi anume, predestinată, și murim tot așa, în ziua ce ce ne-a fost sortită să ne fie cea din urmă. Toți sîntem muritori.

– Se poate, zise Parker. Numai că în obligațiile mele intră și aceea de a face ca un procent cît mai mare de cetățeni ai acestei țări să moară de moarte bună și nu de mîna unuia sau altuia dintre semenii lor, care să se substituie astfel Destinului de care vorbiți.

– Oamenii aceia nu sînt decît niște unelte oarbe... șopti Chanda. Totuși, înțeleg punctul dumneavoastră de vedere. Și eu cred în justiție și în necesitatea pedepsirii celor vinovați.

– Asta mă bucură, spuse Parker înseninîndu-se. Și dacă vreți să fie pedepsit și acel ticălos care, fie că l-a ucis pe general, fie că l-a șantajat sub numele de Plumkett sau în complicitate cu Plumkett, spuneți-ne dacă nu l-ați văzut astăzi, după micul dejun, pe inginerul Cowley, deoarece avem motive temeinice să presupunem că, în cazul de față, el a fost cel care a jucat funestul rol al Destinului.

– Pe domnul Cowley? Fața bătrînului birman nu exprimă propriu-zis uimirea; totuși, fără voia sa, privirea i

se îndreptă spre Alex.

– Da, zise Joe. Inginerul Cowley a dispărut, și o dată cu el și cele zece mii de lire pe care le-ai dus în pavilion, cînd l-ai condus pe general azi-dimineață. Ești sigur că au rămas acolo, după ce l-ai lăsat singur pe general, la masa de lucru?

– Da. Domnul general mi-a poruncit, de cum a intrat în pavilion, să scot banii din servietă. Erau într-o pungă transparentă de celofan, pentru ca Plumkett să se poată convinge că sînt bani și nu hîrtie de ziar sau ceva de felul ăsta. Generalul urmărea să-l determine să-i și numere, ceea ce i-ar fi distras atenția și i-ar fi dat posibilitatea stăpînului meu să întindă neobservat mîna spre sertarul în care se afla revolverul. Era un pistol american de calibru mare. Generalul obișnuia să spună că nu există armă mai sigură, fiindcă nu se înțepenește niciodată. Era un ostaș bătrîn...

– Revolverul se afla tot în servietă?

– Nu. În perioadele cînd lucra în pavilion, generalul îl păstra în sertarul biroului.

– Adică îl lăsa acolo și-n timpul nopții?

– Bineînțeles. Încuiam numai ușa pavilionului, iar dimineața o descuam!

– Ai la dumneata cheia?

– Întotdeauna o port la mine... Chanda se căută în buzunarul caftanului. Iat-o...

Alex luă cheia în mînă și o răsuci între degete. Parker scoase un oftat.

– E o cheie cum nu se poate mai banală! spuse el, muștrător. Oricine poate să descuie cu ușurință o ușă în cuiată cu o cheie ca asta.

– I-am atras și eu atenția generalului. Chanda aprobă din cap. Dar mi-a răspuns că, pe cît știe el, hoții, spărgătorii descuie oricum orice broască, aceasta fiindu-le

meseria. În afară de asta, noaptea ar putea intra cineva în pavilion care e atît de departe de casă, tăind liniștit unul dintre geamuri. Așa că ce rost ar avea să apeleze la un lăcătuș?... N-am mai avut ce să-i răspund, de fapt găseam că are dreptate...

– Poate că avea într-adevăr, mormăi Parker. Totuși e o imprudență să lași un revolver încărcat într-o încăpere cu ușile pe jumătate vraiste!

– Dar a murit în timp ce se afla în încăperea respectivă, iar revolverul era la locul lui, de dimineață, cînd am intrat în pavilion. L-am văzut cu ochii mei.

– Și, în cursul dimineții, n-ați observat dacă a intrat cineva în pavilion?

Chanda nu răspunse imediat. Se uită lung la Alex. Privirea sa voia parcă să-i transmită ceva, dar ce anume, Joe nu știa; pricepu doar atît, că îndărătul vorbelor, pe care urma să le rostească Chanda, avea să se ascundă ceva. Dar ce?...

– Am stat la ferestruica podului începînd de pe la ora nouă și jumătate, spuse liniștit Chanda, și n-am coborît decît atunci cînd v-am văzut întorcîndu-vă de la pavilion, neînsoțiți de domnul general. Nu distingeam mare lucru, aproape că se lăsase întunericul, iar ploaia bătea în ferestruică, așa că am fost silit s-o închid. Am rămas totuși, fiindcă pe mare continua să se afle o șalupă, aceea a poliției, după cum s-a dovedit ulterior. Nu eram însă sigur, și se apropia și ora sosirii lui Plumkett. În tot acest timp, am ținut sub observație marea și pavilionul. Domnișoara Perry a intrat înăuntru la ora unsprezece, a zăbovit cîteva minute și a ieșit, fără să se întoarcă însă spre casă. Mă așteptasem să vină, știam că la ora aceea urma să-l ducă generalului fotografiile grupului Yeti. Generalul o rugase anume să vină la ora aceea, ca să se creadă că lucrează ca de obicei și nu se așteaptă la nici o

surpriză.

– Pe altcineva n-ați mai văzut?

– Pe altcineva n-am mai văzut... repetă bătrînul birman. Se ridică, se apropie de altar și tăie, cu niște foarfeci de bronz sclipitoare, capătul fitilului unei lumînări ce fumega. O vreme stătu să privească flăcăriuia și se întoarse cu fața către cei doi bărbați de lingă fereastră abia după ce constată că lumînarea arde din nou fără să pîlpîie.

Se lăsase întunericul.

– Bineînțeles, cineva ar fi putut să se furișeze în pavilion, reluă Chanda după o ezitare, teoretic, lucrul este posibil... Aproape tot timpul, am privit prin binoclu marea și, ori de cîte ori îl îndreptam spre linia orizontului, pavilionul îmi ieșea din cîmpul vizual.

– În cîmpul vizual aveăți și o parte din parc?

– Da, evident.

– Pe inginerul Cowley nu l-ați zărit?

– Nu. Purta o cămașă foarte țipătoare, așa că dacă aș fi zărit-o de departe, printre copaci, mi-aș fi dat seama că e el.

– Cowley și-a schimbat cămașa, între ora opt și jumătate și zece... spuse Alex.

– Și-a schimbat cămașa? Cu ce fel de cămașă?

– Asta nu mai știm. Și n-ați văzut pe nimeni apropiindu-se de pavilion? Chiar dacă nu l-ați putut recunoaște...

– Greu de spus... Cu puțin înainte de a începe să cada primii stropi de ploaie, s-a îndreptat în direcția aceea, foarte grăbit, profesorul Snider. Ceva mai devreme, fiica lui s-a dus la terenul de tenis. Dar frunzișul copacilor și tufișurile sînt atît de dese, că de sus nu se vede bine decît peluza cu flori, aleile care duc spre ea și, în depărtare, ferestrele și acoperișul pavilionului. Cărarea stîncoasă și balustrada se văd doar pe o mică porțiune, în dreptul unui

luminiș al parcului... Cowley?... Tăcu o clipă. Trăiesc în această țară de o jumătate de secol aproape, dar se pare că nu voi ajunge niciodată să cunosc sufletul dumneavoastră, al albilor! Cowley nu părea de fel să fie un om capabil de a săvârși o... Firește, pot să mă înșel...

– Așa s-ar părea, judecînd după cele aflate de noi pînă în prezent. Mulțumesc, mister Chanda. Vom căuta să nu vă mai deranjăm, decît dacă va fi neapărat necesar.

– Mulțumesc, domnule comisar. Numai o întrebare...

– Vă ascult!

– Cum rămîne cu cina? După cîte mi-am dat seama, sînteți însoțit de o întreagă echipă, și ancheta nu s-a terminat încă. Oaspeții și personalul vor dori desigur și ei să mănînce ceva.

– Bineînțeles. Să știți însă că nu aveți nici o obligație să hrăniți forțele polițienești ale Majestății-Sale. Oamenii mei pot să se ducă, pe rînd, cu una din mașini, să ia masa la un birt...

– Nu cred că generalul Somerville s-ar fi declarat mulțumit cu o asemenea soluție, zise Chanda. Voi da dispoziție să se pregătească cina pentru toată lumea.

– Vă mulțumesc... Parker zîmbi.

– Și încă ceva... Chanda se uită la Alex. Sînteți desigur foarte ocupat, mister Alex. Aș fi vrut s-o văd pe Caroline. Mai mult, ca sigur că o ceașcă de ceai tare sau una de supă i-ar prinde bine. Se întoarce spre Parker. A venit aici, la Mandalay House, încă pe cînd era o fetiță de-o șchioapă și am îndrăgit-o cu toții, se crezu el dator să explice. În ce mă privește, o voi iubi la fel de mult și de aci înainte..

– Mai încape vorbă?... Parker păru foarte mulțumit de întorsătura pe care o lua lucrurile. Duceți-vă la dînsa, de îndată ce veți da instrucțiuni personalului. Biata de ea, arată groaznic... A trecut prin atîtea astăzi!

– Da... Chanda aprobă din cap. A trecut prin multe azi, cum n-a trecut niciodată în viață...

Și, din nou, în glasul lui se strecură o nuanță stranie, care rămase nepercepută de Parker, dar care-l făcu pe Alex să se uite, o clipă, cu atenție încordată la bătrînul birman. Fața lui Chanda însă, în afara unui zîmbet afabil, nu exprima nimic.

Ieșiră.

– A rămas Jowett acela, mormăi Parker, și putem spune că am terminat interogatoriile preliminare. Dacă am reținut bine, din ce ne-a spus camerista, camera lui e vecină cu cea a lui Cowley?

Se îndreptară în direcția respectivă. În aceeași clipa în capul scărilor se ivi Hicks.

– Au sosit expertizele... anunță el cu glasul coborît. Le-am lăsat pe masă, în bibliotecă. Johnny s-a dus să-l schimbe pe Brover în pavilion.

– O. K.! Parker coborî repede scara, sărind cîte două trepte deodată.

Ajungînd în bibliotecă, ridică de pe masă cele două plicuri sigilate cu ceară roșie, le deschise și se apucă să citească. Alex se așeză, urmărindu-l în tăcere.

– Ei, asta-i!... Parker lăsă, descurajat, să cadă pe masă cele două hîrtii. Glonțul provine din revolverul găsit lîngă mort. N-a fost folosit un amortizor de zgomot. Faptul e dovedit prin inexistența microurmelor pe țeava și prin modul în care s-a încrustat pulberea în epiderma cadavrului. Datele concordă perfect. Putem conchide că s-a sinucis între unsprezece și unsprezece și jumătate, adică între vizita lui Meryl Perry și venirea voastră în pavilion furtuna a fost aceea care a înăbușit zgomotul împușcăturii...

Alex nu răspunse. Luă în mînă cele două foi de hîrtie și-și aruncă ochii pe ele. Deodată ridică din sprîncene.

– Citește, dacă vrei, expertiza cafelei găsită în ceașcă și întermos... adăugă Parker. Nici o revelație. Atîta cafea, atîta zahăr în soluție. Totul în ordine. Nici nu ne-am fi putut aștepta la altceva. Ca să fiu sincer, Joe, sînt foarte mulțumit... presupunînd că un asemenea cuvînt se potrivește în împrejurări atît de triste nimic altceva decît o sinucidere.

194

– Ești sigur?... Alex clătină din cap. Am impresia că n-ai citit pînă la capăt expertiza balistică. Ți-a scăpat pesemne o notiță a dactiloscopului. Pe armă nu s-au găsit nici un fel de amprente digitale. Arma era curată, frecată cu grijă.

– Ce?! făcu Parker și-i smulse hîrtia din mînă. O mai citi o dată și încă o dată și o lăsă jos. Prin urmare, totuși... Se lăsă greu pe scaun. S-ar părea că ai avut dreptate de la început, Joe... Din păcate, nu putem presupune că generalul Somerville și-a tras în inimă un glonț dintr-un Colt de calibrul 45, iar apoi, foarte liniștit, a șters arma și și-a aruncat-o la picioare... A fost asasinat.

– Da... Alex aprobă din cap. Și totuși, n-a putut fi asasinat!

Parker se ridică și începu să se plimbe în tăcere prin încăpere. Apoi, se opri brusc în fața prietenului său.

– Știu ce vrei să spui că nimeni n-a auzit împușcătura, că, din momentul cînd a izbucnit furtuna, Hicks a supravegheat în permanență cărarea stîncosă, așa că nimeni n-ar fi putut intra în pavilion fără să fie văzut de el. Și totuși, amice! Și totuși...

– Exact... Alex se ridică și el. Era foarte grav. Și totuși, generalul Somerville a fost asasinat. Și cel mai tare mă tulbură faptul că n-a fost folosit un amortizor de zgomot. Și știi de ce? Fiindcă în cazul în care tu vei inculpa pe cineva în această afacere, în mod necesar eu voi fi

principalul martor al apărării...

– Tu? făcu uimit Parker.

– Da, eu. Fiindcă din momentul cînd l-am văzut pe generalul Somerville în viață, înainte de ora nouă, și pînă cînd l-am găsit mort, la unsprezece și jumătate, nimeni nu putea să-l împuște, acolo, în pavilion, cu un revolver de calibrul cel mai greu, fără să folosească un amortizor de zgomot.

– Și totuși a fost împușcat!

– Tocmai de aceea, spuse încet Joe așezîndu-se și pri vind, cu niște ochi care nu mai vedeau nimic, hîrtille de pe masă, trebuie să începem să gîndim, Ben!

– Dumnezeu!... Parker se așeză și el. Nu m-am așteptat la așa ceva! E cea mai paradoxală afacere din cite mi-a fost dat să descîlcesc în cariera mea... Cu siguranță că te înșeli, Joe. Ori tu, ori Hicks ați confundat împușcătura cu vreun alt zgomot.

Alex se mulțumi să ridice din umeri.

Cu siguranță! Parker se ridică din nou. Doar nu vei fi vrînd, sper, să mă întorc la Londra și să întocmesc un raport în care să afirm că nici generalul Somerville nu s-a putut sinucide și nici asasinat n-a putut fi.

– În situația în care ne aflăm, nici n-ai avea altceva mai bun de făcut decît să te cărăbănești la Londra... Alex își desfăcu brațele. Apoi își aținti prietenul, cu o bruscă licărire în ochi. Nu ți se pare ciudat?

– Ce anume?

– Faptul că tocmai eu ar urma să fiu martorul apărării, indiferent pe cine ai scoate din mîneacă spre a-l acuza de asasinarea generalului?

– Nu înțeleg. Doar ai fost aici, și... Parker se întrerupse. Vrei să spui că lucrul nu e întîmplător? Cum adică?

– Oricum am privi lucrurile, Joe Alex nu e un martor

peste care să se poată trece ușor într-un proces... Ce mai, sînt un martor ideal pentru oricine s-ar afla în boxa acuzaților...

– Da... Benjamin Parker dădu din cap. Asta cam așa e. Mărturia ta, prestată sub jurămînt și, în plus, întărită de aceea a lui Hicks, ar împiedica orice complet de judecată să pronunțe un verdict de vinovăție... Chiar așa... adăugă el într-un acces de disperare. Nimeni nu poate fi condamnat într-o astfel de situație! Nimeni! E cea mai paradoxală istorie cu care am avut de-a face, Joe! Absolut paradoxală! Ce e de făcut?

Dar se înșela, întrucît în curînd aveau să intervină în anchetă elemente și mai paradoxale. Una dintre surprizele cele mai mari ale acelei zile încărcate de surprize avea să fie chiar comunicarea ce i-o pregătea medicul legist, personajul acela plin de demnitate, care tocmai sosea la Mandalay House, la volanul unui Morris minuscul ce distona atît de tare cu aspectul său marțial.

CAPITOLUL 15

Dar e imposibil, doctore!...

– Domnul doctor OTlaherty! anunță Hicks. A adus rezultatele autopsiei.

– Nu lăsa să se citească nimic pe fața ta, zise repede Parker. O să mă port față de el, ca și cum totul ne-ar fi clar și n-am întâmpina nici o dificultate. În asemenea situații, orice zvon defetist poate duce la compromiterea anchetei!

Se ridicară amândoi la intrarea doctorului OTlaherty, care, după ce privi cercetător încăperea, își puse pălăria pe un scaun și veni către masă ținând în mîna o servietă din piele galbenă, prevăzută cu o încuietoare aurie.

– Am adus rezultatele autopsiei, domnule comisar... zise el.

– Vă rog să luați loc, domnule doctor... Parker îi apropie un scaun. Doctorul luă loc. E adevărat că eu vă rugasem să aveți bunătatea să-mi transmiteți prin telefon primele rezultate ale autopsiei, dar dacă v-ați deranjat personal, cu atît mai bine... Nimic deosebit, nu-i așa?

Doctorul OTlaherty ridică încet capul de pe foile de hîrtie pe care le scosese între timp din servieta. Se uită la Parker cu aerul unui naturalist căruia i se înfățișează un exemplar exotic dintr-o specie necunoscută.

– Dimpotrivă, domnule comisar... rosti el, în sfîrșit calm. Concluziile dumneavoastră premature s-au dovedit complet eronate, medicina legală le infirmă! Vă propun să trecem direct la fapte...

– Prin urmare, spuse Parker, autopsia arată că...? Tăcu,

Alex se ridică, se apropie de masă și se așeză față în față cu doctorul.

– Exact. Iată de ce am și venit eu însumi și n-am transmis prin telefon rezultatele autopsiei. Doctorul O’Laherty ridică prima foaie de hîrtie. Sînt de părere să vă scutesc, domnilor, de termenii tehnici și să intru în miezul problemei. De acord?

– Bineînțeles... rosti abia auzit Parker, care făcea eforturi să se stăpînească. E mult mai bine așa.

– Prin urmare, glonte care a străpuns pieptul de functului general Somerville n-a putut fi tras – aceasta e opinia mea, și sînt oricînd dispus s-o susțin, sub jurămînt, în fața tribunalului – de victima însăși, așa cum sugerează poziția cadavrului. Glonte a străbătut corpul transversînd, de la stînga la dreapta, ceea ce, cunoscut fiind faptul că generalul nu era stîngaci, ar presupune o poziție nenaturală, acrobatică și lipsită de sens a mîinii care ținea arma în momentul producerii împușcăturii. În tîmplă, da, un om trage glonte lateral, nimeni însă nu se sinucide trăgînd oblic în piept; arma e așezată în așa fel ca țeava să fie îndreptată perpendicular pe punctul considerat a fi cel mai vulnerabil. Opinia mea e confirmată și de un alt fapt: arma a fost găsită, pe jos, sub mîna atîrnînd fără vlagă a defunctului. Dacă generalul Somerville ar fi tras ținînd revolverul în partea opusă a corpului, atunci, avînd în vedere forța de recul a unui Colt de calibrul 45, arma ar fi trebuit fie să-i zboare din mînă – să nu uităm că glonte, străpungînd oblic inima, a provocat o moarte instantanee – fie să cadă, împreună cu mîna, pe masa ce era plasată lîngă fotoliu...

– Sînteți absolut sigur de ce afirmați, domnule doctor?

– Sînt medic de treizeci și cinci de ani, spuse doctorul O’Laherty cu demnitate, și cunosc răspunderile legate de profesiunea mea. V-aș rămîne îndatorat, domnule comisar, dacă ați rezerva observațiile de genul celor de adineaori

pentru persoanele dispuse să asculte o impertinență fie și neintenționată.

– Vă rog să mă iertați... spuse Parker. Dar, cu toate că și eu am o experiență profesională îndelungată, toate indiciile, în cazul de față, ne duc la concluzia că nimeni n-ar fi putut să-l ucidă pe generalul Somerville! Cel puțin așa am considerat pînă acum cîteva minute. Cele comunicate de dumneavoastră, domnule doctor, mă surprind nespus. Vedeți dumneavoastră, un amortizor de zgomot n-a fost folosit, iar din momentul cînd generalul a fost văzut în viață, nimeni n-a mai intrat în pavilion, adică nimeni care ar fi putut apăsa pe trăgaciul pistolului fără să fie auzit de persoana care s-a aflat tot timpul în apropiere și care se bucură din partea mea de încredere absolută. Încă o dată vă rog să mă iertați, dar în cazul că vi s-ar demonstra că nimeni nu l-a putut ucide pe generalul Sor merville, veți admite, sper, că nu e exclus ca sinucigașul să fi ținut arma în poziția complicată pe care ați descris-o?

Doctorul OTlaherty îl privi în față pe comisar, apoi spuse:

– Nu! Chiar dacă mi-ar fi prezentați o sută de martori care să afirme că nu l-au scăpat o clipă din ochi pe generalul Somerville, mai mult, că l-au văzut chiar și în momentul sinuciderii, și tot i-aș califica pe toți o sută drept niște mincinoși!

– Glumiți probabil, domnule doctor... Parker se apucă să bată cu degetele în masă. Nu e treaba mea să discut cu dumneavoastră pe teme de medicină – așa cum spuneți, și pe drept cuvînt, nu am competența necesară... totuși, constat că vă întemeiați convingerea pe un singur fapt, și anume pe poziția incorectă a armei... Or, se știe, în medicina legală s-a întîmplat nu o dată ca un specialist să avanseze o opinie care, oricît de bine argumentată, s-a dovedit pînă la urmă falsă.

– Se poate, spuse doctorul O'Tlaherty, dar dacă mi-ați fi îngăduit să termin, am fi evitat acest schimb de cuvinte inutil. Dacă am afirmat că aş taxa drept mincinoşi şi o sută de martori care ar susţine că avem de-a face cu o sinucidere, m-am întemeiat nu numai pe îndoiala că cineva s-ar putea sinucide într-un mod atât de neverosimil – deşi recunosc că, chiar şi așa, aş înclina mai degrabă să înlătur o asemenea ipoteza, renunţând la ceea ce aş numi o certitudine aproape absolută doar dacă s-ar dovedi pe deplin că un asasinat a fost, fizic, imposibil. Dar cum vreţi să accept versiunea sinuciderii, când ştiu prea bine că, în momentul producerii actului fatal, presupusul sinucigaş îşi pierduse complet cunoaştinţa şi se afla, probabil, în stare de comă?

– Cum?! Parker sări de pe scaun dar îndată se așeză la loc. Generalul era lipsit de cunoaştinţă în momentul morţii?

– Îşi pierduse complet cunoaştinţa, domnule comisar. Şi asta, din cauza cafelei, din care băuse, cred, trei pînă la patru ceşcuţe şi în care fuseseră dizolvate cele mai puternice somnifere aflate în comerţ în Anglia. Somniferele îi fuseseră administrate într-o asemenea doză, încît, după părerea mea, chiar şi fără intervenţia revolverului, inima acestui om de nouăzeci de ani oricum n-ar fi rezistat. E, desigur, o presupunere, şi nu m-aş încumeta s-o susţin în faţa tribunalului... Dacă însă m-aţi întreba în particular, v-aş răspunde că generalul se găsea, în momentul morţii, cufundat într-un somn din care nu s-ar mai fi trezit niciodată...

– Dar... zise Parker. Ridică de pe masă una din cele două foi de hîrtie sosite înaintea doctorului. Iată expertiza cafelei ce se afla pe fundul ceşcuţei şi în termos nici un cuvînt despre vreun narcotic...

Doctorul O'Tlaherty citi lirîiştit textul şi îi înapoie

hîrtia,

– Deoarece nu vreau să afirm că vreunul dintre colegii mei se înșală... ceea ce, de altfel, în cazul de față ar fi și de necrezut, fiindcă analiza ar fi trebuit să constate prezența somniferului în lichid, mai ales dacă avem în vedere cantitatea dizolvată, îmi rămîne să emit o singură supoziție: cafeaua pe care a băut-o defunctul nu este identică cu cea găsită în ceșcuță și în termos. Împreună cu asistentul meu, am efectuat de două ori analiza conținutului stomacal și am obținut de fiecare dată, deși cu reactivi diferiți, rezultate aproape similare. În ce mă privește, eroarea este exclusă.

Parker îl ascultă în tăcere, apoi întoarce capul și-l privește pe Alex. Pe față i se citea consternarea.

– Ai auzit, Joe?

– Am auzit... răspunse Alex destul de calm. Sînt, desigur, surprins, dar nu în aceeași măsură ca tine. Nu m-am îndoit nici o clipă că ancheta va erupe în cele din urmă într-o direcție oarecare. E drept că nu m-am așteptat să fie otrăvită cafeaua... Parker nu zise nimic. Se uita cu ochii mari la prietenul său, care, pe neașteptate, păru să se însuflețească; se ridică și se îndreptă spre locul în care se afla raportul asupra autopsiei. Acestea sînt toate concluziile dumneavoastră, domnule doctor? Îmi închipui că ați mai ajuns și la altele, de exemplu: cînd a survenit eu aproximație moartea?

– Firește! O'Flaherty îl privește cu o umbră de simpatie, în care mai stăruia destulă rezervă totuși. Văd că vă orientați în munca noastră. După cîte am fost informat, generalul Somerville a servit micul dejun pe la ora șapte și treizeci, sau ceva mai târziu. E adevărat? Orientindu-mă deci după ora la care a luat ultima masă, pot preciza că moartea a survenit nici mai devreme de ora nouă și nici mai târziu de ora zece. Cafeaua, mai mult ca sigur, a băut-o

între opt și nouă. Mai degrabă mai aproape de opt decît de nouă.

– Și la ce interval de timp ar fi trebuit să-și facă efectul somniferele?

– În această concentrație în decurs de cîteva minute ar fi trebuit să producă somnolența, iar peste alte cîteva, un somn adînc, tot mai adînc pe măsură ce organismul își însușește o cantitate din ce în ce mai mare de narcotic din conținutul stomacal... Cafeaua ar fi putut acționa în sensul frînării acestei acțiuni, întrucât ea stimulează activitatea inimii. În schimb, factorii capabili să accelereze efectul somniferelor i-au constituit vîrsta înaintată a defunctului și greutatea mică a corpului său. Acești factori au acționat probabil concomitent, dar dacă generalul avea obișnuința consumării cafelei, atunci acțiunea acestora asupra organismului a fost relativ mai slabă.

– Considerați, prin urmare, domnule doctor, că generalul s-a aflat în stare inconștientă cam de pe la ce oră?

– Dacă nu era înzestrat cu o rezistență ieșită din comun, ceea ce după moarte nu se mai poate stabili, în schimb se poate reconstitui pe baza mărturiilor celor ce l-au cunoscut îndeaproape, somnul ar fi trebuit să intervină, cel mai tîrziu la o oră după îngurgitarea primei ceșcuțe de cafea. Iar dacă, ceea ce este sigur, a mai băut, la intervale scurte, încă două ceșcuțe, întregul proces a fost accelerat... Putem spune deci că, la trei sferturi de oră după ce a băut prima ceșcuță de cafea, generalul dormea adînc

– Dacă în pavilion a ajuns pe la opt și zece, înseamnă, nu-i așa, că pe la opt și cincizeci și cinci dormea? Dar eu l-am văzut mișcîndu-se la ora... Joe încruntă sprîncenele.

Cred că era opt și patruzeci sau opt și cincizeci... Nu m-am putut înșela, deși l-am văzut de la o anumită depărtare; ridicase mîna și o lăsase apoi pe masă. Eram

doi, și amândoi l-am văzut făcînd gestul.

– Dar n-a spus nimic, nu-i așa? Doctorul OTlaherty dădu din cap. În starea de prostrație care survine înaintea căderii într-un somn greu, omul poate să facă anumite gesturi. Ele se explică prin lipsa unei granițe pe creier între starea de veghe și de somn. La scurt timp, firește, asemenea mișcări încetează să se mai producă. Dacă în clipa aceea v-ați fi dus la el și i-ați fi acordat asistența medicală de rigoare, ar fi existat o șansă minimă să fie menținut în viață; în general însă, la vîrstă aceasta, otrăvirea organismului cu narcotice provoacă moartea.

– Dacă m-aș fi dus la el... făcu Alex. Generalului Somerville nu-i plăcea să fie deranjat. De altfel, doctore, scopul vizitei mele aici era acela de a nu-l deranja prin prezența mea în timpul dimineții...

Doctorul OTlaherty tuși.

– Firește, firește... făcu el, fără să manifeste un interes prea mare. Vă încredințez, procesul-verbal asupra autopsiei corpului generalului John Somerville, semnat de mine și de doctorul Slims, care m-a asistat. Dacă veți dori să-mi adresați unele întrebări suplimentare, numărul meu de telefon îl găsiți în carte. Nu mă deranjați nici dacă mă veți suna în toiul nopții. Sînt obișnuit să primesc telefoane la orice oră.

– Domnule doctor... spuse repede Alex, care ridicase din nou hîrtia cu rezultatele autopsiei. Dacă înțeleg eu bine, n-ați găsit zahăr în conținutul stomacal?

– Nu. Am observat și eu. OTlaherty aprobă din cap. Probabil că generalul bea fără zahăr atît cafeaua, cît și ceaiul. Sau cel puțin n-a folosit zahăr astăzi, altfel i-am fi descoperit urmele.

– Vă mulțumesc... Alex puse la loc hîrtia pe masă. Doctorul se ridică și își luă impunătorul melon.

– O clipă numai, domnule doctor... Joe dădu ocol

mesei. Spuneți că generalul, în momentul morții, își pierduse complet cunoștința: după ce anume v-ați dat seama?

– Iată o întrebare inteligentă! După părerea mea, se afla într-o stare de somn adinc, foarte apropiată de starea de comă, deoarece travaliul inimii aproape că se stinsese, iar creierul nu mai recepționa semnalele primite de la nervi. Aceasta se poate constata după expresia feței ca și după poziția corpului. Țineți seama că a fost lovit de un glonte de un calibru cam de două ori mai mare decât cel folosit de poliție, de pildă. Un glonte de Colt 45, avînd o terminație boantă, sfășie țesutul și produce niște leziuni interne teribile, cu toate că datorită formei sale are o forță de penetrație mai redusă decât un glonte de un calibru mai mic. În cazul nostru s-a înfipt în os. Dar nu asta voiam să spun. Rana aceea cumplită ar fi trebuit să provoace la victimă un șir de reacții instantanee – corpul întreg, în ultima secundă de viață, ar fi trebuit să reacționeze violent. Ei bine, nimic de felul acesta nu s-a produs! Glonte a atins corpul, dar semnalele ajunse pe creier n-au provocat în acesta nici un ecou. Dovadă fața defunctului, care a păstrat expresia unui om ce doarme liniștit... Degetele, tălpile... Da! Dormea, puteți să mă credeți! Ceea ce, ca să fiu sincer, a fost mult mai bine pentru el, deoarece a murit fără să știe că moare... Ce altceva ne-am putea dori, fiecare dintre noi, pentru ultima clipă a vieții?... La revedere, domnilor! Mi-a făcut plăcere. Se înclină și ieși.

Alex și Parker rămaseră tăcuți, cu ochii la cele două foi imprimare, în rubricile cărora doctorul O'Flaherty trecuse, cu un scris mărunț și apăsător, sentința de condamnare a unui om pe care nu-l cunoșteau și pe care, în adâncul sufletului lor, se temeau că nici nu-l vor cunoaște vreo dată.

Abia după ce se stinse zgomotul motorului

minusculelui Morris, ridică Parker capul pe care, pînă atunci, îl ținuse între palme, studiind atît de surprinzătorul proces-verbal de autopsie.

– Un lucru e sigur... zise. Ca în orice anchetă, cu cît se ivesc mai multe fapte, cu atît e mai bine! Așadar, cafeaua a fost otrăvită cu narcotice! Bun! Hai să ne ocupăm de cafeaua asta, Joe! Moartea s-a produs între orele nouă și zece! Încă un element care îngustează cîmpul de investigații... În plus, cineva a turnat, ulterior, cafea neinfestată în ceșcuță și în termos, după ce, în prealabil, a clătît bineînțeles cele două recipiente; nimic mai simplu, în pavilion se găsește o chiuvetă! Dar cînd a făcut-o, Joe? Doar voi v-ați aflat acolo în tot acest timp! Hicks pe stîncă, Chanda la fereastra podului, cu binoclul! Tu, în parc! Și nici unul din voi să nu fi observat nimic? Cum a fost posibil?

– Nu știu... murmură Alex. Încremenise parcă, cu tîmplele prinse între palme. Nu ăsta e lucrul cel mai important.

– Nu ăsta e lucrul cel mai important?! Parker îl scutură de umăr. Vino-ți în fire, băiete! Bați câmpii! A venit doctorul ăsta și-a răsturnat lumea cu dosu-n sus, fără ca măcar să-și dea seama ce face! Iar tu te găsești să spui că nu ăsta e lucrul cel mai important!

Joe înălță capul și îndreptă spre el o privire obosită.

– Încep să înțeleg, Ben... Mai mult, cred că știu acum cine l-a ucis pe generalul Somerville. Dar nu am nici o dovadă. Dimpotrivă, toate dovezile pledează pentru nevinovăția asasinului!

– Ce?! făcu Parker. Clătină din cap, după care adăugă încet: Ori poate că dorm și visez? La fel ca generalul, înainte de a... Mai degrabă înclin să cred că ți-ai pierdut mințile, Joe... Se apropie de prietenul său. Nu, zău, chiar ai început să înțelegi ceva?

– Da.

– Spune-mi și mie despre ce e vorba, chiar dacă ți se pare o absurditate...

– Încă nu, Ben. Nu te supăra, dar n-aș ști cum s-o fac. Întrezăresc o anume persoană, o disting limpede dintre ceilalți. Dar mi-e cu neputință să înțeleg cum a putut comite crima. Dimpotrivă, înțeleg perfect că nu putea s-o comită... Am chiar dovezi categorice că nu a comis-o. Mai așteaptă cîteva ore, bine? Firește că am să-ți spun! Deocamdată, bîjbîim amîndoi într-o pădure deasă și căutăm un drum. Dar nu lua seama la trîncăneala mea... Hai să continuăm ancheta după tipic! Altceva mai bun nici n-avem de făcut.

Parker îl privi lung, apoi încuviință din cap.

– De acord, zise. S-au ivit cîteva întrebări simple la care dacă răspundem înregistrăm, relativ repede, un oarecare progres. Prima poate fi formulată astfel: Cine a preparat și a dus în pavilion blestemata aceea de cafea?

– Ai formulat două întrebări, nu una... Alex lăsă să-i cadă mîna și se ridică greoi. Răspunsul este totuși unul singur: cafeaua destinată generalului Somerville a preparat-o și a dus-o în pavilion Caroline Beacon în persoană, în favoarea căreia, doar cu cîteva ore în urmă, își redactase generalul Somerville testamentul.

CAPITOLUL 16

Ce a vrut el de la mine?...

O găsiră pe Caroline în fața unei farfurii cu mîncare, neatinsă însă. Văzîndu-l pe Alex, fata sări în picioare. Buzele îi tremurau, și Alex observă că era gata-gata să izbucnească în plîns. Simți că-i îngheață inima.

– Spune-mi, ce a vrut el de la mine, Joe?... întrebă Caroline, abia mai trăgîndu-și răsufllarea, ca și cum s-ar fi oprit brusc din goană și n-ar fi putut să lege cuvintele. Parker, care rămăsese în prag, se apucase să-și frîngă mîinile, de parcă n-ar fi știut ce să facă cu ele.

– Cine? și Joe o cuprinse de după umeri.

– Chanda... a venit aici... ca să-mi aducă farfuria asta. M-a întrebat cum mă simt. Am fost atît de bucuroasă că a venit – nu-ți dai seama ce groaznic e să stai aici și să aștepți pînă ce voi... Se opri, dar reluă numaidecît: M-am bucurat, dar, pe urmă, s-a apucat să-mi vorbească într-un chip atît de ciudat, încît... se cutremură. Joe, cu el se petrece ceva!

– Ce ți-a spus? Liniștește-te, draga mea. Alex o așeză cu blîndețe într-un fotoliu. Povestește-ne.

– Spunea că își dă seama foarte bine prin cîte a trebuit să trec astăzi. Că nimeni în afară de el nu știe prin ce am trecut... Dar asta n-ar fi încă nimic Ciudat mi s-a părut abia când a adăugat că nu trebuie să uit că el m-a iubit întotdeauna ca pe copilul lui, că eu reprezint tot ce a avut el mai scump pe lume, că pe mine m-a iubit mai mult chiar decît pe bunicul, care i-a fost stăpîn... și să nu uit că el nu mă va trăda niciodată, că pot avea deplină încredere în el... L-am întrebat ce înțelege prin asta și mai ales prin aceea că n-o să mă trădeze? Și iată ce mi-a răspuns: „Știi

foarte bine ce vreau să spun, Caroline. Am venit doar ca să-ți spun că știu și că te iert, că nu pot să nu te iert. Ceilalți însă nu te vor ierta și, de aceea, ține minte, orice ai hotărî să faci, eu sînt alături de tine... După cuvintele acestea a ieșit. Ce-a vrut Chanda de la mine, Joe?

– Dacă am înțeles bine, își închipuie că tu l-ai ucis pe bunicul John... spuse Joe, străduindu-se să zîmbească, deși simțea că, în el, inima moare. Se uită la Parker, care asculta cu ochii ațintiți în covor.

– Dar cum se poate, Joe? De ce?

– Un motiv oarecare trebuie să aibă... Nu ne rămîne decît să-l întrebăm, nu-i așa, Ben?

– Bineînțeles, răspunse Parker cu un glas surd. Așa vom face...

– Exact! Alex făcea eforturi ca să pară cît mai degajat. Am venit la tine, fiindcă aveam neapărată nevoie de ajutorul tău. Uite ce este... Ezită o fracțiune de secundă. Știm că ești o fată curajoasă și că poți privi adevărul în față.. Generalul Somerville a fost ucis. Nu mai există nici un dubiu în această privință.

– Ucis... repetă ea în șoaptă și, aproape involuntar, adăugă: Dar de cine, Joe? Cine a putut să-i ucidă?

– Tocmai pentru a-l descoperi pe vinovat avem nevoie de ajutorul tău... Generalul a murit, după cum știi, de un glonț tras din propriul său revolver. Înainte de asta însă, fusese amețit, mai bine zis otrăvit cu narcotice dizolvate în cafeaua pe care a băut-o în pavilion.

– Cum asta? Caroline se ridică, se clătină pe picioare, dar își recapătă echilibrul numaidecît. Cafeaua bunicului eu am pregătit-o! Joe, e imposibil!

– Nu te enerva! Spune-ne liniștit cum s-au petrecut lucrurile. Ia-o de la început. Presupun că ai luat cafeaua din săculeț sau din cutia...

– Da, Joe... Buzele îi tremurau. Dar nu înțeleg! Acolo

nu putea fi nici un fel de otravă. Am luat boabele de cafea din patru cutii diferite, în proporții egale, și le-am rîșnit cu mîna mea, am fiert cafeaua și am turnat-o direct în termos...

– Nu se putea să fi turnat cineva dinainte în rîșniță sau pe fundul termosului un praf de culoare închisă?

– Imposibil, Joe! M-am uitat în rîșniță. Îmi amintesc perfect, era goală. Iar termosul l-am clătît cu mîna mea! Nu, bunicul n-a putut fi otrăvit cu cafeaua. Nu cu cafeaua asta!

– Bunicul tău folosea zahăr?

Caroline negă, elătinînd din cap. Era vădit că își răscolește zadarnic amintirile ultimelor ore și că nu izbutește să înțeleagă nimic.

– Nu folosea zahăr de fel. I-a interzis doctorul, acum cîțiva ani.

Joe aprobă din cap.

– Spune mai departe... zise el încet. Ai turnat cafeaua în termos și, din bucătărie, te-ai dus sus...

– Da. Am vrut să-i dau cafeaua lui Jane s-o ducă în pavilion, dar mi-am amintit că... Oh, Joe... nu pot...

– Vorbește, te rog... murmură Joe, cît putu mai blînd. Nici noi nu vrem altceva decît să terminăm o dată cu toate astea, nu-i așa, Ben?

Drept răspuns, Parker tuși. Continua să stea în dreptul ușii, cu ochii ațintiți cu încăpăținare în covor, ca și cum s-ar fi străduit să găsească acolo dezlegarea enigmei morții generalului Somerville.

– ... M-am gîndit că bunicul e atît de bun cu mine, că mi-a lăsat casa și tot, și că o să-i facă plăcere dacă o să vadă că i-am dus chiar eu cafeaua în pavilion. Așa că, atunci cînd am urcat în cameră, am luat termosul cu mine. Tu erai la masă, împreună cu domnul Jowett. După aceea m-am dus în pavilion, am lăsat termosul pe masă, am

pregătit ceșcuța și m-am întors spre casă. Bunicul și Chanda tocmai veneau. S-au oprit văzîndu-mă și am stat puțin de vorbă. Bunicul era bine dispus, chiar ușor surescitat. Ne aflam în dreptul peluzei cu flori. Bunicul a rupt un trandafir și mi i-a oferit... La întoarcere, l-am pus în vaza din hol, în care mai erau și alți trandafiri. Mai e și acum acolo...

Tăcu.

– Ușa pavilionului era deschisă, cînd ați ajuns acolo? întrebă Parker, care pînă atunci nu scosese o vorbă.

– Nu. Peste noapte, se încuie. Dar în cămară e un dulap în care se păstrează cheile de rezervă pentru toată casa. De acolo am luat cheia.

– Dar cînd ați ieșit din pavilion ați mai încuiat ușa?

– Nu. Știam că bunicul va sosi dintr-un moment într-altul. Era punctual ca un ceasornic.

– Încă ceva... Parker își frecă bărbia. Sînteți un oaspete relativ rar la Mandalay House. Cine îi pregătea generalului cafeaua, în absența dumneavoastră?

– Chanda. De altfel, Chanda m-a învățat și pe mine, încă în copilărie, cum să amestec cele patru soiuri.

– Tot el ducea în pavilion și termosul, cînd îl conducea pe bunicul dumneavoastră?

– Nu. Termosul îl ducea totdeauna camerista, ceva mai devreme. Bunicului îi plăcea să fie totul pregătit, cînd intra în pavilion. Chanda, de obicei, îl ținea de braț, iar în mîna liberă purta cărțile și hîrțile care-i trebuiau bunicului în ziua respectivă.

– Înțeleg. Vă mulțumesc mult, miss Beacon. Caroline se uită la Alex

– Joe, ce înseamnă toate astea? Mă tem... Bunicul e mort, ce întâmplare cumplită!. Încă nu-mi vine să cred, deși știu prea bine că e adevărat. Dar ce înseamnă asta? Cafeaua otrăvită, cuvintele atît de ciudate ale lui

Chanda... Cum a putut? O fi crezând că eu am turnat otrava în cafea? Bietul Chanda! Cu siguranță că suferă îndoit acum... Dar cum a putut să-și închipuie...?

– În momentul de față, nimeni în afară de tine și de criminal nu știe, aici, la Mandalay House, că în cafeaua bunicului au fost dizolvate narcotice. Joe clătină din cap. Nu te mai gîndi la toate astea, draga mea! și îi adresă un zîmibet trist și obosit. Chiar dacă nu mi-am putut ține promisiunea și prezența mea aici nu l-a împiedicat pe criminal să lovească, te asigur că nu voi îngădui nimănui să-ți facă vreun rău! Trebuie să avem răbdare, da, răbdare... Se îndreptă din spinare. Te sfătuiesc să te întinzi nițel. Îmi închipui că ești extenuată... Eu mă duc cu Ben. S-au ivit o sumedenie de probleme mărunte, dar nu mai puțin bizare pe care nu le înțeleg. Dar le voi înțelege curînd... Mai știi, poate că de pe acum le-am găsit cheia? Fă ce-ți spun, întinde-te nițel...

Caroline încuviință printr-o înclinare a capului.

– Noapte bună, miss Beacon... spuse Parker, nesigur. Ea îi adresă un zîmbet trist, zîmbetul omului care se simte sfișit, în așa măsură că nici nu mai dorește să-și recapete forțele.

Ieșiră. Parker se opri pe coridor, la oarecare distanță de detectivul de serviciu instalat pe un scaun.

– Joe, tu știi ceva! Pun rămășag că știi! Te cunosc eu prea bine. Spune-mi despre ce e vorba, altfel simt că înnnebunesc! Pînă acum n-am fost în stare să înțeleg nimic din toată istoria asta.

– Cred că e cazul să avem o nouă discuție cu Chanda, Ben... murmură Alex. Cînd am vorbit prima oară cu el, am simțit că ne ascunde ceva. El e convins că tocmai Caroline... Dar de ce? Cu siguranță că a văzut ceva de la ferăstruica podului. Trebuie să aflăm ce a văzut...

Parker aprobă în tăcere.

Chanda stătea pe un pat scund, burdușit de perne. Văzîndu-i se ridică. Pe cer strălucea luna și lumina ei cădea în odaie, făcînd să pălească flăcăruile luminărilor aprinse. Budha cel auriu scliepa vag.

– Carolina ne-a relatat în amănunt convorbirea pe care a avut-o cu dumneata. Alex se opri în fața bătrînului birman, privindu-l drept în ochi. E foarte îndurerată... Ce te face să crezi că ea la ucis pe generalul Somerville? Doar o cunoști de cînd era o fetiță de-o șchioapă și știi că nu e capabilă de o faptă atît de cumplită...

Chanda lăsase capul în jos. Tăcea.

– Omule! Joe îl prinse de un umăr și se apucă să-l scuture ca pe o păpușă de ceară. Vino-ți în fire! O iubești? Se poate! Dar și eu o iubesc și știu că nu și-a ucis bunicul, iar tănuirea unuia sau mai multor fapte petrecute azi-dimineață nu face decît să ne depărteze de adevăr! Poți să mă înțelegi?! Îl zgîlții încă o dată, apoi îi dădu drumul. Chanda se clătină și se lăsă pe pat. Înălță capul și îndreptă spre Alex o privire deznădăjduită.

– Soarta... șopti. Am prevenit-o. I-am spus că știu. Ar fi trebuit să înțeleagă. Și totuși, v-a povestit ce-am vorbit cu ea. Acum, nu mai am nici o ieșire... Am văzut-o. Tăcu din nou, apoi repetă: Am văzut-o intrînd în pavilion...

– Intrînd în pavilion?! Joe se dădu îndărăt și răsufală adînc. Mi-a spus că n-a fost acolo. Cînd ai văzut-o?

– La zece și jumătate... sau în jurul acestei ore. Nu m-am gîndit la nimic atunci. Era normal să treacă pe la el. Nu știam că generalul murise. Mai tîrziu însă ea a negat că ar fi fost acolo...

Joe întoarse capul spre Parker, care se afla în spatele său. Dar comisarul privea în pămînt și nu ridică ochii.

– Generalul Somerville a fost ucis între orele nouă și zece... spuse Alex și se opri, înțelegînd brusc că dacă prietena sa fusese în pavilion cu mult înainte de

unsprezece, atunci limita de timp se îngusta periculos. În acest caz, totul devenea posibil.

– Și ai auzit detunătura? întrebă el șovăind, în timp ce un gând țipa în el: “m-a mințit, m-a mințit”

– N-am auzit nici o detunătură... Chanda negă clătinînd din cap.

– Dar, dacă l-a ucis ea, ar fi trebuit să auzi... Alex ezită din nou. Omul nostru se afla și el pe stîncă. El cum de n-a văzut-o?

– Omul acela coborâse de la postul său cu cîteva minute înainte ele venirea ei, spuse Chanda încet și s-a reîntors cam la un minut sau două după ce plecase... De fapt, pe ea am văzut-o numai datorită faptului că el se ridicase și începuse să coboare. Asta m-a făcut să-mi întorc pri virea de la mare spre pavilion.

– Prin urmare totul s-a petrecut în acel interval de cîteva minute cînd Hicks a stat de vorbă cu individul din sat care culegea flori pentru logodnică! Alex răsufală adînc. Dar chiar dumneata spunea, mister Chanda, că balustrada și cărarea stîncioasă aproape că nu sînt vizibile din pod. Cum de ai putut-o recunoaște pe Caroline?

– Nu i-am văzut fața, ci rochia... Chanda își depărta brațele într-un gest de disperare. O rochie verde. Doar de două ori am zărit-o dar am recunoscut-o imediat, o văzusem pe Caroline cu o jumătate de oră în urmă, cînd ieșise din casă să se plimbe, și purta rochia aceea. Atunci, se îndreptase spre seră...

– Dar e imposibil! strigă Joe. Hicks a coborît de la postul lui la zece și patruzeci și exact la ora aceea eram cu Caroline... Deodată se întrerupse. Dumnezeule! spuse încet. Dumnezeule mare! Ce idiot sînt! Și dumneata Chanda! N-a fost Caroline, ci Dorothy Snider, pe care am întîlnit-o îndată după aceea venind dinspre terenul de tennis. Ne-a spus că fusese să-și caule pudriera! Pudriera!

Să mergem, Ben!

Și ieși, lăsându-l pe Chanda încremenit. Beaiamin Parker, cu fălcile încleștate și aruncînd fulgere din priviri, îl urmă cu pași mari.

Pe coridor, Alex se opri brusc.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Parker încet, oprindu-se lîngă el.

– Nu înțeleg... murmură Joe. Abia acum nu mai înțeleg nimic... Fiindcă nici ea și nici tatăl ei n-au putut să... Se întrerupse. Hai să mergem!

Dorothy Snider și tatăl ei erau așezați în cîte un fotoliu, unul în fața celuilalt. Dorothy plîngea când Parker ciocăni și intra fără să mai aștepte răspuns. Snider se ridică.

– Nu înțeleg... începu el revoltat. Cum vă permiteți, domnilor?!

– La fel de puțin înțeleg și eu anumite lucruri, îl întrerupse Parker fără multă ceremonie, de aceea mi-am și luat permisiunea să năvălesc în această încăpere ca să mi le clarific!

Joe îi puse mîna pe umăr și apăsă ușor.

– Domnișoară Snider, spuse el calm, dacă am înțeles bine, ați spus ceva mai devreme, relatîndu-ne modul cum v-ați petrecut timpul astăzi dimineață, că v-ați pierdut pudriera în timpul partidei de tenis așa a fost într-adevăr?

– D-da... Dorothy își șterse lacrimile cu batista. Era vizibil speriată. Așa am spus.

Alex se prefăcu a nu observa starea de nervi a fetei.

– V-aș ruga să-mi spuneți dacă mai aveți și o altă pudriera?

– Ce absurditate! Snider se ridică și se proțăpi în fața lui. Sîntem cetățeni americani, domnilor, și dacă aveți de gînd să ne torturați, pe mine și pe fiica mea, la această oră cu asemenea întrebări idioate, vă cer să luați notă de

protestul meu și totodată să-mi faceți fără întârziere legătura cu consulul Statelor Unite!

– Telefonul e jos în hol, zise Parker. Dacă doriți, domnule profesor, puteți lua legătura cu orice for diplomatic al țării dumneavoastră. Nici eu, nici oamenii mei n-o să vă împiedicăm,

– Foarte, bine! făcu Snider și se îndreptă spre ușă, dar în prag se opri. Dorothy! Îți interzic să discuți cu oamenii aceștia! Nu răspunde la nici una din întrebările lor pînă nu obțin legătura!

– N-am nimic împotriva, domnule profesor... zise Parker. Dar v-aș ruga să-i comunicați din capul locului consulului că fiica dumneavoastră urmează să fie arestată sub învinuirea de a-l fi asasinat pe generalul John Somerville,

– Ce? Ce-ați spus?

– Am spus că dacă fiica dumneavoastră nu va binevoi să răspundă la întrebările pe care, pentru bunul mers al anchetei, sîntem nevoiți să i le punem, mă voi vedea silit s-o arestez sub învinuirea pe care ați auzit-o.

– Cum îndrăzniți?... Snider se înroși. Dumneavoastră știți cine sînt eu?

Dar și glasul adjunctului șefului serviciului de criminalistică al poliției londoneze sună uscat, aproape indiferent

– Sînteți un om care își silește fiica să refuze să facă niște declarații indispensabile pentru anchetarea, unui caz de asasinat Și o faceți în mod conștient. Vă asigur că îmi va face o plăcere deosebită să-l informez pe consulul Statelor Unite despre atitudinea dumneavoastră, domnule profesor.

– Ce fel de declarații?... Snider se muiase de tot. Am impresia că nu știți ce vorbiți. Ce vă poate ea spune?

– I-am pus domnișoarei Snider o întrebare din cele

mai nevinovate, spuse Joe calm. Am întrebat-o dacă nu mai are și o altă pudrieră. Și tocmai această întrebare a provocat din partea dumneavoastră o împotrivire atât de violentă. De ce?

– Pentru că e stupidă! izbucni Snider, dar se stăpîni numaidecât. Nu vă dați seama de ridicolul situației? Dați buzna aici la ora nouă seara, aproape fără să bateți la ușă, ca s-o întrebați pe fiica mea dacă mai are și altă pudrieră? Ce vă interesează asta pe dumneavoastră?

– Nu... nu mai am o altă pudrieră... Dorothy Snider clătină din cap. Folosesc tot timpul zilei același fel de pudră și doar seara schimb fondul... Vă satisface acest răspuns? Dacă da... aș ține foarte mult să fiu lăsată în pace. Sînt groaznic de obosită și de nervoasă... Am avut o zi înfiorătoare.

– Regret și vă înțeleg perfect. Dar, tot în legătură cu prima, aș vrea să vă mai pun o mică întrebare... Alex își lăsă pentru o fracțiune de secundă fraza în suspensie, după care rosti răspicat: Cum se face că, după ce v-ați pierdut pudrieră în timpul partidei de tenis și v-ați întors în casă, unde ați făcut un duș, cînd ați ieșit din nou, erați totuși pudrată?

Se lăsă o tăcere grea. Dorothy se uita la Joe cu niște ochi ce se dilatau clin ce în ce mai tare.

– Să vă ajut eu, interveni Alex. N-ați pierdut pudrieră în timpul partidei de tenis. Ați pierdut-o mai tîrziu. După ce ați ieșit din pavilion, v-ați întors spre casă prin fundul parcului, pe lîngă terenul de tenis. Acolo v-ați oprit, Gîfiiți, erați surescitată și ați vrut, cum se zice, să vă puneți "la punct". Și ați observat că vă lipsește pudrieră din poșetă. V-ați îngrozit la gîndul că s-ar putea să fi rămas în pavilion... Dar ar fi putut la fel de bine să fi rămas și în casă, nu? Nu erați sigură... V-ați îndreptat spre casă și în drum v-ați întîlnit cu Caroline și cu mine. În

starea aceea de nervi și pentru a ne explica de ce veneati din direcția aceea, ne-ați spus că v-ați pierdut pudriera și că ați fost s-o căutați. Ați intrat în casă împreună cu Caroline... Așa este, sau nu?

– În pavilion? Snider păli. În care pavilion? Ce vreți să spuneți?

– Fiica dumneavoastră este majoră, domnule profesor, spuse liniștit Alex, și e cazul să răspundă singură la întrebări la care dumneavoastră oricum n-ați putea răspunde, nu-i așa? Fiindcă în momentul acela nu erați acolo, nu? Erați în bibliotecă, sau în muzeu, contemplând acel grup statuar care v-a pricinuit atâtea necazuri!

Snider deschise gura, dar o închise la loc și se uită în tăcere la Dorothy, care părea să fie în pragul leșinului.

– Cum de... știți toate acestea? rosti ea abia auzit. Doar am fost singură, și nu erați prin preajmă...

– V-aș putea da și alte amănunte. În orice caz, când ați intrat, după moartea generalului Somerville, în pavilion, unde ne aflam noi ceilalți, știați dinainte că generalul nu mai trăiește. Ați venit în goană, prin ploaie, descompusă de spaimă. Vă temeati nu pentru dumnea voastră, ci pentru tatăl dumneavoastră. Și când, în sfârșit, ați intrat înăuntru și v-ați uitat la cadavrul a cărui imagine vi se întipărise în minte, ați strigat: „E mort, el e mort...” și ați leșinat, atât de mult v-a surprins ce ați văzut, înainte de a trece la alte întrebări, aș dori să-mi răspundeți, cât mai exact posibil, la următoarea: ce schimbări au intervenit în pavilion, între ora zece patruzeci, când ați fost acolo prima dată... cum vreau să cred... și unsprezece și treizeci, când ați venit pentru a doua oară, după ce se dezlănțuise furtuna?

– Toate astea sînt simple invenții... începu Snider, care își recîștigase parțial stăpînirea de sine.

– Dacă nu încetați imediat, voi ordona oamenilor mei să vă scoată din această încăpere și, cu cătușe la mîini, să

vă transporte la închisoare sub acuzația de complicitate la crimă, domnule profesor! Parker nu ridicase tonul, dar se făcuse roșu de furie. Încetați odată cu comedia asta! Nu înțelegeți că anchetăm un caz de asasinat și că urmele duc spre fiica dumneavoastră și spre dumneavoastră înșivă?,

– Nu... nu mai e nimic de făcut... zise Dorothy aproape în șoaptă. Au aflat, tăticule. Trebuie să le spun tot adevărul, altfel... ar putea crede că noi... înălță brusc capul și rosti răspicat. M-am dus acolo ca să-l ucid!

– Vă rog povestiți totul pe rînd... spuse Alex încet. Iar dumneavoastră, domnule profesor, luați loc și fiți convinși că, dacă veți mai scoate fie și un singur cuvînt, prietenul meu, comisarul Parker, își va pune în aplicare amenințarea! Vă ascult, miss Snider.

Profesorul se așeză greoi. Joe observă că miinile, pe care și le lăsase pe genunchi, îl tremurau.

– Da, aveam intenția, în cazul că nu s-ar fi lăsat în dublecat, să-l ucid... repetă Dorothy. Tata este cel mai valoros om de știință din cîți am cunoscut pînă astăzi...

Snider deschise gura. Parker se grăbi să-i pună o mîină grea pe umăr.

– Cel mai valoros dintre toți oamenii de știință în viață... continuă Dorothy. De la absolvirea școlii încoace, l-am asistat la toate lucrările, mie mi-a încredințat toate proiectele sale, eu îi copiez textele de care are nevoie, cum să nu-mi fi dat seama ce reprezintă?... În timp ce generalul Somerville nu era decît un diletant, un diletant plin de bani, cu o bogată experiență practică desigur, dar lipsit de o gîndire sistematică și de cunoștințe teoretice. De altfel, chiar tata mi-a explicat în amănunt în ce constau lipsurile acestui gen de diletanți... Cu toate acestea, generalul Somerville era o autoritate în domeniul respectiv și opiniile sale se bucurau de mare trecere. Tata însuși îmi spusese în America, încă înainte de a veni aici și de a-l cunoaște

personal, că e un mare savant, care înțelege din instinct lucruri la care alții nu ajung decît prin studiu asiduu. Dar, după ce am venit aici, s-a dovedit a fi un om mult prea plin de sine, neangajînd cu tata alte discuții decît despre pretensele lui greșeli și despre faptul că periodizarea sculpturii indiene stă cu capul în jos și cu picioarele în sus... Dar asta încă nu era nimic... Generalul n-ar fi putut să-i facă cine știe ce rău tatălui meu, care are, oricum, o reputație mondială bine stabilită. Dar ar fi putut să-i găsească un punct vulnerabil, în care să-l lovească. Iată de ce, cum poseda sculptura aceea în legătură cu care știa că tata făcuse o greșeală fatală, ne-a invitat aici... cu scopul de a-l atrage într-o polemică. E lucru știut că uneori, cînd comite o greșeală gravă, un savant se vede nevoit să-și apere punctul de vedere, pentru că, dacă și-ar recunoaște greșeala, confrății nu i-ar ierta-o pînă la sfîrșitul vieții, nescăpînd nici un prilej să-i aducă aminte de ea. Neținînd de fel seama de uriașul aport științific și de meritele tatălui meu, generalul Somerville îl provoca la discuții și-l ironiza, ca să-l facă să se încăpățîneze, împingîndu-ne pe amîndoi pe un drum fără ieșire. Să fi urmărit un interes pur științific? Să fi vrut doar să îndrepte erorile de interpretare existente în istoria artei indiene? Nu știu... A murit și nu voi mai afla asta. Tot ce știu este că dacă ultima carte a generalului Somerville ar fi fost citită în cercurile de specialitate, tata s-ar fi făcut iremediabil de rîs... Dorothy își ridică ochii mari și triști spre tatăl ei. Fiindcă – și aceasta-i partea cea mai proastă, tăticule – generalul avea dreptate. Și domnul Jowett avea, evident, dreptate, pe cînd tu, nu. Și tu îți dădeai seama de asta, deși nu voiai să recunoști. De aceea am și stat aici mai mult decît ne propusesem, cu toate că nu ne făcea nici o plăcere să rămînem. Te-ai zbatut să-l convingi; credeai că vei găsi în cele din urmă o dovadă în sprijinul tezei taie, dar în

adîncul inimii simțeai că o asemenea dovadă nu există și că sculptura aceea e la fel de depărtată de Dekkanul secolului al XVII-lea, ca și tine de adevăr. Astfel, nu m-ai fi lăsat să mă duc la el, deși știai că am în poșetă revolverul și că pot să-l ucid... Știai că eram în stare de orice... De ce m-ai lăsat?

– Copilă dragă, dar habar n-am avut că...

– Aseară, cînd am comentat după cină discuția ce avusese loc în muzeu și la care a asistat și domnul Alex, îți spuseseam că, decît să știu că vei avea de suferit din cauza moșneagului, mai bine îl ucid... Oh, tată, te iubeam și nu suportam ideea ca dușmanii tăi să-și frece mîinile de satisfacție văzîndu-te prăbușit de pe înălțimea la care ajunseseși cu atîta trudă și după atîția ani de muncă înverșunată... Cum aș fi putut să rabd ca studenții să sușotească pe coridoarele facultății „Ăsta-i Snider acela, care a debitat niște prostii despre arta Dekkanului...” Erai informat că generalul îi ceruse lui Meryl pentru azi-dimineață fotografiile grupului Yeti, avînd intenția să scrie astăzi capitolul care avea să te compromită! De aceea ai și spus, la micul dejun, în auzul tuturor, că pot să joc tenis, fiindcă sînt obosită, extenuată de muncă. Iar adevărul e că urma să termin conspectarea unui tratat foarte important, de care aveai urgentă nevoie altădată, cînd aveai nevoie să-ți execut vreo lucrare, nu te-ai gîndit niciodată că aș putea fi obosită... Îți creai un alibi, tată. Mă trimiteai să-l ucid pe omul acela, deși nu explicit, nu prin intermediul vorbelor; erai, vezi bine, nevinovat, deși știai că te iubesc mai presus de orice pe lume, că reprezinți totul pentru mine și că o voi face... Generalul Somerville n-ar mai fi scris capitolul acela. Eu... la vîrsta de optsprezece ani am fost internată într-un sanatoriu de boli nervoase... am stat acolo o jumătate de an... Asta mi-ar fi fost de folos... ți-ai spus că un avocat bun m-ar putea salva... Oricum, pentru tine

lucrul cel mai important era ca generalul Somerville să nu apuce să scrie acel capitol. Fiindcă, mai bine chiar decît mine, tu știai, tată, că dreptatea era în întregime de partea lui Somerville și că lucrarea lui te va compromite definitiv!

După micul dejun, te-ai dus în camera ta sau în bibliotecă și ai așteptat... Iar eu am jucat tenis, pentru a-mi crea, la rîndul meu, un alibi... aveam și eu dreptul să mă gîndesc la viața mea... Mai ales că s-a petrecut ceva cumplit cu mine, tată, am înțeles, deodată, totul și... am încetat să te mai iubesc... Am înțeles că mă trimiseseși la moarte numai pentru a-ți salva prestigiul. Și am înțeles ce om josnic ești... Ce om josnic...

– Dorothy... făcu Snider. Biata de ea, a înnebunit! Ce i-ai făcut, domnilor? Vă rog insistent...

– Poate că am înnebunit, tată... îl liniști Dorothy cu un gest al mîinii. Am împlinit douăzeci și șase de ani și pînă astăzi nici măcar nu m-a sărutat un bărbat, în afară de tine... în trecut, de bună-dimineța sau de noapte-bună. Nu am casa mea, nu am copii, nici măcar propriile mele gînduri sau o viață care să fie a mea. Mi-ai luat totul, și cu cît te-am iubit mai mult, cu atît ți-a păsat mai puțin de mine. Iar în final, ai vrut să mă sacrifici, în schimbul liniștii și buneii tale reputații. Sărmanul profesor Snider, un mare savant, a cărui fiică, bolnavă de nervi, l-a ucis pe generalul Somerville... Ai fi devenit o figură tragică și fără pată. Un om care îndură cu stoicism vicisitudinile soartei și își caută alinarea în știință – tot ce i-a mai rămas pe lume... Parcă îți văd fața prefăcută, gesturile ipocrite! Dumnezeu, de ce nu mi-am dat seama de toate astea mai din timp?...

– Dorothy... gemu Snider. Pentru Dumnezeu! Oamenii așa...

– Oh! iar te gîndești la ce vor zice oamenii? Oamenii aceștia trebuie să cunoască întreg adevărul, altfel nu mă

vor înțelege și vor crede că eu l-am ucis pe generalul Somerville. Și află că, din momentul acesta, mă interesează în primul rînd propria mea viață, tată. Așa că, ori mă ascuți, fără să mă întrerupi, pînă la capăt, ori de nu, îl voi ruga pe domnul să te scoată de aici. Se întoarse din nou spre Alex. După partida de tenis, m-am întors în camera mea, am făcut un duș, m-am schimbat și mi-am pus în poșetă revolverul... întinse mîna după geantă, o deschise și îi înmîină lui Parker un revolver mic bătînd în albăstrui. Comisarul îl cercetă o secundă și îl băgă în buzunar. Apoi am ieșit, îmi dădeam seama că trebuie să ajung la pavilion neobservată. De obicei, la ora aceea Jowett și Covley lucrau în atelier, în capătul celălalt al parcului, iar Chanda și personalul se aflau probabil în casă. Meryl îmi spusese că, pînă la ora unsprezece, va fi ocupată. Voiam să ajung la pavilion cu o jumătate de oră înaintea ei, pentru a evita s-o întîlnesc. Nu riscam să mă întîlnesc decît cu dumneavoastră sau cu Caroline. Cînd am ieșit, am bătut la ușa ei, dar nu mi s-a răspuns... Așa că am pornit înspre terenul de tenis, iar de acolo spre pavilion, strecurîndu-mă printre tufișuri. Am dat de cîrare, chiar acolo unde începe balustrada. Eram sigură că pînă atunci nu mă văzuse nimeni. Încă de departe zărisem ușa pavilionului deschisă, iar pe general așezat la birou. Am început să alerg, am străbătut cîrarea într-o goană... Intrînd în pavilion, am scos revolverul din poșetă și am rostit: „Sînteți un ticălos, deoarece...” și în clipa aceea am observat pata aceea mare, roșie pe pieptul generalului. La picioarele lui, în fața biroului, zăcea un revolver mare. Am coborît arma. Eram atît de îngrozită, încît, mai bine de un minut, am rămas ca paralizată. Apoi, am ascuns revolverul meu în poșetă și m-am apropiat de cadavru. Zăcea cu amîndouă mîinile întinse pe birou. Într-una din ele, strînsă pumn, ținea o fișie de pînză roșie, de parcă ar fi avut loc o încăierare și ar

fi smuls-o... Răsuflă adînc și închise ochii, pentru ca să-i redeschidă imediat și să adauge: Nu putem pleca. Trebuia să văd ce apucase să scrie! M-am uitat pe foaia de hîrtie. Numele tatălui meu lipsea, dar titlul era Despre erorile grave în... sau cam așa ceva. Deodată, am fost cuprinsă de panică. Nu-l omorîsem eu, dar dacă dădea cineva peste mine acolo, ar fi putut crede că eu am făcut-o. Am rupt-o la fugă pe cărare și m-am înfundat în tufișuri, iar apoi, ca să nu fiu văzută sau auzită, m-am îndreptat, în vîrfurile picioarelor, în direcția zidului, propunîndu-mi să ocolesc parcul și să ajung din nou la terenul de tenis. Prin fundul parcului nu e nici o cărare și nu trece nimeni niciodată. Dar deodată m-am oprit și am simțit că-mi sare inima din piept. Chiar în dreptul meu, de partea cealaltă a zidului, stăteau de vorbă niște oameni. Unul zicea „Ei, la revedere, pe diseară! Ne întîlnim la han, la o bere... Celălalt i-a răspuns, și am înțeles că se despărteau...

Alex schimbă o privire cu Parker. Dorothy nu observă și continuă cu glas scăzut:

– Am ajuns la terenul de tenis cu răsuflarea tăiată, deși mersesem încet, și transpirată toată. Eram convinsă că arătam ca o stafie. De aceea, m-am oprit pentru o clipă, ca să mă “pun la punct”... cum ați spus dumneavoastră. Am ascuns revolverul în fundul poșetei. Apoi m-am apucat să caut pudriera... Și n-am găsit-o! Presupun că a căzut în iarbă, cînd am împins revolverul în fundul poșetei și am răscolit lucrurile dinăuntru. Mai aveam în ea un pieptene și alte fleacuri. Am căutat-o pe jos, dar zadarnic. Trebuie să fi fost totuși pe-acolo, din moment ce au găsit-o mai tîrziu oamenii dumneavoastră, dar iarba era înaltă și nu-mi puteam permite să zăbovesc în locul acela...

Am ieșit pe aleea care duce la peluza cu flori și atunci v-am întîlnit pe dumneavoastră și pe Caroline. Ca să explic de ce mă aflu în parc, am spus că am fost la terenul de

tenis să caut pudriera. Am intrat în casă împreună cu Caroline, am împrumutat de la ea puțină pudră și am revenit în camera mea. Abia acolo mi-a trecut prin minte gîndul groaznic că aș fi putut pierde pudriera în pavilion. Ar fi putut să-mi cadă din poșetă cînd am scos revolverul sau cînd l-am pus la loc. Și atunci, ai intrat tu... Ridică privirea spre tatăl ei. Ți-am povestit totul, iar tu mi-ai spus că trebuie să mă duc acolo s-o caut! Tocmai aceste cîteva cuvinte au însemnat sfîrșitul, tată, ele mi-au schimbat întreaga viață... Ți-am răspuns, foarte calm, că nu mă duc și dă, dacă îți trebuie pudriera, n-ai decît să te duci singur. Ai plecat furios și speriat de moarte! Trebuia să te duci. Era unica șansă să eviți o catastrofă. Somerville fusese ucis și nu de mine! Iar pudriera ne ducea la pierzanie pe amîndoi. Și te-ai dus. Dar și eu stăteam ca pe jeratic... O dată mai mult, deși înțelesesem cît de puțin reprezintă pentru tine, am alergat pe urmele tale. Voiam să te opresc. Izbucnise furtuna, și alții se îndreptau într-acolo... Aveam de gînd să iau totul asupra mea. Dar cînd am revăzut cadavrul și... am observat că e așezat altfel, am crezut că tu... că tu l-ai așezat ca să simuleze sinuciderea. Dar gîndul acesta mi-a venit abia în momentul cînd am căzut. La început m-am înspăimîntat. Apoi, nu mai știu ce a fost cu mine... Mai tîrziu, am aflat că nu tu ai înscenat sinuciderea, ca să mă salvezi pe mine. Nici măcar asta n-ai făcut-o. Altcineva a făcut-o. De ce, nu știu... Tăcu. Îl privi în ochi pe Alex. Asta-i tot ce am avut de spus. Restul sînt... sînt chestiuni intime... Acum, aș dori să mă lăsați singură...

– Vă mulțumesc. Alex se ridică. Vreau să cred că ancheta va confirma cele relatate de dumneavoastră. Se îndreptă spre ușă, urmat de Parker.

– Domnule... murmură Dorothy.

– Da?

– Mai este ceva...

– Vă ascult! Parker se întoarce și se opri în fața ei.

– Vă rog să-l luați de aici și pe tatăl meu, spuse

Dorothy calmă, și să-i spuneți polițistului de pe coridor să nu-l mai lase să intre aici. Nu pot să-l mai văd în ochi!

– Dorothy... se bîlbîi profesorul. Îți dai seama ce spui?

Sînt tatăl tău. Ești singurul meu...

– Vă rog insistent, domnilor... repetă calm Dorothy.

– Fiți amabil... și Parker îl luă de braț pe profesor.

Indiferent de părerea pe care v-ați făcut-o despre poliția noastră, ea obișnuiește totuși să apere libertățile cetățenești... Și a rămîne singur în propria ta odaie, fără să fii silit să suporti prezența unor persoane indezirabile, este una dintre libertățile elementare!

Ieșiră.

Alex și Parker rămaseră o clipă pe coridor, uitîndu-se la spatele gîrbovit al lui Snider, care se îndreptă spre ușa camerei lui, o deschise și intră, fără să-i mai onoreze nici măcar cu o privire.

– Ei, acum totul e clar... mormăi Parker. Haidem jos. Vreau să formulez acuizarea.

Bine... Alex aprobă din cap, nu prea convins. Hai!

CAPITOLUL 17

Meryl Perry zăcea pe pat cu ochii deschiși...

Coborîră în bibliotecă.

– Și domnișoara Meryl Perry, care a discutat cu generalul, la cel puțin o oră după moartea acestuia! spuse Parker așezîndu-se într-un fotoliu. E complicea lui Cowley, nici vorbă! L-a întîlnit în parc la nouă și jumătate, el i-a spus că l-a ucis pe general și că, în încăierare, i-a rămas în mîna victimei o bucată din cămașă. Apoi, a fugit cu cele zece mii de lire, iar fata a așteptat ora convenită pentru a se duce în pavilion să simuleze sinuciderea! Pretextul îl avea, fotografiile acelea. Cowley, care expediase scrisorile sub numele de Plumkett, știa că generalul are banii pregătiți. Cafeaua fusese otrăvită și își făcuse efectul cînd a intrat Cowley. Nu risca nimic. Avea oricînd acces în pavilion. Putea să-l caute pe general în indiferent ce problemă legată de turnare. Dacă nu l-ar fi găsit adormit, putea să se retragă și să revină peste cîteva minute. Ar fi putut, oricum, să verifice dacă banii sînt acolo. Dacă nu erau, ar fi renunțat pur și simplu la plan. Întoarcerea îi era asigurată. Dar s-a bazat pe faptul că bătrînul va ceda și va avea banii pregătiți pentru Plumkett. Important era să atace cu trei ore înainte de ora stabilită. Cowley și-a dat seama că prezența ta aici e legată de asigurarea securității generalului. Devansînd ora atacului, șansele sale creșteau. În afară de asta, atacul s-a produs din interior, în timp ce noi ne așteptam la unul din afară. Asta-i tot. Cowley e cel care a ucis, iar Meryl Perry este compli cea sa.

– Prostii... făcu Alex și dădu din umeri.

– Ce?

– Dacă planul lui Cowley era să-l ucidă pe Somerville,

în timp ce dormea, scop în care a otrăvit cafeaua, atunci ce rost avea să folosească revolverul? Ar fi putut să intre, să ia banii și să iasă. Generalul dormea tun, și nimeni n-ar fi aflat cine a luat banii. De ce să se fi expus Cowley să producă zgomot și să fie acuzat de asasinat? Și ce rost avea să fugă? Ar fi fost suficient să ascundă cele zece mii de lire pe aici pe undeva. Știi și tu că, pe o suprafață atît de mare, e aproape imposibil să găsești un pachet atît de mic, dacă cel care l-a ascuns s-a îngrijit din vreme de ascunzătoare. De cîte ori nu caută poliția cu lunile cîte un obiect și renunță pînă la urmă, dacă nu cumva împricinatul însuși indică locul ascunzătorii?... Nu, Ben. Dar nu acesta e lucrul cel mai important: știm că Somerville a murit în somn. Adică a fost împușcat în somn. Și dacă e s-o credem pe Dorothy Snider, ea l-a găsit ținînd încheștată în pumn o bucată de pînză roșie, fără doar și poate cea care lipsește din cămașa lui Cowley. Ar fi putut el să se lupte în somn?

– Da, la asta nu m-am gîndit... Parker se ridică și se așeză din nou. Nu m-am gîndit la asta! Mare prost sînt! Dar... Se ridică din nou. Să mergem la Meryl Perry și s-o luăm nițel la întrebări! Acum n-o să ne mai scape printre degete.

– Așteaptă, ce naiba! Joe îl prinse de braț și îl așeză în fotoliu aproape cu forța. Domnișoara Perry n-o să ne scape. Sper că măcar de astă dată cordonul format din oamenii tăi se va dovedi efice. S-o luăm de la capăt.

– Bine... încuviință Parker. S-o luăm de la capăt.

– Încă din zori, întregul domeniu a fost înconjurat, dinspre uscat, de oamenii tăi. Hicks a stat, pînă la ora nouă și douăzeci, pe pajiște, nu departe de poartă, iar după aceea și-a mutat postul de observație într-un punct de unde a putut ține sub observație pavilionul. A părăsit locul respectiv numai pentru cîteva minute, în care timp

știm că a intrat în pavilion Dorothy Snider. Sîntem obligați s-o credem, fiindcă n-avea de unde să știe altminteri de discuția dintre Hicks și individul acela. De altfel, trebuie să se fi aflat acolo exact atunci, altfel Hicks ar fi reținut apariția ei. De mine, deocamdată, să facem abstracție. Așa a început ziua. La șapte și patruzeci și cinci, am intrat în sufragerie și aproape imediat după mine a coborît și Jowett, care mi-a ținut companie pînă la nouă și zece. Nu ne-am despărțit nici măcar pentru un minut. Ceea ce înseamnă că Jowett n-a putut turna narcoticele acelea în cafea. Îl putem șterge fără ezitare de pe lista suspectilor în ce privește otrăvirea cafelei. Cu cîteva minute înainte de ora opt a apărut Caroline, cu termosul în mînă, și a plecat spre pavilion. Îndată apoi, a coborît generalul, împreună cu Chanda, și după cinci minute, Dorothy, profesorul Snider și Meryl Perry. Nici unul dintre ei n-ar fi putut să infesteze cafeaua în casă și nici să dea o fugă pînă la pavilion să toarne praful acela blestemat în termos și să părăsească pavilionul înainte de a intra Chanda și generalul. Pentru că, dacă nu Caroline Beacon este ucigașa, narcoticele acelea au fost turnate în cafea după ce a ieșit ea din pavilion și înainte de a veni Chanda și generalul, adică în cele cinci minute de după ora opt. Generalul și Chanda au părăsit conacul la opt fix și s-au oprit să schimbe cîteva cuvinte cu Caroline, lîngă peluza cu flori. Îți amintești ce a spus ea despre trandafiri?... Prin urmare, se aflau la o distanță de cel puțin o sută cincizeci de pași de pavilion, de care îi despărteau, în plus, tot felul de copaci și tufișuri. Criminalul ar fi putut intra liniștit să toarne praful. Știa prea bine că după plecarea Carolinei, nimeni n-avea să-l tulbure pînă la venirea lui Chanda și a generalului. Prin urmare, ar fi putut s-o facă fie Caroline, fie cineva care s-a aflat în parc, departe de casă, la ora respectivă, adică pe la opt, opt și cinci. Recunoști că am dreptate?

– Da... Parker dădu din cap. Am stabilit că nici un străin n-a putut pătrunde în parc. Rămîne în schimb Chanda. Îl însoțea pe general. Făcîndu-și de lucru prin pavilion, ar fi putut foarte ușor să toarne praful în termos, să-l scuture bine, sub vreun pretext oarecare, sau chiar fără nici unul, presupunînd că stătea în spatele generalului, iar apoi să-i toarne cafeaua gata otrăvită...

– Da... încuviință Alex după o clipă de gîndire. Avem, prin urmare lista Carolina – da, Chanda – da, Jowett – nu, Meryl – nu, Snider – nu, Dorothy – nu, Cowley... A intrat în sufragerie la opt și un sfert. Dar... Joe sări în sus. Asta e... Dă ordin să fie cliemat grădinarul! îți amintești ce spunea omul tău despre o anume orhidee?

Grădinarul Stanley Brigs își făcu apariția peste cinci minute. Era pe cît de somnoros, pe atît de speriat.

– Ia loc! făcu Parker, jovial. Nu fi așa de speriat. Poliția nu mănîncă grădinarii de vii!

– Da, domnule... Brigs se așeză pe un colț al scaunului, se ridică și se așeză din nou.

– Vrem să-ți punem o întrebare, spuse Parker zîbind; era întruchiparea cordialității însăși. Domnul Cowley a trecut pe la dumneata azi-dimineață, nu-i așa? Spune-ne, ce voia?

– Da, domnule... Grădinarul se foi pe scaun; se mai înviorase nițel. Păi, a venit și-a zis că...

– Pe la ce oră a venit?

– Pe la opt și cinci, opt și zece. Știu asta, pentru că întotdeauna, fix la opt, scot geamurile pentru două ore...

– Înțeleg. Așadar, la opt fix, ai scos geamurile, de pe o parte din plante și imediat după asta a venit domnul Cowley....

– Da, domnule. Am grijă să mă uit totdeauna la ceas, pentru că în anotimpul acesta razele soarelui sînt periculoase...

– Înțeleg perfect.

– A venit domnul Cowley, și...

– A venit la mine și mi-a spus să-i pregătesc, pentru ora nouă și jumătate, o orhidee frumoasă.. Mi-a dat zece șilingi. N-am vrut să-i iau... Că nu-s florile mele. Eu sînt un muncitor, iar domnul Cowley e musafir și avea dreptul să aleagă o floare... Da dînsul m-a bătut pe spate și m-a întrebat dacă la nouă și jumătate o să mă găsească sigur. I-am răspuns că mă găsește sigur, pentru că astăzi rămîn în seră pînă la ora prînzului. Aveam douăzeci de arbuști de răsădit...

– Înțelegem... îl întrerupse Alex. Și domnul Cowley a plecat?

– Da. A plecat spre casă și l-am văzut intrînd în hol prin ușa de pe terasă.

– Ce oră să fi fost?

– Nu știu sigur, dar în seră n-a stat mai mult de două-trei minute...

– Da... mormăi Alex. A intrat în sufragerie pe la opt și un sfert. S-ar potrivi... îți mulțumim, Briggs... Joe se ridică. Grădinarul se ridică și el. Ah, încă ceva... rîse Alex. Nu ți-a spus cui voia să-i ofere orhideea aceea?

– Nu, da... Grădinarul zîmbi și el.

– Hai, vorbește...

– Cu o seară înainte, cînd m-am dus să încui poarta de la intrare, i-am văzut... Pe dînsul și pe domnișoara Perry. Erau pe alee și se sărutau. Cînd m-au observat s-au tras în umbră. Dar era lună, și i-am văzut de departe. Bineînțeles că m-am făcut că n-am văzut nimic. Ce mă privește pe mine...

– Desigur. Doi tineri sărutîndu-se sub clar de lună, nu e nimic curios în asta. Îți mulțumim!

După ce grădinarul ieși, Parker deveni brusc serios.

– Nu ți-am spus eu? Cowley a avut pe deplin

posibilitatea să toarne otrava în cafea. Se afla în parc înainte de ora opt. Ascuns într-un tufiș, a așteptat-o pe Caroline să iasă din pavilion, a intrat el apoi, a turnat praful, după care, evitînd peluza cu flori și alea care duce de la conac la pavilion, s-a îndreptat spre seră... Un om tânăr poate străbate distanța respectivă în cinci-șapte minute...

– De acord... Joe dădu din cap și adăugă pe hîrtia din fața sa: Cowley – da. Înălță privirea. Aceștia sînt toți, dacă nu punem la socoteală personalul de serviciu. Prin urmare, n-ar fi putut otrăvi cafeaua:

Jowett; Snider; Dorothy; Meryl;

și... eu. Alibiul meu este Jowett! zîmbi el fără veselie.

Ar fi putut otrăvi cafeaua

Caroline;

Chanda;

Cowley.

– În ordine... mormăi Parker. Să trecem mai departe.

– Știm că generalul a murit între nouă și zece, asta fiind limita de timp indicată de autopsie.

– De acord.

– Mai știm că a fost împușcat cu un Colt de calibrul 45, fără amortizor și nici învelit în ceva care să amortizeze zgomotul, deoarece, în acest caz, pulberea care s-a încrustat în epidermă de jur-împrejurul orificiului de pătrundere a proiectilului ar fi fost reținută de materialul ce ar fi servit la amortizarea zgomotului.

– Iarăși de acord... încuviință Parker, după o scurtă gîndire.

– Faptul acesta reduce de asemeni intervalul în care ar fi putut fi comisă crima, deoarece, la nouă și treizeci, Hicks și-a ocupat postul de observație plasat în imediata apropiere a pavilionului și ar fi trebuit să audă împușcă tura și, mai ales, să-l vadă pe omul care s-ar fi angajat pe

cărarea stîncoasă, ar fi intrat în pavilion și ar fi ieșit. Hicks și-a părăsit postul abia la zece și patruzeci și numai pentru cîteva minute, alertat de individul care se apucase să culeagă flori pe pajiște, lîngă zidul domeniului.

– Ceea ce înseamnă că asasinatul a putut fi comis numai între orele nouă și nouă treizeci... Parker căzu pe gînduri. Da. Altă posibilitate nu există.

– În acest caz, putem exclude de pe lista suspectilor de a fi comis-o pe

1) Caroline;

2) Dorothy, pentru că ele au jucat tenis cam de pe la opt și patruzeci și pînă la nouă și cincizeci, iar după aceea au intrat în casă. Le-am văzut eu cu ochii mei și le-am și auzit jucînd, fără întrerupere; loviturile de minge se distingeau clar pase. Mi-a căzut de pe inimă piatra cea mai grea!

– Și mie... spuse Parker grav. De altfel, nici o clipă n-am presupus că miss Beacon ar fi putut să...

– Totuși, ai trecut prin cîteva momente grele... Joe dădu din cap. Și eu, bătrîne. Cînd a spus Chanda că a văzut-o... Afurisitele astea de rochii! Două rochii verzi! Dar să revenim... Aruncă o privire pe hîrtia din fața sa. Îl putem elimina, și pe Chanda.

M-am depărtat de balustradă, lăsîndu-l pe general încă în viață, la ora opt și cincizeci, – nu, chiar ceva mai tîrziu. Fiîndcă am stat un timp, cu Jowett, lîngă balustradă, iar apoi, în afara cîmpului vizual al lui Somerville, încă vreo cîteva minute bune. Așa că abia pe la nouă am părăsit locul, mergînd agale pe alee și discutînd. Să știi că Jowett e un mare artist, Ben. Discuția cu el m-a prins, dar n-am încetat să fiu atent la cele din jur și să ciulesc urechea. E exclus să nu fi auzit împușcătura... Am fost tot timpul în apropierea pavilionului. La nouă și zece, Jowett a plecat spre atelier, iar eu l-am căutat pe Chanda,

care mi-a înmînat săculețul cu cele zece mii de lire. Am stat cîteva minute de vorbă, după care m-am dus la terenul de tenis, iar apoi m-am întors în casă și am aruncat o privire în muzeu, unde l-am văzut pe Snider. Se uita la grupul acela, Yeti...

Se gîndi un moment și înălță capul.

– Aceste două minute sînt singurele de care nu sînt sigur că aș fi putut auzi împușcătura, Ben. Dar atunci se afla Hicks la postul lui. Pentru restul timpului, bag mîna-n foc că aș fi auzit împușcătura. Putem face o probă și te vei convinge. Cunoști la fel de bine ca și mine ce zgomot face un Colt 45... Ține seama de atmosfera limpede și calmă, de liniștea din parc; nici zgomot de mașini, nimic din vacarmul unui oraș. Nu, imposibil, Ben! Aceste două minute au fost singurele...

– Adică, cum? întrebă încet Parker. Susții în continuare că n-a existat nici o fracțiune de timp în decursul căreia cineva să-l fi putut împușca pe general?

– Nu știu... Alex se ridică și începu să se plimbe de-a lungul rafturilor cu cărți. Cu siguranță că mă înșel! izbucni el aproape eu disperare. Dar îmi amintesc totul perfect. Toată dimineața, n-am făcut altceva decît să mă uit la ceas!

– Să căutăm greșeala... spuse încet Parker. Gîndurile oamenilor... știi și tu cum e... Te furaseră gîndurile, fetele jucau... auzeai loviturile de mingi, le auzeai pe Caroline și pe Dorothy strigînd. Te plimbai... Și, la un moment dat, ai auzit o lovitură de minge mai puternică... Un smeci, nu?... Gîndurile ți-erău în altă parte și, în subconștient, ai recepționat imprecis zgomotul... Ce altă explicație s-ar putea găsi?

– Da, ce altă explicație s-ar putea găsi? murmură Joe. Chiar așa, ce altă explicație s-ar putea găsi?

Parker puse mîna pe clanță.

– În orice caz, din toate astea reiese clar un lucru: Cowley n-are nici un alibi și probabil, sau mai degrabă sigur, el a otrăvit cafeaua, întrucît mi-e greu să cred că ar fi făcut-o miss Beacon sau Chanda. Mai ales că nici Caroline, nici Chanda nu l-au putut împușca pe general, pe cînd el, da... Nimeni nu l-a mai văzut de la micul dejun; probabil că a stat ascuns într-un tufiș, așteptînd momentul prielnic să intre în pavilion și să fure cele zece mii de lire... A luat banii și a fugit. Iar mititica aceea, cu atît mai mult cu cît îl iubește, i-a fost complice. Bineînțeles nu cunoaștem încă toate amănuntele, dar las' că o strîngem noi cu ușa și o facem să scuipe tot. O avem la mînă. Știm că ne-a mințit, că a modificat poziția cadavrului și a îndepărtat urmele care duceau spre Cowley. Ce să mai lungim vorba: oricîtă încredere am avea în auzul tău, sau în văzul lui Hicks – și sînt convins că nici ție, nici lui Hicks nu prea vi se întîmplă să vă înșelați! – un lucru e cert autopsia a stabilit că Somerville a murit cel tîrziu la zece, iar Meryl Perry a declarat că la ora unsprezece trăia și a discutat cu el. Ceea ce e o minciună sfruntată. Hai! Fata asta știe probabil pe unde se aține Cowley și unde se află cele zece mii de lire... deși e de presupus că le-a luat cu el.

Alex nu se clinti.

– E imposibil... murmură. Și totuși, Somerville e mort... înălță capul. Împușcat!... Cineva l-a ucis. L-a ucis în pavilion, în prezența noastră, s-ar putea spune, iar noi nu știm cum s-a întîmplat asta pentru că, cum să zic, totul ține mai degrabă de domeniul imposibilului...

Parker îi puse mîna pe umăr.

– Joe, rosti el blînd, ești surmenat. Ai avut o zi grea.. Pentru tine, n-a fost o anchetă obișnuită... Cele petrecute te-au zguduit și au făcut să ți se încâlcească gîndurile... Lucrurile sînt clare acum. Chiar dacă au mai rămas unele amănunte neelucidate, îți garantez că le vom lămuri stînd

de vorbă cu fata aceea...

Se înșela însă, fiindcă, după ce bătu la ușa ei și nu primi nici un răspuns, Parker întredeschise ușa, gândindu-se că fata o fi adormit; o văzură pe Meryl Perry întinsă îmbrăcată pe pat... Avea ochii deschiși și sticloși. Alături, pe măsuta de noapte, se afla un pahar gol și un morman de hîrtiuțe, ambalajul somniferelor folosite.

– Trăiește încă! anunță comisarul, aplecîndu-se deasupra ei, și apropie de buze o oglinjoară găsită pe noptieră. Repede, Joe!

Ieși pe coridor și îi spuse ceva în șoaptă detectivului de serviciu. Alex auzi pași pe scări. Detectivul cobora în hol. Parker închise ușa.

– A luat cam douăzeci de somnifere, spuse el. Hai s-o ducem în baie, Joe, poate izbutim să facem ceva...

Doctorul OTlaherty apăru după douăzeci de minute.

– Am chemat ambulanța, spuse. Urmează să vină dintr-un moment într-altul. Unde e bolnava? Și, fără să mai aștepte răspunsul, se apropie de pat.

– Am reușit să-i provocăm torsii... Parker, în cămașă, cu mînele suflecate, își ștergea sudoarea de pe frunte.

– Perfect... Doctorul OTlaherty intră în baie și reveni după o clipă. Se aplecă deasupra lui Meryl, care nu-și recăpătase încă cunoștința, îi prinse încheietura mîinii și își scoase ceasul, un ceas de buzunar mare, de aur. După un minut, înclină capul. Nu și-au făcut decît parțial efectul, mormăi el. Din fericire! Generalul Somerville a înghițit doar jumătate din doza pe care a luat-o ea, judecînd după astea – și arată hîrtiuțele de pe noptieră. Puse urechea pe pieptul bolnavei. Va trăi...

– Perfect! făcu Parker. Asta îmi convine de minune,

– Ea l-a?... Doctorul ridică din sprîncene și se uită la fata întinsă pe pat.

– Veți afla mîine, domnule doctor... Parker zîmbi. Din

păcate, nu sînt autorizat să vorbesc înainte de încheierea anchetei.

– Foarte normal...

Ușa se deschise și intrară doi bărbați în alb. Unul dintre ei purta o targa rabatabilă, iar al doilea o trusă mare, de culoare închisă, cu însemnul crucii roșii.

Comisarul își îmbracă haina și ieși pe coridor. Porni să coboare agale scara. Alex venea în urma lui, cu o figură concentrată; își chinuia în continuare mintea.

În fața ușii de la bibliotecă, îl găsiră pe Hicks, care avea în mînă un plic voluminos.

– De la Londra, domnule.

Parker luă plicul și intră în bibliotecă. Joe îl urmă și se așeză în fața mesei. Comisarul rupse plicul.

– Datele personale... zise Parker. Mai bine mai tîrziu decît niciodată! Scoase un teanc de hîrtii prinse cu o clamă. Chanda Nu... Dorothy Snider... Reginald Snider... William Cowley... Caroline Beacon... Ei, drăcie! Dar n-am cerut datele personale ale domnișoarei Beacon...

– Le-ai cerut, vulpe bătrînăee ești! Alex zîmbi și se uită la prietenul său, care se înroșise. Recunoaște că tot ai bănuț-o nițel...

– Nu... se bîlbîi Parker. Dar nu puteam să nu...

– Meryl Perry... citi Alex. Asta mă interesează în primul rînd.

Parker îi dădu fișa lui Meryl, iar el se apucă să citească altă fișă, aceea a lui William Cowley.

– Da! Joe se lovi ușor peste frunte. Știam eu că am mai întîlnit-o undeva. Citește!

– „Perry, citi Parker, Meryl... Numele anterior: Meryl Downs... Ei, drăcie! Orfană, crescută de o mătușă... La șaisprezece ani a fost implicată în procesul unei bande de tineri, care prădau în timpul nopții chioșcurile cu țigări și ziare... Unul dintre ei l-a lovit pe un vînzător, care a stat la

pîndă. Vânzătorul a murit în urma contuziilor, întregul grup a fost trimis la casa de corecție pe diferite termene. Meryl Downs, pe doi ani în casa de corecție, s-a comportat exemplar, a terminat școala, iar după executarea pedesei și-a schimbat numele în Meryl Perry, a intrat în facultate, în cadrul căreia a terminat secția de istorie a artelor... Este, în prezent, asistentă la una din catedrele Universității din Oxford...” Iată și o notă: aceste date au fost omise în extrasul precedent, întrucât creierul electronic al Scotland Yardului, folosit la trierea cartotecilor de evidență, se defectase, și sub numele de Meryl Perry persoana în cauză nu era înregistrată... Creierul electronic! – hm! Parker puse hîrtia deoparte.

– Am asistat la procesul acela, spuse Alex, și mi-o amintesc. Era o fetișcană firavă și grozav de speriată, și părea să nu aibă nimic comun cu ceilalți, trei băieți și două fete, deși erau de-o vîrstă... Nu se gîndise că jocul acela de-a furatul țigărilor, pe care le fumau apoi pe furiș, ar putea duce unde a dus...

– Da, dar acum nu mai e minoră, mormăi Parker, și putea să-și dea seama că poliția o va prinde repede cu minciuna. Orice copil din Anglia, care a citit cîteva romane polițiste, știe ce înseamnă autopsia unui cadavru și că se poate stabili, cu destulă precizie, ora la care a survenit moartea. Darmite o fată care a stat doi ani într-o casă de corecție, unde, serile, în dormitoare, numai de chestii dintr-astea se vorbește. Tot așa, trebuia să-și fi dat seama că poliția va pune mîna pe banda aceea a lor de îndată ce va acorda puțină atenție cazului. A înțeles că e pierdută, de aceea a și încercat să se sinucidă. De la etajul doi nu putea să sară, iar pe coridor se afla un polițist. N-avea cum să fugă, doar moartea îi oferea o salvare. Ce bine că nu i-a reușit figura! Domnul Cowley cu siguranță că o așteaptă pe undeva. Cine știe, s-or fi gîndit să fugă în America de Sud?

Zece mii de lire reprezintă aproape treizeci de mii de dolari. Cu suma asta nu e prea greu să începi o nouă viață. Presupun că are și ea ceva bani puși deoparte. Dar ia să vedem, ce e cu Cowley al nostru? Își aruncă ochii pe o altă foaie, citind pe sărite „Copil unic... Mama, văduvă... A absolvit Institutul de Metalurgie... Până în mai curent, a lucrat la uzinele Simons... Și-a luat un concediu de o jumătate de an... Caracter închis... în școală, era poreclit «zgîrie-brînză»... Nu-și ajută mama... Fire răzgîiată... Mama se zbate în condiții materiale grele, trăiește dintr-o mică rentă... Cowley posedă un mic cont la bancă – o mie trei sute de lire, din care o mie vărsată, în ianuarie, ca primă de asigurare, deoarece a avut un accident. Se afla pe un bac care s-a răsturnat și, neștiind să înoate, a fost salvat printr-un miracol. A contractat în schimb o ușoară congestie pulmonară. Societatea de asigurări i-a plătit o mie de lire ca primă pentru traumatismul psihic suferit și boala contractată în urma accidentului...” Norocos individ! O mie de lire pentru o banală congestie pulmonară! În condițiile astea, aș boli cu plăcere toată viața... Asta-i tot...

Luă foaia următoare.

– „Reginald Snider, informații primite din S.U.A Fără cazier, imaculat, profesor” etc. Etc. Să vedem Dorothy... Tot nimic... internată într-un sanatoriu o jumătate de an, nimic serios... Luă următoarea fișă. „Jowett... sculptor... cartofo... datorii mari, însumînd cîteva mii de lire...” Ridică privirea. Dacă l-ar fi ucis pe Somerville, i-ar fi prins bine zece mii de lire, ce zici? încă n-am luat contact cu domnul Jowett. N-am apucat să stau de vorbă cu el. Dar acum am impresia că e inutil. Nu ne poate spune nimic despre Cowley, și el l-a căutat în cursul di mineții. „Tînăr. Foarte talentat... conduce un atelier de sculptură în cadrul Academiei...” Luă foaia următoare. „Chanda Nu... Auzi, nume: „Nu”!... „A optat pentru cetățenia britanică...

Vîrsta... fără cazier... Somerville..." Nimic interesant...

Ridică fișa următoare.

– Caroline Beacon... Hm... asta nu te privește... secret profesional. Tot ce pot să-ți spun e că fișa ei este curată ca lacrima... Culese de pe masă fișele și le introduse în plic.

Se auzi o bătaie în ușă.

Doctorul O'Flaherty se ivi în prag.

– Bolnava doarme încă. O transportăm. Inima bate regulat, e în afară de orice pericol, starea i se ameliorează treptat. Dimineăta, infirmiera îi va administra încă o injecție, iar după-amiază va putea chiar să iasă la aer, să stea în șezlong, firește, dacă va fi vremea frumoasă...

– Hm... mîrîi Parker, suspicios...

– ... și dacă îi permiteți dumneavoastră să iasă să se plimbe...

– Mulțumesc mult, doctore... Parker înclină din cap. Vă dau un polițist, care s-o supravegheze. În ultimele cîteva ore, ne-am văzut cam des, nu găsiți?

– Vreau să sper, rosti solemn doctorul O'Flaherty, că în noaptea aceasta nu se va mai produce nici un asasinat și nici o tentativă de sinucidere sub acest acoperiș. Deși cine nu știe că cel mai ușor se comit crimele în prezența reprezentanților legii?

Și, pe această replică, ieși.

– Ce-o fi vrut să spună? Parker privi ușa închisă.

– Presupun că a făcut aluzie la incompetența organelor noastre polițienești, zise Joe pe un ton blajin. Da, putem spune că unele lucruri s-au clarificat. Se ridică.

Azi-dimineăta, după ce și-a luat micul dejun, Cowley s-a dus în atelier... murmură el ca pentru sine. A aprins cuptorul de topit metalele. O știu de la Jowett. De altfel, am văzut și eu fumul. Cu siguranță că l-a aprins înainte de a se duce în pavilion. Cred că n-ar fi rău să dăm o raită pe-acolo. Nu e exclus să găsim ceva.

Parker se uită la ceas. Era aproape miezul nopții.

– Hai! se însufleți el. Merită efortul. Nu se știe peste ce putem da. Zîmbi. Îți amintești ce spunea camerista aceea? Că ar fi putut, din întâmplare, să cadă într-un cazan cu metal topit...

Coborîră. Parker îl trimise pe detectivul aflat de pază la ușa de la intrare să aducă o lanternă. Era un clar de lună splendid. Fără voia lui, Joe se gîndi că nu mai de parte decît aseară Meryl Perry simțise pe buzele ei sărutarea lui William Cowley. Nu erau decît doi oameni obișnuiți, banali, ce se cunoscuseră în vacanță într-o străveche casă din sudul Angliei. Iar astăzi...

Detectivul reveni cu lanterna. Ieșiră în noapte.

CAPITOLUL 18

Toate ferestrele erau laminate, înconjurată peluza cu flori, adormită sub razele lunii. Trandafirii răspîndeau un parfum îmbătător.

– De ce s-or fi ucigînd oamenii unii pe alții? murmură Parker. Nu prețuiește o plimbare noaptea sub lună, în jurul unui rond cu flori, mai mult decît, să zicem, zece mii de lire, de pe urma cărora stai zeci de ani la închisoare, obsedat, pe deasupra, de figura omului pe care l-ai ucis spre a pune mîna pe banii ăștia?

– Vezi că sînt oameni care vor să se bucure și de plimbări sub lună, și de afurisitele acelea de zece mii de lire. Alex ridică din umeri. Se mîngîie cu gîndul că nu vor ajunge la închisoare și apoi prea puțini dintre ei posedă ceea ce numești tu conștiință: Nu știu să fie mulți cei ce ucid ca să pună mîna pe niște bani și pe care să-i obsedeze după aceea figura victimei. Cine are asemenea sensibilități nu prea obișnuiește să ucidă pentru a jefui.

Se înfundară în bezna aleii, Parker aprinse lanterna. În fața lor, se desprinsă din umbră un om.

– E în ordine... zise Parker. Noi sîntem.

– V-am auzit, domnule. Mi-am închipuit că verificați dacă e totul în ordine. E o liniște pe aici!

– Parcul e înconjurat așa cum am ordonat?

– Da, domnule. Băieții sînt afară, dincolo de zid, la debarcader și chiar și aici, în parc.

– Bine! Parker porni mai departe. După cîțiva pași, Joe coti pe cărarea îngustă ce ducea la atelier. Clădirea era întunecată, cufundată în tăcere... Pereții de sticlă reflectau razele lunii.

– Am uitat să luăm cheia... spuse încet comisarul și

scoase din buzunar una din micile scule universale folosite de poliție. Se aplecă, luminează cu lanterna broasca uşii şi apoi potriveşte aripioarele de fier ale instrumentului. Se auzi un clinchet uşor, şi uşa se deschise. Presupun că există pe-aici lumină electrică? Parker luminează peretele şi descoperi comutatorul. Îl răsuci. Două becuri mari, fără abajur, atârinate de tavan, inundară încăperea cu o lumină vie.

Alex se uită în jur. În afară de silueta învelită în cîrpe, care se afla acum în imediata vecinătate, nu părea să se fi produs nici o schimbare de la intrarea sa anterioară. Se apropie şi se uită înăuntrul cuptorului, în care se desluşea un cazan mare, fixat pe nişte furci de oţel solide, umplut cu un metal gălbui, pînă la a treia parte din capacitatea sa. Joe se aplecă.

– De un singur lucru putem fi siguri, spuse el fără să se întoarcă. Cazanol ăsta e atît de îngust, că nici măcar din greşală n-ar fi putut Cowley să sucombe căzînd în el...

Se îndreptă din mijloc, apoi se apropie de silueta învelită în cîrpe. Smulse una din ele, apoi alta. Apăru un lut alburiu, aproape uscat.

– Ce mai e şi hidoşenia asta? Parker se opri alături de el, uitîndu-se dezgustat la silueta zeului, care, pe măsură ce Joe smulgea fişii de pînză, îşi dezvăluia splendoarea.

– Chipul unui zeu. În stadiul actual, e executat din ceară şi acoperit cu lut. În continuare, ceara e topită şi se toarnă metalul. Spărgîndu-se lutul, statuia e identică cu cea pe care o vedem acum, dar din bronz... Alex se trase îndărăt cu un pas, apoi se învîrţi în jurul statuii. Îşi apropie ochii de un punct anume, se retrase iarăşi şi dădu din cap dezamăgit.

– Ce tot cauţi? Parker îl măsoară neîncrezător. Deo dată înţelese şi se apropie şi el de statuie. Ți-ai închipuit că a ascuns aici cele zece mii de lire şi că Meryl, după ce a

șters în pavilion urmele crimei, a venit fuga aici, ca să verifice dacă banii sînt la locul convenit? Dar atunci, de ce n-a intrat? se întrebă el, mai mult pe sine decît pe Joe. Dar e clar! S-a temut să nu dea de Jowett. De altfel, putea s-o facă și mai tîrziu. După moartea generalului, nimeni nu s-ar mai fi ocupat de statuile astea.

– Ar mai fi putut rămîne cîteva zile în Mandalay House, sub un oarecare pretext, și să-i ia cînd i-ar fi fost la îndemînă.

Și el, și Alex se apucară să cerceteze cu luare-aminte statuia.

– Ai dreptate, mormăi Joe. Nimănui nu-i mai trebuie acum copiile astea... Scoase un briceag și desprinsе o bucată de lut, apoi încă una, pînă ce dădu de ceara galbenă, strălucitoare. Alex făcu o gaură în ea și îndreptă fascicolul de lumină al lanternei spre interior. Se uită în jur, ridică de jos o vergea de metal și o împlântă în gaură. Vergeaua se afundă în ceara moale.

– N-ar fi putut să-i ascundă aici, pentru că lutul nu se usucă așa de ușor. Parker clătină din cap. Iar ăsta-i uscat. Îți pierzi vremea...

Cu toate acestea, Alex cuprinse în brațe mogildeața de lut și o săltă în sus. În sfîrșit, o așeză la loc.

– Ai dreptate, murmură. Îmi pierd vremea... Se uită în jur și se apropie de o altă siluetă așezată pe o platformă de lemn. O dezveli.

– Asta este Budha din Moulmein... spuse el privind fața aurie încremenită într-un surîs fără moarte. Dacă n-ar fi fost el, nu ne-am afla astăzi aici...

Se apropie și cercetă atent statuia. Parker se apropie și el.

– Arată ca nou.

– Pentru că a fost restaurat în vederea reexpedierii în Birmania, spuse Joe.

– În Birmania? Numai că de afacerea asta urmează să se ocupe tribunalul. Precum bine știi, s-a comis, cu prilejul achiziționării acestei statui, un șir întreg de infracțiuni... Nu m-am ocupat pînă acum de aspectul acesta al problemei, pentru că am avut alte treburi mai importante, dar...

– Și n-o să te ocupi nici de acum încolo, Ben! Alex se opri în fața lui. Avea o mină cît se poate de gravă. N-au fost infracțiuni la niște legi bine statornicite și întemeiate, ci doar la unele reglementări valutare, pe cît de recente, pe atît de idioate! N-ai dreptul să le iei în seamă!

– Reglementările valutare au și ele caracter de lege! spuse Parker ocolindu-i privirea. Sînt polițist, Joe, o știi prea bine.

– Mă rog... zise Alex. Dar îți jur că dacă suflă o vorbă pe chestia asta și te folosești de o informație pe care eu ți-am transmis-o pe cale particulară... Se întrerupse.

– E adevărat că mi-ai transmis-o pe cale particulară. Dar informația respectivă era esențială pentru ancheta acestui caz de asasinat, drept care nu-ți era permis s-o tăinuiești...

– Bine... făcu Joe. Fă ce crezi de cuviință. La fel am să fac și eu.

– Ce vrei să spui? se neliniști Parker. De ce nu vrei să mă înțelegi?

– Tocmai asta mă și străduiesc să fac, de aceea și spun: fă ce crezi de cuviință! Să nu mai vorbim despre asta; dădu din mană. Mortului, oricum, puțin o să-i pese...

– Păi, vezi! zise Parker, vădit ușurat.

Joe se vîrî sub platformă și cercetă de dedesubt soclul statuii, atît cît se vedea prin barele de metal pe care se sprijinea. Se strecură afară,

– Nici aici, nimic... Privi în jur. Hai să aruncăm o privire în subterana asta, Ben!

Se aplecă deasupra chepengului deschis dintr-unul din colțurile încăperii. Cîteva trepte de piatră duceau în jos. Coborîră, aplecați din spinare. În fața ochilor lor, se ivi o vatră largă și partea de jos a cazanului. Intr-un ungher, se afla o mică stivă de cărbuni de lemn, meticulos așezată. Niște foaie mari de piele, îndreptate spre vatră, ocupau jumătate din dreapta a subteranei. Alex răscoli cu o vergea cenușa și ciocăni cu atenție, întii pardoseala din cărămidă, apoi părțile laterale ale vetrei.

– Toate astea le-a construit Cowley... rosti el peste umăr. Parker se apucă și el să ciocănească pereții. Nimic.

O jumătate de oră mai tîrziu, murdari și transpirați, aerul de acolo fiind înăbușitor și încărcat de miros de funingine, se îndreptară din mijloc.

– Cel puțin sîntem cu conștiința împăcată... Joe zîmbi și își șterse fruntea. Cele zece mii de lire nu sînt aici. Foarte normal, de altfel, nu-i așa? și se uită la prietenul său.

– Bineînțeles! Parker încuviință din cap. Numai un nătărău i-ar fi lăsat aici și-ar fi fugit... deși, cum spuneam, nu poți să știi niciodată...

Reveniră sus. Parker arătă spre o mică ușă din perete.

– E cămăruța lui Jowett. Joe deschise ușa și se uită înăuntru. În momentele de răgaz, cînd își făcea Cowley partea lui de treabă, stătea aici și medita la proiectul monumentului aviatorilor din Manchester. Iată-l.

Intrară. Pe o masă, se afla o machetă mică, confecționată din carton: nimic mai mult decît o cutiuță mică, pe care era înfiptă oblic, în suprafața netedă, o aripă albă...

– Știi că-i interesant?... Parker înconjură masa și privi macheta și din partea cealaltă. Da, ar putea fi grozav de frumos!

– Asta i-am spus și eu. Dar el vrea ceva mai mult, vrea să surprindă ideea acelui ultim minut, a deznădejzii momentului prăbușirii. Știi care, nu?

– Știu. Îmi amintesc...

Parker mai admiră un moment macheta monumentului, apoi se întoarce și cercetă din ochi încăperea.

– Din fericire, aici n-avem prea multe de verificat. Trase mașinal sertărașul mesei, o foarfecă, clei, bucăți de carton alb. Îl împinse la loc.

Ieșiră.

Cînd reveniră pe alee, luna se mai înălțase pe boltă. Se opriră. Din depărtare, de dincolo de hățişul tufişurilor și de peretele întunecat al copacilor, răzbătea pînă la ei un vuiet adînc, înăbușit.

– Frumoasă noapte, zise Parker.

O porniră mai departe agale, dar nu pe alee, ci de-a dreptul peste gazon, în direcția din care se auzea vuietul mării. O bucată de loc, tufişurile se îndesiră, apoi se răriră. În lumina lunii, licări, mată, îngrăditura de sîrmă.

– Fii atent! spuse încet Alex. Dincolo de sîrmă e prăpastia...

O luară spre dreapta, în lungul gardului de sîrmă, ocolind tufişurile.

– Cînd mă gîndesc că trebuie să formulez toată povestea în scris... Parker oftă. Din fericire, pînă dimineață mai este... Putem să ne odihnim și noi, nu-i așa? Cîteo-dată, mi se face lehamite de amprente digitale, de autopsii de cadavre, de mutrele morților, care mă privesc din fiecare colțișor al memoriei mele de polițist...

Tăcu. Ieșiseră de sub copaci fără să-și dea seama cînd. Se aflau în dreptul treptelor ce coborau spre debarcader.

Înaintea lor, se întindea marea, liniștită acum și

argintată de razele lunii.

Statură, o clipă, nemișcați. Jos, la debarcader, cineva lovi cu piciorul o piatră, și un fascicol de raze de lanternă săgeta spre ei, cuprinzându-i într-o lumină slabă, călduță.

– Stinge! strigă Parker. Eu sînt! Lumina se stinse.

Se întoarseră. Pășeau tăcuți pe aleea întunecată, cufundați fiecare în gîndurile sale. Deodată, Parker spuse:

– Ar trebui să ridic paza, nu? N-are sens s-o mai lungim. Dimineăta, o interoghez pe Meryl Perry, și cu asta, basta! Trebuie să recunoască adevărul. Toți ceilalți au cîte un alibi verificat. Dorothy și profesorul n-ar fi putut nici să toarne otrava în cafea, nici să-l împuște pe bătrîn și nici să expedieze din Londra scrisori al căror răspuns să-l ridice de la post-restant. Jowett, la fel, n-a putut otrăvi cafeaua și nici n-a părăsit Mandalay House. Chanda nu putea să-l împuște pe bătrîn. De domnișoara Beacon nici nu mai vorbim, de altfel, are și ea un alibi. Numai Cowley a putut face toate astea, numai el! În plus, știm că fata a fost în pavilion după moartea generalului și a șters urmele crimei... Asta este! încheie ei foarte convins, totuși, în clipa următoare, se opri locului și puse mîna pe umărul lui Alex.

– Ești de acord cu mine, Joe?

– De felul meu, sînt un om condescendent... Dinții lui Alex sclipiră în întuneric. Cred că pe Meryl trebuie să o reții sub pază, iar pe ceilalți să-i lași să plece. De altfel, îți garantez că se vor împrăști ca potîrnichile, care încotro! Toți, în afară de Caroline, care va rămîne cu siguranță la înmormîntare. Și eu voi rămîne, bineînțeles.

Ajunseră la capătul aleii. Drept înaintea lor, se înălța conacul. La etaj, toate ferestrele erau luminate una, două, trei, patru, cinci...

În noaptea aceea, locatarii din Mandalay House n-a veau somn.

CAPITOLUL 19

Te-ai convins, Joe?...

Revenind în bibliotecă, Alex luă loc la masă și își fixă privirea pe harta mare a Indiei. Parker se lăsă și el pe un scaun, față în față cu prietenul său.

– Ce rău îmi pare că idioata aceea s-a găsit tocmai acum să se îndoape cu somnifere! oftă comisarul. La ora asta, am fi avut declarația ei, semnată și parafată.

– Sigur că da, îl îngînă Joe. Semnată și parafată... Ceva în glasul său îl făcu pe Parker să ridice iute capul.

– Nu cumva vrei să spui că micuța Meryl e nevinovată? Dacă se încăpățînează să nu recunoască, vă citez pe voi, pe tine și pe Hicks, ca martori principali ai acuzării, care să arătați că, după ieșirea lui Dorothy Snider din pavilion, n-a mai putut pătrunde nimeni acolo. Tribunalul te va întreba, în plus, dacă n-a declarat Meryl Perry, în prezența mea, că a vorbit cu generalul la ora unsprezece, deci după limita de timp a decesului stabilită de autopsie.

– Poți să fii convins că voi spune adevărul. Așa a declarat.

– În cazul ăsta, te întreb tot te mai îndoiești că ea a înscenat sinuciderea lui Somerville, îndepărtând din mîna inertă a mortului bucata de pînză ce provenea de la cămașa iubitului, ștergând amprente de pe armă și făcînd totul pentru a distrage atenția poliției de la Cowley, ca autor al asasinatului?

– Nu mă îndoiesc nici o clipă că Meryl a așezat corpul într-o nouă poziție – și știi de ce? Pentru că mîna mortului era așezată peste fotografiile pe care ea le adusese în pavilion, la ora unsprezece...

– Tocmai! Eu nu afirm că l-a ucis pe bătrîn cu mîna ei, ci doar că este complicea criminalului și, eventual, creierul acestui asasinat. După ce punem mîna pe Cowley, aflăm noi amănunțit cum s-au petrecut lucrurile. De obicei, în fața unei asemenea acuzații, orice legătură se duce dracului, fiecare caută să arunce vina pe celălalt. Și atunci, ies la iveală toate dedesubturile... Tăcu o clipă, aruneînd o privire pe sub sprîncene către Alex. Tot la împușcătura aceea te gîndești? N-ai auzit-o, asta-i tot... Cînd te bizui numai pe auz, o eroare e oricînd posibilă. Tot ce știi este că n-ai auzit împușcătura. Asta-i tot ce poți declara. La ora respectivă, te aflai prin parc, dînd tîrcoale pavilionului. Dar acustica nu este peste tot ace eași. Orice-ai zice, Somerville a fost împușcat, prin urmare ți-a scăpat totuși ceva, nu? Ți-a scăpat sau ție, sau lui Hicks... Simțurile omului sînt imperfecte, cred că recunoști asta!

– Desigur... Joe aprobă din cap. Simțurile omului sînt imperfecte... Zîmbi.

Parker dădu din cap.

– Îmi pare bine că nu te mai încăpățînezi. De altfel, mîine, cînd fetișcana aceea o să se pună pe picioare atît cît să putem sta ele vorbă cu ea, o să aflăm cu siguranță ce și cum. Ea știe cum s-au petrecut lucrurile. Iar Cowley... Dădu din umeri. Al naibii individ! A tîrît-o și pe ea în povestea asta și, pe urmă, a părăsit-o la voia întîmplării...

– Asta așa el încuviință Joe. Domnul inginer n-a prea fost la înălțime!

– Nu te teme, mai curînd sau mai tîrziu o să-și dea el cu pumnii-n cap! Nu mă gîndesc, bineînțeles, la comportarea lui față de Meryl. Dar să ucizi cu sînge rece un bătrîn, pentru cîteva mii de lire...

Joe bătu cu palma peste hîrțiile aflate pe masă.

– Cum știm că domnul Cowley nu-și ajută nici propria mamă și are faimă de zgîrie-brînză, banii exercită

probabil asupra sa o atracție de-a dreptul magică. Cunoscutui oameni dintr-ăștia. Se recrutează mai ales dintre pedanți, dintre cei care au un respect exagerat pentru obiecte! La prima vedere, zici că totul e în regulă. Dar respectul lor pentru obiecte provine din zgîrcenie... dintr-o rapacitate înnăscută față de bunurile trecătoare!

– Tocmai! Parker se însenină la chip. Mai adineaori, am crezut că ți-ai pierdut mințile, Joe! Întâi și-ntîi, ai avansat ideea că acest asasinat e imposibil să fi fost comis, mai apoi am avut impresia că-ți bați joc de mine, cînd – și cîte dovezi irefutabile nu ți-am pus înaintea! – am susținut că fetița aceea e complicea asasinului. Însăși tentativa ei de sinucidere, de fel simulată, căci doar o, oră a lipsit ca să n-o mai poată salva nimeni, pledează întru potrivă ei!

– Hm... făcu Joe. Sper că la proces vei uza totuși de argumente ceva mai precise.

– Bineînțeles, amice. Notează

1) Chanda: a putut expedia din Londra scrisorile semnate cu numele de Plumkett, a putut turna otrava în cafea, dar nu l-a putut împușca pe general;

2) Jowett – n-a putut turna otravă în cafea, n-a putut expedia scrisorile din Londra și n-a putut ridica scrisorile de la postrestant;

3) Perry – n-a putut pune otravă în cafea, n-a fost la Londra.

4) Snider și fiica sa – n-au putut otrăvi cafeaua, nu l-au putut împușca pe general, n-a fost nici unul dintre ei la Londra.

5) Caroline Beacon – nu l-a putut împușca pe general și, deși ar fi putut turna otravă în cafea, n-avea de unde să știe de achiziționarea statuii din Germania și deci nu-l putea șantaja pe bunicul ei. De altfel, din fericire, între orele nouă și zece a fost în compania lui Dorothy Snider, ceea ce mă scutește de a apela la mărturia ta.

– Pe care, de altfel, ai fi avut destule temeiuri s-o suspectezi, nu-i așa? și Joe, pentru întâia oară în ziua aceea, izbucni într-un rîs obosit, totuși sincer. Oh! Ben, Ben, care dintre noi doi e mai trăsnit?

– Cel care e îndrăgostit, se-nțelege! își dădu cu părerea comisarul, binevoitor. Dar să trecem mai departe. A mai rămas domnul Cowley.

6) Cowley a fost la Londra și ar fi putut scrie sub numele de Plumkett, precum și să ridice răspunsul generalului de la post-restant, ar fi putut otrăvi cafeaua, iar între orele nouă și zece, n-a mai fost văzut de absolut nimeni, prin urmare nu are nici un alibi. În afară de asta, a dispărut, și o dată cu el au dispărut zece mii de lire sterline. Meryl Perry era îndrăgostită de el, se sărutau noaptea prin parc. Voiau să se căsătorească... Meryl este singura persoană cu cazier dintre cei prezenți la Mandalay House, a fost internată, timp de doi ani, într-o casă de corecție, o adevărată academie a delincvenței. Fata e perfect informată în legătură cu amprente digitale și celelalte. Voi dispune de mărturia ta și a lui Hicks, prestată sub jurământ, că Meryl a șters urmele crimei lui Cowley și a în scenat sinuciderea lui Somerville. Din toate acestea, după ce am stabilit că o singură persoană întrunește toate cele trei condiții pe care trebuia să le îndeplinească asasinul și după ce exact persoana aceea dispare cu banii, lăsîndu-și, ca acoperire, iubita, o fostă infractoare, ce altă concluzie vrei să trag? Cowley este asasinul, iar Meryl, complicea sa. Ești de acord?

– Mai rămîne fleacul acela, totuși... mormăi Alex. Nu pot să pricep în ruptul capului cum de n-am auzit împușcătura!

– Un fleac, că bine zici! Procurorului îi va fi ușor să-l minimalizeze, iar tribunalul, ținînd seama de celelalte dovezi, îl va pune pe seama imperfecțiunii auzului tău, ori

a lipsei de atenție... În definitiv, că ai auzit sau nu detunătura, Somerville a fost împușcat!

– Da. Asta așa e... Joe oftă. Deși, cum știi și tu, cînd în bilanțul unei mari bănci se strecoară o greșeală, fie și de un peny, trebuie refăcut întreg calculul, pentru că, în realitate, eroarea poate să fie de milioane! E drept că, în cazul nostru, și eu cred...

– Prin urmare, pot să consider că te-am convins, că... Parker păru să-și caute cuvintele următoare Că nu găsești nici o fisură în raționamentul meu? Dacă-i așa, pot să întocmesc liniștit raportul asupra cercetărilor preliminare. În ce-l privește pe Cowley, întreaga poliție britanică a fost alertată, așa că prinderea lui nu e decît o chestiune de timp. Iar pe domnișoara Perry o avem în mîinile noastre. Sînt convins că ne va spune tot. După un astfel de șoc, ca o tentativă eșuată de sinucidere, oamenii nu rezistă și se moaie... își frecă mîinile.

– Prin urmare, amice, continuă Parker, înainte de culcare, am să ridic echipele de pază din jurul domeniului și din interiorul conacului. Din acest moment, locatarii lui Mandalay House se pot mișca nestingheriți. I-am izolat pe vinovați de ceilalți... Ești de acord? Măcar acum te-ai convins că l-am demascat pe ucigașul lui Somerville, pe el și pe complicea sa, Toma-necredinciosul ce ești?!

– M-am convins... Alex zîmbi, se ridică și-și lăsă mîna pe umărul prietenului său. Ridică straja, Cezare! Ai dreptate, și acum, hai să ne culcăm. Dar mai-nainte, aș vrea să mai trec o dată pe la Caroline. Sînt sigur că nu doarme.

– O, da!... Fața zîmbitoare a lui Parker redeveni gravă. Du-te la ea negreșit! Nici nu-ți închipui cît de mult regret că tocmai pe ea a lovit-o această nenorocire! Dar dacă ținem seama de vîrsta generalului...

– Da... Joe oftă. Cu toate astea, cît de fericit aș fi

acum dacă l-aș fi putut salva... A fost o treabă tare urâtă, Ben...

– Cum ai fi putut să prevezi?... Parker îi puse mîna pe umăr.

– Pe mîine, Ben...

– Pe mîine, Joe...

Alex ieși și urcă la etaj.

CAPITOLUL 20

Nu mă mai pot folosi de mașina mea...

Era dimineată, devreme. Parker și Alex se întâlneau în ușa sufrageriei. Camerista Jane, care purta un șorțuleț impecabil, pusese masa și acum stătea lângă perete, modestă și voind să pară indiferentă, dar ochii, în ciuda voinței ei, i se întorceau într-una înspre cei doi bărbați.

Alex căscă.

– N-ai dormit prea bine? întrebă Parker.

– Nici n-am închis ochii... recunosc Joe. Printre altele, am rezolvat, dis-de-dimineată, o anumită chestiune pentru Caroline. N-ai să te superi dacă am să-ți spun că mi-am permis o mică minciună? Intrucît ai dispus ridicarea pazei și cei mai mulți dintre oamenii tăi erau liberi, le-am spus că ai fost de acord să-i folosesc la transportul unei statui grele... în starea ei sufletească, știi, Carolinei îi era neplăcut s-o vadă, prea îi aducea aminte de bunicul ei. Ce zici, am procedat bine? Inutil să adaug că efortul oamenilor tăi a fost recompensat, dar te previn, Ben, că și asta este o informație particulară!

– N-am auzit nimic! Parker își astupă în glumă urechile. Din moment ce nu erau de serviciu, îi privește, după cum te privește și pe tine, eu nu mă amestec!

– Dar le-am spus că ai aprobat tu...

– Oh! ce contează! Faptul că nu s-au apucat de treaba aceea pînă nu le-ai spus că am aprobat-o eu e, oricum, o satisfacție... Te iert! Bună dimineată, miss Beacon...

Caroline, foarte palidă, dar stăpîină pe sine, se ivise în ușa sufrageriei. Îl salută din cap pe Parker.

– Joe mi-a povestit totul, acum cîteva minute... spuse ea încet. Încă nu-mi vine să cred...

Intră Jowett și-i salută din prag.

– Acesta este domnul Jowett, Ben! Alex făcu prezentările.

– Am văzut aseară, în atelier, proiectul monumentului aviatorilor din Manchester... Și Parker se înclină în fața sculptorului. Și eu am fost aviator, domnule. E un proiect foarte frumos...

– Vă mulțumesc, răspunse scurt Jowett.

Își făcu apariția și Dorothy. Era pudrată, iar buzele și le rujaze cu un carmin violent, în schimb, o trădau ochii, încercânați, că dormise prea puțin și că plînsese în noaptea aceea. Profesorul intră și el după o clipă. Se înclină în fața Carolinei, pe Parker și pe Alex, însă, nu-i onoră nici măcar cu o privire.

– Dar unde e Chanda? întrebă Caroline privind în jur.

– E foarte ocupat în momentul acesta, spuse Joe. A cerut să nu i se pregătească micul dejun. Va lua masa când va găsi timp...

Se așezară la masă. Jane oferi fiecăruia căni de cafea și ceai. Aproape nici unul nu se atinse de pîine.

– Nu, nu pot să cred... repetă Caroline. Pe Cowley nu-l cunoșteam bine, dar Meryl...

– Am fost, azi-dimineață, la spital și i-am spus „Meryl Perry, recunoști că ieri, la ora unsprezece, ai intrat în pavilionul de pe promontoriu, în care se afla cadavrul generalului John Somerville, ucis de Cowley, ai schimbat poziția cadavrului și ai mutat din loc volderul, care se afla lângă birou, cu scopul de a-i face pe anchetatori să creadă că a avut loc o sinucidere? Recunoști că ai îndepărtat din mîna mortului o bucată de pînză roșie, despre care știai că fusese smulsă din cămașa pe care William Cowley a purtat-o în acea dimineață? Recunoști, în afară de asta, că ai depus mărturie falsă în cursul interogatoriului preliminar, cu intenția de a-l acoperi pe William Cowley,

deși știi că el l-a ucis pe gene ralul John Somerville? Îți atrag atenția că orice declarație pe care o vei face va putea fi utilizată împotriva dumatăle!"... Răspunsul ei a fost „Da, recunosc"

Parker își roti privirile asupra celor de față.

– Poate că e de necrezut, dar, din păcate, perfect adevărat...

– Și ce se va întâmpla- cu ea? întrebă încet Dorothy.

– Pînă la amiază, va rămîne sub îngrijirea unei infirmiere și sub paza unuia din oamenii mei, urmînd ca după aceea medicul penitenciarului să-și dea avizul dacă poate fi transportată la închisoare.

– Oh, pînă atunci eu voi fi părăsit comitatul! spuse Jowett. M-am săturat de toate ororile astea! Cowley, Dumnezeule! Neprihănitul și irascibilul vlăstar al Angliei burgheze! Puritanul și modestul! Din prima clipă, mi-a provocat repulsie. Pe Meryl însă n-aș fi crezut-o în stare să... Ori, poate fiindcă îl iubea, s-a lăsat înșelată de ticălosul acela?

– E și asta posibil, firește... Parker dădu din cap. O să aflăm noi adevărul, fie de la ea, fie de la el, cînd îl vom captura. Nu ajunge el departe!

Tăcu.

– Miss Beacon... zise Dorothy. Vă rog să mă iertați, dar eu aș vrea să plec astăzi... N-ar putea să mă ducă cineva la gară?

– Dar de ce, copila mea? Inchiriem o mașină din Teingmouth și plecăm la Londra! spuse Snider.

Dorothy nu răspunse, privind în continuare rugător spre Caroline, care înclină din cap.

– Desigur, miss Snider, dacă așa doriți...

– În acest caz... îngăimă profesorul. Se ridică, apoi se așeză la loc și adăugă “mă scuzați...” și se aplecă deasupra ceștii.

– Și eu va trebui să plec foarte curînd... Parker adresează un zîmbet trist Carolinei. Regret foarte mult, miss Beacon, că de data aceasta ne-a fost dat să ne întîlnim în împrejurări atît de tragice! Un singur lucru mă consolează, și anume că ucigașii nu vor întîrzia să-și primească pedeapsa... și că...

Se întrerupse. Alex se înecase cu o bucată de pîine... Tuși cît tuși, apoi respiră adînc.

– Vă rog să mă iertați...

Se ridicară de la masă, Joe tușind încă, Parker, liniștit și demn. Și ceilalți se ridicară pe rînd, împrăștiindu-se pe la camerele lor.

– Vă duc eu la gară, se adresează Joe lui Dorothy, dacă mă așteptați încă puțin. De acord?

– Oh! nici nu mi-am făcut bagajele încă. Intr-o jumătate de oră, cobor.

Caroline, Parker și Alex ieșiră în fața conacului și porniră să ocolească agale peluza cu flori.

– Am venit aici abia alaltăieri la prînz... spuse încet Caroline. E oare posibil?... Mi se pare că a trecut o veșnicie...

Îl văzură, de departe, pe Jowett coborînd, lăsîndu-și valiza de piele pe peronul din fața conacului și venind către ei.

– Miss Beacon, spuse el luîndu-i Carolinei mîna, vă rog să mă credeți că am ținut mult la bunicul dumneavoastră. Știa despre artă mai mult decît o sută de profesori infatuați cu Snider în frunte. Regret grozav că n-a apucat să se răfuiască cu prostul acela! Soarta a hotărît pesemne să fie altfel... Un singur lucru vă poate consola; era un om extrem de bătrîn și oricum nu i-ar fi fost dat să trăiască prea mult. Știu că vorbele mele n-ajută la nimic, dar, cu timpul, veți ajunge și dumneavoastră la aceeași concluzie...

Îi ridică mîna și i-o sărută. Se înclină apoi în fața lui Alex și a comisarului.

– Acum, mă voi ocupa exclusiv de monumentul meu, se adresă el lui Alex. Vă mulțumesc mult pentru sugestiile pe care mi le-ați făcut. Știu eu ce să spun? S-ar putea ca monumentul meu să nu fie chiar atît de nereușit...

– Tindem mereu spre perfecțiune... rosti sentențios Parker.

– Exact. Am să văd. De aci-nainte, timpul îmi va aparține în întregime. La revedere... Tresări. Doamne, macheta! Era cît pe ce s-o uit aici! N-aș fi crezut niciodată că aș putea s-o uit... Mă iertați...

Se înclină și dădu să plece.

– Vă însoțesc, zise Joe. Aș vrea s-o mai admir o dată. E cel mai interesant proiect de monument pe care l-am văzut vreodată. Plecară împreună și se făcură nevăzuți pe alee.

– Sărmanul Joe! zise Caroline. Și pentru el a fost o lovitură teribilă. Bunicul. A fost ucis aproape în prezența sa. Și cu toate că sînt convinsă că n-ar fi putut preîntâmpina nimic, sînt la fel de sigură că acum se frămîntă și își face reproșuri. Mă întreb, cum aș face să-l consolez?

– Da... Comisarul aprobă din cap. În timpul anchetei, s-a comportat, de parcă mintea i-ar fi luat-o razna... îi era imposibil să se concentreze. În primul moment, cînd i-am explicat cum consider eu că s-au petrecut lucrurile și i-am demonstrat că într-un singur mod ar fi putut fi comisă crima, mi-a răspuns că vorbesc prostii. Cred că abia mărturisirea lui Meryl Perry l-a convins definitiv. Poate că n-ar fi fost cazul să vă expun concluziile anchetei – pînă la proces, ele ar trebui păstrate secrete – dar Meryl Perry... Se întrerupse.

Alex și Jowett apăruseră pe alee. Jowett ținea în mînă

macheta albă a monumentului. Joe pășea alături de el, vorbind cu jumătate de glas.

– Da... făcu Caroline. Nu vi se pare curios că a ținut să-l însoțească pe Jowett? S-ar părea că a uitat de mine... de tragedia care... Să-l preocupe chiar într-atît monumentul acela, încît... Tăcu și ea. Rămaseră nemișcați, uitîndu-se la cei doi bărbați, care își continuau discuția pe peron.

– Nu uitați că Joe a fost și el aviator, ca și mine. Mulți dintre prietenii noștri au pierit, și monumentul lui Jowett e într-adevăr frumos... Parker clătină din cap.

Alex scoase un obiect din buzunar și îl întinse lui Jowett, care, la rîndul lui, îi înmîină macheta. Apoi se în dreptă spre superbul Rolls-Royce, ce se afla la cîțiva pași de ei, și deschise portiera.

– De ce i-o fi dat cheile de la mașină? Parker ridică din umeri. Jowett are și el mașina lui.

– S-ar putea să fie defectă, spuse Caroline. Dar dacă domnul Jowett pleacă cu Rolls-Royce-ul, rămîne Joe fără mașină...

Jowett trînti portiera, coborî geamul și-i făcu un semn cu mîna lui Alex. Joe îi răspunse înclinîndu-se. Se întoarce pe călcîie și, purtând macheta în amîndouă mîinile, se în dreptă spre ei.

– M-a rugat să-i dau voie să se plimbe puțin! strigă el zîmbind. N-a stat niciodată la volanul unul Rolls-Royce!

Mașina porni în marșarier pentru a putea întoarce.

– Ce naiba face? întrebă Parker.

– Probabil că încearcă marșarierul... Joe încremenise cu macheta în mîinile întinse înainte.

Mașina vira, și emblema ei sclipitoare, triumghiulară, ce nu poate fi confundată cu emblema nici unei alte mărci de automobil din lume, era acum orientată drept spre aleea care ducea la pavilion. O clipă, Rolls-Royce-ul rămase

nemișcat: zgomotul motorului nu se auzea de loc. Deodată, Jowett băgă în viteză, și mașina se avîntă înainte ca o rachetă. O fracțiune de secundă, caroseria ei licări printre tufele de trandafiri, apoi Rolls-Royce-ul se nă pusti pe alee, însoțit de trosnetele puternice ale crengilor călcate.

– Ce-i cu el, a înnebunit?

Parker porni în goană spre alee, dar se opri brusc. Alex îl ajunse din urmă. O clipă mai tîrziu, Caroline se afla și ea lîngă ei.

Își reluară goana toți trei, fără o vorbă. Joe nu se opri decît în locul unde balustrada atîrna îndoită, balansîndu-se încă deasupra prăpastiei.

– Dumnezeu! exclamă Parker. S-a prăbușit, cu mașina ta cu tot! De ce l-ai lăsat să urce la volan?

Alex nu răspunse. Se rezemase de balustradă și se uita la valurile care veneau încet spre țărm.. Dar pe suprafața apei nu rămăsese nici o urmă.

– Salvați-l!... șopti Caroline cu glasul gîtuit. Poate că mai e în viață...

Alex clătină din cap.

– O mașină care mergea cu o asemenea viteză a fost propulsată la mai mulți iarzi de țărm. A căzut descriind un arc. În locul acesta, dacă nu mă înșel, apa e foarte adîncă? ... N-ar fi putut rezista nici la izbirea de suprafața apei și nici să iasă din mașina care se scufunda n-ar fi putut... Rolls-ul e foarte greu... Fereastra era deschisă a murit înecat, mai mult ca sigur...

Parker, care se aplecase și el peste balustradă, scrutînd suprafața apei, spuse încet;

– Uleiul...

La oarecare distanță de mal, apăruse pe valuri o pată lucioasă de ulei, care se lățea într-una, pe măsură ce briza călduță a dimineții împingea valurile.

– Acolo, murmură Caroline, sînt două sute de iarzi

adîncime. Malul e dintr-o dată abrupt... E punctul cel mai adînc de pe toată coasta sudică... Oh, nu mai trăiește, nu mai trăiește... și fata izbucni în plîns, înfundîndu-și capul în umărul lui Âlex.

– De ce i-ai dat mașina?... își repetă Parker retorica, disperata și stereotipa întrebare. De ce dracu i-ai lăsat la volan?

– I-am dat-o, fiindcă îi era nesuferită Carolinei! replică rece Alex. Și i-am mai dat-o pentru că sînt superstițios.

– Ce?! făcu Parker. Tu ți-ai pierdut mințile, Joe! Caroline conteni brusc din plîns. Se depărta cu un pas de Alex și îl privi îngrozită.

– Joe... tu chiar că... Veniți să-i anunțăm pe oameni și să luăm șalupa. Poate că nu e prea tîrziu... Hai, Joe! Ești extenuat, de aceea...

– Nu... Alex clătină energic din cap. N-am spus că sînt extenuat. Am spus că sînt superstițios. Și în momentul cînd bănuielile începuseră să se îndrepte spre tine, Caroline, m-am jurat că, dacă voi izbuti să-l descopăr pe asasinul bunicului tău, nu mă voi mai urca niciodată în mașina asta... Și pentru ca deznodămîntul să fie cît mai melodramatic, am potrivit lucrurile în așa fel ca la volan să se afle, în ultima ei cursă, chiar asasinul!

– Asasinul?! Parker se depărta de balustrada ruptă și veni spre el, uluit. Joe! Hai! zise el hotărît și dădu să-l ia de braț.

– Bine... Alex aprobă din cap liniștit. Dar lasă-mă să-ți înmînez întii cele zece mii de lire pe care le-ai căutat cu atîta înverșunare.

Și dintr-o mișcare, smulse fundul de carton al cutiei. La picioarele lor căzu un rotocol de bancnote prins cu un elastic gros, care le făcea să nu ocupe un volum prea mare.

Parker se aplecă și ridică pachetul de bani, uitîndu-se la el stupefiat.

– După ce i-am spus că știu ce se află în interiorul acestei machete și că îi pot dovedi pas cu pas cum i-a ucis pe Cowley și pe generalul Somerville, am adăugat că mașina mea e trasă la scară și, întrucât el, Jowett, zice că n-a condus niciodată un Rolls-Royce, ar putea s-o facă acum, iar dacă s-ar produce un accident fatal, poate să fie încredințat că monumentul aviatorilor din Manchester va fi realizat după proiectul artistului mort prematur, și nu după al altcuiva. Altfel, îl așteaptă închisoarea pe viață, perspectiva de a-și petrece bătrînețea printre ocași, în duhoarea celulelor, în acea atmosferă fetidă, saturată de clor și de carbon... Și-a dat seama că pierduse. Nici n-a clipit măcar. Mi-a cerut cheile și... restul l-ați văzut.

– Joe... zise Parker. Dar, în felul ăsta, l-ai ajutat să se sustragă justiției și să...

– Oh! cine te pune să iei în serios ce spun?... Alex zîmbi. Acum un minut, ziceai că sînt nebun sau surmenat, nu-mi amintesc exact. Poate că bat cîmpii! Ai vreun martor care să fi asistat la discuția mea cu Jowett?

– Dar el n-ar fi putut face asta! Jowett n-ar fi putut otrăvi cafeaua! Doamne! Am uitat! Repede, să organizăm salvarea. Există o șansă minimă să iasă corpul la suprafață, omul acela poate că mai e în viață! Alerg la șalupă!

– La care? întrebă Alex, prinzîndu-l de braț.

– La cea de la debarcader! Dă-mi drumul!

– Nu mai e nici o șalupă acolo! strigă Joe.

Parker, care se smulsese din mîna lui și o rupsese la fugă, se opri brusc.

– Cum, nu mai e? Azi-noapte era!

– Da, dar la cinci dimineața, șase dintre oamenii tăi, cu aprobarea ta, de altfel, au transportat pe ea o anumită statuie, ce se afla în atelier. Cinci minute după aceea, Chanda s-a instalat la cîrmă și a pornit în larg. În clipa

asta, se găsește la zeci de mile de apele teritoriale britanice... și, după câte sînt informat, navighează către unul din porturile... Dar nu văd de ce te-ar interesa asta... Se întoarce spre Caroline. Chanda a plecat spre Birmania, draga mea. Transportă statuia aceea. E încredințat că bunicul tău, acolo unde e el acum – și Joe îndreptă mîna spre partea de răsărit a cerului – e fericit știind că ultima sa voință este îndeplinită. Chanda a plecat pentru totdeauna. M-a rugat să te sărut din partea lui și să te rog să-l ierți. Mi-a spus: „Dragostea mea pentru fetița aceea de-o șchioapă – fiindcă așa mi-a rămas și-mi va rămîne în minte pînă la moarte – a fost mai vie și mai puternică decît tot ce-am fost învățat să iubesc și să cinstesc în viață. Fie ca dragostea aceasta nețarmurită să mă dezvinovățească în ochii ei...”

– A plecat pentru totdeauna... murmură Caroline. Și el, și bunicul... Ce mai rămîne din Mandalay House?... Joe! Vreau să plec și eu de aici îndată ce...

– Gîndește-te la bunicul tău, draga mea! El a fost mai curajos ca tine. Oamenii se nasc, luptă și pier. Dar nu se dau bătuti. Ți-e dragă casa aceasta. Nu întreprinde nimic înainte de a fi sigură că hotărîrea ta e definitivă..

Parker, care se opriese lângă balustrada ruptă ce continua să se lezene, se întoarce spre ei.

– N-a ieșit la suprafață, zise. Și nici nu mai e nici o speranță să iasă. Mă duc la telefon, să alertez posturile de pază maritimă... Dacă adîncimea e într-adevăr atît de mare, n-o să mai poată fi scos și va rămîne acolo, în mașina ta, pînă la judecata de apoi...

– Amîndoi vor rămîne acolo... spuse Joe liniștit.

– Te gîndești la Rolls-Royce-ul tău?

– Nu. Mă gîndesc la inginerul William Cowley. Vor fi foarte aproape unul de celălalt. Păcat că nu-și vor putea vorbi, ca să încerce să stabilească, în serile lungi de iarnă,

ce greșeli au comis când au pus la cale asasinarea generalului...

Și cuprinzînd-o de mijloc pe Caroline, care se clătina pe picioare, Joe porni spre casă.

Parker, ajungîndu-i din urmă, deschise gura dînd să spună ceva, dar renunță și, grăbind pasul, le-o luă înainte.

Caroline se îndreptă din spinare și își șterse ochii.

– Poți să-mi dai drumul, Joe... Mi-e mai bine. Mergeau, privind fără să vrea urmele roților și crengile rupte presărate pe alee.

Cînd ajunseră în apropierea peluzei cu flori, Alex o văzu pe Dorothy Snider,

– Ah! făcu el încurcat. Am uitat cu totul că i-am promis s-o duc la gară. Din păcate, nu mă mai pot folosi de mașina mea. Caroline, dă-mi voie s-o conduc pe domnișoara cu una din mașinile domeniului!

CAPITOLUL 21

Mă însor, Ben...

Era seară. Rămăseseră singuri, față în față, la masa mare din sufrageria vastă și întunecată a lui Mandalay House.

Tăceau. Abia după ce Jane servi cafeaua și închise în urmă-i ușa grea de stejar, Parker înălța capul și-l privi în ochi pe prietenul său. Ochii acestuia erau liniștiți și înseninați de o lumină pe care comisarul nu-și amintea s-o mai fi văzut strălucind în ei altădată.

– Ești bucuros?

– Da. Foarte! Alex zîmbi și tăcu.

– Ei, da!... Parker oftă. Eu tot n-am înțeles cum a putut fi Jowett asasinul, deși, firește, nu mă îndoiesc că el a fost... Nu mă îndoiesc, dar de înțeles, nu înțeleg. Am constatat doar că nu l-a putut ucide pe general! În afară de asta, n-a putut făptui nici alte cîteva acțiuni esențiale: să toarne otrava în cafea, să expedieze din Londra scrisorile și să ridice la post-restant răspunsurile. Degeaba, nu înțeleg, Joe! Probabil că el e autorul crimei, dar nu văd logica... Știu că ai să-mi spui îndată cum ai ajuns la această concluzie, deși aș fi preferat să ghicesc singur. Ești mulțumit și ai de ce! Și eu m-aș umfla în pene dacă... Dădu din mîină și tăcu.

– Ben, sînt bucuros nu pentru că l-am demascat pe Jowett. Am știut că e el, aproape din prima clipă... Sînt fericit din cu totul alt motiv...

– Alt motiv?! Parker apucă, cu o mîină ce-i tremura ușor, păhărelul de lichior și-l dădu peste cap.

– Tratezi această Benedictină, anul 1908, la fel ca pe un păcătos de whisky scoțian!... mormăi Joe. Am uitat s-o

previn pe Caroline că poliția nu are gusturi prea rafinate, cum, de altfel, le și șade bine unor flăcăi zdraveni și neînfricați...

Duse și el păhărelul la buze, abia atingîndu-l, și rămase cîteva clipe cu ochii închiși, savurînd gustul lichidului și aroma care-i umplea nările.

Parker nu dădu nici o atenție observației.

– Vorbește, pentru Dumnezeu! gemu el. Mă gîndesc la asta de dimineață, dar nu sînt în stare să fac nici măcar un pas înainte! De parcă abia aș fi început ancheta...

– Exact! Joe lasă cu grijă păhărelul pe masă. Și știi de ce? Pentru că dai cuvîntului logică o accepție cu totul falsă. Cînd ți-am spus că sînt absolut sigur că nimeni n-a putut, fără să folosească un amortizor de zgomot, să-l împuște pe Somerville între ora opt și cincizeci, cînd l-am văzut viu pentru ultima oară, și nouă și jumătate, cînd Hicks și-a ocupat postul pe stîncile din apropierea pavilionului, ai conchis că, întrucît generalul a fost totuși împușcat, după cum stabilise autopsia, între orele nouă și zece, fie Hicks, fie eu, fie amîndoi n-am auzit detunătura, și asta din cauza imperfecțiunii simțurilor noastre omenești... Zadarnic am căutat să-ți explic că, în atmosfera aceea liniștită, bubuitura unui Colt ar fi trezit și morții pe o rază de cîteva sute de iarzi, n-ai vrut să mă crezi...

– Dar cum puteam să te cred?

– Logica te obligă... Dacă detunătura a fost puternică, iar eu, care mă aflu atît de aproape de pavilion, n-am auzit-o, înseamnă că... ei, Ben?...

Așteptă o clipă, zîbind.

Parker încruntă sprîncenele. În cele din urmă, depărta brațele, consternat.

– Nu, Joe! Mă aduci la disperare! Dacă împușcătura a fost puternică, iar tu, care te afli în preajma pavilionului, n-ai auzit-o, înseamnă că te-a înșelat auzul sau că s-a

produs un alt zgomot mai puternic, care a acoperit bubuitura. Altă soluție nu întrevăd.

– Oare?

Alte cîteva secunde de tăcere încordată.

– Mă dau bătut... murmură Parker.

– Îți amintești că ți-am spus că știu cine l-a ucis pe Somerville, dar că toate indiciile pledează pentru nevinovăția criminalului?

– Da. Aseară, după discuția cu doctorul, cu scoțianul acela. Bineînțeles, mi-am zis că ești surmenat și...

Parker tăcu.

– Eram într-adevăr obosit, dar nu în așa măsură ca, după precizarea doctorului O'Flaherty că generalul a murit între nouă și zece, să nu-mi fi dat seama că ar fi trebuit să aud detunătura în cazul cînd Somerville ar fi fost împușcat în pavilion.

– Ce?! șopti Parker răgușit. N-a fost împușcat în pavilion? Dar... Amuți. Dumnezeu!... șopti el, mare idiot sînt!

– Nu, Ben... Nu că vreau să mă laud, dar realmente n-a fost chiar atît de simplu. Vezi tu, în fața unui adevăr evident și simplu, sîntem întotdeauna înclinați să credem că ne-a înșelat unul sau altul dintre simțuri, că ne-a lipsit spiritul de observație. Eu însă știam că nu există nici o șansă să nu fi auzit împușcătura. De asemeni, eram absolut sigur că, într-un fel sau altul, omorul s-a produs nu mai între ora nouă, cînd mă întorceam agale, împreună cu Jowett, de la balustradă spre conac și nouă și treizeci, cînd Hicks și-a ocupat postul de observație și deci nimeni nu s-a mai putut furișa în pavilion fără să fie văzut. Lucrul acesta i-a reușit doar lui Dorothy Snider. În cele două-trei minute cînd Hicks a fost obligat să-și părăsească postul pentru a-i tăia calea omului aceuia care culegea flori. Dar atunci, generalul era mort de mai bine de jumătate de oră.

Așadar, generalul a fost ucis între nouă și nouă și jumătate, interval de timp în care nu se putea să nu fi auzit detunătura. Dar să zicem că a fost omorât în altă parte în nici un caz în aer liber, nu-i așa? fiindcă detunătura s-ar fi auzit cu atît mai vîrtos – pavilionul, de bine – de rău, are totuși niște pereți... Reținusem că în cafea fusese turnat un somnifer și că generalul își pierduse cunoștința în momentul morții. Așa că a putut fi lesne purtat pe brațe, întrucît nu opunea rezistență, iar greutatea mică a trupului său i-ar fi permis oricărui bărbat adult de forță mijlocie chiar să alerge cu el în brațe. Singurul loc unde criminalul putea să-l transporte rapid pe general, să-l împuște fără să facă zgomot, iar după aceea să-l aducă înapoi era atelierul subteran al lui Jowett și Cowley, care are ziduri groase de cărămidă, e lipsit de ferestre și în care se pătrunde de sus, printr-o trapă. Oricine s-ar fi servit de un Colt fără amortizor pentru a-i împușca pe general numai acolo putea s-o facă. Să recapitulăm, Somerville, o dată adormit, trebuia scos din pavilion, adus în subterană, ucis, purtat înapoi în pavilion, unde urma să fie aranjat într-o anume poziție și, în plus, trebuiau clătite ceșcuța și termosul și turnată în aceasta altă cafea, dintr-o sticlură dinainte pregătită. Toate la un loc, ținînd seama că atelierul se afla la o distanță de aproximativ două sute de pași de pavilion, i-ar fi luat criminalului cincisprezece minute, dar dacă ne gîndim că pentru el factorul timp avea o importanță primordială, s-ar putea să fi durat chiar cu cîteva minute mai puțin...

– Dar... interveni Parker.

– O clipă. Știu ce vrei să spui. La prima vedere, ipoteza mi s-a părut și mie absurdă. Dacă asasinul a fost Cowley, de ce, din moment ce a otrăvit cafeaua și l-a găsit pe general adormit, nu s-a mulțumit să fure pur și simplu și să ascundă undeva cele zece mii de lire? Cînd s-ar fi

trezit, Somerville n-ar fi putut să știe cine l-a jefuit. Iar dacă nu s-ar mai fi trezit, nimeni nu l-ar fi acuzat pe Cowley de furt și de otrăvirea cafelei. Cafeaua fusese pregătită de Caroline, și bănuielile s-ar fi îndreptat spre ea, sau spre Chanda. Lui Cowley nu-i rămânea decît să se abțină o vreme să cheltuiască din banii respectivi. Ceea ce nu i-ar fi fost greu, știm că era un om pedant, că avea un cont la bancă și că urma să primească un onorariu substanțial de la Somerville. În afară de asta, dacă cel care a recunoscut statuia lui Budha și a pus la cale șantajul a fost Cowley (și numai, persoana care s-a dat drept Plumkett sau a fost complicele lui Plumkett putea să știe că generalul va avea în ziua aceea asupra sa, în pavilion, o sumă atît de mare), el s-ar fi bizuit pe faptul că poliția, constatînd otrăvirea cafelei, se va gîndi că generalul s-a sinucis, din motivele care ne-au trecut și nouă de cîteva ori prin minte în ultimele douăzeci și patru de ore. Și atunci, de ce, pentru Dumnezeu, a luat Cowley în brațe trupul fără cunoștință a lui Somerville, a străbătut o parte din parc, în care, chiar așa năpădit de vegetație cum e, ar fi riscat să fie surprins – în ce scop? că doar nu cîștiga nimic, ci doar pierdea cîteva atuuri, înlătura în primul rînd eventualitatea sinuciderii și semăna în calea anchetatorilor tot felul de indicii care-i puteau duce pe urmele lui?...

Și încă o întrebare extrem de importantă rămăsese fără răspuns: cum a putut Cowley, care a ticluit un plan de șantaj atît de abil, mă gîndesc la otrăvirea cafelei și la celelalte, să nu ia în considerație un fapt atît de simplu ca acela că atelierul îl împărțea cu James Jowett, care ar fi putut intra acolo în orice moment? Înțelegi?

– Înțeleg... dădu Parker din cap, resemnat. Din clipa în care ai înțeles că generalul a fost ucis în atelier, pentru că în altă parte ar fi fost imposibil, te-a urmărit ideea că Jowett este complicele lui Cowley. Fără ajutorul lui, Cowley

n-ar fi fost în stare să-și realizeze planul...

– Da de unde! rîse Alex. Nu Cowley a fost autorul planului!

Comisarul ridică iute capul.

– Ce vrei să spui?

– Nimic altceva decît că inginerul nici n-a ticluit planul, nici n-a fost părtaș la realizarea lui. Cum era să accepte Cowley un plan în care o bucată din cămașa lui urma să rămînă în mîna mortului, iar cămașa însăși să fie zvîrlită la îndemîna poliției, în propriul său dormitor? Un plan în cadrul căruia, el Cowley, urma să dispară în chip misterios de la locul crimei, atrăgînd asupra sa toate bănuielile? Nici gînd! Poliția să-l considere pe el autorul crimei, în timp ce James Jowett urma să șadă liniștit, să-l ia peste picior și să jubileze la gîndul că el, Cowley, a fost un nătărău? Care om ar accepta să-și asume un rol într-o asemenea tovărășie?

– Cred și eu!... mormăi Parker. Acum, totul e clar. Dar idioata aceea mică de Meryl...

– Exact! Idioata aceea mică de Meryl, cum pe drept cuvînt o numești, nu numai că a devenit victima celor doi, dar a adus și o contribuție benevolă la desfășurarea dramei! Recunosc că, în primul moment, cînd am descoperit cadavrul lui Somerville cu inima străpunsă de glonte și simulînd sinuciderea, am fost derutat. Îmi dădeam seama că fusese ucis în atelier, că asasinii era doi, sau Jowett singur, fiindcă Jowett se despărțise de mine și se dusesse în atelier, spunînd după aceea că l-a așteptat acolo pe Cowley, care n-a mai venit. În cel mai rău caz deci, i-ar fi putut ucide pe amîndoi, pe general și pe nevinovatul Cowley, Abia după ce am aflat de otrăvirea cafelei, de care Jowett nu putea fi vinovat, ci doar Cowley, care se deplasase și la Londra de cîteva ori, am înțeles că au acționat împreună. Dar de ce. La modul acela absurd?

– Tocmai!... Parker clătină din cap. Fac figură de cretin, nu-i așa? în discuția asta. Și probabil că sînt, din moment ce mă asaltează o sută de întrebări la care nu găsesc răspuns! Și nu uita că va trebui să răspundem la absolut toate întrebările, Joe, dacă vrem să încheiem ancheta.

– Evident. Cînd am fost în posesia tuturor elementelor esențiale, cînd mi-au devenit clare și acțiunile domnișoarelor Dorothy Snider și Meryl Perry, am înțeles în sfîrșit totul. Inițial, problema s-a pus astfel, a fost Perry complicea lui Cowley, a lui Jowett sau a amîndurora? Fals! Dacă asasinatul a fost astfel conceput ca generalul să fie în prealabil adormit, după care cineva să intre în pavilion și să ia banii (pentru că de bani era vorba!), atunci Meryl ar fi fost folosită ca complice de cei doi în momentul critic, adică între opt și treizeci și nouă și trei zeci, cînd a fost săvîrșită crima propriu-zisă. Să-l luăm pe Jowett: s-a aflat în compania mea fără întrerupere, din clipa în care s-a asigurat că Cowley, care ne pîndea dintre tufișuri, a putut intra în pavilion să ia banii. Meryl, la rîndul ei, ar fi putut fi utilizată ca piedică în calea cuiva, care ar fi avut intenția să intre în pavilion. L-ar fi reținut, sub un pretext oarecare. Dar, în intervalul respectiv, ea nu s-a aflat prin apropiere, ci, dimpotrivă, așa cum a declarat, în partea exactă opusă a parcului. E adevărat, s-ar putea să fi mințit. Dar, dacă ne gîndim bine, Cowley n-avea nevoie de ajutorul ei în pavilion. Și mai trebuie să luăm în considerare situația lui Meryl față de cei doi complici. Ce constatăm? Că ea reprezenta „mărul discordiei” între domnii Cowley și Jowett și, deci, un fel de alibi pentru amîndoi întrucît era notoriu faptul că nu se puteau înghiți, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că ar fi complici. Prea era de vodevil și prea cusută cu ață albă intriga aceea amoroasă, agrementată de ironiile lui Jowett, și prea distona ea cu atmosfera sobră a

unei vechi case englezești! Și atunci, m-am gândit că tocmai Meryl Perry ar fi putut pătrunde în pavilion. Jowett știa că Dorothy și Caroline joacă tenis, pe mine mă vvea lângă el. După ce m-am despărțit de el, m-a văzut abordându-l pe Chanda și, în afară de asta, mă prevenise că generalului nu-i place să se treacă pe cărarea aceea stîncoasă. Din păcate, nici eu nu intenționez să-l sîcîi pe Somerville lăsîndu-mă văzut de el. Îl așteptam pe Plumkett și nu voiam ca bătrînul să intre la bănuieli. Despre Snider, Jowett știa că lucrează în bibliotecă, ca în fiecare dimineață, și că e ultimul om căruia să-i vină chef să treacă pe la general pentru o șuetă... Mai rămîneau două persoane: Meryl și grădinarul! Și iată cum e rezolvată problema grădinarul primește zece șilingi și-l așteaptă pe Cowley, care e sigur acum că omul n-o să pornească să cutreiere parcul. Fiindcă, ia aminte, dintre toți oamenii de serviciu numai grădinarul ar fi avut ce să caute în parc, și încă în oricare ungher al lui! Grădinarul putea fi o piedică serioasă, care să compromită întregul plan. Dar Meryl? Meryl îl așteaptă încă de la nouă pe Cowley, în partea exactă opusă a parcului, într-un punct foarte depărtat de pavilion. Așteaptă răbdătoare, deoarece Cowley îi spusese că ar putea să întîrzie, iar ea, sărmana, e îndrăgostită... Dar și-ar fi putut permite Cowley ca, în condițiile în care cele zece mii de lire ale generalului au dispărut în chip misterios, el, Cowley, să nu se ducă la grădinar să ia orhideea și să nu vină la întîlnirea cu Meryl? Chiar și cel mai prost dintre oameni s-ar fi ferit să facă o asemenea greșală! Firește că în intenția lui Cowley era să dea fuga cît mai repede la seră, iar după aceea să petreacă o oră cu Meryl. Acesta ar fi fost alibiul lui, și chiar dacă nu era complet, cel puțin putea dovedi cu ajutorul lui că și-a petrecut dimineața ca de obicei, ca un îndrăgostit vesel, care își întîlnește iubita și-i aduce o floare... Joe făcu o

pauză și mai sorbi o picătură din Benedictină. Dar Cowley n-a venit. În schimb, cum spuneam, o bucată din cămașa sa a rămas în mîna mortului, iar cămașa a fost găsită în cameră la el! În concluzie, Cowley a dispărut cu banii, atrăgînd asupra lui bănuielile poliției și punîndu-l pe Jowett la adăpost de orice bănuieli. De ce? Și de ce crima aceea absurdă? Și de ce avea în mîna sa generalul, adormit în asemenea măsură că în momentul împușcăturii nici un semnal nu i-a mai ajuns pe creier, bucata aceea de cămașă? Și de ce i-a îngăduit Jowett complicelui său să fugă, din moment ce știa că, mai devreme sau mai tîrziu, va fi prins, și atunci Cowley îl va trăda?... Încă un lucru absurd. Adevărul e altul. Cowley nu s-a mai dus la grădinar, cum plănuiise, nu s-a mai întîlnit cu Meryl Perry, nimeni nu l-a mai văzut intrînd și ieșind din casă cînd și-a schimbat cămașa – dar nu putea să iasă pe jumătate gol din casa, nu-i așa? Și, dacă a intenționat să fugă, de ce s-a mai întors în casă și și-a aruncat pe pat cămașa care-l acuza atît de grav și a cărei manșetă rupta se afla în mîna rigidă a cadavrului? Putea foarte bine să lepede cămașa în timpul fugii... Ei! dar cum a fugit? Știm doar că întregul domeniu era înconjurat de oamenii tăi. Și din nou ți-a jucat logica o festă, Ben. Logica! Ai conchis că individul l-a ucis pe general și a reușit să fugă, în ciuda faptului că domeniul, care e mărginit din toate părțile de o pajiște netedă și fără nici un copac, era înconjurat de un cordon de polițiști de care el habar n-avea. Nici măcar eu nu știam că domeniul e înconjurat. Ei bine, cum a fugit?

Se întrerupse, Parker își scărpină bărbia cu vîrfurile degetelor.

– Cowley ar fi putut să fugă și fără ca oamenii mei să poarte vreo vină. Ar fi putut să coboare la debarcader și să înoate, o milă sau două, de-a lungul țărmului, dincolo de zona de stînci. Performanța reclamă, bineînțeles, oarecare

efort și pricepere, dar nu e imposibil de realizat. Putea să fi ascuns din timp niște haine în vreuna din sutele de crăpături ale stincilor de pe coastă, le-ar fi îmbrăcat și ar fi putut ajunge pe jos la o gară sau la o stație de autobuz...

– Ah! Așa! Grozavă performanță pentru un om care nu știe să înoate!

– Cum adică?

– De la tine o știu? Mai exact, din fișa prin care Scotland Yardul te informa că inginerul Cowley a primit cândva exprimă de asigurare, în urma scufundării unui bac pe care se afla și dînsul. A fost salvat printr-o minune și s-a ales cu o ușoară congestie pulmonară. Ai putea eventual să mă convingi că domnul Cowley l-a păcălit pe Joe Alex, pe Benjamin Parker, întreg Scotland Yardul chiar, dar nu că a tras pe sfoară o societate de asigurări. Parcă-l văd pe simpaticul domn cu melon, iscodindu-i mama, rudele, colegii de școală, colegii de serviciu „îi plăcea cumva iahtingul?” „Copil fiind, s-a remarcat prin curaj? înota bine, poate?...” Și așa mai departe, la nesfîrșit! Să nu-ți închipui că i-au plătit mia aceea de lire, înainte de a se încredința că și un topor înota mai bine ca el! Dar să trecem și peste asta! Judecînd lucrurile prin prisma lui Cowley viu, ele ar fi trebuit să se prezinte altfel și evenimentele să se desfășoare altfel de cum s-au desfășurat. Să luăm ca punct de plecare un fapt simplu zece mii împărțiți la doi dau cinci mii! Iar Jowett, avea nevoie de bani. Era înglodat în datorii, juca la miză mare, singura lui dorință era să scape de creditori și să-și vadă liniștit de arta lui. Egoismul său total, antipatia față de Cowley, reală, nu numai prefăcută, și îmbinată cu dispreț, ca și vîrstă matusalemică a generalului au făcut restul. În ochii acestui tip ce se simțea genial, Somerville era un moșneag cu un picior în groapă, iar Cowley o cantitate neglijabilă. Crima sa n-a izvorît dintr-un instinct de

violență, ci din totala sa indiferență față de restul lumii, față de semenii săi mai puțin talentați decît el. În afară de asta, un Cowley viu ar fi reprezentat o primejdie ar fi putut oricînd să vorbească. Presupun că suprimarea lui Cowley a fost un dat fundamental în elaborarea planului. Fără discuție, Jowett a fost cel care l-a recunoscut pe Budha din Moulmein. La început, i-o fi spus lui Cowley, în glumă, că ar fi rost de cîștigat bani grei jucîndu-i un renghi generalului. Apoi, au ajuns amîndoi la concluzia că moșul e plin de bani și că o părticică din ei le-ar prinde grozav de bine. I-au scris, semnînd cu numele fictiv de Plumkett. Răspunsul generalului le-a dat deplină satisfacție. Generalul îl anunța pe Plumkett să se prezinte într-o anume zi, la unsprezece și jumătate, să ia banii. Erau siguri că nu va anunța poliția. Prezența mea i-a stînjenit desigur, dar Jowett m-a luat el în primire. Știa că oricînd poate angaja o discuție de cîteva minute cu mine, îndepărtîndu-mă de pavilion. De altfel, planul lor era simplu dacă Plumkett urmează să-și facă apariția la unsprezece și jumătate, ei vor da lovitura cît mai devreme. Se bizuiau pe faptul că generalul va avea banii în pavilion încă de dimineață. În fiecare zi, înainte de opt, camerista aducea cafeaua în pavilion. Nu le rămînea decît să toarne în ea o doză serioasă de narcotic și să revină peste o oră. Pe lîngă toate acestea, misteriosul Plumkett le oferea un avantaj în plus de ce n-ar fi el vinovatul, la urma urmei? S-a furișat neobservat în pavilion, a otrăvit cafeaua, exact cum a făcut Cowley, și a dispărut cu banii. Cu puțin înainte de opt, Cowley s-a dus să toarne otrava în cafea. Cînd a văzut-o pe Caroline ieșind, a intrat în pavilion, a turnat narcoticele în termos, le-a amestecat și apoi s-a repezit în goană, printre tufișuri și ocolind de departe conacul, pînă la seră. I-a comandat grădinarului o orhidee și a revenit în casă. I s-a adresat lui Jowett „Eu îmi

îndeplinesc în totdeauna obligațiile care îmi revin”, formulă prin care, deși plasată într-un alt context, îl informa pe Jowett că narcoticele fuseseră între timp amestecate în cafea. Semnal de mare importanță pentru Jowett, care, acum, urma să mă rețină pe mine, ca să nu-l împiedic pe Cowley să ducă la îndeplinire partea a doua a planului. Cowley trebuia să pună mîna pe bani. Ceea ce, fără doar și poate, a și făcut imediat ce ne-a văzut, pe mine și pe Jowett, plecînd de lîngă balustradă, de unde se vedea interiorul pavilionului, spre conac.

La atîta s-a rezumat planul lor inițial. Jowett m-a salutat și a plecat spre atelier, unde îl aștepta Cowley, care trebuia să-i înmîneze banii spre a fi ascunși, el urmînd să plece numaidecît să ia orhideea și apoi să se întâlnească cu Meryl Perry. Dar n-a mai apucat s-o facă, deoarece, îndată după intrarea lui Jowett în atelier, a fost ucis...

– De unde știi, pentru Dumnezeu î?

– Fiindcă, dacă n-ar fi fost ucis, întreg planul lui Jowett s-ar fi năruit!

Jowett n-avea de unde să știe că, peste douăzeci de minute, Hicks își va ocupa postul pe stînga ce domină pavilionul. Se-nțelege că dacă, în drum spre pavilion, furișîndu-se printre tufișuri, Jowett l-ar fi văzut, el s-ar fi retras, și toată povestea s-ar fi sfîrșit cu aruncarea în mare a cadavrului lui Cowley, de care, bineînțeles, Jowett ar fi atîrnat niște fiare, spre a-l face mai greu; atelierul e plin de deșeuri metalice. Nimic mai simplu decît să se apropie neobservat de marginea prăpastiei (chiar dacă ar fi văzut cineva corpul căzînd n-ar fi știut cine a făcut-o) și să-l arunce pe Cowley în abisul care se cascadează în locul acela. Dar Hicks nu era încă la post. Jowett a străbătut în fugă cei cîțiva metri ai cărării stîlcoase, l-a înșfăcat pe Somerville, l-a cărat în atelier, l-a împușcat și, învelind corpul într-o pînză, ca să nu se mînjească de sînge, s-a

întors în pavilion, l-a așezat pe bătrîn la masă și... oh! da, înainte de asta a smuls o bucată din cămașa lui Cowley și a vîrît-o în mîna, care înțepenea, a generalului, Cafeaua o avea pregătită într-o sticlură bine astupată: singurul punct cu adevărat genial al planului... A aruncat pe podea, la picioarele cadavrului, revolverul, pe care, în prealabil, apăsase degetele lui Cowley, arma o adusese învelită în batistă... După ce a ajuns din nou în atelier (și te asigur că toate acestea i-au luat mai puțin timp decît mi-a luat mie povestirea lor!) i-a mai rămas de făcut un singur lucru să scoată cămașa de pe Cowley și s-o pună deoparte, corpul să-l vîre într-un sac garnisit cu cîteva bucăți de fier, să lege sacul la gură, nu înainte de a introduce în el sticlura în care fusese cafeaua și pînza plină de sînge ce-i servise la înfășurarea cadavrului lui Somerville, și să rostogolească sacul în prăpastie. Știa că apa e adîncă și că nu va fi nimeni care să audă măcar plescăitul apei. După aceea s-a întors liniștit în atelier, a îndepărtat petele de sînge și orice alte urme ale isprăvii sale, a ascuns cele zece mii de lire, și a stat să aștepte, fără mari emoții, desfășurarea evenimentelor. Știa că nu va trece mult și cineva va descoperi cadavrul generalului, și, totodată, fișia de pînză smulsă din cămașa lui Cowley. În plus, revolverul din care lipsea un singur glonț și care purta amprente inginerului. Avea toată încrederea în poliție și desigur că și în mine. Știa că ancheta va fi condusă minuțios. Noi urma să legăm între ele următoarele fapte primul, Cowley a fost una din cele două persoane care s-a deplasat la Londra în ultimul timp; cel de-al doilea demonstrează, cum spuneam, geniu criminal pur și simplu! Era sigur că autopsia va descoperi otrava existentă în cafea, iar el, Jowett, n-a putut otrăvi cafeaua! Cafeaua cealaltă, cu zahăr și fără narcotice, ar fi constituit o dovadă că generalul a fost ucis de cineva care a otrăvit întii cafeaua, iar mai tîrziu a înlocuit lichidul din

termos. Deci, în nici un caz de el, ci, din nou, de Cowley! Acesta a fost alibiul lui cel mai puternic Toată lumea știa că nu-l putea suferi pe Cowley și că sentimentul era reciproc... și, în plus, cafeaua aceea!!! Cafeaua asta ar merita trecută în analele criminalistica, Ben! Iar alibiul lui de fier îl reprezentam tocmai eu! Evident, ca orice criminal, n-a putut să prevadă chiar totul. Și s-a ivit un anume „dar”...

– Care?

– Nu știa că domeniul era înconjurat de poliție și că fuga lui Cowley ar fi fost practic imposibilă. Așa că nu i-a servit la nimic trucul cu cheia, cămașa și camerista. Camerista nu l-a văzut pentru simplul motiv că Jowett a urcat la etaj când ea nu era pe coridor. Ca să fie sigur că nu va fi auzit, a așteptat să fie pus în funcțiune aspiratorul într-una din camere. A deschis ușa camerei lui Cowley cu cheia luată din buzunarul acestuia, a aruncat cămașa, apoi a ieșit, a încuiat ușa și a bătut tare în ea. Când zgomotul a atras-o pe cameristă, a întrebat-o dacă nu-l văzuse pe inginer. Fata, bineînțeles, nu-l văzuse. Atunci, a coborât și m-a întâlnit pe mine în parc. Alt alibi pentru el. Iar cămașa trebuia să arate ca Cowley, înainte de a fugi, s-a schimbat în mare grabă, zvîrlind cămașa ruptă la întâmplare.

Alex respiră adinc, după care urmă ceva mai calm:

– Din acea clipă, domnul James Jowett se putea considera definitiv în posesia celor zece mii de lire. Poliția avea să-l caute mult și bine pe Cowley cel învinuit de crimă și de rapt. Totul mersese perfect. Dar... – tot m-ai întrebat de acest „dar” – încearcă să-ți imaginezi stupoarea și spaima lui când a intrat împreună cu mine în pavilion și a observat că generalul nu mai ține în mână fișia ruptă din cămașa lui Cowley și că revolverul se află chiar sub mîna mortului, ca și cum Somerville, după ce a murit, s-ar fi

ridicat și ar fi distribuit altfel obiectele din jur, anume ca să-i facă în necaz asasinului! Trebuie să recunosc totuși că s-a comportat cu un sînge rece remarcabil. Numai în primul moment i-au scăpat cîteva vorbe de uimire, care, de altfel, ar fi putut fi trecute pe seama spaimei provocate de vederea cadavrului. Și-a păstrat în așa măsură luciditatea, încît, o clipă mai tîrziu, a salvat-o de la moarte pe Dorothy Snider, care alunecase și era cît pe ce să alunece de pe cărarea stîncioasă în prăpastie. De altfel, deși nu înțelegea ce se întîmplase, situația sa rămînea aceeași. Cowley dispăruse și o data cu el dispăruseră și banii, două fapte pe care poliția nu le putea nicicum ocoli. Și nu s-a înșelat, deoarece deducțiile tale s-au în dreptat tocmai pe această pistă. Numai ca eu am avut ceva bătaie de cap în plus. Nu puteam să înțeleg ce rost avea cămașa aceea cu mîneca ruptă aruncată pe pat și unde se volatilizase bucata lipsă! La fel, nu puteam să înțeleg cine și de ce a simulat sinuciderea?... Abia după ce am ascultat depoziția lui Dorothy Snider, mi-am dat seama că Meryl Perry a făcut-o. Că era așa, o dovedea fără tăgadă faptul că mîna generalului era așezată peste fotografiile pe care ea, Meryl, le adusese în pavilion la unspre zece, deci după moartea lui Somerville. Meryl, intrînd în pavilion, a recunoscut pe loc bucata de pînză roșie din mîna mortului și și-o fi zis că bietul ei iubit, adus la disperare le încăpățnarea lui Somerville, pierzîndu-și controlul, a tras... Cei doi ani petrecuți în casa de corecție i-au reînviat brusc în memorie și, fără să stea mult pe gînduri, a așezat pistolul în așa fel încît să lase impresia că ar fi căzut din mîna sinucigașului. L-a șters, bineînțeles, pentru a face să dispară amprentele iubitului, dar a uitat de amprentele lui Somerville. Nici nu-i de mirare, îmi închipui prin ce clipe cumplite a trecut! Apoi a dat fuga la atelier, dar s-a răzgîndit și n-a mai intrat. S-a hotărît să se prefacă în fața lui Cowley că nu

știe nimic. Mai mult, și-o fi jurat că niciodată, pînă la sfîrșitul vieții, n-o să-i dea de înțeles că îi cunoaște teribila taină... Îl iubea, și gata... Dar cînd a aflat de fuga lui și a văzut conacul invadat de polițiști, care nu vor întîrzia desigur să descopere că au de-a face cu o fostă membră a unei bande de tîlhari minori, totul s-a prăbușit în ea. Devenise de mult un alt om, aproape că își uitase trecutul, iar acum, poliția își va da seama că ea a indus-o în eroare, ștergînd urmele crimei... Colegii ei, întreaga universitate va afla mîine din ziare că Meryl Perry... și, atunci, a înghițit prafurile acelea... Hai s-o lăsăm în pace pe nefericita asta! Știam, în momentul acela, totul, dar... Din nou un „dar”! Dar nu prea mă ducea mintea cum puteam să dovedesc că Jowett e asasinul. Dacă ți-aș fi spus că sînt convins că Cowley nu mai trăiește și că Merjd e nevinovată și ți l-aș fi indicat pe adevăratul asasin, lui Jowett nu i-ar fi fost greu să-mi dea peste cap raționamentul. Toate argumentele mele se bazau pe premisa ca nimeni altcineva n-ar fi putut comite crima. Dar n-aveam nici o dovadă care să-l acuze direct pe criminal. Un avocat abil l-ar fi putut oricînd scoate pe Jowett basma curată. Nu-mi rămînea decît să aștept.

– Ce să aștepți? Înțeleg perfect că nu mi-ai fi putut cere să-l arestez pe Jowett. Nici n-aș fi făcut-o. În primul rînd, Cowley dispăruse și, pînă ce nu i-am fi găsit corpul, eram obligat să presupun, cum am și făcut, că a fugit înotînd de-a lungul țărmului...

– Evident. Deși trebuie să recunoști încă o dată că, pentru un om care nu știe să înoate, ar fi fost o performanță formidabilă. Să zicem totuși că Cowley i-a dus de nas pe cei de la societatea de asigurări. Dar chiar și așa, știam că n-a plecat înot. Ar fi trebuit să ascundă, încă din ajun, printre stîncile de pe țărm, la cîteva mile depărtare de aici, ceva îmbrăcăminte, ar fi fost nevoit să înoate ore

întregi... Dar de ce să aleagă cel mai lent mijloc de fugă, când își avea aici propria mașină, care în cinci minute l-ar fi purtat la o distanță de Mandalay House egală cu cea pe care ar fi străbătut-o în câteva ceasuri zbătîndu-se printre valuri și izbindu-se de stînci? Absurd, desigur... dar nu și pentru avocatul lui Jowett! Și chiar dacă, cu ajutorul scafandrilor, am fi găsit corpul, tot n-ar fi fost o dovadă a vinovăției lui Jowett. Crima lor, cu cele două planuri independente, cu înscenarea rivalității dintre cei doi pentru cîștigarea inimii lui Meryl, cu intervenția fantomaticului domn Plumkett, i-ar fi năucit în așa hal pe jurați, încît apărarea ar fi încercat să respingă rînd pe rînd capetele de acuzare și probabil că ar fi izbutit. Îmi mai lipsea ceva pentru a fi sigur că nu-mi scapă cele zece mii de lire. Fără asta, toată povestea n-ar fi avut nici o noimă. Și cum știam că Jowett a ucis pentru banii aceștia, știam că-i va lua cu el. De ce s-ar fi temut s-o facă? Ceea ce păruse, la început, a fi ruina planului său – faptul că Meryl aranjase altfel locul crimei – se transformă într-un adevărat triumf pentru el! Nici în vis n-ar fi sperat să-i cadă o asemenea plească! Meryl Perry devenise complicea lui Cowley, iar acesta era mort; toată lumea știa că se iubesc, pînă și grădinarul ar fi putut depune mărturie că, nu mai departe decît în ajun, se sărutaseră în parc. Meryl reprezenta astfel încă o dovadă că Cowley l-a ucis pe general și a fugit. Cînd, după tentativa ei ratată de sinucidere, ai ridicat paza, Jowett a înțeles că planul lui genial reușise. Firește, nu știa că eu îmi formasem convingerea că nimeni nu-l putuse împușca pe Somerville în pavilion. Jowett n-a știut pînă la sfîrșit că Hicks s-a aflat acolo, la cîțiva pași, începînd de la nouă și treizeci și pînă în momentul descoperirii cadavrului. Așa că putea liniștit să ia banii cu el părăsind Mandalay House. Nu se îndoia că poliția îl caută pe Cowley, despre care era încredințată că are banii asupra sa. Pe de altă parte eu

eram la fel de sigur că Jowett n-a ascuns banii în cameră la el; pentru prima fază a anchetei, riscul ar fi fost prea mare, putea presupune că poliția va răscoli întreaga clădire în căutarea celor zece mii de lire. Tot așa, nu se putea să-i fi îngropat undeva... pentru că ar fi trebuit să-i dezgroape apoi, și nu știa în ce condiții va pleca de aici și dacă nu cumva poliția va urmări fiecare pas al locatarilor conacului. Iar lui îi trebuiau banii. În definitiv, pentru ei ucisese doi oameni și, în plus, avea nevoie cumplită de bani. Prin urmare, trebuia să-i ascundă în așa fel încât să-i poată scoate din ascunzătoare oricînd și totodată, dacă poliția ar fi dat peste ei, să poată afirma că nu el, ci Cowley îi lăsase acolo, pentru ca Meryl Perry să-i poată ridica ulterior. Iată de ce te-am dus, în toiul nopții, în atelier. Nu cadavrul lui Cowley îl căutam. Jowett ar fi trebuit să fie nebun ca să-l țină acolo. Căutam banii și i-am găsit. Firește, nu ți-am spus nimic. Macheta era din carton, deci ușoară, și azi-dimineață, cînd a ridicat-o de pe masă, Jowett, în cazul că nu el ar fi ascuns acele zece mii de lire, ar fi trebuit să reacționeze pe loc, să se arate intrigat de creșterea greutateii obiectului. Dar n-a reacționat. Am intrat cu el în atelier, el a luat macheta și ne-am întors spre conac continuîndu-ne discuția. În drum, i-am spus că știu ce se află în interiorul machetei. Nici măcar n-a clipit. I-am spus că am știut din capul locului că el e asasinul și că pot dovedi cum a comis cele două crime. Pentru el asta ar însemna închisoarea pe viață, o existență degradantă printre ocnași și zbiri, fără nici cea mai mică șansă de a-și redobîndi vreodată libertatea. I-am mai spus că proiectul de monument e într-adevăr foarte frumos, că ar fi păcat de el... și că, la urma urmei, moartea lui Somerville i-ar putea fi pusă în cîrcă lui Cowley... M-a întrebat ce înțeleg prin asta? I-am răspuns că mașina mea se află pe peron și dacă, să zicem, el, urcîndu-se la volan, ar pierde controlul

acestuia și ar cădea în mare, sînt dispus să declar că el, Jowett, era beat și... Parker se întunecă deodată.

– Chiar vorbești serios, Joe? Dar îți dai seama că ai încălcat grav... și că trebuie...

– Întîi de toate, va trebui să dovedești că e adevărat ce ți-am spus acum... Joe zîmbi. Și te asigur că, în fața tribunalului, voi declara că eroarea fatală pe care era s-o săvîrșești și de care eu te-am ferit, a avut, pasager, firește, o influență nefastă asupra sistemului tău nervos, drept care ți s-a părut că auzi din gura mea lucruri pe care nu le-am rostit niciodată...

– Aș putea să aflu de ce-ai făcut-o?

– Pentru că i-am făgăduit lui Chanda că stăpînul lui va fi răzbunat, că omul care l-a ucis va plăti cu capul. Și, în afară de asta... în afară de asta, proiectul de monument e într-adevăr foarte frumos... Mă gîndesc la aviatorii căzuți din Manchester. Vreau să-mi țin cuvîntul și față de Jowett. Fără intervenția mea, ar fi putrezit în închisoare. A lovit fără cruțare, a fost un nemernic, dar genial în felul lui, și n-aș fi vrut să moară în închisoare, adică de o moarte mai lentă. L-am salvat pe marele artist cu un caracter infam de la cea mai grea moarte... de cea prin uitare. Sper că mă vei ajuta în acest sens... ca și într-o altă problemă, de altfel.

– În care?

– E vorba de Chanda.

– Da?

– N-o să-l mai vezi niciodată. Voiam să spun că ar fi cu totul neindicat să te agiți în chestiunea acelei statui pe care a luat-o cu el pe șalupă. Știi bine că dacă a ajuns într-un port francez, mai are de îndeplinit tot felul de formalități pînă să se îmbarce pe un vas cu destinația India. Voiam să te întreb dacă intenționezi să expediezi vreo radiogramă în Franța, prin care să anunți că un anume individ cu cutare semnalmente, transportă o

statuie a lui Budha furată de pe teritoriul britanic?

– Hm... Parker își mușcă buzele. Ce te face să crezi că aş avea asemenea intenții? N-am transmis încă nici o radiogramă...

– Da, fiindcă știi bine că ai timp destul... Ai la dispoziție o serie de ore încă pînă ce va putea Chanda să urce pe puntea unui vas cu destinația respectivă. Și nu ești încă hotărît s-o faci, deși te muștră fără întrerupere conștiința ta de polițai. Ai vrut întîi să afli cum a acționat Jowett. Acum ai aflat. De asta mă și tem, că nemaiavind altă treabă... Țin să-ți amintesc însă ce ți-am spus noaptea trecută: „Fă ce crezi de cuviință la fel am să fac și eu...” Și să nu crezi că am glumit!

– Bine, dar asta se numește în mod curent șantaj, ripostă Benjamin Parker cu un glas uscat, oficial. Ce anume vei „crede de cuviință”? Să faci public faptul că m-am înșelat și am avut intenția să arestez o fată nevinovată? Nu te pot împiedica s-o faci, dar dacă mă gîndesc că sântem prieteni de atîta vreme, aş zice că...

– Văd, spuse Alex cu o spaimă prefăcută, că ți-ai făcut acum despre mine o părere la fel de bună ca și despre Caroline aseară... Nu, n-am să fac publică greșeala ta! Am să fac ceva mai rău, n-am să te invit la nunta mea!

– Ce?! exclamă Parker sărind de pe scaun. Un zîmbet larg i se așternu încet pe față. Întinse peste masă o mînă mare și mușchiuloasă. Dumnezeu, ce-o să se bucure nevastă-mea cînd o afla! Mereu vă căina: „niște oameni atît de cumsecade, se iubesc ca doi porumbei, nu pot trăi unul fără celălalt, dar de căsătorit, nu se căsătoresc...”

– Ei! mormăi Alex. Tu știi că nu eu am fost cel care... Caroline, însă... Se întrerupse. Am impresia că moartea bunicului ei a zguduit-o. Și... și... Se înroși. Cred că nu e momentul să... Caroline mi-a explicat, de altfel, de ce acum, dintr-o dată... se opri din nou și continuă bîlbîindu-

se Oricum, va trebui să mai așteptăm... Ea e în doliu... Spunea că... atunci când, m-a văzut, după moartea bătrînului, și a înțeles ce e în sufletul meu... fiindcă, deși mă aflasem atît de aproape, nu i-am putut veni în ajutor... Intr-un cuvînt, văzînd cît sînt de disperat... atunci, deși ea însăși era zguduită, a făcut în sinea ei legămîntul că... atunci când se va termina... adică ancheta... îmi va spune că de aci-încolo nu trebuie să ne mai despărțim... Răsuflă adînc și, deodată, izbucni în rîs.

– Sînt convins că n-ai înțeles nimic din tot ce ți-am îndrugat, dar ce contează!

– Am înțeles, mult mai demult, că dacă vreo femeie va accepta să-i faci curte, numai din milă o va face... răspunse prevenitor comisarul.

– Din milă? Trăiască mila, atunci! Dar cum rămîne cu Chanda? Te rog să-mi răspunzi la această înțebare.

Parker îl privi o clipă în tăcere, iar apoi ridică sprîncenele a mirare.

– Cu Chanda? Care Chanda? Ah! Slujitorul acela? Ce e cu el? Parcă nu l-am mai văzut de dimineață? S-a întîmplat ceva cu el?

– Dar cu statuia lui Budha din Moulmein? ținu Alex să se asigure.

– Ca să fiu sincer, statuile astea mi se par toate la fel, răspunse Parker, clătinînd din cap cu un aer dezgustat. Cu cît vād mai puține, cu atît mai bine. Am auzit de statuia lui Budha din Moulmein. Furată în timpul războiului, dacă nu mă înșel. Ei bine, ce altceva le-aș putea dori birmanezilor decît s-o regăsească? Sînt convins că ei sînt mult mai în măsură decît mine să-i aprecieze calitățile. Tu ce zici, Joe?

– Zic că voi fi primul cetățean onorabil al acestei țări la nunta căruia va participa, ca martor, un ofițer de poliție!